

Giới thiệu Sủng Nịch Khôn Cùng

Nếu bạn thích đọc truyện, nhất là những truyện xuyên không viết về những con người, những tình huống trớ trêu chỉ vì lâm vào vòng xoáy thời gian làm cho mọi thứ bị hoán đổi, hẳn bạn đọc sẽ cảm thấy hứng thú với truyện mới của tác giả Cảnh Lan, truyện Sủng Nịch Khôn Cùng. Đây là một trong những truyện vừa mang yếu tố ngôn tình lại có chút huyền ảo đến cuốn hút.

Một thiếu nữ ngộ nhập dị giới, một đôi song sinh tuyệt sắc mỹ mạo, một nam tử ôn nhu tuyệt mỹ tựa tiên nhân, tình yêu của bốn người, là kết quả của số mệnh luân hồi kiếp trước, nhưng tất cả chỉ nguyện cho nàng sủng nịch khôn cùng.

Đại ca mỹ lệ yêu nhiều, khỏe miệng gọi lên nụ cười tà mị quý dị, phun ra lời nói tàn nhẫn ngoan tuyệt: “Ném hẳn ra đi, không cho toàn thân!” Nhị ca trong trẻo lạnh lùng như liên hoa, đáy mắt hàn băng một mảnh, chủ thủ hạ xuống, nam tử kia đau đớn chảy máu đến chết. Bọn họ là ma ở thế giới này, đôi mắt tím, xanh mê hoặc lòng người, bị thiên hạ kỳ thị, xua đuổi. Một khi bọn hắn đã lấy lại lực lượng, đó là thời khắc hủy thiên diệt địa để trả thù.

Nàng là thiếu nữ ngộ nhập dị giới, được bọn hắn giúp đỡ, không tiếc hết thảy để lưu lại nàng. Bá đạo chiếm hữu, sủng nịch nàng bất chấp tất cả, chỉ cần giữ nàng lại bên người bọn hắn. Còn có một nam tử ôn nhu như ngọc, thần nhiên trông chừng, bảo vệ nàng. Lại còn lãng lãng yêu mến... Biểu hiện của tình yêu, rốt cuộc là gì? Ai là duy nhất của ai? Hay trên đời này, vẫn là không có duy nhất?

Truyện sẽ kết thúc ra sao, những bức màn bí mật có được vén lên, chân tướng đến cuối cùng là thế nào, theo dõi truyện để tìm câu trả lời. Bạn cũng có thể đón đọc những truyện khác cùng thể loại như: Giao Dịch Hàng Tỷ: Tà Thiếu Xin Dùng Chậm, Thiên Tài Bảo Bối: Tổng Tài Không Được Đụng Mẹ Ta, Vợ Trước Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh,...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 1: Thủy Trung Đảo Ảnh

Thật là mệt quá. Cảm giác thật kỳ quái.

Miệng chất chất, còn có cảm giác đói khát mãnh liệt.

Gắng gượng trong một mảng hỗn độn to lớn để tỉnh lại, mở mắt ra, phát hiện mình cầm trong tay là một mảnh lá sen thừa, thật là bực bội, trong miệng cũng có. Thì ra mùi lạ chất chất kia là từ chỗ lá sen này.

Đây là tình trạng lộn xộn gì vậy..?

Tại sao mình lại ở trong lương đình? Bên cạnh còn có một hồ nước tinh xảo thời cổ đại? Tại sao nàng lại ngốc đến mức ăn lá sen? Tại sao bụng của nàng lại đói như thế?

Choáng váng, nàng thừa nhận là mình đã bị lừa đến đây...

Phía trước truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập, còn kèm theo một thanh âm thanh thúy lộ vẻ kinh hi: “Tiểu thư, tiểu thư, Thanh Di đã tìm được thức ăn ngon rồi!”

Thức ăn? Không khỏi tự hỏi đó là cái gì, một phen đoạt lấy trong tay đối phương, ra là mấy khối điểm tâm vỡ vụn, còn có chân gà bị cắn qua vài ngụm, ô ô ô... Lang thôn hồ yết(*ăn như hồ đói) ăn luôn.

Ô ô ô ô, nếu là bình thường, cái thứ cho chó ăn này, nàng nhìn cũng không thèm nhìn tới.

Đến lúc bụng rột cuộc đã hết biểu tình, thì thanh âm kia lại vang lên, mang theo vài tiếng nức nở, “Tiểu thư từ từ ăn, đừng để nghẹn. Đều tại Thanh Di, không tìm được thức ăn, làm cho tiểu thư đói lâu như vậy.”

Hải lòng sờ sờ bụng, nàng lúc này mới ngẩng đầu lên, thấy rõ người trước mắt: bộ dạng khoảng 17, 18 tuổi, khuôn mặt thanh tú, trên đầu còn có 2 búi tóc một trái một phải, một thân váy áo xanh... hình tượng kinh điển cực kỳ giống nha hoàn trên TV

Ách, ai tới nói cho nàng biết bây giờ là tình trạng gì?

Được rồi, nàng là Cố Vô Song, cô nhi không cha không mẹ, một người ích kỷ lại hơi thích đọc hành động đoán, thêm nữa là một sinh viên tài năng dị thường, rốt cục bị lương tâm lên tiếng mà đi cứu một cụ già qua đường, sau đó bất tỉnh nhân sự. Tỉnh lại phát hiện mình biến thành “Tiểu thư”, còn thấy một nha hoàn cổ đại.

Nàng theo thói quen vuốt ra ngón tay xoa xoa huyệt thái dương mà tự hỏi, bây giờ mới đột nhiên phát hiện ra một vấn đề lớn: tay nàng sao nhỏ vậy? giống như tiểu hài tử 5,6 tuổi

”A, đây là có chuyện gì?”

Nói xong lại tay lại nhanh che miệng, thanh âm như trẻ con chưa dứt sữa như vậy..., không phải là nàng phát ra chứ?

”Tiểu thư, làm sao vậy?” Thanh Di kia lời kéo thân thể nàng, lo lắng hỏi.

Đứng dậy nhìn vào mặt hồ, hồ nước trong suốt hiện lên ảnh ngược của một oa nhi phần điều ngọc mài. Khảm trên gương mặt trái táo tròn tròn là một đôi mắt to long lanh, giờ phút này tràn đầy bất khả tư nghị(*không thể hiểu nổi), lông mi thật dài chớp chớp, cái mũi khéo léo, môi anh đào phơn phớt, tóc đen mềm mại đáng yêu búi thành *đồng kết(*búi tóc 2 bên giống đồng tử)

Hào *oa y(*đứa bé) a! Chẳng lẽ, đây chính là nàng?

Yếu ớt thở ra một hơi, nàng cần phải có thời gian để thanh tỉnh một chút xem có phải hay không gặp tình huống *Tá Thi Hoàn Hồn(*mượn xác hoàn hồn) trong truyền thuyết. Hai mươi tuổi mà biến thành một lão già thì có chút không cam lòng, bất quá biến thành oa nhi một lần nữa cũng chưa hẳn là không tốt.

Cổ đại làm nàng chóng mặt quá!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 2: Sự Thật Tàn Khốc

Edit : (ㄟ_ㄟ-Từ Hạ Phiêu Tuyết-ㄟ_ㄟ)

Nàng rốt cục cũng đã biết, tiểu cô nương đáng yêu này chết như thế nào.

Đáp án này thật khiến nàng không nói nên lời, đúng vậy, là CHẾT ĐÓI. Chỉ có một chữ: THẢM!

Mẫu thân là nha hoàn của phủ thượng, bị trang chủ say rượu làm nhục, sau khi mang thai lại chịu hết khi dễ của mấy vị phu nhân trong phủ, sau khi sinh hạ hài tử liền qua đời. Đem hài tử còn nhỏ phó thác cho hảo hữu, cũng cùng là nha hoàn, Tiểu Thanh chiếu cố, đến nay ngay cả tên cũng chẳng có một chữ, Thanh Di gọi nàng là tiểu thư, người khác gọi nàng tiểu tạp chủng, lại còn tùy ý khi nhục(*khi: khi dễ, coi thường), thiếu ăn thiếu mặc, bị đánh chửi như cơm bữa. Khó trách trên thân thể phồn nộn lại có vết bầm, hài tử đáng thương, người chết tức là được giải thoát rồi, chỉ tội cho Cổ Duy Nhất ta...

Hiện tại, chỉ có thể đi một bước, tính một bước.

Thanh Di là nha hoàn của tam phu nhân, tam phu nhân làm người xảo quyệt lại hà khắc, bạc bẽo(*nv: khắc bạc), đối với hạ nhân không chừa thì là đánh, Thanh Di mỗi ngày chỉ có thể vào sau bữa trưa hoặc bữa tối đến thăm, đem thức ăn cho nàng. Nếu không phải đúng vào lúc này, có khi một ngày cũng không thể đến thăm nàng một lần. Giống như bây giờ vậy, nàng đói bụng gần cả ngày rồi, khó trách chủ trước của thân thể này đói chết.

Sờ sờ cái bụng nhỏ đã muốn “thì thảm tâm sự”, nàng cam chịu chờ dài, đành đi kiếm thức ăn vậy.

Chống dậy thân thể nho nhỏ, nàng lén lút đi về phía nhà bếp.

Bây giờ đã qua bữa tối lâu rồi, người trong nhà bếp chắc cũng đã làm xong. Nàng cũng chỉ đi thử thôi vậy, xem có may mắn còn lại gì không.

Không hổ là người nhà giàu(*nv: phú quý nhân gia), Ngay cả nhà bếp cũng lớn kinh người. Rón ra rón rén đi vào, bò lên bếp lò, cố sức đẩy cái nắp kia ra.

Ô ô ô, lại là một nồi nước sôi!

Đừng vội, đừng nản chí, tiếp tục tìm...

A!.. Vậy mà cũng còn dư lại ba cánh bánh bao! Còn có một chén canh gà nhỏ, đêm nay rốt cục có thể không cần nhịn đói.

Nhanh chóng giải quyết đi hai cái bánh bao, lại còn một cái phần cho Thanh Di, nàng cũng là thường xuyên bị đói không có cơm ăn. Bây giờ đã có mỹ vị như canh gà, Cổ Duy Nhất nàng ở đây hơn nửa tháng, rốt cục có thể khai thực!

Vừa cảm chén đưa đến lên miệng, chợt nghe thấy một tiếng lớn: “Ai!”

”Xoảng...”

Thanh âm hàng loạt gổm sủ vỡ vụn truyền đến, chén bát nhỏ nhỏ đổ vỡ trên mặt đất thành ngàn lớp vụn lớp, nước cũng bắn tung tóe trên sàn.

Ô ô ô, canh gà của nàng a...

Một chiếc đèn lồng lớn màu đỏ được thắp sáng lên, xuất hiện trước mặt nàng là một đại thẩm(*thẩm: thím) mập mạp, nàng nhận ra được người này, tốt xấu gì mấy ngày nay cũng điều tra được khu vực nhà bếp, đây là đầu bếp nấu ăn, Phúc mama. Có một lần nàng may mắn trộm được thịt kho tàu của Phúc mama — tuy là dư phẩm, nhưng thật là khiến cho người ta cả đời khó quên.

Phúc mama đích thực mười phần là một người lương thiện, nàng và các hạ nhân khác đều biết, ở nhà bếp mấy ngày nay tốt xấu gì cũng điều tra được thông tin, đây là đầu bếp nấu ăn, Phúc mama. Có lần nàng may mắn trộm được thịt kho tàu của Phúc mama — Tuy là dư phẩm, nhưng hương vị kia, thật là khiến người ta cả đời khó quên a.

“Ô ô ô, thật đói, Nhất Nhất muốn ăn cơm, cơm...”

Thứ lỗi cho nàng dùng cử chỉ ngây thơ như vậy để tranh thủ tình cảm của người ta nha, ai bảo trên thế giới này, thứ làm cho người ta sợ nhất, chính là tiếng khóc của hài tử.

Phúc mama đã phát hiện ra thức ăn mấy ngày nay luôn bị ít đi, vì thế hoài nghi có người ăn cắp, đêm nay vẫn ở lại nhà bếp để ôm cây đợi thỏ. Chỉ là không có nghĩ đến, kẻ trộm này, nhìn trái nhìn phải cũng chỉ là tiểu hài tử 5 tuổi. Nhìn hài tử kia khóc đến thê thảm cũng thấy hoảng hốt, vội vàng đi tới đem nàng ôm vào trong lòng.

“Đừng khóc Đừng khóc, ai u, hài tử này ở đâu ra vậy, như thế nào đói thành cái dạng này? Thật sự là đáng thương mà! Nương(*mẹ) người đâu?”

Chóp chóp đôi mắt to đẫm lệ, thê thảm nước nỡ, “Nhất Nhất không có nương, Nhất Nhất thật đói, ô ô ô...”

Phúc mama đau lòng đem tiểu hài tử kia ôm càng chặt hơn, “Đừng khóc, phúc mama tìm thức ăn cho ngươi, ngoan nha.” Dứt lời, liền đứng lên, từ trong quầy tủ tầng cao nhất, lấy ra mấy khối bánh nướng đã nguội còn sót lại, Cố Vô Song cũng không khách khí, nhận lấy liền ăn như hổ đói.

“Nhất Nhất phải không, từ từ ăn, uống nước đi kẻo nghẹn.” Thanh âm nhu hòa của Phúc mama vang lên bên tai, Cố Duy Nhất trong lòng đau xót, nước mắt giọt lớn giọt lớn rơi xuống.

“Ai u, tại sao lại khóc?” Phúc mama tay chân có chút luống cuống, oa nhi đáng yêu như thủy tinh như thế, khóc như vậy thật khiến cho người ta đau lòng.

“Không, không ai đối tốt với ta như Phúc mama vậy..” Nghẹn ngào mở miệng, Cố Duy Nhất càng khóc lớn tiếng hơn.

Phúc mama vội ôm thân thể nhỏ nhỏ vào lòng mà an ủi: “Nhất Nhất đừng khóc, về sau a, Phúc mama sẽ đối tốt với ngươi, ngươi a, về sau mỗi ngày đều có thể đến chỗ này của Phúc mama mà ăn”

“Thật vậy sao?” Cố Duy Nhất nín khóc mỉm cười, hưng phấn ở trên mặt Phúc mama “chật chịt” lưu lại hai cái hôn, làm Phúc mama vui cười hơn hờ không ngừng, “Thật là một đứa bé ngoan”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 3: Nội Phủ Đột Biến

Edit: (ㄟ_ㄟ-Từ Hạ Phiêu Tuyết-ㄟ_ㄟ)

Từ lúc ở bên cạnh “Đại gia” Phúc mama này trở đi, Cố Duy Nhất nàng nhìn chung mỗi ngày đều trôi qua tốt đẹp. Mỗi lần trong phủ sau khi có Gia Yến nàng liền lên chạy vào nhà bếp, Phúc mama luôn để lại rất nhiều món ngon chờ nàng đến. Thời gian còn lại nàng sau khi ngủ dậy, nàng đều một mình đến lương đình chơi đùa, thơ thẩn. Nơi đó là một tiểu viên(*khu vườn nhỏ) bỏ hoang, bình thường không ai lui tới, nàng có thể yên tâm mà ở bên trong đợi Thanh Di đến gọi nàng trở về. Ngày ngày tuy rằng đều nhàm chán, nhưng ít nhất không bị ai khi dễ, cũng coi như an ổn.

Lại hơn nửa tháng trôi qua, thời gian trôi qua, Cố Duy Nhất cứ ăn xong rồi ngủ, ngủ dậy lại ăn, cuộc sống quả thực y như heo. Bất quá không cần cố gắng đọc sách, không cần vất vả làm công, không cần thức đêm, cũng không bị ông chủ trách phạt, không cần vì mưu sinh trong xã hội mà vật lộn khổ sở. Cuộc sống yên bình như vậy, kỳ thật rất tốt.

Cởi giày đi vào trong hồ nước, cảm giác lạnh lẽo kia làm nàng thoải mái thở ra một hơi, cá nhỏ trong nước cũng bơi tới, hôn lên đôi chân trần của nàng(T: ặc, nó rìa thì có), trên bờ lương đình vọng ra tiếng cười “Khanh khách” thanh thúy mà non nớt. Mặt trời chiều dần ngả về tây, đùa giỡn có chút mệt nàng liền nhào người lên lan đình(*lan: lan can)mà ngủ.

Mơ mơ màng màng không biết đã ngủ bao lâu, thời điểm nàng mở to mắt ra thì bốn phía đã là một mảnh tối đen như mực. Ngày hè tiếng ếch và tiếng côn trùng kêu rả rích nói nhau không dứt(*nv: thử khỏi bị phục), Mặt trăng tròn tròn tỏa ra một luồng ánh sáng nhu hòa, làm cho cảnh sắc lương đình như ẩn

như hiện

Kỳ quái, sao hôm nay Thanh Di không đến gọi nàng? Nhìn sắc trời đã trễ thế này, cái bụng không nghe lời lại bắt đầu ca hát nữa rồi, miệng khê méo, nàng đứng dậy rồi đi.

Thật sự rất là kỳ quái, trên đường đi cư nhiên cả một nha hoàn hay gia đình cũng không thấy, chạy vào nhà bếp thì bên trong lộn xộn, một người cũng không có, chứ đừng nói chỉ là đồ ăn.

Làm sao bây giờ? Đi tìm Thanh Di? Nhưng mà phải đi qua đại sảnh trong phủ này, nếu như bị mấy tiểu thiếp hay phu nhân nhìn thấy, nàng nhất định bị chết thảm. Phòng nha hoàn lại ở hậu viện, ngược hướng với nhà bếp, bình thường Thanh Di đều không cần nàng đi tìm vì không muốn nàng bị ăn đòn. Nhưng mà bây giờ Phúc mama cũng không có ở đây, nàng thật rất đói a.

Mặc kệ, thử vận may xem, nói không chừng sẽ *không gặp đâu

(*Chú thích: không gặp ở đây là không gặp các thị thiếp, phu nhân)

Nàng chạy chậm dọc theo hành lang dài, phát ra tiếng vang bịch bịch, ở trong ban đêm yên tĩnh nghe dị thường rõ ràng. Bỗng nàng ngừng lại, chợt nghĩ nếu để cho người khác nghe thấy được sẽ không hay, bèn khinh thủ khinh cước(*nhẹ tay nhẹ chân) đi dọc hành lang, hướng về phía đại sảnh.

Trong không khí truyền đến một luồng mùi vị ngai ngái, là lạ, có chút ghê tởm. Cố Duy Nhất trong đầu hơi choáng váng, đột nhiên trong bụng lại có chút buồn nôn, mắc...mắc ối quá a...

Thấy đại sảnh ở xa xa, nàng nhào người vào cánh cửa bên cạnh, đầu nhỏ nhỏ hướng vào trong thăm dò, im ắng, không có ai cả. Vỗ vỗ bộ ngực nhỏ, yên tâm mà bước vào. Thấy một khúc ngoặt hình vòng, đó chính là đại sảnh, có người! Nhưng mà thật kỳ quái, mấy người thị vệ kia...đều nằm trên mặt đất, hơn nữa mùi máu tươi trong không khí lại cảm đậm.

Trong lòng nảy lên một dự cảm bất an, hi vọng không phải như nàng nghĩ. Nàng đi tới, ngồi xổm xuống, lật thân thể người kia lại liền lao đảo một cái, ngã ngồi trên mặt đất.

Máu, gương mặt người đó đầy máu tươi! Đôi mắt kinh hãi trợn to, thân thể vặn vẹo quái dị, ở dưới ánh trăng hiện ra vẻ sợ hãi lạnh lẽo.

Nôn. . .

Trời ạ, này là thế nào! Có người đồ trang sao(*đồ: tàn sát)? Những người đã chết này không có quan hệ nàng, nhưng mà Thanh Di và Phúc mama hai người này đối với nàng rất tốt, nàng không thể không quan tâm a!

Hốt mất ứng đồ, Cố Duy Nhất buộc bản thân bình tĩnh trở lại, nhất định phải tìm được Thanh Di cùng Phúc mama!

Nhìn lại trong đại sảnh, tất cả nha hoàn cùng thị vệ đều đã chết, còn có mấy nữ tử quần áo hoa lệ, chắc các nàng thị thiếp của “ông già” ngang hông(nv: tiện nghi lão cha) rồi. Cố nén sợ hãi cùng cảm giác ghê tởm nàng từng bước từng bước đi qua tìm, không phải bọn họ. Hoàn hảo, nàng thờ phào nhẹ nhõm, cả người nghiêng ngả lao đảo chạy ra ngoài.

Hoảng hốt chạy bừa tìm loạn xung quanh, nàng gần như chưa từng đi qua trang, làm sao có thể tìm được đường. Cố Duy Nhất có chút tuyệt vọng mà khóc lên, nàng cho tới bây giờ đều là một người cực kỳ kiên cường, khóc là biểu hiện của sự yếu đuối, nàng kỳ thật rất ít khóc. Nhưng mà nơi này giống như tu la địa ngục trần gian, tuy chẳng qua là ở một cảnh tượng thường xuất hiện trong phim ảnh, thế nhưng bất một cô gái 20 tuổi sống ở thời bình ném trái nỏ, sợ hãi và bất lực là không cần nói cũng biết, huống chi nàng bây giờ chỉ còn là một tiểu cô nương 5 tuổi, thân thể vừa yếu vừa nhỏ, nếu ngay cả Thanh Di cùng Phúc mama cũng đã chết, nàng làm sao mà sống tiếp đây?

Phía trước truyền đến âm thanh kêu gào ầm ĩ, còn có ánh sáng từ đèn lồng phát ra, trong lòng nổi lên một tia hy vọng. Cố Duy Nhất lặng lẽ tiến lên thăm dò.

Đây là hậu hoa viên... tiểu đình viện(*đình viện: sân nhà), giờ phút này nơi đây đầy bóng người. Mười mấy hắc y nhân che mặt đang vững vàng đưa lưng về phía nàng. Trong hơi thở tràn ngập mùi vị sát khí và chết chóc. Trước mặt bọn hắn, là đám nam nữ cả người lạnh run đang ôm nhau. Ở giữa có hai thân ảnh, một tím một xanh, xen thân hình ước chừng bộ dạng cỡ 13,14 tuổi, duy nhất ở hướng này không nhìn thấy mặt bọn họ, bất quá nhìn cả đám người chỉ có hai người bọn họ là có hành động, hơn nữa xem bọn hắc y nhân này thần thái cung kính, chắc hai người thiếu niên này mới là lão đại! mơ hồ phỏng đoán, Cố Duy Nhất rướn cổ ra.

Ở trong đám người kia tìm kiếm thân ảnh của Phúc mama và Thanh Di, quả nhiên thấy Thanh Di và một tiểu nha hoàn khác đang run run co rúm cùng một chỗ, dựa sát vào nhau ở phía sau một cây đại thụ. Nhưng là tình trạng bây giờ, phải như thế nào mới cứu được nàng đây, thật sự là hao tổn tâm trí a!

Oán hận nhìn sang, trong lúc này có một kẻ ở giữa bị đám nữ nhân cùng hải tử ôm chặt, là một trung niên nam tử, chắc chắn là “ông già” ngang hông của nàng rồi, trừ bỏ nha hoàn, chính là tiểu thiếp cùng hải tử của hắn. “Ông già” chết tiệt(*nv: Từ lão đầu), người đã đụng chạm vào ai, chưa nuôi ta ngày nào, bây giờ còn nghĩ liên lụy ta chết chung với người sao? Không có cửa đâu!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Q.1 - Chương 4: Tu La Ca Ca

Edit: (ㄗㄘ-Tử Hạ Phiêu Tuyết-ㄘㄗ)

“Ông già” ngang hông run run thân mình, nhìn về hai thiếu niên yêu dị *nhất tử nhất thanh(*từ: tính, thanh và lục đều có nghĩa là xanh lá), lại cố giữ bình tĩnh, tức giận nói: “Súc sinh! Ta dù gì cũng là phụ thân của các ngươi, các ngươi sao có thể đối với ta như vậy!”

“Phụ thân?” Tiếng nói trong trẻo thanh thúy của Tử y thiếu niên vang lên, mang theo nhiều phần mỉa mai, giống như đang nghe được chuyện gì rất buồn cười hân quý dị cười ha hả.

“Ha ha ha ha ha ha. . . Ngươi lại còn mặt mũi nói ngươi là phụ thân của chúng ta! Cảnh Vũ Xương, dùng mạng của nhi tử đổi lấy ngươi tham sống sợ chết, phụ thân ‘vĩ đại’ như ngươi vậy, chúng ta nhận không nổi.”

Lão nhân Cảnh Vũ Xương kia mặt mày tái mét, oán hận nói: “Các ngươi là hai kẻ yêu nghiệt, từ nhỏ đã khắc phụ, các ngươi có thể vì phụ thân *tục mệnh(*kéo dài tính mệnh), đó là vinh dự của các ngươi!”. “Ông già” ngang hông về mặt giận dữ, nói năng hùng hồn ra vẻ lý lẽ, đương nhiên đối với hai thiếu niên kia trong mắt càng là căm hận và sợ hãi không che dấu. Tuy rằng nghe *không rõ lắm, nhưng Cố Duy Nhất vẫn nhìn không được trọn hai mắt lên, “ông già” chết tiệt này, cư nhiên không biết xấu hổ như vậy, lãnh khốc vô tình, nhi tử của mình cũng không quan tâm, ngay cả năng hân cũng xem như là không có

(*)nv: vân lý vân vụ: như lọt vào trong sương mù

Nhưng Cố Duy Nhất cũng có chút mơ hồ với tình huống này, phụ tử tương tàn? Thật cổ quái a! Mặc kệ, trước cứ nghe tiếp rồi tính sau!

Thanh y thiếu niên ở một bên đột nhiên vươn tay ra, nắm cổ lão nhân kia “Yêu quái sao? Đúng vậy a, vậy ngươi hãy xem xem hai yêu quái ngươi sinh ra này như thế nào hủy diệt Cẩm Phong sơn trang của ngươi!” Thiếu niên khẽ phát ra nụ cười quỷ dị, buông lão nhân ra. Lại xoay người, chụp lấy thiếu niên khoảng hơn 20 tuổi ở bên cạnh, đi đến trước mặt lão nhân.

“Tên này, chắc là đại nhi tử của ngươi? nghe nói hân văn võ toàn toàn tài, rất được lòng ngươi?”

Gương mặt tuần tú vốn kiêu căng, giờ phút này đã chất đầy oán hận, “Yêu quái, ngươi chó có làm càn!”

“Ha ha ha ha, vậy sao?” Tử y thiếu niên cũng đã đi tới, “Nhưng ta lại có ý muốn làm càn đây, vậy ngươi sẽ làm gì? Ngươi nói đi, ngươi muốn chết như thế nào đây, muốn 20 thiết vệ của ta, ở đây hầu hạ ngươi cho tốt?” Ý cười tà ác ngày càng sâu, Tử y thiếu niên ngoan độc mở miệng, “Hay là, muốn ta đem ngươi đi thử được?”

Nam tử trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi, kinh hoàng nhìn hân, khí thế dũng mãnh vừa nãy hầu như đã biến mất không còn gì, yếu ớt vô lực ngồi phịch xuống. “Ngươi, ngươi...”

Thanh y thiếu niên ngưng mỉm cười, thần sắc âm tàn chột lóe: “Mang xuống!”

Bỗng nhiên ở giữa xuất hiện hai hắc y thị vệ, đem nam tử kia lôi đi ra ngoài, chỉ trong chớp lát, liền truyền đến tiếng nam nhân thê lương kêu to, còn có thanh âm ân ái...

Gắt gao che miệng mình, Cố Duy Nhất sợ tới mức toàn thân phát run, quả tăn nhẫn, hai người thiếu niên kia, quả thực quá tàn nhẫn!

Một vài nữ quyến đã muốn ngắt đi, nghe tiếng kêu thảm thiết từ sau tường, Cẩm Vũ Xương sắc mặt trắng bệch, kịch liệt run rẩy.

Tử y thiếu niên tựa hồ thấy còn chưa đủ, âm hiểm mở miệng, “Mấy nữ nhi của ngươi, lớn lên nhìn cũng khá lắm, không bằng, đưa bọn họ vào tiểu quan quán(*kỹ nam viện) cùng kỹ viện, nhất định sẽ có rất nhiều nam nhân thích nha?”

Cảnh Vũ Xương đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, oán hận nhưng vô vọng chỉ vào Tử y thiếu niên, “Các ngươi, quả thực không phải là người!”

Thanh y thiếu niên dùng sức đá hân một cước, hân vốn thân hình to lớn bỗng chốc bay vèo ra ngoài, thân thể đập ngang vào thân cây, máu tươi giàn giụa.

“A a a a. . .” Nữ tử thê lương thét chói tai.

“Trống công. . .”

“Phụ thân. . .”

Chán ghét lau tay, Thanh y thiếu niên miễn cưỡng mở miệng, “Ngươi nói đúng, chúng ta không phải người, là yêu quái! Điều này, không phải ngươi nói sao?”

“Nam thi đưa vào tiểu quan quán, nữ lưu lại để thử được. Thi thể lão nhân ném ra cho chó ăn, ta muốn làm cho bọn chúng SỐNG- KHÔNG – BẰNG

– CHẾT!”

Lời nói tàn nhẫn theo miệng Thanh y thiếu niên thốt ra, Cố Duy Nhất sợ tới mức giật mình một cái, vừa xoay người lại, thật đúng lúc va vào chậu hoa nằm trong góc tường, chậu hoa vỡ phát ra tiếng vang thật lớn.

Thảm! Nàng tuyệt vọng nhắm mắt lại, lần này chết chắc rồi!

Phía sau thổi đến một cơn gió mạnh, cảm giác bị chộp lấy từ phía sau, bị người ôm lên không bay lượn vài vòng mới đáp xuống, bên tai cơ hồ là thanh âm ngọt ngào mà khùng bỏ, “Nguyên lai, còn có một cá lọt lưới a!”

“Đừng!” Là Thanh Di sợ hãi la lên, nàng nhất định là nhận ra mình. “Van cầu hai vị thiếu gia buông tha cho tiểu thư, nàng là vô tội mà!”

Trong lòng lại là một trận cảm động chưa xốt, Thanh Di gốc nghiệt này, trong tình huống như vậy lại còn nghĩ cho an nguy của nàng, thật là nghiệt mà!

“Tiểu thư? Tức là nữ nhi của Cảnh Vũ Xương,” thanh âm mê hoặc mà lại chứa đựng được vọng vào tai này, trong nháy mắt trở nên lãnh khốc tuyệt tình, “Bắn vào kỹ viện!”

Cái gì? Nàng không muốn làm kỹ nữ!

Mãnh liệt mở mắt ra, Cố Duy Nhất đang muốn chửi ầm lên, lại đối diện với một đôi mắt xanh lục sâu thẳm, dung nhan mỹ lệ tinh khiết, khiến nàng nghĩ đến như Bích Hồ vào tháng sáu, trong vắt không có chút hỗn tạp. Một khắc này, nàng cơ hồ đã quên mình đang ở bên bờ sinh tử, lại ngỡ ngàng, sa vào màu xanh sâu thẳm kia.

”Thật xinh đẹp. . .”

Lắm bả như nói mê, giật mình vươn ra tay nhỏ, vuốt ve đôi mắt mỹ lệ ở bên cạnh, đứng dậy, đầu nghiêng tới trước, ấn vào đôi môi mỏng hờn.

Trong nháy mắt, tất cả thanh âm đều biến mất.

Trong đôi mắt xanh kia tựa hồ có một tia gọn sóng, còn chưa đợi nàng phục hồi tinh thần lại, lại bị một đôi tay kéo đi, đôi mày đen nho nhỏ khẽ chau lại, chưa kịp oán giận, lại bị tiến vào một biển tím mênh mông, như bước vào một biển hoa rực rỡ, rồi cuộc bơi không được.

Lại là đôi mắt màu tím!

Kính ngạc ở trong lòng người kia than lên, nguy hiểm gì, sợ hãi gì, nàng đều đã quên không còn một mảnh. Chỉ còn lại mê say thì thảo tự nói, “Đôi mắt đẹp quá. . .”

Cho đến lúc bốn phía lại yên tĩnh dị thường một lần nữa mới khiến nàng hồi hồn, mới hiểu được bây giờ là tình hình gì, lần đầu tiên phát hiện mình lại có lúc *hậu tri hậu giác(*mê muội, thất thần) như vậy. Nhìn về phía Thanh Di, ánh mắt đang lo lắng sợ hãi, nàng hiện tại thật sự không biết nên làm sao. Chỉ biết liều chết ôm lấy cổ tử y thiếu niên, sợ hãi, khẩn cầu nhìn hắn, “Nhất Nhất không muốn chết, cũng không muốn Thanh Di chết. Ca ca không cần.”

Nàng bây giờ, chỉ có thể dùng khả năng của hải đồng, đánh cược một ván. Nhưng đồng thời nàng cũng biết, thân là nữ nhi của Cảnh Vũ Xương, nhất định sẽ không thể thoát nạn. Bất quá, trong lời nói vừa rồi, nàng phát hiện mình nếu mình muốn có một tuyến sinh cơ(*con đường sống), thì phải cùng là nhi tử bị Cảnh Vũ Xương vứt bỏ.

Thân hình Thanh Di nhỏ gầy lạnh run, nhưng vẫn kiên định cầu xin tha thứ, “Thiếu gia, làm ơn tha cho tiểu thư, nàng còn nhỏ, cái gì cũng không biết a!”

Quyết định, Cố Duy Nhất hít sâu một hơi, sợ hãi nhìn về phía Thanh Di đang quỳ, giả bộ hồn nhiên ngây thơ nói: “Thanh Di, tại sao muốn xin ca ca? Ca ca đem lão nhân xấu xa đã khi dễ nương giết chết, ca ca là người tốt.”

Lục y thiếu niên khoát tay, chỉ vào kẻ đang nằm trên mặt đất, bởi vì chịu không nổi mà chết, đó là thi thể của Cảnh Vũ Xương, “Lão nhân xấu xa, là hắn sao?”

Nàng nghiêm túc gật đầu, dùng thanh âm ngọt ngào của oa nhi mở miệng: “Thanh Di nói lão nhân bại hoại kia làm nhục mẫu thân, lại không thú nàng. Mẫu thân đã chết, bọn họ tất cả đều khi dễ Nhất Nhất, không cho Nhất Nhất ăn cơm, còn đánh Nhất Nhất!”

Nước mắt như hạt đậu còn phối hợp lăn xuống, Cố Duy Nhất vùng ồng tay áo lên, lộ ra ra vết thương bầm tím chưa khỏi hẳn, nức nở đáng thương.

Thanh y thiếu niên dùng ánh mắt hỏi Thanh Di, Thanh Di vội gật đầu nói: “Hảo tỷ muội của nô tỳ là bị trang chủ say rượu làm nhục, không phải là thứ lăng lợ. Ngày thường nhận hết khi nhục, sinh hạ tiểu thư xong liền qua đời. Tiểu thư sống trong phủ, mỗi ngày trôi qua ngay cả nha hoàn cũng không bằng, còn hay bị đánh và bỏ đói. Thỉnh hai vị thiếu niên buông gia cho tiểu thư, nàng thật sự vô tội.”

Thanh Di thật tốt! Không thể tưởng tượng được bình thường thoát nhìn ngây ngốc, hiện tại lại thông minh như thế. Hiểu ý mà phối hợp với mình.

Sợ hãi nhìn đôi mắt tím của tử y thiếu niên, bên trong vẫn là lạnh lẽo vô tận, bất quá đã không còn sát ý. Trong lòng nàng nhẹ nhõm thở phào một hơi, kỳ thật, vào lúc nàng hôn lên đôi mắt xanh của lục y thiếu niên hơn nữa không tiếc lời ca ngợi thì trong mắt thiếu niên sát ý liền phai nhạt. Hơn nữa sau một đoạn lí do thoái thác này, Cố Duy Nhất đã hoàn toàn tin tưởng, nàng biết, hai thiếu niên kia sẽ không giết bọn nàng.

Hai mắt to tròn đã khóc đến sưng đỏ, trải qua thời gian dài bụng rỗng bồn chồn, hơn nữa mới vừa bị hoảng sợ nằng đã kiệt sức, trước mắt tối sầm, Cố Duy Nhất thân hình nho nhỏ mềm nhũn cứ như vậy mà té xỉu ở trong lòng Từ y thiếu niên. Bên tai, mơ hồ nghe được thanh âm của Thanh Di khẩn thiết lo lắng la lên...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 5: Thiên Kim Tiểu Thư

Edit: (҉-Tử Hạ Phiêu Tuyết-҉)

Vô lâm đệ nhất son trang — Cẩm Phong son trang ba tháng trước đã bị diệt môn, đồng thời, địa phận ban đầu của Cẩm Phong son trang đã xuất hiện một tổ chức mới — Tu La son trang. Không nhân nghĩa như Cẩm Phong son trang, Tu La son trang đích thực như tên của nó, là nhân gian — Tu La Luyện Ngục, trong vòng 3 tháng ngắn ngủi đã trở thành tổ chức sát thủ kinh người nhất Ngâm Nguyệt Quốc

Ngày hôm nay thiên hạ tam phân, Ngâm Nguyệt Quốc, Trì Ngọc Quốc, Tuyết Vực Quốc tạo thế chân vạc, bởi vì 3 nước thực lực ngang nhau nên trước mắt cũng là sóng yên biển lặng(*nv: tương an vô sự), quan hệ hòa hảo. Nhưng mà, việc này đối với Cố Duy Nhất mà nói cũng chỉ là chuyện có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Nàng bây giờ, thật phần hạnh phúc, thật sự, rất là hạnh phúc.

Cẩm Phong son trang đã trở thành Tu La son trang, trang chủ trở thành thành Tuyết Vân Ca cùng Tuyết Trục Nguyệt, mà nàng, hiện tại trở thành Đại tiểu thư thần bí của Tu La son trang— Tuyết Vô Song. Đương nhiên, tên này là hai vị ca ca của nàng đặt, ngoại nhân cũng không biết Tu La son trang có tồn tại một vị tiểu thư như nàng. Nàng ở trong son trang, vẫn gọi là Cố Duy Nhất.

Tầng sáng, trong khuê phòng tinh xảo của một nữ tử, trên chiếc giường lớn mềm mại thơm ngát có một thân hình *kiểu tiểu(nhỏ nhắn xinh xắn)của hài tử, không hề chú ý hình tượng mà nằm úp mặt lên một lồng ngực trắng nõn, ngủ say sưa. Môi hồng nho nhỏ phần nộn chấy xuống nhiều sợi chỉ bạc (T: ý ẹ!) rơi trên gương mặt như ngọc của thiếu niên đang ôm nàng. Lông mi thật dài bao trùm lên đôi mắt linh động, mũi nhỏ bé thở run run, hô hấp đều đều thoát nhìn phi thường ngây thơ.

”Tiểu tử kia, cư nhiên chảy nước miếng!”

Thanh âm sủng nịch êm tai của thiếu niên vang lên, màn trướng lay động, mơ hồ xuất hiện ba thân ảnh. Đó là hai thiếu niên 13,14 tuổi, trong lòng bọn hắn là một thân hình nho nhỏ đang rúc vào. Hai thiếu niên một trái một phải, sợi tóc đen như mực đang dây dưa cùng một chỗ với hài tử trong lòng, phi thường mỹ lệ. Thiếu niên bên trái, sủng nịch mở miệng, ngón tay thon dài như ngọc vuốt ve lên hai má phần nộn của *thiên hạ trong lòng(*cụm từ này ý chỉ đang ôm một người đối với mình rất quan trọng, khi ôm có cảm giác thỏa mãn như có cả thiên hạ), khuôn mặt tinh xảo tuyệt luân. Đôi mắt hoa đào phong hoa tuyết đại hơi rũ xuống, đồng tử màu tím *hoa quang(ánh sáng rực rỡ) lưu chuyển, trông giống như Ba Tư miêu, bộ dạng biếng nhác mà mê người.

Hắn tuyệt đối là một mỹ nhân, xinh đẹp lại cổ điển tinh xảo, hai thứ trái ngược nhau nhưng hiện ra trên người hắn lại không có chút nào mâu thuẫn. Một đôi từ nhân yêu dị càng làm tăng thêm vẻ quý dị thần bí của hắn, phảng phất như yêu tinh họa thế, làm người ta nhìn thấy liền sợ hãi

Mà thiếu niên bên phải, tuy rằng dung mạo giống hắn như đúc, nhưng người ta nhìn vào sẽ không bao giờ nhầm lẫn. Hắn có một đôi mắt xanh lục lạnh lùng sâu thẳm như Bích Thủy Hân Đàm(*hồ nước xanh lạnh lẽo), tràn ngập một loại băng lãnh cực hạn. Một thân da thịt như tuyết, bộ dáng nhàn hạ, như lóe ra nguyệt quang trong suốt không một tia tỳ vết.

Tiểu nhân nhi ở giữa, vóc dáng ước chừng 5 tuổi, mặt trái táo tròn tròn đỏ đỏ, lộ ra một luồng hương khí ngọt mát. Da thịt trắng nõn hơi phần hồng, tóc đen mềm nhũn xõa lên vai, tán loạn quanh cổ. Nàng tựa như một lưu ly oa nhi tinh xảo, làm cho người ta nhìn không được muốn nựng vào lòng yêu thương.

Ánh mắt xanh lục của Tuyết Trục Nguyệt lóe lên, hồ nước xanh biếc trong suốt động lòng người lúc này phảng phất như đang gợn sóng. Cánh tay tuyết trắng thon dài giơ lên, lấy ra một chiếc khăn tay trên bàn trang điểm, nhẹ nhàng chà lau khóe miệng của oa nhi, trong mắt hiện lên vẻ nhu tình cùng sủng nịch. Chà lau sạch sẽ xong, thuận tay đem khăn lụa dính nước miếng ném vào ngực huynh trưởng, cũng không gắng đầu lên, chỉ cúi người, ở trên vầng trán nhỏ bé tron bóng ôn nhu lưu lại ấn ký. (T: là hôn đấy các nàng)

Tuyết Vân Ca cũng không tức giận, chỉ tiếp nhận khăn tay, chà lau ngực.

”Hay là đánh thức nàng đi? Ngủ lâu như vậy. Nên dùng ngo thiện(*com trưa) rồi chứ!”

”Ân” gật gật đầu, Tuyết Trục Nguyệt ngậm chóp mũi tiểu hài tử kia, ôn nhu cắn cắn.(T: ác! sao xướng thế! ta cũng mún nữa...) Nhất Nhất yêu nhất là giường, sợ nhất là ngứa, mỗi ngày chỉ cần hôn nhẹ nàng, nàng sẽ cảm thấy tê ngứa, rất mau sẽ tỉnh lại.

Ôn nhu nói xong, Tuyết Vân Ca cũng cúi đầu, hôn lên gương mặt nhỏ bé phấn nộn, thấy đôi mày nhỏ nhắn chau, mới hài lòng ngừng lại, đợi nàng tỉnh giấc.

Lông mi dài như cánh bướm khẽ run rẩy, chậm rãi mở mắt, lộ ra đôi đồng tử đen như ánh sao. Bởi vì vừa mới tỉnh dậy nên có vẻ mê ly, mông lung dị thường, giống như đóa hắc liên nở rộ từ trong sương mù, thần bí mà mê hoặc. Tầm nhìn ngắn ngủm ngay dung nhan trước mắt, mỹ lệ lại vô cùng quen thuộc, thì ngân dài giọng nói ngọt ngào, vẻ mặt tươi cười.

“Ca. . .”

Mở rộng hai tay, tùy ý để mặc hai vị ca ở trên thân thể trơn bóng của nàng, dù sao nàng vẫn còn là tiểu hài tử, hơn nữa có người hầu hạ như vậy, sao lại không hưởng thụ? Ngón tay thon dài của Tuyết Trục Nguyệt xuyên qua tóc nàng, lực đạo nhẹ nhàng ôn nhu, giống như đang vuốt ve tiểu động vật, khiến nàng cảm thấy thật thoải mái. Sau khi chải tóc, kết sợi thành búi kiêu oa nhi, Tuyết Vân Ca cũng đã mặc quần áo xong cho nàng. Một phen ôm lấy thân thể nhỏ nhỏ, Tuyết Vân Ca ra khỏi phòng, đi về phía đại sảnh.

“Nhất Nhất, hôm nay ca có việc, không thể chơi với muội. Sau khi dùng xong ngọc thiện, muội ở trong trang đợi ca ca được không?”

Xuyên qua đình đài, lầu các tinh xảo, Tuyết Trục Nguyệt theo sát phía sau. Cố Duy Nhất gật gật đầu, nàng cũng không phải là tiểu hài tử vô cớ gây sự, tuy rằng bộ dạng hiện tại của nàng, xác thực là tiểu hài tử

“Muội muốn cái gì, ca ca mang về cho muội?”

Trong đại sảnh, Thanh Di đã bày dọn bàn bữa, ba người ngồi xuống, Cố Duy Nhất vẫn như cũ ở trong lòng Tuyết Vân Ca.

Chăm chú suy nghĩ, “Muội muốn Độc Vương « Bách Phệ » cùng với Y Thánh « Bách Giải », hai người kia luôn đấu qua đấu lại, Muội muốn xem bọn họ, rốt cuộc ai lợi hại.”

“Có được không?”

Há mồm, nuốt vào ngụm canh gà nhị ca dứt, lắc lắc đầu, làm nước tràn ra.

“Nhìn muội kia, như thế nào lại không cẩn thận như vậy!”

Tuyết Vân Ca ôm chầm nàng, áp vào đôi môi phấn nộn đỏ mọng, lè lưỡi khẽ liếm.

“Ca. . .”

Khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn đỏ bừng, Cố Duy Nhất trong lòng nhảy loạn lên, đại ca cùng nhị ca thường xuyên hôn nàng, tuy nhiên chưa từng thân mật như vậy, liếm môi của nàng. Nhưng mà nàng biết, bọn họ thích cùng mình gần gũi thân thiết như vậy, bởi vì đôi mắt khác người kia, bọn họ bị coi là yêu quái, ở trong thế nhân bị bài xích, kỳ thị mà dần trưởng thành. Lòng của bọn họ, đã không thể tin tưởng bất cứ ai, nhưng lại vì nàng mà hé ra một cánh cửa, cho phép nàng tiến vào, nhưng cũng cự tuyệt của nàng đi ra. Trong trang chăm sóc nàng tất cả đều là nha hoàn, không hề có một gia đình, thậm chí ngoài Thanh Di ra, ngay cả nha hoàn khác cũng không cho tiếp xúc quá thân mật. Đối với lòng chiếm hữu mãnh liệt của bọn họ, nàng cũng không phản kháng. Có lẽ đối với người khác mà nói là mất đi tự do, nhưng mà có ai biết, Cố Duy Nhất nàng, vốn là người lãnh tâm lãnh tình, ngoại trừ một số người nàng quan tâm, những người khác, hoặc vật khác, nàng cũng chẳng thêm hiếu kỳ. Huống hồ, một hài tử nhỏ bé như nàng, làm sao có năng lực ra ngoài chứ đừng nói là bảo vệ bản thân? Thế giới này, không phải là thế giới pháp chế trước kia của nàng, nơi này, chỉ có kẻ mạnh hiếp kẻ yếu(*nv: nhục nhục cường thực). Những ngày vật lộn khổ sở ở thế giới trước, nàng đã mệt gần chết, chỉ muốn làm một con sâu gao nhỏ nhỏ, rúc ở trong thế giới của mình, có người nguyện ý dưỡng nàng, yêu nàng, nàng đã rất hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 6: Âm Thầm

Vạn Dặm sơn, Y giả mộ

Vạn dặm sơn, chính là nơi hàng vạn y giả tụ tập, có thể nói là nơi của tinh hoa thiên hạ y độc. Cũng vì thế nên mọi người xưng là khởi tử hồi sinh thần tiên cốc. Nhưng muốn cầu y giả, phải làm được cho cốc chủ ba yêu cầu, nếu không, hết thảy liền tuyệt không có khả năng. Vạn Dặm Sơn cơ quan độc chương dày đặc, cho dù ngoại nhân mạnh mẽ xâm nhập, nhất định cũng sẽ bị trúng độc mà chết.

Hiện tại chủ nhân của Vạn dặm sơn là hai huynh đệ, Vạn Mê cùng Vạn Tung, huynh trưởng Vạn Mê chuyên về độc, Vạn Tung chuyên về chế tạo thuốc giải. Hai người thường xuyên nhận xét, một người hạ độc, một người giải độc, làm không biết mệt. Cả hai tuy là huynh đệ, nhưng cũng là đối thủ cạnh tranh cùng kinh địch, lại như tri kỷ bằng hữu. Mặc dù thường xuyên vì so tài thuốc độc mà khắc khẩu, có khi giống oan gia đối đầu soi mói nhau, nhưng chưa bao giờ có cừu hận.

Nhưng hôm nay, cũng là Vạn dặm sơn gặp tai kiếp. Bình thường là nơi thể ngoại đào nguyên thanh tịnh không lo an bình, giờ phút này đây nơi nơi toàn thi thể, máu tươi loang lổ, mùi máu trong không khí tràn đầy làm người ta hít thở không thông. Mấy chục hắc y nhân che mặt xuất hiện, võ công quỷ dị độc ác, chỉ chớp lát, Vạn dặm sơn đã là thi thể khắp nơi.

Hồi Xuân đường, là nơi mà các y giả Vạn dặm sơn ngày thường tụ tập nghiên cứu và thảo luận y học. Vạn Mê cùng Vạn Tung giờ phút này toàn thân là máu, chập vật tựa vào ghế trúc thờ đốc, chung quanh còn có mười mấy cái tộc nhân. Mà ba mươi hắc y nhân kia, mặt không chút thay đổi vây quanh toàn bộ đại điện, cũng không có động thủ, hình như là đang chờ đợi cái gì.

Nhìn những tộc nhân đang hấp hối, Vạn Mê cùng Vạn Tung vô cùng đau đớn, nhưng là lại không rõ, Người Vạn gia không màng nhân thế, như thế nào lại có cừu nhân ngoan độc như vậy, để rồi hôm nay bị hủy hoại như vậy.

Nhưng là nếu bọn họ biết, nguyên nhân họa giáng xuống này chính là bởi vì nguyện vọng của một tiểu cô nương thuận miệng nói ra, sẽ là cảm giác như thế nào!

Đứng ở cửa, hắc y nhân đột nhiên nhất tề quỷ xuống, trong không khí tựa hồ có tiếng vang của cái gì đó vỡ tan. Vạn gia huynh đệ gắt gao nhìn chăm chú cửa, bọn họ biết, nhân vật chính đã đến đây, cũng rất muốn biết đến tột cùng là ai, Vạn Dặm sơn như thế nào đắc tội hắn, mà hắn đối bọn họ đuổi tận giết tuyệt.

Thời điểm hai người thiếu niên đi vào đại điện, đã khiến mọi người quên hô hấp.

Một tím một xanh, có dung nhan giống nhau nhưng đôi mắt lại khác nhau. Đó là Hai thiếu niên song sinh, phảng phất như hai bông sen ở Huyết Trì (đám máu) nở rộ, yêu mỹ mà quỷ dị hấp dẫn ánh mắt mọi người. Kia thiếu niên quần áo tử sam, yêu diễm tuyệt mỹ, đôi mắt liễm diễm, giống như ma quỷ thị huyết tàn nhẫn. Áo xanh thiếu niên sắc mặt lạnh lùng kiên quyết, đôi mắt xanh biếc sâu thẳm, ngũ quan như bạch ngọc thuần nhiên mang theo lạnh lẽo cùng vô tình, làm cho người ta không dám tiếp cận.

Rõ ràng dung nhan tuyệt mỹ trời sinh, lại phối hợp với đôi mắt khác màu đầy quỷ dị. Họ như tu la (ma quỷ) tàn nhẫn đến từ địa ngục.

“Giao ra Thuốc giải bách độc, nếu không đừng mong được sống!”

Thiếu niên trong trời nhưng lạnh lùng hồ hững nói, mang theo mệnh lệnh cùng thị huyết (tàn nhẫn), không cho phản kháng.

Vạn gia huynh đệ buồn bã cười, nguyên lai, tai ương diệt tộc này, đúng là bởi vì trấn tộc chi bảo (bảo vật trấn tộc). Nhưng là, hiện tại, đối mặt tộc nhân tồn vong, bảo điển này, còn có cái gì giá trị. Bọn họ, không có lựa chọn nào khác.

Gọi người mang tới bảo giả tương, hai người theo trên cánh tay dùng nội lực đẩy xuất, hai căn chi bạc chậm rãi xuất hiện. Vạn gia tộc điển, cư nhiên dùng phương pháp thần bí che dấu cái chìa khóa, quả nhiên cao minh. (Y phong: Bỏ tay với cái phương pháp, ta chịu dịch ko nổi. Ngọc nhi: theo ta nghĩ chắc là giấu trong da thịt thì phải)

Lấy được cái chìa khóa, thiếu niên yêu ma mở miệng, “Ta nói chuyện giữ lời, từ nay về sau, vạn dặm sơn được Tu La sơn trang bảo hộ.”

Hai người kinh hãi, cư nhiên là Tu La sơn trang, khó trách ngoan độc vô tình như thế. Mọi người giờ phút này cũng hiểu được, cái gì gọi là “Bảo hộ”, thực chất là Tu La sơn trang chiếm lĩnh vạn dặm sơn mà thôi. Suy sụp ngã xuống, hai nam nhân trung niên chính trực, phảng phất như đã già đi.

Từ nay về sau, trên thế giới này, đã không còn có Vạn dặm sơn, Y giả cốc.

Tu La sơn trang, Duy Nhất các.

Tại lầu các khéo léo thanh lịch, một cái thân ảnh kiều nhỏ ghé vào ghế dài nằm, tập trung tinh thần nhìn một quyển du ký. Ánh mặt trời chiếu đến trên người nàng, lông mi xinh đẹp buông xuống, bị ánh mặt trời nhuộm lên một tầng ánh nắng, phảng phất như tiểu tiên nữ đến từ đám mây.

Hai huynh đệ đi vào cửa, sau khi tẩy trừ một thân phong trần, liền thấy được một cảnh tượng an bình tinh khiết như vậy. Nhất thời, hai người mâu sắc đều trầm xuống dưới. Bọn họ hai tay dính đầy máu tươi, ngay cả thân thể cũng dơ bẩn như vậy, thật sự có thể có được nàng sao? Còn bị thể nhân xưng là yêu quái bởi đôi mắt khác màu người thường. Hiện tại Nhất Nhất, chính là đứa nhỏ, có thể hay không chính là bởi vì nàng là đứa nhỏ, mới không biết đôi mắt dị sắc này đại biểu hàm nghĩa gì? Mới có thể cho rằng nó xinh đẹp? Nếu nàng biết ánh mắt này đại biểu cho yêu quái, có thể hay không cũng cùng người khác giống nhau e ngại cùng xua đuổi?

Bất an cùng sợ hãi khiến tâm bọn họ hỗn loạn, nhưng không có cách nào giải quyết được. Cho nên, cố chấp đem nàng khóa tại trang viên nhỏ nhỏ này, không cho nàng tiếp xúc ngoại giới, chỉ cần nàng vĩnh viễn đều là một đứa nhỏ thuần khiết thì tốt rồi. Vĩnh viễn đều có bọn họ sủng, vĩnh viễn đều cùng ở bên người bọn họ, chỉ cần có thể như vậy, cho dù hủy thiên diệt địa thì đã làm sao? cái thế giới đầy tội ác này, đối bọn họ tàn nhẫn, hiện tại, có năng lực phản kháng, họ cũng muốn lưu lại thứ bọn họ muốn..

Mất tím cùng mất xanh nhìn nhau, trao đổi một ánh mắt kiên định, đi về hướng người con gái có dung nhan thuần khiết ấy.

Cố Duy Nhất không quay đầu, nhưng trong không khí lại phảng phất có mùi quen thuộc khiến cho nàng biết, là các ca ca đã trở lại. Sung sướng xoay người, quả nhiên thấy bọn họ hướng về chính mình đi tới. Vừa muốn đứng lên, lại bị Tuyết Trục Nguyệt một phen ôm vào trong lòng, theo thói quen ôm cổ hắn, theo hắn cùng nhau ngồi ở ghế nằm. Đại ca Tuyết Vân Ca cũng thuận thế ngồi xuống, từ trong lòng lấy ra hai cuốn sách cổ màu vàng: “Nhất Nhất, thứ ngươi muốn, ca cho ngươi mang về đến đây.”

Tùy ý tiếp nhận đề tại một bên thấp, Cố Duy Nhất ngay cả xem đều không có xem liếc mắt một cái. Nàng vốn chính là thuận miệng nói mà thôi, hơn nữa muốn xem cũng là để sau đi.

“Ca ca, như thế nào đi lâu như vậy? Nhất Nhất rất nhớ các người.” Ôm cổ Tuyết Trục Nguyệt, miễn cưỡng làm nũng. Nói thật, nàng thật sự thấy nhàm chán, một người mãi ở lâu các, di Thanh lại có việc xử lí. Mà ma ma, buổi tối hôm đó đã không còn thấy nàng, nàng biết, nàng đã mất. Tuy rằng khổ sở một thời gian, nhưng cuộc sống vẫn trở về như cũ,

Nàng thực lười, không nghĩ học võ, cũng không muốn học cái gì cầm kỳ thư họa, vì tự bảo vệ mình, nàng chuyên môn lựa chọn y thuật cùng độc thuật. Nhưng mà này cũng không phải dễ dàng, phải nhớ thật nhiều tên thuốc, thuốc dùng trên đường, còn có các huyệt vị trên cơ thể thật rất phức tạp. Hoàn hảo nàng là người ý chí kiên định, trí nhớ cũng rất tốt, nơi này vẫn tự là chữ phồn thể nên nàng trên cơ bản đều phân biệt được, học cũng có vẻ thoải mái. Hiện tại nàng còn nhỏ, nhưng là vẫn ở mãi trong sơn trang, nàng cũng sẽ thấy buồn.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 7: Yêu Cầu

Ôm trong lòng thân thể nhỏ nhắn mềm mại, nghe nàng nhẹ nói làm nũng, đôi mắt xanh biếc xẹt qua một tia ánh sáng nhu hòa, hôn nhẹ chóp mũi đáng yêu của nàng, cười sủng nịch ở bên tai nàng thấp giọng nói: “Làm nũng!”

Cố Duy Nhất ngựa ngửa. “Khanh khách” – Nở nụ cười, ở trong lòng hần khẽ gãy dựa, Tuyết Trục Nguyệt kệ nàng nháo, nhưng không có phát hiện, trong lòng hần Cố Duy Nhất đôi mắt to lóe lên giao hoạt quang mang rồi biến mất, tay nhỏ bé cũng không dấu vết ở trên người hần lưu lại nhiều điểm vô sắc vô vị gì đó, sau đó chờ hần phản ứng.

Nhưng là, một đoạn thời gian trôi qua, nhị ca vẫn như cũ hảo hảo đem nàng ủng vào trong ngực. Nghi hoặc ngẩng đầu, chẳng lẽ là thuốc của chính mình không hữu hiệu sao, nhưng là, nàng rõ ràng đã làm thực nghiệm ở trên tiểu động vật a?

Tuyết Vân Ca nhìn tiểu bảo bối về mặt nghi hoặc khó hiểu, một bộ đáng đáng yêu, nhìn không được nở nụ cười. Đôi mắt tím say lòng người kia nhộn nhạo ý cười âm áp, tựa như đại phiến luân y thảo *hoa oải hương* đồng loạt mở ra. Cố Duy Nhất ngây ngốc nhìn hần, về mặt si mê. Tuyết Vân Ca đầy mắt ý cười càng sâu sắc, chỉ có nàng, mới có thể đối với đôi từ mâu bị cả thể nhân khinh thị kia lộ ra biểu tình hâm mộ đi.

Cúi người hướng khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng của nàng hôn, sung sướng trêu đùa, “Đứa ngọc, các ca ca đều là bách độc bất xâm, tiểu xiếc này của người, Nguyệt đã sớm xem thấu!”

Tuyết Trục Nguyệt luôn luôn lạnh như băng, tuyệt mỹ dung nhan giờ phút này cũng tràn đầy ý cười, nghĩ đến bộ dáng cao hứng tự cho là thực hiện được của tiểu tử kia, cùng biểu tình khó hiểu nghi hoặc đáng yêu lúc sau, liền nhìn không được muốn tiếp tục trêu chọc nàng. Đây a, bọn họ như thế nào cũng không bỏ được buông tha cho.

“Nga.....”

Thất bại đồ đồ môi đồ mộng, trong mắt lại lóe không cam lòng. Tròng mắt màu đen linh động khẽ đảo, bàn tay ở trong tay áo rộng giờ lên, “Nhị ca, mặt của người giống như có bản a!” Đề sát vào gương mặt tuyết mỹ kia, Cố Duy Nhất làm như có thật tiến lại gần.

“Cho ta xem.” Nàng lên gương mặt nhẵn mịn, Cố Duy Nhất trong lòng không khỏi một trận cảm khái, nhị ca mặt thật đẹp nha, làn da thật tốt. Bất quá, vẫn là không thể mềm lòng, phải xoa bóp, trái sờ sờ, thẳng đến gương mặt phía trước kia nhiễm nhiều điểm hồng hồng, trở nên buồn cười, nàng mới vừa lòng dừng lại.

Tuyết Vân Ca buồn cười nhìn Duy Nhất ra sức “bảo thủ”, cùng Tuyết Trục Nguyệt vẫn mỉm cười. Biết rõ nàng ở mặt mình làm trò đùa dai, Tuyết Trục Nguyệt lại như trước để nàng tiếp tục hồ nháo, làm cho nàng phát tiết bất mãn nhỏ nhỏ trong lòng. Hần thích sủng nàng, thấy nàng sức sống tỏa ra bốn phía.

“Tốt lắm, xem người làm gì Nguyệt kia!” Sủng nịch gỡ tay ngang xuống, ôm vào trong lòng, Tuyết Vân Ca nhìn bàn tay nàng bần hê hê, cùng Nguyệt trên mặt toàn vết đỏ, nhẹ nhàng mà nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, “Thực bản!”

Lấy lòng đối với đại ca cười cười, “Nhị ca đều không có trách ta, đại ca cũng sẽ không sinh khí đi?”

“Đi tắm đi!” Bất đắc dĩ điểm điểm chóp mũi nhỏ của nàng, Tuyết Vân Ca ôm lấy nàng, hướng phòng tắm đi đến.

Phòng tắm rất lớn, giống như một cái loại bể bơi nhỏ, nhiệt khí quanh quần, đóa hoa mãn cô xòe bốn phía, trong không khí hương vị dị thường ngọt ngào. Tất tất tốt tốt thanh âm thoát y vang lên, thân mình nhỏ nhắn rất nhanh liền không mặc gì. Nhào vào trong bồn tắm, nghịch bọt nước, thưởng thức mỹ nam tử thoát y “Tứ”. Đại ca cùng nhị ca thật sự là kiệt tác của Thượng Đế, toàn thân cao thấp hoàn mỹ không có một tia tỷ vết nào. Ở kiếp trước, nàng nơi đó sao có thể gặp mỹ nam tử như vậy, còn là một đôi xinh đẹp song bào thai. Càng đừng nói được bọn họ như thế sủng ái, cho nên, Cố Duy Nhất, thật sự thực cảm ơn, thực thỏa mãn.

Tuyết Trục Nguyệt rào bước tiến lên trong bồn tắm, đem Duy Nhất nho nhỏ thân mình ôm vào trong ngực, đối với một bên Tuyết Vân Ca nói “Ca, đem cây hoa nhài tinh du cùng bạc hà lộ lấy lại đây.” (Chắc là dầu gội và dầu tắm * xịt máu mũi ngồi một bên tự kỉ *, ^ ~ ^ . Háo sắc không có lỗi, tất cả do đối tượng ngắm gây ra, ta vô tội) ㄟ [ʹ - ˘] ㄟ

Vì thế, đại ca nhìn mái tóc ngắn ngắn của nàng, vẽ loạn lên bạc hà lộ, nhẹ nhàng mà vuốt đầu nàng. Mà nhị ca còn lại là đem cây hoa nhài tinh du bôi trên tiểu thân thể của nàng, nhu ra tinh tế bột biển. Cố Duy Nhất nhàm chán động đây chân tay chìm chìm trong nước, hừ bất thành điều (tắm rửa ca, khó đỡ)

“Ta yêu tắm rửa, làn da hảo hảo, nga nga nga nga nga nga nga,

Cẩn thận bộ chó, thiệt nhiều phao phao, nga nga nga nga nga nga nga,

Mỹ nhân ngư, muốn chạy trốn.....”

Xoa bóp mũi nhỏ của nàng, Tuyết Vân Ca cười nói: “Hát cái gì vậy? Làn điệu kì quái!”

Bất mãn vỗ vỗ hấn bàn tay to, Cố Duy Nhất nhăn lại té mi *hàng mi tinh tế*. Chán ghét ca ca, luôn niết mũi nàng, về sau nhất định trả lại

“Ca ca, ta muốn cùng các người đi ngoài.”

Hai người động tác trên tay đều dừng lại, một hồi lâu, Tuyết Vân Ca mới mở miệng, “Vì cái gì? Người còn quá nhỏ, nói sau, thế giới bên ngoài rất nguy hiểm, không cho người đi ra ngoài.”

Tuyết Trục Nguyệt không nói gì, trong tay lực đạo lại thêm lớn, rước lấy Duy Nhất nho nhỏ co rút đau đớn.

“Ta lại không nói gì hiện tại thôi! Chờ ta độc thuật học giỏi, chúng ta đi ra đi. Ta cũng muốn nhìn bang hội của ca ca a!”

“Công việc của các ca ca, không cần người hỗ trợ.”

“Kia vì cái gì mấy tháng các người luôn thức trắng đêm không ngủ? Đừng gạt ta, hơn nữa, suốt ngày ở trong trang, ca ca, Nhất Nhất thực buồn a!”

Ở trên người đại ca cọ cọ làm nũng, đáng thương hề hề năn nỉ, thấy đại ca không để ý tới nàng, lại chuyển hướng nhị ca, hôn nhẹ hấn tuyết trắng mỹ nhân mặt, “Ca ca, đáp ứng Nhất Nhất đi, Nhất Nhất cam đoan thực nghe lời thực nghe lời!”

Mặc kệ mặc kệ, dùng sức làm nũng hiển hân, nhất định phải quấy đến bọn họ đáp ứng mới được.

“Tốt lắm tốt lắm.” Rốt cục không chịu nổi của nàng dây dưa, đại ca mở miệng, “Ta đáp ứng, bất quá phải chờ tới người mười hai tuổi. Còn có, độc thuật nếu không giỏi cũng không được!”

“Cám ơn đại ca, Nhất Nhất yêu nhất đại ca!” Hưng phấn mà dâng lên một cái thật to hôn môi, xoay người cũng cho nhị ca một cái, “Nhất Nhất cũng yêu nhị ca, sẽ không nặng bên này nhẹ bên kia!”

Nghiêm trang nói xong, rước lấy hai người sùng nịch mỉm cười. Mà nay mục tiêu đầu tiên Cố Duy Nhất, coi như là đạt tới.

Tắm rửa xong, ba người liền lên giường nghỉ ngơi, Cố Duy Nhất rất nhanh tại hai người ôm ấp tiến nhập giấc mộng.

Mà Tuyết Trục Nguyệt, sau khi xác định nàng đã muốn ngủ say, nhẹ nhàng mở miệng “Ca, vì cái gì phải đáp ứng nàng? Người chẳng lẽ không sợ.....”

Tuyết Vân Ca đánh gãy lời hấn, “Nguyệt, Nhất Nhất sớm hay muộn đều đi ra ngoài, ta cho rằng, chúng ta không nên đem Nhất Nhất thành một đứa nhỏ bình thường. Nàng kỳ thật, hiểu được rất nhiều. Ta tin tưởng, chuyện tình chúng ta lo lắng, sẽ không phát sinh. Cho dù thật sự đã xảy ra, chúng ta cũng muốn đối mặt, mà không phải trốn tránh.”

“Nhưng là, chúng ta tuyệt không có thể mất đi nàng!”

“Ta biết, Nguyệt, nàng thích ánh mắt chúng ta, đây là điều không thể nghi ngờ, ta tin tưởng, Nhất Nhất vĩnh viễn đều là của chúng ta!”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 8: Tàn Nhẫn

Ánh nắng sáng ấm áp hòa dịu nghịch ngợm chạy khắp mặt đất. Trong đình thủy, hành lang dài tinh xảo uốn lượn đuổi thân quanh hồ nước. Ở giữa kheo kéo đặt một cái lương đình, bên trong có một cái bàn bạch ngọc cùng ngọc đắng (theo N nghĩ là tách trà cùng ly thì phải) nhỏ nhỏ phân tán chung quanh, thoạt nhìn lịch sự tao nhã vô cùng. Trong hồ nước trong suốt thấy đầy đủ loại tinh thực hà cao vút (cây cỏ nước), con cá màu vàng ở trong đó chơi đùa chơi đùa. Có một thân ảnh màu trắng nằm trong lương đình, lẳng lặng nhìn mặt hồ.

Dưới mặt hồ phản lại một dung nhan xinh đẹp, mặt mày như tranh, có nét anh khí giống nam tử lại có vẻ mềm mại của nữ tử, ánh mắt ngọc lưu ly to mà sâu thẳm, lông mi dài chớp động, vô tình lộ ra hơi thở quyến rũ mê hoặc. Chiếc mũi nhỏ xinh, đôi môi anh đào không son mà hồng nhuận, dù nhìn như thế nào cũng đều là hé ra dung nhan không tì vết, tuy rằng bởi vì tuổi quá nhỏ hiện ra một tia non nớt, nhưng mơ hồ có thể thấy được vẻ sau tuyệt đại giai nhân.

Cổ Duy Nhất như thế nào cũng không rõ, bảy năm trước rõ ràng là một tiểu la lị đáng yêu (la lị là phiên âm của từ loli trong tiếng anh, ý chỉ là nhỏ bé đáng yêu), hiện tại cư nhiên bộ dáng trưởng thành như vậy. Bất quá, năng kỳ thật cũng vừa lòng, với tướng mạo bất nam bất nữ này, bất luận nam trang hay là nữ trang, tất cả đều là mỹ nhân a! Hơn nữa thời điểm đi ra ngoài chơi, cũng không lo lắng bị nhận ra thân phận, dù sao hiện tại năng thân mình nhỏ vừa mới phát dục, cái gì nữ tính đặc thù cũng không rõ ràng. Tiệm nghi lão cha xấu xa kia, di truyền gen nhưng thật ra không sai, sinh hạ năng cùng Tuyết Vân Ca, Tuyết Trục Nguyệt này ba cái đại tuyệt sắc, coi như là hắc đòi trước tích phúc.

Này bảy năm qua, vì có thể giúp các ca ca, năng thập phần cố gắng đi nghiên cứu y độc thuật, cũng ở hai năm trước tiếp quản mọi việc trên Vạn dặm sơn, còn có Tuyết Vực quốc Quý cốc, này hai cái đều là thế lực y cốc cường đại nhất của hai nước. Tuy rằng biết thế lực của các ca ca cư nhiên kéo dài đến hai quốc làm năng rất là thần phục, bất quá ca ca không nghĩ đối năng nói năng cũng không miễn cưỡng. Một ngày nào đó, năng sẽ đợi tới thời điểm các ca ca đối năng thẳng thắn hết thảy. Trước kia đau xót, năng không có quyền lợi lại làm cho bọn họ đi hồi tưởng cùng thống khổ.

Quý cốc cùng Vạn dặm sơn theo cách nói hiện đại, chính là một cái địa điểm chữa bệnh nhiều mất xích. Hai năm qua năng lợi dụng quản lý hình thức kinh doanh hiện đại, này y quán có thể nói là trải rộng tam quốc, được danh dự rất lớn trong dân gian cùng thật lớn tài lực, thành công chứng minh sự nghiệp chữa bệnh của tam quốc. Khi quản lý Quý cốc cùng Vạn dặm sơn, năng ngẫu nhiên ra đi ngoài tuần, đều là mặc nam trang, dần dần cũng có người đã biết năng, người giang hồ cho năng một cái tên “Cửu công tử”. Bởi vì năng quá mức thần bí cùng giáo hoạt, không người nào biết hình dáng của năng, giống như cửu vĩ hồ li đến vô ảnh đi vô tung, mới được cái quái xưng này. Đối với ca ca chuyện nghiệp, năng biết trừ bỏ này đó, ở Tri Ngọc quốc còn có một cái thần bí tổ chức — Minh Tuyết cung. Mà thế lực của nó có bao nhiêu cường đại, cũng không phải vấn đề năng muốn chú ý. Chỉ biết rằng đó là một cái tồn tại ẩn nấp cực kì thần bí, các ca ca không nghĩ để năng lay dính vào.

Đợi một hồi, năng nhớ tới hiện tại các ca ca hẳn là ở Luyện Ngục đường xử lý sự tình, liền đứng dậy, đi ra ngoài.

Xa xa, một tòa điện phủ thật lớn xuất hiện ở trước mắt, đây là một cái chính thể kiến trúc màu đen quý dị, hai ca ca tính cách vận vẹo của năng kia, chính là thích kiểu khung bộ âm trầm như vậy. Tựa như đại ca, trừ bỏ tử y, đó là một thân tối đen. Nhị ca thì tương phản, trừ bỏ áo xanh, đó là áo trắng. Quả nhiên phù hợp khí chất độc đáo của bọn họ. Hai người trong mắt thế nhân, hẳn là ác ma tồn tại đi, ngay từ đầu gặp mặt năng cũng đã rất rõ ràng. Nam tử cường tráng cao ngạo, lại bị đưa đi tiêu quan quán, làm cho bọn họ gặp nhục nhã khôn cùng; Nữ tử nhu nhược thấp kém, lại phải chịu cảnh một ngày một đêm thủ độc đau đớn.

Như vậy trả thù tàn nhẫn cùng tra tấn, năng cảm thấy sợ hãi, cũng đau lòng. Các ca ca, nếu vậy chắc đã chịu nhiều đau đớn như kia, có khi còn thảm thiết hơn nữa, nếu không, bọn họ sẽ không cảm hận thế giới này đến vậy, còn áp dụng thủ đoạn trả thù ác độc như thế.

Năng ở trong tay bọn họ còn sống, thậm chí trở thành bảo bối trong lòng, sủng nịch khôn cùng. Nhưng là năng biết, bởi vì năng đối bọn họ dị sắc hai tròng mắt yêu thích mà trở thành người duy nhất cứu linh hồn bọn họ. Nếu phản bội, thế giới này, nhất định hội trở thành Tu La tràng trong tay bọn họ, chỉ có huyết cùng lệ tề diện. Bọn họ đối năng hữu cầu tất ứng, lại nghiêm cấm cùng nam tử khác ở chung, là sợ hãi cùng tự ti đi. Bọn họ không tin năng, lo lắng năng tùy thời rời đi, giam cầm năng ở trong nhà giam của bọn họ. Năng như thế nào nhìn không ra, theo năng tuổi ngày một tăng, bọn họ đối năng càng ngày càng thân mật, cho dù hiện tại năng đã muốn mười hai tuổi, vẫn như cũ cùng bọn họ đồng tâm cộng dục. Nho nhỏ hôn mê đã muốn không thể thỏa mãn, bọn họ yêu nhất, là dây dưa môi đỏ mộng của năng, thẳng đến sung đỏ không chịu nổi. Năng chưa bao giờ cự tuyệt, nhưng là hai cái đũa ngọc kia lại nhìn không ra cảm nhận của năng, một mặt lo lắng hãi hùng.

Đáy lòng năng tồn tại nho nhỏ tà ác tâm tư cùng không thẳng thắn. Năng thích xem bọn hắn vì chính mình mà một bộ đáng lo lắng. Thích chọc ghẹo bọn họ, thấy bọn họ bất đắc dĩ mỉm cười.

Đi vào Luyện Ngục đường, một cổ huyết tinh gay mũi đập vào mặt mà đến, chán ghét nhũ mảy, thấy nhất thất một đồng hỗn độn. Mười cái hắc y thiết vệ chia làm hai bên đại điện, ở thượng điện đặt ngai vàng bằng vàng ròng thật lớn, nhị ca của năng đang lấy tay chống đỡ đầu, tùy ý tựa vào nơi đó. Bảy năm qua đi, nay hẳn đã là nam nhân hai mươi tuổi trưởng thành, dáng người thon dài tuấn lãng, quần áo màu trắng phụ trợ cho vẻ lạnh lùng ngạo nghễ. Hắc da thịt, như trước là băng tuyết không chút tạp chất, tản ra hàn khí khiến người cảm thấy lạnh lẽo, trên tinh xảo tuyệt mỹ dung nhan là lục mâu sâu thẳm giống như hồ nước tĩnh lặng mà vô tình. Mái tóc dài qua thắt lưng, không giống như nam tử trưởng thành khác bình thường thúc quan (búi lên), mà là thả ra, tạo thành một thác nước màu đen tuyền sau lưng. Mả đại ca, tử y tử đồng (áo tím mắt tím), tóc dài lấy ngọc quan màu đen cao cao thúc khởi, tà mị khí phách bức người. Khuôn mặt mềm mại đáng yêu tinh xảo mang theo nhẹ nhàng tà ác ý cười, giờ phút này đang ở chính giữa đại điện, hai tay khấp trạ cổ một người nam nhân, trên người máu tươi giàn giụa. Bên cạnh còn có vài cái nam tử bị thương thở dốc, tuyệt vọng sợ hãi nhìn nam nhân tất thờ ở trên tay đại ca.

Tao nhả đứng dậy, Tuyết Vân Ca lấy ra một khối màu trắng khăn tay, lau khô tay dính máu tươi, tà ngễ nhìn nam tử trung niên lớn tuổi nhất trong đó, lạnh lùng mở miệng: “Nói đi, Vân Vũ bí quyết ở nơi nào?”

Bất khuất ngẩng đầu, Quy Vân trang trang chủ Viên Lực gian nan mở miệng: “Mơ tưởng!”

Giọng mỉa mai hừ nhẹ một tiếng: “Xem ra, đối với thuộc hạ đắc lực nhất, Viên trang chủ cũng không để ý a. Chính là không biết, đối chính mình cốt nhục,

ngươi là không phải cũng vô tình đi?”

Tuyết Vân Ca dùng chân nâng lên cầm một thiếu niên, hé lộ ra dung nhan tuấn tú còn tính trẻ con, khiếp sợ sự tàn nhẫn của Tuyết Vân Ca. Thiếu niên thần sắc hoảng sợ, toàn thân run run không thôi. Viên Lực trong lòng đại động, Kiệt nhi nhưng là đứa con duy nhất của hắn, nhưng là Vân Vũ tuyệt là bí mật bất truyền tổ tiên lưu lại tới nay. Giờ phút này, hắn thật sự là khó có thể dứt bỏ.

Tuyết Vân Ca tựa hồ thực thích (nó là yêu, nhưng mà để yêu thì... quá biến thái) nhìn bộ dáng gãy dựa của hắn, cũng không ép hắn, chính là mở miệng dụ hoặc.

“Như vậy đi, cứu con hay là bí tịch, chính ngươi tuyển. Nếu tuyển con ngươi, liền đem bí tịch giao ra đây, ta sẽ lưu lại mệnh của hắn. Nhưng nếu ngươi dùng hắn mệnh đổi đi tổ truyền bí tịch trong lời nói, ta sẽ bỏ qua ngươi, thậm chí làm cho Quy Vân trang trở thành vô lâm bá chủ. Thế nào?”

Lời nói mê hoặc của ác ma bàn ở bên tai tiếng vọng, Viên Lực ánh mắt đã muốn mê vòng.

Thượng vị Tuyết Trục Nguyệt đột nhiên mở miệng, tiếng nói trong suốt mà lạnh như băng, “Hãy hảo hảo ngẫm lại, chết một đứa con, còn có thể sinh tiếp. Chờ về Quy Vân trang trở thành bá chủ, ngươi nghĩ muốn cái gì nữ nhân không có? Chẳng lẽ còn sợ sinh không ra con sao?”

Thượng Viên Lực có chút cuồng loạn, miệng bắt đầu thì thào tự nói, “Đúng vậy, ta còn không lão, có thể tái sinh rất nhiều con...”

Mà một bên Viên Kiệt, nghe thấy phụ thân nói ra lời nói như vậy, trong lòng hoảng hốt, biểu tình tuyệt vọng đến cực điểm. Thê lương hô, “Phụ thân, không cần a! Kiệt nhi là con của người a! Cha như thế nào có thể nhẫn tâm như thế!”

Trên mặt Viên Lực đột nhiên xuất hiện thần sắc ngoan độc, phảng phất như gấp cừu nhân nhìn chằm chằm Viên Kiệt, “Vi lên làm vô lâm bá chủ, đem Viên gia phát dương quang đại, Kiệt nhi, ngươi liền hy sinh một chút đi. Viên gia sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ ngươi!”

Viên Kiệt xui xẻo ở, hai mắt tuyệt vọng như tro tàn. Mà Viên Lực ngẩng đầu nhìn hướng Tuyết Vân Ca, “Ta chọn bí tịch, lời đại trang chủ nói, không thể đổi ý!”

“Đương nhiên, ta Tuyết Vân Ca nói được thì làm được!” Khóe miệng dặt quỵ dị ý cười, “Bất quá, ta muốn ngươi tự tay giết hắn!”

Viên Lực cao lớn thân hình nhất hoảng, biểu tình thống khổ, nhưng là một hồi lại trở nên kiên định, rút kiếm bên hông ra, hướng Viên Kiệt đi đến.

“Kiệt nhi, không nên trách cha!” Tay nâng, kiếm lạc.....

“Phốc xích” Thanh âm đao kiếm đâm vào làn da, giọt giọt máu tươi trên mặt đất rơi xuống nước.

Viên Lực cao lớn thân hình ngã xuống, trên mặt đau đớn, nghi hoặc, kinh ngạc rồi rầm. Mà hắn phía sau, là Tuyết Vân Ca đang rút chủy thủ ra, giọng mỉa mai nhưng khuôn mặt lại tươi cười.

“Vi cái gì.....”

Vì cái gì? Nhìn đến Viên Lực không có hơi thở, chán ghét mở miệng, “Văng ra!”

Thiết vệ tiến lên, đem thi thể tha đi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 9: Ra Trang

Yêu mị thiếu niên trên mặt là lãnh khốc âm trầm hàn ý. Liền ngay cả Tuyết Trục Nguyệt gương mặt vô biểu tình, đáy mắt cũng hiện lên lạnh như băng sát khí.

Cố Duyệt Nhất đi vào, hôm nay một màn, giống như sự tình bảy năm trước tái diễn, quyền dục huân tâm phụ thân, bỏ qua chính mình đứa nhỏ đổi lấy ích lợi. Nếu Viên Lực không có lựa chọn như vậy, hắn nhất định sẽ không chết.

“Ca.....”

Nhào vào trong lòng Tuyết Vân Ca, không tiếng động an ủi hắn. Bả vai bị ôm đau đớn, cũng không hề mở miệng.

Trên gương mặt không tức giận của thiếu niên, giờ phút này trong mắt đã muốn là một mảnh hờ hững cùng băng hàn. Tuyết Trục Nguyệt đi xuống kim tòa, mắt lạnh nhìn hắn, “Phụ thân của ngươi đã muốn bỏ qua ngươi, cảm giác như thế nào? Từ hôm nay trở đi, Quy Vân sơn trang chính là của ngươi, tin tưởng, ngươi sẽ không làm cho chúng ta thất vọng đi?”

Thiếu niên tựa như xác chết, yên lặng đứng thẳng, cung kính loan hạ thân: “Chủ thượng!” Kia khuôn mặt nguyên bản tính trẻ con giờ phút này bình tĩnh mà lại kiên quyết. Một ngày trong lúc đó lột xác, cái gọi là thân tình cùng quyền thế, trong phút chốc, đứng là tan thành mây khói.

“Lui ra đi, thiết vệ sẽ an bài sắp xếp nhiệm vụ về sau của ngươi.”

Trong đại điện chỉ còn lại có bọn họ ba người, mùi máu tươi thân nhiên ở trong không khí quanh quẩn, lại có vẻ như vậy bi ai. Huyết cùng lệ a, chú liên, vĩnh viễn đều là ly tán. Rõ ràng là đau như vậy, lại làm bộ dáng như cái gì đều không có phát sinh, cười cười sống sót.

Ba người lẳng lặng ôm nhau, giống như, như vậy có thể được đến ấm áp.

.....

Ngâm Nguyệt quốc, kinh thành Tây Nhạc.

Xe ngựa hoa lệ ở đầu đường huyền ảo hành tẩu, đưa tới ánh nhìn chăm chú cực kỳ hâm mộ của mọi người cùng sợ hãi than thở. Mà bên trong xe rộng lớn, đặt thâm lòng tinh xảo, cùng ba thân thể dây dưa. Thiếu niên áo trắng, vô lực nằm ở trên đệm mềm mại, vạt áo đã muốn bị lạp xả vi khai (nghĩa là bị mở tung đó, hở hớ), lộ ra xương quai xanh mảnh khảnh. Mà hai cái nam tử ở trên người hắn, dáng người thon dài rắn chắc, nhìn không thấy tướng mạo. Nam tử quần áo tử y, định trụ đôi môi đỏ mọng của hắn mà hôn, đầu nhập triền miên. Mà một cái một thân áo xanh khác lại cắn lên xương quai xanh tinh xảo của hắn, lưu lại nhiều điểm hồng ửng.

Tiền nhục (yếu đuối) thiếu niên phát ra tiếng rên rĩ rất nhỏ, rốt cục ở lúc nam tử rời khỏi miệng hắn mới nhẹ nói, “Ca, không cần... Đau,.....”

Tuyệt điểm tử mâu hiện lên ánh sáng nhu hòa mà đau lòng, đối với đệ đệ đang cắn cắn một bên khẽ nói: “Nguyệt, nhẹ thôi.”

Kia thiếu niên nằm úp sấp ở trên người nam tử ngẩng đầu, ngày thường dung nhan băng tuyết bởi kích động mà có vẻ hồng nhuận. Đôi bích đồng (mắt xanh) luôn luôn bình tĩnh lúc này ba quang liễm điểm, đứng là dị thường yêu điểm động lòng người.

“Nhất Nhất, ca ca không phải cố ý.”

Hắn thanh âm mang theo một tia động tình khàn khàn, nói không nên lời sự từ tính mê người. Cố Duy Nhất lập tức bị mê hoặc, không hề mở miệng hô đau, làm nũng giống như oán giận nói: “Nhị ca luôn thích cắn ta, không phải cố ý, vậy ngươi nhất định là cố ý!”

Bất đắc dĩ lắc đầu, Tuyệt Trục Nguyệt cười sùng nịch, “Hào, ca ca là cố ý.”

Tuyệt Vân Ca đem nàng ôm vào trong lòng, sửa sang lại quần áo tán loạn cùng sợi tóc hỗn độn của nàng, che khuất đi loang lổ hôn ngân trên xương quai xanh. Cố Duy Nhất vừa mới bị hôn môi qua đi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực, thủy mâu mê ly gọn sóng, đôi môi sưng đỏ bất mãn chu lên, thoát nhìn dị thường kiều mỹ.

Vốn, chờ nàng mười hai tuổi là có thể chính mình đi ra ngoài hành động. Nhưng là hai cái ca ca, nơi này lo lắng nơi đó lo lắng, cuối cùng là đi cùng nàng. Cố Duy Nhất lần này chủ yếu là đến Ngâm Nguyệt quốc tuần tra chuyện nghiệp ở Vạn dặm sơn, gần đây mới có một tân y quán quật khởi — Dân Sinh đường, dùng sách lược lấy giá thấp đã lôi đi rất nhiều khách của nàng, cũng có dã tâm vọng tưởng thay thế Vạn dặm sơn trở thành bá chủ. Nếu là nước sông không phạm nước giếng mà nói (nó tương phản một ly canh hoàn hảo nói), ít nhất còn có thể liên hợp, Vạn dặm sơn cũng sẽ không có cái gì tổn thất. Cái phá hư ở nó chính là không nên động tâm tư, cư nhiên rải lời đồn Vạn dặm sơn bán được giả. Đây nhưng làm Cố Duy Nhất tức giận đến không nhẹ. Chờ chuyện này giải quyết, nàng hội thuận đường du lãm phong cảnh Ngâm Nguyệt quốc một chút, thả lỏng chính mình. Đây là kế hoạch lần đầu ra trang của nàng.

Có đại ca, nhị ca đồng hành, nàng cũng an tâm rất nhiều, nói không sợ là giả. Huống hồ có chuyện tình gì khó giải quyết, bọn họ cũng sẽ giúp nàng. Lần này đi ra nàng vẫn như cũ nam trang, thân phận tự nhiên chính là Tuyệt gia tiểu đệ — Tuyệt Vô Song.

Xe ngựa chậm rãi đi trước, một lúc lâu sau tới biệt viện ở Tây Nhạc của bọn họ. So sánh với Tu La sơn trang phong cách kiến trúc cổ quái quỷ dị, nơi này bình thường hơn. Hồng chuyên tường, ngôi lưu ly, đình thai lâu các lịch sự tao nhã, lưu thủy tiểu viện, rất mang ý vị của vùng sông nước Giang Nam.

Ngày thứ hai, Cố Duy Nhất liền cùng nhị ca cùng đi Vạn dặm y quán, đại ca tối hôm qua nhận được báo cáo đưa tin, nói sơn trang có chuyện xảy ra. Nàng tự nhiên cũng sẽ không hỏi nhiều, dù sao nhị ca bồi nàng cũng là giống nhau. Nhị ca hôm nay cùng nàng giống nhau một thân áo trắng, từ lúc ba năm trước đây nàng liền nghiên cứu chế tạo ra một loại dược thủy có thể thay đổi màu sắc đồng tử của đại ca nhị ca, là phương tiện để bọn họ ra ngoài. Loại dược thủy này dược hiệu chỉ có một tháng, nhưng là thực tốt, chẳng những không có tác dụng phụ, còn có thể đạt hiệu quả như mong muốn, là điều nàng đặc ý nhất. Tuy rằng không có biểu hiện ra ngoài, nhưng là có thể đứng ở trong đám người không bị người khác coi như ngoại tộc mà khu trục, không cần lại đối mặt với ánh mắt hoảng sợ của thế nhân, bọn họ đương nhiên cao hứng.

Nhị ca sau khi thay đổi màu sắc đồng tử, như trước vẫn tựa như băng tuyết mỹ nhân, thoát nhìn lạnh lùng, khó có thể tiếp cận. Ánh mắt hắn như hồ nước trong suốt, cũng là vực sâu, vừa thấy, sẽ gặp đình trệ. Nhưng Cố Duy Nhất vẫn cảm thấy lục mâu hắn mới là tối mê người.

Xuống xe ngựa, hai người liền hấp dẫn ánh mắt mọi người. Lạnh lùng tuyết mỹ nam tử, tuấn lãng bất phàm khí chất ngạo nghễ, phảng phất tuyết liên nở rộ, không dính nhiễm một chút hơi thở nơi thế gian. Kiều tiểu tiền nhục thiếu niên (thiếu niên nhỏ nhắn yếu nhược), tinh xảo nhu thuận giống như ngọc lưu ly oa nhi. Dung nhan hồn nhiên, làm cho người ta nhìn không được muốn phụng ở lòng bàn tay che chở.

Trước cửa Vạn dặm y quán, Quán trưởng đã muốn đứng ở nơi đó nghênh đón cốc chủ đến. Tuy rằng không có gặp qua hình dáng cốc chủ, nhưng là có

huyết ngọc làm tín vật, chỉ cần thấy giữ huyết ngọc, trả lời được ám hiệu, thì chính là cóc chủ.

Ngoại hình y quán cùng kết cấu bên trong đều là Cố Duy Nhất dựa theo hình thức bệnh viện hiện đại đến tu kiến. Kiến trúc như vậy ở trên đường cái phá lệ thấy được. Hai người cùng nhau đi vào y quán, ở cửa đối nam nhân mặc quần áo viện trưởng xuất huyết ngọc, Cố Duy Nhất cười khẽ mở miệng: “Thiên vương cái hồ.”

Viện trưởng kia lập tức nói tiếp: “Bảo tháp trấn hà yêu.” Tuy rằng kinh ngạc cóc chủ dĩ nhiên là một thiếu niên tinh xảo tuổi nhỏ, nhưng là mấy năm qua cóc chủ làm cho Vạn dặm sơn phát triển trở thành như bây giờ, cùng thật lớn môn quy cũng là sự thật. Liền lập tức cung kính đem bọn họ đón đi vào.

Trời biết Cố Duy Nhất trong lòng là muốn cười cỡ nào, trên mặt lại còn muốn làm bộ dáng nghiêm túc, nằng đều nhanh nhả đến nội thương. Như vậy ám hiệu tục khí nhưng cũng mới mẻ, cũng chỉ có nàng mới biết được.

Vào văn phòng, viện trưởng, nam nhân kia quý xuống cao giọng nói: “Thuộc hạ Mã Dư, tham kiến cóc chủ!”

“Đứng lên đi.”

Tuy rằng những người ở Vạn dặm sơn biết nàng là quản lý, nhưng thủ hạ cũng không biết nàng chân chính thân phận kỳ thật là người của Tu La sơn trang. Các ca ca sự nghiệp đều là độc lập, không có một chút liên hệ. Nghĩ đến việc phòng ngừa bị soán quyền, ca ca đối với thuộc hạ, chưa bao giờ hoàn toàn tín nhiệm. Xem ra nhị ca hiện tại chỉ có thể ủy khuất đảm đương việc làm thị vệ của nàng.

Không chút khách khí ngồi vào ghế viện trưởng, miễn cưỡng mở miệng: “Đây là thị vệ bên người của ta, Nguyệt.”

Mã Dư cung kính nói: “Nguyệt thị vệ hảo.”

Nhị ca lại không thèm quan tâm đến hắn, Mã Dư da mặt đỏ lên, cũng không sinh khí, chính là xoay người đối với Cố Duy Nhất nói “Cóc chủ, sổ sách mấy tháng gần đây thuộc hạ đã đặt lên bàn. Về tư liệu của Dân Sinh đường cùng hướng đi gần nhất, thuộc hạ cũng sửa sang lại tốt lắm. Còn thỉnh cóc chủ xem qua.”

“Ta đã biết, người trước đi xuống đi, có chuyện ta sẽ gọi người.”

Đội Mã Dư rời đi, Cố Duy Nhất liền nhin không được cười ha ha đứng lên, thậm chí cười ra nước mắt. Tuyết Trục Nguyệt tới gần nàng, vô cùng thân thiết đem nàng ôm sát trong lòng, nghi hoặc nói: “Cười cái gì vậy?”

Chà xát nước mắt ở khóe mắt, lắc đầu, “Không có gì. Nhị ca, ta vừa mới có giống chủ nhân không, có uy nghiêm không?”

“Có, rất uy nghiêm!” Còn thật sự gật đầu một cái. Kia bộ dáng không chút nghi ngờ, làm cho Cố Duy Nhất biết, vừa mới chính mình nhất định không được tốt lắm. Nhị ca chính là như vậy, cái gì đều theo chính mình.

“Tốt lắm, nhị ca, ta hiện tại xem sổ sách, người giúp ta xem tư liệu Dân Sinh đường.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 10: Túy Hương Lâu Ngộ

Thời gian im ắng trôi qua, hai người đều thập phần chăm chú vào công việc, thậm chí quên mất thời gian. Tuyết Trục Nguyệt ngưng thần nhìn về tư liệu của Dân Sinh đường, mày kiếm hơi nhíu. Phía sau Dân Sinh đường này, dĩ nhiên chỗ dựa lại là thất hoàng tử Ngâm Nguyệt quốc. Cùng hoàng tộc tranh đấu, xác thực có chút khó giải quyết. Không phải không có thể lực cùng bọn họ tranh chấp, chính là gặp phải hoàng tộc, sự việc có vẻ phiền toái. Huống hồ bọn họ cũng không muốn cùng hoàng gia có quan hệ.

Thất hoàng tử này là đứa con mà đương kim hoàng đế sủng ái nhất, cũng là kẻ phi thường có thủ đoạn, không phải dễ đối phó. Nhưng với tính cách của Nhất Nhất, nhất định sẽ xảy ra tranh chấp. Chuyện này, thật đúng là không biết nên giải quyết như thế nào.

“Làm sao vậy?”

Đem chính mình bản khoản nói ra, Cố Duy Nhất cũng trầm mặc. Nàng tự nhiên biết quyền thế lực lượng có bao nhiêu đáng sợ, cái gọi là dân không cùng quan đầu, chính là bởi vì quan có được quyền lợi còn bình dân thì không thể chiến thắng cùng phản kháng. Dù các ca ca có nhiều tiền, cũng vô pháp cùng một quốc gia đối đầu.

Xem ra, chỉ có cùng thất hoàng tử kia đàm phán, tiến hành phân chia ích lợi. Dù sao cũng là y quán vừa mới quật khởi, so với Vạn dặm sơn, vẫn là kém nhiều lắm.

“Ca, ta nghĩ sẽ cùng thất hoàng tử kia nói chuyện.”

“Không được!”

Không chút suy nghĩ, Tuyết Trục Nguyệt lập tức phản đối.

“Vì cái gì?” Cố Duy Nhất nghi hoặc. “Ca có thể theo giúp ta cùng đi a, như thế nào không được?”

Tuyết Trục Nguyệt nhũ mày khuyên nhủ: “Nhất Nhất, cái thất hoàng tử kia không đơn giản. Hắn là người rất nguy hiểm, tâm cơ cũng cực thâm trầm, ca lo lắng người không thể ứng phó hắn.”

Cố Duy Nhất nở nụ cười, kiếp trước nàng vì sinh tồn, tình huống gì không có trải qua? Tuy rằng nàng hiện tại một mặt hưởng thụ cuộc sống, cũng không đại biểu nàng liền quên đi kỷ xảo cùng người ở chung. Sinh ý trằng thượng (đấu tranh vì sinh ý), nhiều âm mưu quỷ kế nàng đều thuận lợi giải quyết, còn sợ một cái cổ nhân ngàn năm?

“Nhị ca, người còn chưa tin thực lực của ta sao? Huống hồ, cho dù ta không thể ứng phó, không phải còn có người sao?”

“Trở về cùng đại ca thương lượng một chút đi. Nhất Nhất, chuyện này, cũng không thể tùy hứng người.” Tuyết Trục Nguyệt trầm ngâm, cũng không có cấp nàng đáp án. Nhưng là Cố Duy Nhất biết, nhị ca trên cơ bản là sẽ không phản đối chính mình, chỉ cần qua cửa của đại ca, hết thấy liền OK.

“Tốt lắm, cũng sắp đến buổi trưa. Lát ca mang người đi Túy Hương lâu dùng cơm trưa, nơi đó là từ lâu nổi tiếng kinh thành, hương vị rất tuyệt nga.”

Cố Duy Nhất cũng thực chờ mong, Túy Hương lâu thanh danh nàng sớm đã nghe thấy, hiện tại đi ra tự nhiên không thể bỏ qua.

Xử lý tốt tư liệu cùng sổ sách, hai người liền cùng đi ra ngoài.

Kinh thành ngã tư đường thập phần phồn hoa, các màu cảm y hoa phục của nam nữ lui tới trong đó, tiếng rao hàng cao vút mà liên tiếp, có vẻ dị thường náo nhiệt. Hưng trí bưng bưng quan sát bốn phía, Cố Duy Nhất đi theo phía sau Tuyết Trục Nguyệt, bị hắn nắm tay nhỏ bé, đưa tới liếc nhìn của người đi đường.

Xa xa thấy Túy Hương lâu chiêu bài, một trận rượu và mùi thức ăn cũng tùy theo bay tới. Hít sâu một hơi, tràn đầy đều là hương vị dụ dỗ người thèm ăn. Hưng phấn lúc lắc Tuyết Trục Nguyệt ông tay áo, “Ca, chúng ta mau đi đi, Nhất Nhất bụng đói.”

Chu tường cao lâu, lịch sự tao nhã mà lại hoa lệ, thang lầu hình xoắn ốc, trang hoàng vừa cổ điển lại hiện đại hoá, này Túy Hương lâu lão bản, thật là rất biết buôn bán, cơ hồ làm cho Cố Duy Nhất hoài nghi có phải hay không giống nàng đến từ thế kỷ hai mươi mốt.

Đi vào cửa, ở đại sảnh cư nhiên đặt một bộ bồ mạc thật lớn, mặt trên lấy Khai thư viết một bộ câu đối bán nguyệt (chắc là câu đối chỉ có nửa vế), bốn phía có rất nhiều khách nhân ghé chân dừng lại, nhỏ giọng nghị luận. Nghi hoặc theo Tuyết Trục Nguyệt đi lên lầu hai nhả gian, điểm tiểu nhị đi lên vì bọn họ gọi cơm, Cố Duy Nhất nhìn không được mở miệng hỏi: “Tiểu ca, trong điểm các người là xảy ra chuyện gì a, người sao tụ tập nhiều như vậy?”

Kia điểm tiểu nhị ở Túy Hương lâu đã mười mấy năm, tự nhận cũng xem qua vô số quan to quý nhân, nhưng không có gặp qua tuyệt mỹ công tử tao nhã như thế. Năm ấy trường công tử mặc dù lạnh lùng dị thường, cũng là nữ làm cho người ta sợ hãi than; Tuổi nhỏ tiểu công tử hiện tại mặc dù không có tuyệt mỹ như vậy, nhưng cũng tú nhã đến cực điểm, mơ hồ có thể thấy được vẻ sau tao nhã. Nghe được Cố Duy Nhất này vừa hỏi, tất nhiên là thập phần cao hứng vì nàng giải thích nghi hoặc, lập tức liền hưng phấn đến nói “Tiểu công tử không biết sao? Chúng ta Túy Hương lâu ra một cái thiên cổ tuyệt đối, nếu là có nhân đối ra về dưới, sẽ được quyền lợi ăn cơm miễn phí ở Túy Hương lâu trong cả nước. Tiểu công tử có hứng thú thử xem?”

Lợi hại như vậy? Câu đối này, nàng trước kia ở thư thượng có nhìn đến, xác thực phi thường khó đối, nhưng đối với nàng đã sớm biết đáp án mà nói, đáp đi ra thực dễ dàng. Bất quá, nàng muốn nhìn một chút triều đại này có hay không người có thể đối ra, trí tuệ cổ nhân, kỳ thật thật sự rất cao. Hậu nhân hết thảy, đều là từ những điều cổ nhân để lại mà phát triển.

“Ca, người thấy thế nào? Nhị ca của ta thông minh như vậy, nhất định có thể đối ra về dưới, đúng không?”

Quý linh tinh này, trước mang hắn tăng bốc lên đỉnh, nếu như chính mình đáp không được, nhất định sẽ bị nàng giễu cợt. Tuyết Trục Nguyệt ôn nhu cười, có chút bất đắc dĩ.

Trong lòng trầm ngâm một phen, rất nhanh liền có đáp án. Nhìn Nhất Nhất ánh mắt chờ mong, vẫn là kêu điểm tiểu nhị lấy giấy và bút mực đến, đem về dưới chính mình nghĩ đến viết xuống. Cố Duy Nhất ở bên cạnh nhìn, nhìn đến hắn viết câu đầu tiên, liền kinh ngạc không thôi. Nhị ca thật sự là quá lợi hại, viết cư nhiên cùng đáp án giống nhau như đúc! Viết xong, Tuyết Trục Nguyệt xoay người đối tiểu nhị phân phó: “Đem điều này cho lâu chủ các người đi.”

“Nhị ca, người cũng là xuyên đến đúng không?”

“Cái gì?” Tuyết Trục Nguyệt nghi hoặc. Cố Duy Nhất le lưỡi, thật sự là vô nghĩa, nhị ca nếu cùng nàng giống nhau, rất nhiều việc chính mình làm hắn như thế nào còn có thể cảm thấy ngạc nhiên?

Điểm qua mấy món chiêu bài của Túy Hương lâu, Cố Duy Nhất ăn rất ngon, xác thực không sai, sánh ngang với khách sạn năm sao ở hiện đại. Tuyết Trục Nguyệt vì nàng lọc xương cá, bỏ vào chén nhỏ của nàng. Cố Duy Nhất rất thích ăn cá, lại luôn ngại xương cá phiền toái, bất quá chỉ cần có đại ca nhị ca ở, nàng cho tới bây giờ cũng không lo lắng loại sự tình này.

Có đôi khi nàng nghĩ, chính mình là làm chuyện tốt gì, mới có thể gặp được bọn họ, được đến hạnh phúc tràn đầy như vậy.

Hé miệng, ăn đồ ăn nhị ca tự mình gấp, Cố Duy Nhất rất nhàn nhã.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến thanh âm gõ cửa, là điểm tiểu nhị.

“Công tử, lâu chủ muốn thấy các người. Không biết nhị vị có nguyện cùng tiểu nhân đi giá tới lầu các?”

“Nhị ca, khẳng định là về dưới của người làm cho bọn họ kinh ngạc, cho nên mới mời người đi!” Cố Duy Nhất vui vẻ nói. “Chúng ta đi gặp lâu chủ Túy Hương lầu trong truyền thuyết này đi?”

Không đành lòng đánh vỡ sự hưng trí của nàng, Tuyết Trục Nguyệt gật gật đầu, “Dẫn đường đi.”

Cái gọi là lầu các chính là Túy Hương lầu tầng thứ ba, nơi cấm người đi lên. Nguyên lai đúng là chuyên thuộc loại lâu chủ phòng. Tiến vào, liền có hương thơm tràn ra. Rất khác biệt với bố trí thanh lịch, trong phòng gian các có bình phong hoa mai, bàn gỗ hình tròn, tàn mát ra đàn hương hương vị. Mặt trên bày ra về một ít rượu và thức ăn tinh xảo, một cái áo xanh nhỏ phục ôn nhĩ công tử giờ phút này đang ngồi ở nơi đó. Hắn tồn tại quả thực vì giải thích cái gì là ôn nhuận như ngọc, cũng chỉ là lẳng lặng ngồi ở một bên, lại làm người nhìn đến của hắn toàn bộ tâm tư lập tức liền an bình xuống dưới. Hắn ngũ quan không phải cái loại này cực hạn tuần mỹ, lại làm cho người ta cảm thấy hắn phong hoa tuyệt đại, hắn mặt mày, mũi thân, giống như là nữ tử dùng tối mềm mại họa bút, bằng ôn nhuận tâm tình miêu tả đi ra, mỗi một chỗ đều thể hiện ôn nhu như nước. (Đoạn này để nguyên văn luôn, không dịch)

Cố Duy Nhất nhìn hắn, quả thực không dám tin, thương nhân không phải đều là sắc mặt gian trá thâm trầm sao? Ít nhất người như hắn, thấy thế nào đều là một cái tao nhã thế gia công tử.

Áo xanh công tử thấy bọn họ tiến vào, lộ ra một cái ôn nhu ý cười, nhất thời như xuân phong mon tron, trăm hoa đua nở sáng lạn. “Nhị vị công tử, mời ngồi.”

Hắn thanh âm trong suốt, giống như nước suối tràn ngập khuynh hướng cảm xúc, làm cho người ta say mê. Đây là Cố Duy Nhất trừ bỏ hai cái ca ca, lần đầu tiên đối khác nam tử sinh ra hảo cảm, chính là liếc mắt một cái, khiến cảnh giác giảm đi phần nào.

Tuyết Trục Nguyệt cũng không có cao hứng, ánh mắt Nhất Nhất như vậy ngưỡng mộ làm cho hắn ghen tị. Tuy rằng này nam tử xác thực thập phần xuất sắc, lại có được thứ bọn họ vĩnh viễn cũng không có được, một loại ánh mắt trời âm áp. Bọn họ là sinh hoạt tại trong bóng tối, là ma đầu hai tay dính đầy máu tươi, vĩnh viễn chỉ có thể ở trong tuyệt vọng giãy dụa. Mà nam tử này, cũng là như vậy chói mắt, là tồn tại mà bọn hắn hâm mộ lại oán hận.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 11: Thuật Ngữ Đàn Ghi-Ta

Nhỏ nhả nam tử hòa nhã nói: “Tại hạ Mộ Nhĩ Luân, là Túy Hương lầu lâu chủ. Công tử hảo văn chương, tại hạ thập phần bội phục. Bởi vậy, mạo muội mời công tử đi lên, còn thỉnh thứ lỗi.”

Tuyết Trục Nguyệt lạnh nhạt trả lời: “Vô phương.”

Mộ Nhĩ Luân cười, “Không biết hai vị công tử tôn tính đại danh?”

“Tại hạ Tuyết Trục Nguyệt, đây là tiểu đệ của bi nhân, Tuyết Vô Song.” Theo Tuyết Trục Nguyệt giới thiệu, Cố Duy Nhất cũng khẩn cấp mở miệng, “Nhĩ hảo, thật cao hứng nhìn thấy người.”

Mộ Nhĩ Luân nhìn này một đôi huynh đệ tướng mạo xuất chúng, trong lòng một trận tán thưởng. Hai người chỉ tư, có thể nói diện mạo tựa tiên nhân cũng không đủ. Nhất là vị nam tử lớn tuổi kia, miều cô xạ chi tư, tập tuyết ngọc chi linh (đoạn này ta pó lun, mới edit nên rất non tay, ai đó dịch giúp ta với), băng tuyết ngạo cốt xuất trần thâu thế. Chính là ánh mắt gian ẩn ẩn lộ ra một cổ âm ngoan, trong ánh mắt tựa hồ mang chút sát khí, khả, nhưng là, hắn như thế nào cảm thấy, này cổ sát khí hình như là hướng về phía mình? Lắc đầu, hắn là hắn nghĩ nhiều đi.

Này ấu thiếu niên thoát nhìn thân hình có chút tiêm nhược, cũng là dùng bạch ngọc trong thiên hạ tí mi điều khắc mà thành, trong sáng, thuần khiết không nhiễm một tia tạp chất. Đôi mắt to tựa ngọc lưu ly vi loan, mang theo chút ý cười ngạc nhiên, vừa lúc nhìn chính mình. Hai người đều có cảm thấy đàn cùng đồng tử mắt sâu thẳm, xác thực rất giống một đôi huynh đệ. Hiền lành đối hắn triển lộ một cái tươi cười, Mộ Nhĩ Luân ôn ngôn mở miệng.

“Vừa mới nhìn công tử đối về dưới, tại hạ liền nổi lên ý niệm kết giao. Công tử văn chương hơn người, lòng dạ dũng cảm không kiềm chế được, không biết Mộ mỗ hay không có vinh hạnh cùng Tuyết huynh tương giao?”

“Tại hạ như một con dã hạc nhân văn(nv: nhân văn dã hạc nhất chích), chỉ sợ không có tư cách cùng nhân vật như Mộ công tử kết giao.” Lạnh lùng mở miệng, Tuyết Trục Nguyệt biểu tình hờ hững.

“Mộ mỗ kết giao bạn bè mặc kệ quyền thế, hơn nữa Mộ mỗ chẳng qua là một cái thương nhân dễ tiền, làm sao cao quý ?” Đối với Tuyết Trục Nguyệt cự tuyệt lơ đãng, Mộ Nhã Luân vẫn như cũ là một bộ ôn hòa miệng cười.

Tuy rằng biết các ca ca chưa bao giờ nguyện tin tưởng người khác, nhưng là Cố Duy Nhất vẫn là thực hy vọng các ca ca có thể có thiệt tình đối đãi bằng hữu, bọn họ thật sự quá mức tịch mịch. Nhưng là muốn bọn họ tin tưởng thế giới này không hề để ý đến sự tồn tại dị sắc song đồng của bọn họ, thật sự là quá khó khăn.

“Nhưng là, ta không nghĩ.”

Không hề cùng Mộ Nhã Luân đánh Thái Cực (ý là đôi co đó), Tuyết Trục Nguyệt trực tiếp nói ra chính mình cự tuyệt. Cho dù tính cách ôn hòa như Mộ Nhã Luân, trên mặt cũng nhìn không được lộ ra thần sắc xấu hổ. Hắn tính tình vốn ôn thuận, là một người rất dễ ở chung, cũng không dễ cùng người tương giao. Nay thật vất vả đối một người có ý nghĩ kết giao, lại bị cự tuyệt không lưu đường sống như thế, trong lòng khó tránh khỏi cảm thấy tiếc nuối cùng một tia xấu hổ và giận dữ, nhưng là người ta không muốn, chính mình lại có thể nào cưỡng cầu?

“Là Mộ mỗ đường đột,” Khôi phục ôn hòa sắc mặt, Mộ Nhã Luân mở miệng: “Bất quá công tử nếu đáp được về dưới, Túy Hương lâu ngọc bài chính là muốn cấp cho ngươi. Bằng vào này bài, công tử có thể ở Túy Hương lâu dùng cơm miễn phí.” Từ trong lòng lấy ra một khối từ ngọc hình tròn, Mộ Nhã Luân đưa cho Tuyết Trục Nguyệt, lại bị Cố Duy Nhất tò mò một phen đoạt đi, đặt trên tay nhìn kỹ thường thức.

Cố Duy Nhất không biết ngọc này đến tột cùng như thế nào mới là tốt, bất quá Túy Hương lâu, khẳng định là cực phẩm. Kia ngọc mặc dù thoát nhìn bình thường, trung gian lại được khảm một gốc cây tổ tâm mặc lan, cực kì xinh đẹp, làm Cố Duy Nhất yêu thích không buông tay. Mộ Nhã Luân thấy nàng yêu thích, cũng thấp phần cao hứng. Nay Tuyết Vô Song thiên chân khờ dại, khiến người dễ yêu thích, đáng tiếc, cũng không thể trở thành tri kỷ.

Cáo từ Mộ Nhã Luân, hai người hành tẩu ở trên đường cái. Cố Duy Nhất nghĩ nghĩ, vẫn là mở miệng: “Ca, kỳ thật, cái kia Mộ Nhã Luân, vẫn là không sai. Ngươi có thể thử cùng hắn trở thành bằng hữu a!”

Tuyết Trục Nguyệt về mặt hàn ý nhìn nàng, “Nhất Nhất cảm thấy hắn không sai?”

Nghe ngữ khí giống như bình thản, Cố Duy Nhất lại biết giấu ở trong đó sóng ngầm mãnh liệt. “Nhị ca, ngươi hiểu lầm. Ta chỉ là cảm thấy, đại ca cùng ngươi, thật sự quá mức tịch mịch. Nhất Nhất muốn các ngươi cùng thường nhân giống nhau, có thể có được tình bạn, tình yêu, thậm chí càng nhiều!”

Thu liễm biểu tình không thoải mái, Tuyết Trục Nguyệt kéo tay nhỏ bé của nàng, ánh mắt ôn nhu, “Nhất Nhất, ca ca không hiểm lạ vài thứ kia. Chỉ cần có ngươi, ca ca cũng rất thỏa mãn.”

“Nhưng là.....”

“Tốt lắm, mau hồi biệt viện đi, đại ca hẳn là đến.”

Gió thổi qua đình viện tinh xảo, hoa đào bay tán loạn rơi lên chiếc bàn bạch ngọc, bên cạnh bàn là yêu diễm tuyệt mỹ thiếu niên, mặt mày buồn xuống, lông mi khẽ run, tựa hồ thấp phần chăm chú nhìn quyển sách trên tay. Sợi tóc như mực ở trong gió bay lên, trường bào gấm vóc màu đen dạt động về phía sau, thừa dịp bốn phía màu đỏ cảnh sắc lãng mạn, nhưng lại sinh ra một loại quỷ dị mị hoặc. Bên cạnh một cây đào thô to, một đôi tay như ngọc thon dài nhẹ phũ, chủ nhân đôi tay một thân áo trắng như tuyết, tóc dài như thác nước còn chưa quan khỏi khẽ nghiêng, ở trong gió họa xuất một quỹ tích thật dài. Trên khuôn mặt tinh xảo hoàn mỹ là băng tuyết lạnh lùng, đó là một loại ngăn cách siêu nhiên thoát tục, xinh đẹp khiến người mong muốn mà không thể thành. Hai người liền như vậy lặng lẽ cũng không mở miệng, trầm mặc tựa như một bức họa duy mỹ.

“Kia nha đầu lại gây ?” Mị hoặc nam âm khởi lên, dụ hoặc nhân tâm.

“Nàng muốn đi gặp Lam Thánh Lăng.”

Tuyết Vân Ca nhũ mào, “Ngâm Nguyệt thất hoàng tử? Hắn cũng không phải là dễ đối phó!”

Tiếng nói trong suốt như tuyết, như trước là một mảnh lạnh lùng, lại vì hàm một tia lo lắng. “Dân Sinh đường là của hắn, Nhất Nhất tính tình ngươi cũng biết.”

“Quên đi, tùy nàng, ước hão thời gian, chúng ta cùng nhau bồi nàng.” Tuyết diễm khuôn mặt lộ ra sùng nịch cùng bất đắc dĩ, Tuyết Vân Ca không khỏi mở miệng hỏi: “Nàng đâu?”

“ ‘Xảo Thủ’ đã làm cho nàng cái gì đó suốt một tháng, hiện tại nàng chính mình đi nhìn. Một hồi nàng chắc chắn lại đây khoe.” Tuyết Trục Nguyệt nói.

Quả nhiên, mới năm phút đồng hồ đi qua, thiên hạ mà bọn họ tâm tâm niệm niệm liền hai tay cầm một cái hồ lô cao hứng phấn chấn chạy tiến vào.

Cố Duy Nhất cực cao hứng, nhạc khí duy nhất nàng biết kiếp trước — đàn ghi-ta, rốt cục được xuất bản ! Xảo Thủ quả nhiên là thiên hạ đệ nhất xảo tượng a, quá lợi hại ! Hiện tại, nàng cấp cho ca ca một cái kính hi lô!

Chạy quá nhanh, dưới chân một cái không xong, liền thẳng tắp ngã về phía trước. Cố Duy Nhất một trận kêu rên, thảm, hử dụng, mỹ mạo vô song của nàng a!

Một đen một trắng lưỡng đạo thân ảnh bay nhanh đến, Cố Duy Nhất vững vàng ngã vào trong lòng Tuyết Trục Nguyệt, kia đàn ghi-ta bị Tuyết Vân Ca

chộp vào trong tay. Hai người sắc mặt đều là trắng bệch, vừa rồi một màn, thiếu chút nữa làm cho bọn họ mục tí dục liệt (khóa mắt muốn rách), hồn bay phách tán. Lập tức gắt gao đem tiểu tử luôn không cho bọn họ an tâm kia ôm vào trong lòng. Tuyết Vân Ca bàn tay to xinh đẹp hung hăng hướng tiểu mông của Cố Duy Nhất đánh.

“Ba!”

“Tiểu yêu tinh, ngươi muốn hù chết ca ca sao? Như thế nào luôn như vậy mơ hồ? Xem ra là chúng ta rất sùng ngươi, ngươi liền không phải quên cái gì tên là nguy hiểm?”

“Ba ba” Tiếng vang vài cái, liền ngừng lại, Tuyết Vân Ca, chung quy luyến tiếc. Mà Cố Duy Nhất trải qua kinh hách vừa rồi cùng mông đột nhiên truyền tới đau đớn, nhẹn không được lập tức lớn tiếng khóc thét lên, thanh âm thê thảm đến cực điểm. Buông đàn ghi-ta, Tuyết Trục Nguyệt trên khuôn mặt luôn bình tĩnh xuất hiện lo lắng cùng đau lòng, tiến lên vuốt ve của mặt nàng, “Nhất Nhất, làm sao vậy? Không khóc. Ca, ngươi vì cái gì muốn đánh nàng, nàng vốn đã bị sợ hãi!”

Tuyết Vân Ca cũng là hồi hận đau lòng không thôi, ảo não nói, “Ta chỉ là rất lo lắng. Nhất Nhất, thực xin lỗi, ca ca không nên đánh ngươi.”

Mà Cố Duy Nhất lại chính là khóc, thanh âm dần dần nhỏ đi xuống, nhẹ nhàng mà khóc thút thít, lại càng làm cho hai người đau lòng.

Một hồi lâu, Cố Duy Nhất mới ngừng đầu, lộ ra đôi mắt khóc hồng hồng như con thỏ, “Ca ca, là Nhất Nhất không đúng, Nhất Nhất làm cho ca ca lo lắng, xứng đáng bị đánh. Vốn là tưởng cấp ca ca một kinh hi, lại mang đến một cái kinh hách. Đều do Nhất Nhất không cẩn thận.”

Thấy nàng khôi phục, hai người mới yên lòng, ôm nàng hôn nhẹ ánh mắt cùng cái miệng nhỏ nhắn của nàng. Tuyết Trục Nguyệt hỏi, “Nhất Nhất nguyên bản tưởng cấp ca ca cái gì kinh hi?” Ngăn lực chú ý, của nàng muốn cho nàng quên chuyện vừa mới phát sinh.

Quả nhiên, Cố Duy Nhất hưng trí lại cao trưởng đứng lên, ôm lấy một bên đàn ghi-ta. “Chính là này, ca ca đoán là cái gì?” Tuyết Vân Ca sùng nịch vuốt cái mũi của nàng. “Ca ca rất dốt, đoán không ra.” Hẳn là thật sự không biết. Cố Duy Nhất kiêu ngạo mà ngừng đầu, lớn tiếng nói: “Đây là một loại nhạc khí, tên là đàn ghi-ta. Ca ca, ta ca hát cho các ngươi nghe.”

“Tốt!” Huynh đệ hai người chờ mong ôn nhu nhìn nàng, khoe miệng khinh dương.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 12: Lần Đầu Có Kinh

Dưới tàng cây hoa đào, cô gái ôm đàn ghi-ta ca hát, mắt to sưng đỏ, khuôn mặt tuyết trắng chứa nhiều điểm nước mắt, khoe mắt đã có hạnh phúc ý cười, nóng rực tâm Tuyết Vân Ca cùng Tuyết Trục Nguyệt. Tiếng ca của cô gái trong trẻo cùng thâm tình ở trong gió uyển chuyển, hình thành một bộ duy mỹ hình ảnh, chôn sâu, tiến vào trí nhớ bọn họ, vĩnh không phai nhạt.

“Ta sợ không kịp, ta muốn ôm ngươi, thẳng đến khi nhìn nếp nhăn của ngươi, có dấu vết năm tháng.

Thẳng đến khẳng định ngươi là thật sự, thẳng đến mất đi khí lực, vì ngươi, ta nguyện ý.

Động cũng không thể động, cũng phải nhìn ngươi, thẳng đến nhìn mái tóc của ngươi, có dấu vết tuyết trắng.

Thẳng đến tầm mắt trở nên mơ hồ, thẳng đến không thể hô hấp, làm cho chúng ta, như hình với bóng.

Nếu toàn thế giới ta đều có thể buông tha cho, ít nhất còn có ngươi, đáng giá ta đi quý trọng.

Mà ngươi ở trong này, chính là sinh mệnh kỳ tích.

Có lẽ toàn thế giới ta đều có thể quên, tới là không muốn mất đi tin tức của ngươi.

Ngươi lòng bàn tay chỉ, ta cuối cùng nhớ rõ ở nơi nào.

Chúng ta thật vất vả, chúng ta thân bất do kỷ.

Ta sợ thời gian quá nhanh, không đủ đem ngươi xem cẩn thận,

Ta sợ thời gian quá chậm, hàng đêm lo lắng mất đi ngươi, hận không thể

Một đêm trong lúc đó đầu bạc, vĩnh chẳng phân biệt được cách.”

Trên thế giới chuyện tối lãng mạn, chính là cùng người cùng nhau chậm rãi biến lão. Nhưng là, ta hảo lo lắng, thời gian luôn quá mức thay đổi thất thường, chúng ta có thể hay không cùng nhau, thật sự không thể xác định. Cho nên, nguyện ý dùng thanh xuân dung nhan đến trao đổi yêu say đắm, tình nguyện một đêm đầu bạc, vĩnh hằng phân biệt được cách.

Như vậy, chính là sinh tử tương hứa tình yêu đi.

Kia hai cái âm lãnh vô tình thiếu niên, ở trong tiếng ca cô gái nhu tình lưu luyến, trong nháy mắt, roi lệ đầy mặt.

.....

Duy Nhất các.

Trên chiếc giường mềm mại rộng thùng thình màu phấn hồng, ở giữa là nam nữ chặt chẽ ôm nhau vào mộng đẹp, trong không khí tràn đầy hơi thở ấm áp an bình. Bỗng dưng, một thiếu niên mở mắt, lộ ra một đôi tử mẫu hoặc yêu dị, nhìn cô gái ngủ say trong lòng, khóe mắt nam tử hiện lên ý cười ôn nhu. Lại nhìn đến phía dưới vật áo nội y tuyết trắng của cô gái là màu đỏ tươi loá mắt liền cứng đờ, chung quanh quần đùi là vết máu, liền ngay cả sàng đan, cùng với quần áo chính mình cùng để đều có. Quá sợ hãi liền cả người tàn mất ra sát khí lạnh lùng, bưng tỉnh lực mẫu thiếu niên bên cạnh.

“Ca, làm sao vậy?”

“Nhất Nhất bị thương!” Đau đớn kịch liệt lo lắng gầm nhẹ, cư nhiên ở tình huống hần không biết làm Nhất Nhất bị thương, người nào có năng lực lớn như vậy, vẫn là, hần đánh giá cao chính mình ?

“Cái gì!” Tuyết Trục Nguyệt kinh hãi, nhanh đứng dậy, quả nhiên thấy Cố Duy Nhất hạ thân có vết máu. Vội vàng xem xét thân thể của nàng, lại tìm không thấy bộ vị bị thương, nhưng là, nếu không có vết thương, kia vết máu, lại là như thế nào đến? Xem mạch của nàng, mạch đập có chút suy yếu, tựa hồ là âm khí rối loạn. Nhưng là không có miệng vết thương a? Tự xưng là y thuật hơn người, hai người giờ phút này thế nhưng chân tay luống cuống.

Cố Duy Nhất ở hai người ép buộc hạ dần dần tỉnh táo lại, vừa nhắc mắt nháy mắt thấy khuôn mặt các ca ca lo lắng, “Làm sao vậy?”

Tuyết Vân Ca lo lắng nhìn nàng, “Nhất Nhất, có thấy đau đớn không? Người đổ máu, nhưng là ca ca tìm không thấy miệng vết thương.”

Đau đớn, thật đúng là có chút đau, bụng cảm giác là lạ. Đổ máu? Cúi đầu hướng trên người chính mình nhìn lại, vẻ sợ hãi cả kinh, không thể nào, cư nhiên là mẹ di cả đến đây! Làm tiểu hài tử lâu như vậy, sinh lý đặc thù nữ tính nàng cư nhiên đều quên. Nhìn các ca ca sắc mặt lo lắng bất an, Cố Duy Nhất mặt liền hồng giống cái cây táo, trời ạ, thật mất mặt! Ca ca hảo đốt, bọn họ cũng là người y thuật xuất chúng, như thế nào hội không biết nàng làm sao, còn một bộ dáng vẻ lo lắng như vậy?

Xèo xèo ngô ngô nhỏ giọng mở miệng, “Ca ca, không có..... Không có gì, không có việc gì.”

“Như thế nào hội không có việc gì! Mau nói cho ca ca, làm sao đau?”

“Ta, ta chỉ là tới, đến quỳ thủy” Yếu ớt văn nột nói.

“Cái gì?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn càng đỏ, phá hư ca ca, bốn ca ca, nhin không được tức giận rống to:

“Người ta chính là đến nữ tử quỳ thủy!”

Vừa nói xong, bốn phía nhất thời lặng ngắt như tờ. Tuyết Trục Nguyệt cùng Tuyết Vân Ca kia hai dung nhan tuyệt thế nhưng lại cũng là đỏ bừng trái rộng, xấu hổ ngồi ở trên giường, không biết làm sao.

“Cái kia... Nhất Nhất.....”

Cái kia cái đầu a. Hạ phúc đột nhiên truyền đến một trận quặn đau, trước kia nàng cũng là thường thường đau bụng kinh, vì cái gì hiện tại thay đổi một cái thân thể vẫn là như vậy a? Thống khổ che bụng, khuôn mặt nhỏ nhắn xuất hiện nhiều điểm mồ hôi.

Tuyết Trục Nguyệt phát hiện dị thường của nàng, lo lắng nói: “Nhất Nhất, làm sao vậy?”

“Đau, mau, mau gọi Thanh Di.....”

.....

Ở dưới sự trợ giúp của Thanh Di, đổi quần áo, rửa sạch hạ thân, Cố Duy Nhất suy yếu nằm ở trên giường, Tuyết Vân Ca lấy tay ôm bụng của nàng, đưa vào nội lực trợ giúp nàng giảm bớt đau đớn, Tuyết Trục Nguyệt vì nàng đi sắc thuốc.

Ôm thân thể ấm áp của đại ca, Cố Duy Nhất càng nhanh ứng ở hần. Trước kia chính mình, chỉ có thể một người thống khổ nằm ở trên giường lạnh như băng run run, chịu được cái loại đau đớn vô cùng này. Không ai quan tâm nàng, ngay cả được đều là chính mình cố nén đi mua. Nhưng là hiện tại, có ca ca chờ đợi tại bên người, nàng có thể ôm trụ ấm áp, có thể làm nũng phát tiết chính mình đau đớn, có thể không cần lo lắng hết thảy.....

“Nhất Nhất, nhiều sao?”

“Ca, Nhất Nhất thật là khó chịu, Nhất Nhất muốn đừng tới quỳ thủy.” Mềm mại giọng làm nũng oán giận.

Buồn cười nhu nhu mũi của nàng, “Nhất Nhất là nữ hài tử, đương nhiên sẽ đến này,” Hai má vì nhiệt, Tuyết Vân Ca an ủi nói: “Này tỏ về Nhất Nhất đã muốn trưởng thành, không hề là một cái tiểu hài tử.”

Ta đương nhiên biết điều này, “Có phải hay không trưởng thành, ca ca sẽ không thương Nhất Nhất?” Đáng thương hể hể kéo khuôn mặt nhỏ nhắn, Cố Duy Nhất mặt lộ vẻ lo lắng lo âu sâu sắc.

Tuyết Vân Ca hôn nhẹ của nàng hai má, “Như thế nào hội, ca ca hội càng yêu thương Nhất Nhất.”

Tuyết Trục Nguyệt đẩy cửa tiến vào, trong tay bụng một cái bàn tím, bên trên là một chén thuốc Đông y cùng một chén đường đỏ ngẫu chúc. Xa xa đã nghe đến cô khó nghe của vị thuốc kia, Cố Duy Nhất nhú mày, “Ca ca, ta không cần uống được.”

Tựa hồ là xem thấu ý tưởng của nàng, Tuyết Trục Nguyệt cường ngạnh nói: “Không được, nhất định phải uống.”

“Nhưng là, được hảo khổ, ca ca....” Lôi kéo hần ống tay áo lắc lư, làm nũng.

“Nguyên lai là lo lắng này a, ngoan, một chút cũng không khổ, ca ca bỏ thêm cam thảo.”

Không tình nguyện mở ra cái miệng anh đào nhỏ nhắn, vị ngọt thần nhiên theo đầu lưỡi tràn ra. Vui sướng nhìn nhị ca, “Thật sự không khổ, ca ca thật tốt!”

Sùng nịch mỉm cười, “Hiện tại có thể uống hết đi.”

Ngừa đầu uống một hơi cạn sạch, Tuyết Trục Nguyệt đã muốn đem chúc đoan đến trước mặt, bắt đầu uy nàng. Hạnh phúc há mồm, Cố Duy Nhất hưởng thụ phục vụ của các ca ca tri kỷ, dần dần cảm thấy bụng cũng không đau như vậy.

Theo sau Cố Duy Nhất ở trên giường nằm hai ngày, kỳ thật ngày hôm sau nàng sẽ không đau, nhưng là các ca ca bị kinh hách thật lớn, bắt nàng nghỉ ngơi. Nàng cũng liền thuận bọn họ ý, chính là bởi vì chuyện này, nguyên bản cùng Dân Sinh đường hoà đàm lại hoãn về phía sau vài ngày đi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 13: Hiệp Ước Đàm Phán

Xe ngựa hoa lệ tinh xảo, chậm rãi ở bên ngoài Túy Hương lâu ngừng lại. Thị vệ cao lớn tuần lãng kéo ra màn xe, một cái thân ảnh lục sắc thon dài tao nhã xuất hiện, nhẹ nhàng rơi xuống đất, lại lập tức xoay người, mặt hướng bên trong xe, làm cho người ta thấy không rõ dung nhan hãn. Lập tức, trong xe ngựa vurun ra một đôi ngọc thủ tuyết trắng khéo léo, khuy nh thân quăng vào trong lòng lục y nhân. Một cái tử sam công tử cũng tiếp nối đi ra.

Ba người cùng nhau, tiến nhập Túy Hương lâu, đưa tới đám người bốn phía sợ hãi than nhìn chăm chú.

“Ca, cái thất hoàng tử kia, như thế nào lại chọn ở Túy Hương lâu cùng chúng ta gặp mặt?” Cố Duy Nhất có chút nghi hoặc.

“Túy Hương lâu không chỉ là tửu lâu, còn là nơi giữ bí mật nhất ở Ngâm Nguyệt. Nó đối với sự riêng tư của khách nhân tiến hành cực kì nghiêm mật bảo hộ, sẽ không tiết lộ ra ngoài một chút ít. Bởi vậy, nó vẫn là nơi đám người lên giao dịch tốt nhất.” Năm tay Cố Duy Nhất, Tuyết Vân Ca bước lên thang lầu, chậm rãi mở miệng: “Cẩn thận một chút đi.”

Thì ra là thế a, đột nhiên nhớ tới mấy ngày trước gặp được cái nam tử ôn nhuận như ngọc trong suốt kia, hãn quả nhiên, không phải đơn giản như bề ngoài!

Mà bọn họ hôm nay muốn gặp thất hoàng tử, lại sẽ là một cái nhân vật lợi hại như thế nào đâu?

Đi vào cửa nhà gian, hai cái thị vệ trang phục hắc y canh giữ ở hai bên, thấy bọn họ đi lên, trong đó một người gật đầu ý bảo nói: “Thất công tử muốn chờ đã lâu, ba vị mời vào!”

Phòng cùng ngày đó dùng bữa bất đồng, nơi này ngăn gọn lịch sự tao nhã, phảng phất một cái thư phòng. Thất hoàng tử, nhất định là người tương đương nghiêm túc cùng kiểm kê bản thân. Nghĩ như thế, Cố Duy Nhất ngẩng đầu lên.

Cầm bảo màu đen, làm đẹp bạch kim sắc lĩnh trụ cùng tú ám kim đường viền hoa văn hình kỳ lân, ôm lấy thân hình cao lớn cường tráng gầy gò, khắp nơi lộ ra cỗ khí phách vương giả. Hé ra khuôn mặt tuần mỹ khắc sâu như được đao khắc, phảng phất ma vương trong Hy Lạp thần thoại mị hoặc lòng người, tản ra hơi thở nguy hiểm tà ác. Ánh mắt hãn sắc bén, ngồi ở chỗ kia, liền giống như một con hắc báo vận sức chờ phát động, lại tao nhã vô cùng!

Chống lại ánh mắt hằn, Cố Duy Nhất nhìn không được lui về phía sau từng bước, tránh ở phía sau nhị ca. Hào nam nhân thâm trầm đáng sợ, may mắn nàng không có cậy mạnh một người đến.

“Đến đây, ngồi đi.” Lời nói ngắn gọn lạnh như băng, hiện ra hằn khôn khéo giới giang. Tuyết Vân Ca theo lời ngồi ở một bên chiếc ghế thượng. Tuyết Trục Nguyệt an ủi giữ chặt tay nhỏ bé của Cố Duy Nhất, cùng nàng cùng nhau nhập tọa.

“Tin tưởng thất công tử đối với mục đích chúng ta đến lần này đã muốn rất rõ ràng đi. Chúng ta chính là nhất giới thương nhân, tự nhiên không có cùng thất công tử đánh nhau thế lực, bất quá, Vạn dặm sơn, cũng không phải dễ dàng như vậy có thể hủy diệt.” Tuyết Vân Ca mở miệng, thẳng đến chủ đề, ngữ khí lại ngấm có ý châm chọc cùng cường ngạnh.

Thất hoàng tử lo đến cười lạnh, “Có thể tra được Dân Sinh đường phía sau màn là bản công tử, thuyết minh các người vẫn là có chút thực lực, điểm ấy, ta rất bội phục. Như thế nào, có hay không hứng thú quy thuận làm thủ hạ cho bản công tử?”

Này thất hoàng tử, rõ ràng chính là đến đàm phán, hằn thế nhưng còn muốn thu mua lòng người, mượn sức thế lực. Quả nhiên không hổ là xuất thân từ hoàng thất, tâm tư phức tạp khó phân biệt, không buông tha một tia tính kế cùng khả năng lợi dụng.

“Thảo dân mặc dù là nhất giới thương nhân, nhưng cũng hiểu được đạo lý bo bo giữ mình, hảo ý của thất công tử, tại hạ tâm lĩnh.” Tuyết Vân Ca mỉa hoặc hai mắt tinh quang vi tiêm, cũng là lời nói dịu dàng cự tuyệt.

Thất hoàng tử nhưng không có tốt như vậy, cặp ưng mâu thâm trầm lợi hại kia tỏa ra mũi nhọn lãnh khí bức người, “Như vậy a, ta đây đã nghĩ không ra chúng ta còn có cái gì để đàm phán nữa.”

Cố Duy Nhất cũng là nhìn không được, này thất hoàng tử thật sự là khinh người quá đáng, cư nhiên còn bắt đầu uy hiếp!

“Thất công tử, ta có chuyện muốn nói!”

Tuyết Trục Nguyệt kinh hãi, này nha đầu, không phải nói để đại ca xử lý chuyện này sao, nàng còn làm loạn cái gì! Bất lấy thân mình nàng đứng dậy, bắt an mở miệng: “Nhất Nhất, người làm gì?”

Bỏ ra bàn tay to của nhị ca, Cố Duy Nhất nhìn thất hoàng tử, ánh mắt kiên định. “Dân Sinh đường của người tuy rằng sinh ý phát triển không ngừng, nhưng là luận địa vị cùng danh dự, cùng với sự nổi tiếng trong dân gian, thậm chí còn có thực lực, đều không thể cùng Vạn dặm sơn chúng ta so sánh. Tuy rằng có thể bằng vào thân phận địa vị của người thu hoạch rất nhiều đặc quyền, nhưng là muốn lấy Vạn dặm sơn cũng là vạn vạn không có khả năng!”

Dù có hưng trí đánh giá Cố Duy Nhất, thất hoàng tử nghiền ngẫm nhìn Tuyết Vân Ca cùng Tuyết Trục Nguyệt vẻ mặt khẩn trương, mặt dày mở miệng: “Không sai, tiếp tục.”

“Cùng với lưỡng bại câu thương, không bằng chúng ta cường cường liên hợp, khống chế việc chữa bệnh ở Ngâm Nguyệt quốc, ích lợi chia đều.” Gần từng tiếng, Cố Duy Nhất thông thả nói, phun ra dụ hoặc ngôn ngữ. “Chúng ta nhất phương đưa ra một nửa tài chính, mà người nếu cần bí được, chúng ta sẽ cung cấp, điều kiện duy nhất là, cả hai đều sinh ý độc lập. Chúng ta trong lúc đó, là hợp tác, mà không phải xác nhập!”

Thất hoàng tử đáy mắt nghiền ngẫm biến mất hầu như không còn, còn thật sự nhìn thiếu niên kiêu nhỏ trước mặt. Một cái đứa nhỏ xinh đẹp như gồm sứ, cư nhiên có tài năng kinh thương cao siêu cùng tâm tư nhanh nhạy, thậm chí còn mơ hồ đoán được chuyện tình hằn dự tính làm, bí được sao? Khó trách hằn có thể đem một cái y cốc phát triển đến môn quy không lồ như thế. Tuyết Vô Song, người nhưng thật ra gọi lên lòng hiếu kỳ của ta.

“Ta, đáp ứng cùng người, hợp, chỉ!” Tăng thêm âm hai chữ đọc cuối cùng, thất hoàng tử giọng lên ý cười có chút ý tứ hàm xúc không rõ, thật sâu nhìn về phía Cố Duy Nhất. Tuyết Vân Ca đột nhiên cảm thấy có chút bất an, đứng dậy ngăn trở tầm mắt hằn nhìn chăm chú Nhất Nhất, trầm giọng nói: “Cư nhiên như thế, chúng ta đây giao dịch cho dù đặt thành, thất công tử, hy vọng về sau hợp tác khoái trá.”

“Đợi lát nữa, thất công tử, chúng ta vẫn là trước đem hiệp ước ký đi.” Theo tay nài tùy thân mang theo xuất ra hợp đồng hợp tác đã sớm viết, Cố Duy Nhất đem nó đặt trước mặt thất hoàng tử, đáy mắt hiện lên ý cười khôn khéo nghịch ngợm. “Nếu có người đổi ý trở mặt, còn có cái làm bằng chứng đi?”

Thật sâu nhìn chăm chú Cố Duy Nhất một hồi, thất hoàng tử kia nghiêm túc tuần nhan đột nhiên nảy lên ý cười càn rỡ, “Tuyết Vô Song, khá lắm Tuyết Vô Song!” Bàn tay to vung lên, chữ viết như rồng bay phượng múa hiện trên giấy. Cố Duy Nhất vừa lòng tiếp nhận, cũng viết lên chính mình tên.

“Tốt lắm, này hiệp ước chúng ta một người một phần, thất hoàng tử, từ hôm nay trở đi, chúng ta chính là đối tượng hợp tác.”

Đối với chính mình làm thành sinh ý như vậy, Cố Duy Nhất rất là đắc ý. Cùng hai vị ca ca cùng nhau rồi đi Túy Hương lâu, nhưng không có phát hiện, lâu các thượng một nam tử tựa như hắc bảo vững vàng thâm trầm, đáy mắt hiện lên quỷ dị ý cười.

“Ca, ta lợi hại đi!”

“Nhất Nhất rất lợi hại.” Tuyết Trục Nguyệt ôn hòa cười, thuận theo đáp, sùng nịch nhu nhu tóc dài của nàng. Tuyết Vân Ca lại mang chút trách cứ nhìn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, “Hoàn hảo, vừa ca ca bị người hù chết, về sau không cần làm chuyện nguy hiểm như vậy!” Lại chuyển hướng Tuyết Trục Nguyệt, “Nguyệt, không cần luôn sùng nàng, nàng làm việc như vậy xúc động thậm chí không chỗ nào cổ kị, về sau sẽ mang đến đại phiền toái cho nàng!”

Bất mãn biện giải, “Ta làm sao xúc động, lần này ta là trải qua tâm tư thực lực hào không tốt? Cuối cùng ta không phải cùng cái kia thất hoàng tử đàm

thành sao?”

Không hề cùng nàng tại đây đây đưa, ôm lấy nàng nho nhỏ thân mình lên xe ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 14: Cập Kê

Đình viện nở đầy hoa đào,片片桃花 phi vũ hạ xuống, rơi lên một cô gái mặc phấn y. Thanh phong phát quá, làm mái tóc dài rối tung tán loạn, nhẹ nhàng hé lộ lưng ra dung nhan tuyệt đại vô song, phấn mặt chu thân, không điểm mà kiều, song đồng tối đen giống như trong trời đêm tĩnh thuần. Tĩnh xảo tuyệt mỹ miệng cười, làm cho hoa đào đều mất đi nhan sắc.

Cửa đình viện đột nhiên xuất hiện hai cái thân ảnh thon dài tuấn lãng. Cầm đầu là tử y tử đồng, yêu diễm tà mỹ, hé ra cổ dung nhan yêu mị, nhưng lại so với nữ tử còn muốn đẹp hơn ba phần. Theo sau là áo trắng lục mâu, trong trẻo nhưng lạnh lùng như hoa sen, một thân băng cơ ngọc cốt lại hiển hờ hững xuất trần. Ánh mắt hai người đuổi theo cô gái đang tùy ý vũ động dưới cánh hoa đào kia, ánh mắt chuyên chú mà ôn nhu.

Nữ tử một cái xoay tròn rơi xuống đất, khoe mắt dư quang thấy được một bên nam tử, trên mặt hiện lên vui sướng ý cười, đứng dậy liền thẳng tắp về phía hai người chạy đi, rơi vào trong lòng tử y nam tử.

“Ca ca, ngày mai là ngày sinh nhật Nhất Nhất mười lăm tuổi cập kê, có thể có cái gì lễ vật đưa ta?”

“Nhất Nhất nghĩ muốn cái gì, cùng ca ca nói nói?” Ngồi chỗ cuối ôm lấy Cổ Duy Nhất, Tuyết Vân Ca trực tiếp ngồi ở ghế nằm dưới tàng cây hoa đào, cúi người, hôn hương mặt của nàng.

“Àn..”

Bị ngăn chặn môi Cổ Duy Nhất không thể mở miệng, chỉ đành phát ra thanh âm “Ồ ồ” đến biểu hiện chính mình bất mãn. Phá hư ca ca, nàng nếu nói chính mình muốn cái gì, kia lễ vật sinh nhật còn có cái ý nghĩa gì? Hơn nữa, nàng hiện tại căn bản cái gì cũng không thiếu, mới chờ mong sẽ có kinh hi thời!

Thấp hoạt đầu lưỡi nghịch ngợm tiến vào miệng anh đào nhỏ của nàng, ở trong khoang miệng dây dưa lưỡi của nàng, cùng nhau khởi vũ. Tuyết Vân Ca hôn càng ngày càng xâm nhập, thẳng đến thiên hạ trong lòng về mặt ứng đồ trái rộng, không thể thở dốc, mới do dự buông ra, khiến ra nhất lư ái muội chỉ bạc. Mà một bên Tuyết Trục Nguyệt, nhìn hai người triển miên, băng tuyết dung nhan bỗng nhiên mạnh mẽ xuất hiện thân nhiên phần hồng, đáy mắt cũng dần hiện ra thâm trầm dục vọng. Đợi đại ca buông ra Nhất Nhất, liền khéo léo xoay đầu nàng qua, tùy ý bao trùm cánh hoa đã muốn đỏ bừng sưng lên kia, ôn nhu trần trọc.

Lúc tách ra, ánh mắt Cổ Duy Nhất đã muốn mê ly, hư huyền nằm ở bả vai nhị ca, cúi đầu thờ dốc. Bọn họ luôn như vậy, không đem nàng hôn môi đến hư thoát là sẽ không đình chỉ. Thời điểm đang tắm, thậm chí sẽ hôn toàn thân của nàng, trừ bỏ bước cuối cùng, bọn họ trên cơ bản cái gì đều làm. Thậm chí trước mặt còn có nha hoàn cũng là như thế không kiêng nể gì, mỗi lần đều làm cho nàng e lệ muốn chết.

“Ngày mai ca ca bồi Nhất Nhất cả ngày là được. Nhất Nhất muốn như thế nào, ca ca đều tùy người ý.”

Tu La sơn trang, Duy Nhất các.

Trước bàn trang điểm tinh xảo, cô gái hồng y như lửa, mi gian điểm hoa mai, giống như giận phóng đồ quyền. Phía sau là một cái thanh tú kiều tiểu, tuổi chừng ba mươi, vì cô gái vẫn trang, hai tay linh hoạt như thác nước của cô gái vũ động, chỉ chốc lát, một cô nương cao quý tinh xảo dần sơ hiện.

“Thanh Di, tay người thực xảo!”

Nhìn nữ tử đoan trang cao nhã trong kính, Cổ Duy Nhất khó mà tin tưởng đó là chính mình, giống như một chú bướm sau một đêm lột xác, phá kén mà ra. Khó trách cổ nhân như thế coi trọng chi lễ, nữ tử cập kê, liền mạng ý nghĩa sắp sửa xuất giá, theo phu cả đời.

Bất quá, đối với nàng Cổ Duy Nhất mà nói, đó là không có khả năng.

Nhìn cô gái trước mặt dĩ nhiên đã lớn lên, cái nhãn mày hay ngôn ngữ đều là khôn cùng tao nhã, Thanh Di khoe mắt đột nhiên có chút ướt át. Bỗng nhiên nhớ tới Nhã Ca, nhớ tới những ngày còn nhỏ vô tư khoái hoạt, hai người cùng nhau bị mua vào trang, cùng nhau hầu hạ lão gia. Sau chính mình bị phái đi hầu hạ Lan phu nhân, Nhã Ca lại bị lão sau khi gia rượu làm bản, sinh hạ tiểu thư sau liền mất đi. Nay tiểu thư áo com không lo, thậm chí có hai vị thiếu gia khôn cùng sủng nịch, nàng vốn hẳn là yên tâm. Nhưng là, hai thiếu gia đối với tiểu thư mãnh liệt giữ lấy, còn có động tác ái muội, đã muốn vượt qua giới hạn làm ca ca. Nghĩ đến tiểu thư tắm rửa thậm chí đi ngủ, hoàn toàn đều là cùng nhóm thiếu gia cùng nhau. Nay đối với danh dự nữ tử mà nói, sẽ gây tổn hại rất lớn. Vô luận như thế nào, tiểu thư cùng thiếu gia là thân huynh muội, đây là chuyện sẽ không thay đổi. Hiện tại tiểu thư đã muốn cập kê, sớm

hay muốn đều phải lập gia đình. Tuy nói tiểu thư là từ hai vị thiếu gia lớn lên, tâm tư vẫn giống như một đứa nhỏ đơn, đối với chuyện nam nữ không có chút khái niệm.

Nghĩ đến đây, Thanh Di vẫn là quyết định mở miệng: “Tiểu thư cập kê, cũng có thể lập gia đình.”

Lập gia đình? Đột nhiên ảo tưởng chính mình mặc hi bào đồ thẩm, gả cho ca ca, Cố Duy Nhất bỗng dưng đỏ bừng mặt. “Thanh Di, ngươi nói cái gì vậy?”

Thấy Cố Duy Nhất hai má kia một chút ửng đỏ cùng vẻ mặt chờ mong, Thanh Di càng thêm kiên định chính mình phải giúp trợ tiểu thư quyết tâm. Tuy nói tiểu thư là đại thiếu gia cùng nhị thiếu gia thủ hạ lưu tình buông tha mới sống sót, còn trở thành Tu La sơn trang đại tiểu thư. Nhưng là, thiếu gia nhóm âm ngoan vô tình, vẫn là dị đồng chí yêu, không thể để cho bọn họ giam cầm tiểu thư cả đời, hủy đi tương lai của tiểu thư. Tiểu thư như vậy hồn nhiên tuyệt mỹ diệu thiên hạ, hẳn là có một người đối xứng tất cả xứng ái, cho nàng cuộc sống bình thân lại tốt đẹp. Mà không phải tại Tu La sơn trang lạnh như băng, biến mất cả đời.

Thanh Di dịu dàng nhất gan, dưới đáy mắt xẹt qua một tia ánh sáng không thuộc loại của nàng, mà vội vàng thẹn thùng Cố Duy Nhất nhưng không có phát hiện. Nếu giờ phút này Cố Duy Nhất chú ý tới Thanh Di biểu tình, nhất định sẽ không phát sinh chuyện về sau. Thế cho nên, khiến nàng ly khai tình cảm chân thành của ca ca lâu như thế.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 15: Liên Vũ Hồ

Khi Cố Duy Nhất một thân trang phục hoa lệ xuất hiện ở trước mặt Tuyết Vân Ca cùng Tuyết Trục Nguyệt, hai người không tự chủ ngừng hô hấp. Bọn họ Nhất Nhất, thế nhưng có thể xinh đẹp đến thế này. Không thể dùng từ ngôn miêu tả rung động, bọn họ trong lòng trừ bỏ nàng, rốt cuộc dung không được người khác.

Bước nhanh tiến lên, Tuyết Vân Ca đem tay nhỏ bé của nàng đặt ở lòng bàn tay, cùng tiến lên xe ngựa. Bọn họ đáp ứng nàng rồi, bồi nàng cả một ngày.

Trong xe ngựa rộng rãi, Cố Duy Nhất không hề hình tượng ngã vào trên người Tuyết Vân Ca, miệng lại nhai: “Ta muốn đi Hoa Vân Tự xem cây hoa nhài sơn chi hoa (sơn chi hoa: hoa cây dành dành), còn có muốn đi đến nơi nổi tiếng ở kinh đô Liên Vũ hồ du thuyền. Nghe nói kinh đô mỹ thực đặc biệt nhiều, ca ca cùng với ta đi ăn vặt ở phố, không được ngại bẩn nha! Còn có còn có, Thanh Di nói hôm nay là hội hoa đăng tổ chức mỗi năm một lần, thời điểm buổi tối nơi nơi đều là đèn đuốc xinh đẹp, hảo chờ mong.”

“Được rồi được rồi, ca ca cái gì đều theo ngươi. Không cần lộn xộn, quần áo xinh đẹp của Nhất Nhất đều nhanh khởi nếp uốn.” Tuyết Trục Nguyệt ôm lấy nàng, làm cho nàng đoan chính ngồi ở trên đùi chính mình (Mình cũng mún ngồi, ô ô ô. Sau đó tất nhiên phải sờ xoang 1 phen (>♥)), sửa sang lại một chút hỗn độn tóc dài cùng quần áo của nàng. Ôn nhu ở chớp mũi nàng hôn một cái, “Bất quá, Nhất Nhất không thể nghịch ngợm, rồi đi ca ca quá xa. Kinh đô dòng người nhiều lắm, thực dễ dàng đi tán, Nhất Nhất không thể làm cho ca ca lo lắng.”

“Biết biết.” Cố Duy Nhất cảm thấy ca ca quả thực là chuyện bé xé ra to, nàng cũng không phải tiểu hài tử. “Còn có Thanh Di cùng ta, đứng không, Thanh Di?” Xoay người nhìn về phía cách chỗ ngồi điều khiển xe ngựa giống nhau ảnh nhân bàn áo xanh, không có cho phép nàng tiến bên trong xe ngựa.

Bên ngoài Thanh Di thấp giọng trả lời: “Đúng vậy, tiểu thư, Thanh Di hội thủ hộ ở bên người tiểu thư.”

Đắc ý nhìn hai cái ca ca, “Ta đã nói a, không cần lo lắng.”

Dờ khóc dờ cười điểm điểm lên đầu Cố Duy Nhất, Tuyết Vân Ca khinh quát lớn một tiếng: “Tiểu ngu ngốc, Thanh Di không võ công, nhiều nhất chỉ có thể chiếu cố việc vặt vãnh ngày của ngươi. Xuất môn bên ngoài, lòng người hiểm ác, sao có thể không đề phòng.”

“Này có cái gì, ca ca cũng đừng quên Nhất Nhất không phải là thiếu nữ tay trái gà không chặt nga, nếu có người gạt ta, ta liền độc chết hắn!” Âm ngoan mở miệng, lại không biết rằng nàng làm bộ hung ác kia, bộ dáng ngược lại giống làm nũng, thoát nhìn dị thường buồn cười.

“Đi trước Liên Vũ hồ đi, du thuyền trở về đại khái đã muốn buổi trưa. Đi Túy Hương lâu chọn một bàn hảo đồ ăn, ăn lại đi ngắm hoa, chạng vạng đi tham gia hoa đăng hội, vừa đi vừa ăn của ngươi ăn vặt, như vậy an bài được?” Tuyết Vân Ca dặn thị vệ, hồi đầu đối với Cố Duy Nhất nói.

“Hảo.” Gật gật đầu, xe ngựa thúc đẩy, xuất phát.

Kéo ra bức màn xe ngựa, Cố Duy Nhất ngẩng đầu, hưng trí bừng bừng xem xét cảnh đẹp bên ngoài, thấy nàng vui vẻ như vậy, Tuyết gia hai huynh đệ cũng không ngăn cản, hôm nay liền tùy nàng đi, cũng miễn cho Nhất Nhất luôn nói bọn họ lải nhải, giống cái lão bà tử.

Sơn trang ở ngoại ô, bởi vậy vào thành cần một đoạn thời gian, dọc theo đường đi đều là rừng cây cùng quan đạo, thỉnh thoảng có dòng suối nhỏ cùng con sông, thật sự là cảnh đẹp. Đột nhiên, Cố Duy Nhất nghĩ muốn ca hát. Gió nhẹ phát quá, theo đầu ngón tay trỏ, hương thụ nhắm mắt lại, xướng cái gì đâu, không có nhiều lắm ý tưởng, liền thốt ra. Là Trần Khinh Trân “Ta tại kia một góc lạc hoan quá cảm mạo” (1), nhẹ nhàng mà theo miệng ngâm nga

đi ra, rất là thích ý.

Không có ca từ, chỉ có làn điệu tùy tâm mà động. Tuyết Vân Ca cùng Tuyết Trục Nguyệt đều mẩn ý mỉm cười, nghe tiếng ca tuyệt vời của bọn họ bảo bối. Đó là một loại tâm tình bay lên cùng thả lỏng, sung sướng, vô ưu vô lự. Bọn họ tâm, chưa từng có quá thả lỏng như thời khắc này. Âm u, thống khổ, cừu hận, này vốn là nhân sinh của bọn hắn, lại bởi vì sự xuất hiện của nàng, tựa ánh rạng đông. Cho nên, không tiếc hết thảy cũng phải bắt cho được, ngăn cách của nàng tầm mắt, ngăn cách người khác quan tâm, làm cho nàng trừ bỏ bọn họ, không còn có dựa vào.

Cố Duy Nhất không có chú ý biểu tình của bọn họ, chính là chuyên chú nhìn bốn phía thoải mái ngâm xướng. Giữa lúc cao hứng, tiền phương đột nhiên xuất hiện tiếng vỗ ngựa cấp tốc bốn chạy, tò mò ngẩng đầu, vừa lúc chống lại ánh mắt nam tử mặc khôi giáp ngồi ở trên lưng ngựa kia, lần lượt thay đổi mà qua, trong nháy mắt, chính là khoảnh khắc giật mình.

Phục hồi lại tinh thần, người nọ đã muốn biến mất ở phương xa, phía sau là ồn ào náo động bụi đất, cái gì cũng không lưu dấu vết. Cố Duy Nhất lui về bên trong xe, đột nhiên không có hưng trí. Không biết làm sao vậy, nàng tổng cảm thấy hôm nay sẽ có chuyện tình không tầm thường phát sinh, tâm tình nhầy nhớt hỗn loạn như vậy một chút không yên, hẳn là do mình thấy vui đi. (vui do được đi chơi ý)

“Làm sao vậy?” Tuyết Vân Ca nhìn Cố Duy Nhất biểu tình không được tự nhiên, lo lắng hỏi.

“Không có gì, chính là thấy mệt mỏi. Ca, ta muốn nghỉ ngơi một lát, đến thì bảo ta a!” Thuận thực tiến sát trong lòng hắn, nhắm lại hai mắt. Mặt trời đã lên tới đỉnh, Cố Duy Nhất quyết định hảo hảo hưởng thụ này cặp kê đại ngày.

Ước chừng một lúc lâu sau, xe ngựa đi vào trong thành, đám người rộn ràng nhón nhào, thanh âm người bán hàng rong, còn có mùi thức ăn xông vào mũi, thật sự là náo nhiệt a! Cố Duy Nhất ở cửa thành đã bị kêu thức dậy, hiện tại nhìn ngã tư đường, bởi vì là lễ hoa đăng, dọc theo đường đi đều là mua hoa đăng, còn có một ít nữ tử che mặt cùng thị vệ cùng nhau đi du ngoạn.

“Bây giờ còn không có gì xem, buổi tối mới náo nhiệt. Nhất Nhất, chúng ta đi Liên Vũ hồ, đợi lát nữa một khắc chung đi ra.” Tuyết Trục Nguyệt yêu thương giữ chặt Cố Duy Nhất không an phận thân mình, khuyên giải nói.

“Nga.” Lên tiếng, ngoan ngoãn ngồi trở lại xe. “Ca ca, du hồ sẽ có cái gì hảo ngoạn a?”

“Khả năng chính là thưởng thức phong cảnh, xem này văn nhân sĩ tử ngâm thi đối nghịch, học đòi văn vẻ linh tinh. Hẳn là còn có ca cơ hiến xướng đi?” Do dự mở miệng, Tuyết Vân Ca kỳ thật cũng không có tham gia qua hoạt động du hồ linh tinh, này đó là hẳn hoi thuộc hạ mới biết được.

Nhàm chán thờ dài, cổ nhân thời gian thật nhàn hạ, hoạt động nghiệp dư thật sự rất ít, thực không thú vị a. Thôi, du hồ có thể thưởng cảnh cùng hưởng thụ mỹ thực, còn có thể nhìn đến cổ đại mỹ nữ ca cơ, hẳn là cũng có thu hoạch đi. Dù sao còn có nhiều nhất hai giờ nữa là buổi trưa, nhìn xem cổ nhân ngâm thi đối nghịch cũng không sai nga.

Liên Vũ hồ không hồ là kinh đô nhất tuyệt, so với Hàng Châu Tây hồ còn muốn lớn, một cây cầu kéo dài qua mặt hồ, bốn phía là tơ liễu tung bay. Bích ba vạn dặm, duyên dáng yêu kiều là sen cùng hoa sen đại phiến đại phiến trên mặt hồ duỗi thân mở ra, chuồn chuồn phi vũ ca múa ở giữa, thỉnh thoảng có con thuyền hoa lệ ở trong hồ du động, mỹ coi như tiên cảnh. Nguyên bản tâm tình có chút thất vọng lập tức liền tăng vọt đi lên, ở giữa thiên đường như vậy, chính là xem một ngày cũng sẽ không chán a. Cố Duy Nhất có chút hối hận chỉ tốn hai giờ ở trong này.

Vội vàng ra xe ngựa, Cố Duy Nhất quên lời khuyên của ca ca, khó dẫn nổi về phía trước vọt tới đi, hoàn hảo hiện tại bên hồ người không nhiều lắm, Cố Duy Nhất tựa như con bướm, thân ảnh bước chân đi xiêu vẹo có vẻ dị thường bất mất.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 16: Phong Vũ Dục Lai

“Dù sao Liên hồ ở trong tháng sáu, phong cảnh không giống bốn mùa. Tiếp thiên liên hiệp vô cùng bích, ánh ngày hoa sen khác hồng *.” Rung đùi đắc ý ngâm nói, Cố Duy Nhất chút không có đạo văn tổ tiên tri tuệ cảm thấy thẹn cảm, đặc ý dào dạt đối với hai cái ca ca yêu cầu khen.

*Câu thơ này được yêu thích ghê. Một đồng truyện dùng.

*Đầy đủ bài thơ là:

Tất cánh Tây hồ lục nguyệt trung Phong quang bắt dữ tứ thời đồng Tiếp thiên liên điệp vô cùng bích Ánh nhật hà hoa biệt dạng hồng

Tạm dịch:

Tháng sáu Tây Hồ một cảnh chung,

Bốn mùa kém hẳn vẻ sáng trong.

Lá sen xanh biếc liền trời thăm,

Nắng chiếu hoa sen lạ sắc hồng.

Cái này không phải ta dịch đâu nhé, chỉ copy paste từ Ngọc gia trang's blog về thôi ^^

“Ca, thế nào? Thơ của Nhất Nhất được không?”

“Không sai, rất ý cảnh. Không thể tưởng được Nhất Nhất của chúng ta là một cái tài nữ a!” Thiệt tình tán dương, Tuyết Vân Ca cùng Tuyết Trục Nguyệt đáy mắt đều là nhìn không được sợ hãi than cùng ý cười. Kỳ thật bọn họ cũng không có thành cái gì lão sư dạy Nhất Nhất học, đều là từ chính năng tự học, bọn họ cũng không quản, chỉ cần năng vui vẻ là tốt rồi.

“Nhất Nhất, chúng ta lên thuyền đi.”

Trước mặt đứng sừng sững là một con thuyền lớn cao năm thước xa hoa, trần nhà họa chim phượng, đầu thuyền đuôi thuyền quả nhiên là hai con hùng ưng giương cánh muốn bay. Cả con thuyền thoát nhìn đi thường xa hoa hài hòa khí phái. Cố Duy Nhất vẫn là lần đầu tiên nhìn đến con thuyền lớn như vậy, nhất là cổ đại, đáy lòng nhảy nhót cùng hưng phấn làm cho nàng giống như con bướm, thẳng tắp vọt đi vào.

“Thật sự là cái đứa nhỏ.” Dở khóc dở cười nhìn thân ảnh nhảy lên của Nhất Nhất, Tuyết Vân Ca hơi hơi sùng ái cười, cùng Tuyết Trục Nguyệt cùng nhau theo sau vào thuyền. Thanh Y cùng hai cái tùy thị theo sát sau đó.

Nhỏ neo, thuyền dần dần đi trước. Ăn chút điểm tâm, rúc vào trong lòng Tuyết Trục Nguyệt, Cố Duy Nhất rất thích ý. Một bên thưởng thức cảnh đẹp trên mặt hồ, một bên nghe đại ca giảng thuật Liên Vũ hồ chuyện xưa. Bên cạnh còn có con thuyền khác, một ít thiếu gia tiểu thư nhà phú quý, thỉnh ca cơ ở trên thuyền biểu diễn tiêu khiển, uống rượu ngâm thi. Này phiên cảnh tượng, nhưng thật ra có chút ý thơ.

Sau khi du ngoạn hồ, Cố Duy Nhất liền khu xe đi Túy Hương lầu. Đây là nàng lần thứ hai đến tửu lâu nổi tiếng cả nước này, không biết còn có thể nhìn thấy cái nam tử ôn nhuận như ngọc kia không. Cũng chỉ là nháy mắt như vậy nhất tưởng, dù sao cũng không phải là người mình để, nàng cũng không hội đi làm cho chính mình lo lắng.

Vị trí làm theo định ở tại trên lầu nhã gian, bất quá không phải ngày đó kia một gian mà thôi. Chờ bồi bàn dọn xong đồ ăn, trong phòng cũng chỉ còn lại ba người bọn họ. Thanh Y cùng vài cái thị vệ là hạ nhân, không có tư cách cùng chủ nhân ngồi cùng, bồi vậy ở dưới lầu phổ gian dùng cơm.

“Đại ca, lần trước ta cùng nhị ca chính là ở trong này gặp được lão bản Túy Hương lầu. Nhị ca làm một cái vẽ dưới, khiến cho hần khăn cấp chủ động đi ra gặp chúng ta.” Cố Duy Nhất thiệt tình tán thưởng nói, “Nhị ca thật sự là lợi hại.”

“Cái kia Mộ Nhã Luân là người tốt lắm, trông cũng dễ nhìn.” Vô tâm nói ra một câu, lại làm cho Tuyết Vân Ca cùng Tuyết Trục Nguyệt nháy mắt thay đổi sắc mặt. Tuyết Vân Ca khinh mân một ngụm trà Long Tĩnh, giống như lơ đãng mở miệng “Nhất Nhất thực thích hần sao?”

Miệng đang ăn cơm đầy đồ ăn, Cố Duy Nhất nói đứt quãng, “Cũng không tính thích lắm. Ắn, chính là, ắn, ắn tượng không sai mà thôi.”

Sùng ái xuất ra khăn tay xoa xoa Cố Duy Nhất dính thượng ô tí khóe miệng, Tuyết Trục Nguyệt cùng đại ca trao đổi một cái ánh mắt, lập tức khuyên Cố Duy Nhất dùng cơm.

Trong phòng tràn đầy tràn ngập tình yêu hài hòa, giờ phút này bọn họ, lại không biết một hồi gió lốc sắp xảy ra.

Âm u phòng, nhưng không có đốt đèn, hai bóng người như ẩn như hiện. Trong bóng đêm mềm nhẹ nữ âm mở miệng, lại mang theo thấy lạnh cả người.

“Buổi tối bọn họ sẽ đi hoa đăng hội, ta sẽ dẫn dắt hai vị thiếu gia rồi đi tầm mắt, ngươi thừa dịp loạn mang đi tiểu thư biết không? Chờ thêm một đoạn thời gian, chúng ta đến ‘Vân gian’ hội hợp, trong khoảng thời gian này, ngươi phải cam đoan tiểu thư hảo hảo!”

“Ta biết.” Trầm thấp ám ách giọng nam trả lời chút không ướt át bản thiêu, “Về sau, chúng ta hỗ, không thiếu nợ nhau.” (ám: u ám, ách: giọng khàn)

“Này không cần ngươi nói, lần này về sau ngươi đi của ngươi dương quan đạo, ta quá của ta cầu độc mộc!” Giọng nữ giảm thấp, ngược lại để lộ ra một cổ giọng mỉa mai, “Tốt lắm, mau chút đi thôi, miễn cho khiến người ta nghi ngờ.”

Kia nam tử thân ảnh chợt lóe, nháy mắt biến mất tại chỗ, tựa hồ chưa từng xuất hiện. Trong bóng đêm phòng ở càng hiển yên tĩnh, nữ tử nhu nhược thân ảnh nhẹ nhàng ngã vào một bên ghế trên, trầm mặc thật lâu sau, liền thẳng đứng dậy, giống như hạ quyết định, mở ra cửa phòng, lộ ra hê ra dung nhan xinh đẹp tuyệt trần.

Kia khuôn mặt nhu nhược cũng không mất đi vẻ kiên định, quần áo hồng y, rõ ràng là Thanh Y!

Thanh Y nâng lên tam tác kim liên (nói thẳng là chân cho nhanh), đang muốn khởi bước, trước mắt đột nhiên đánh úp lại một bóng ma, đồng thời, một cái giọng nam khí phách đầy vẻ trêu tức vang lên: “Thanh Y, vợ và đi nơi nào vậy?”

Kính hãi ngẩng đầu, Thanh Y mục thị nam tử trước mắt ngăn lại chính mình, ánh mắt đề phòng, “Ngươi là ai? Như thế nào biết tên của ta?”

Đó là một cái hai mươi tuổi nam tử, dung nhan anh tuấn, toàn thân lộ ra một cổ khiếp người khí phách, ánh mắt lại cực kỳ kiêu căng lạnh lùng. Trong

nháy mắt, Thanh Y chỉ biết, đây là một cái nam nhân không thể trên chộc, so với nhị vị công tử âm tình bất định, hẳn cũng không kém nhiều. Người kia ánh mắt, là vực sâu không thể thấy đáy, là một cái đầm không dậy nổi ngọn sóng, không ai, có thể kích khởi một tia ngọn sóng. Vô tình, lãnh tâm, đa nghi, trầm ổn, bá đạo, đây là một cái thâm trầm nam nhân!

Trong mắt đề phòng sâu sắc, Thanh Y nhìn người nọ trong mắt lệ mang, thân thể nhịn không được run rẩy, lui về phía sau hai bước đi vào trong phòng, cường tự trấn định nói: “Ngươi muốn làm gì?”

“Làm gì?” Khóe miệng gọi lên một nụ cười nhưng không ý cười, “Tự nhiên là đến giúp ngươi một phen, thuận lợi hoàn thành chuyện ngươi muốn làm a!”

Tế ngã ở cạnh ghế, Thanh Y không dám xác định này nam nhân nghe được cái gì, cường cười hừ lạnh nói: “Ngươi ở nói bậy bạ gì đó, ta cũng không có cái chuyện gì muốn làm. Vị công tử này, xông vào phòng ở của một vị phụ nhân, cũng không phải đạo làm người của quân tử!”

Không để ý đến Thanh Y quát lớn, nam tử tiến lên từng bước, lập tức ngồi ở một bên chiếc ghế, ánh mắt lại thẳng tắp nhìn chăm chăm cương trực Thanh Y. “Làm gì mạnh miệng như thế, ta sẽ không hại ngươi, ngược lại hội như ngươi mong muốn. Ngươi cho là bằng cái kia nam nhân, là có thể đắc thủ sao? Hừ, không biết lượng sức! Cũng là ngươi không rõ ràng lắm thực lực chủ tử nhà mình, cảm thấy có khả năng may mắn sao?” Trào phúng cười khê đi ra, kia ý cười cũng không đạt đáy mắt.

“Ngươi nghe lên chúng ta nói chuyện?” Biết đối phương hoàn toàn rõ ràng mục đích của chính mình, Thanh Y nhịn không được tức giận mở miệng chất vấn.

“Hiện tại cũng không phải là lúc thảo luận, không phải sao? Thanh Y, hợp tác sao?”

Tựa như ma quỷ dụ hoặc thanh âm, ở bên tai Thanh Y quanh quẩn, làm cho lòng của nàng nhịn không được dao động. Xác thực, nàng cũng không tin tưởng có thể đem sự tình làm tốt, nhưng là hiện tại nàng không có cách nào, chỉ có thể dựa vào hắn. Nay nam nhân này nói giúp nàng, tuy rằng tâm động, cũng không có thể tin nhiệm.

“Ngươi vì cái gì phải giúp ta?” Cho dù là một cái nữ lưu, Thanh Y cũng là dị thường trí tuệ cùng có tâm kế, thiên hạ không có chuyện ăn cơm không phải trả tiền, nàng không thể đem tiểu thư giao cho một cái người xa lạ không thể tin nhiệm. Cẩn thận mở miệng, ánh mắt cũng gắt gao nhìn thẳng nam tử, không buông tha trên mặt hắn một chút ít biểu tình.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 17: Kiếp Và Duyên

“Nói thực ra, ta đối hắn rất hứng thú.” Cười nhẹ, lại bao hàm thâm ý, “Nga, sai lầm rồi, hắn là ‘Nàng’ mới đúng.”

“Lý do như vậy, ngươi muốn ta như thế nào tin tưởng.” Châm chọc một tiếng, ánh mắt Thanh Y sắc bén, “Không thể cấp cho tiểu thư người bảo hộ, ta sẽ không yên tâm.” Câu trả lời chứa mãnh liệt ám chỉ cùng ý tứ hàm xúc, Thanh Y nguyên ý đồ một phen, tin tưởng người thông minh như hắn hẳn là lập tức có thể hiểu được chính mình ý tứ. Nhận thực lực không thể hoàn toàn tin nhiệm, này nam tử xa lạ, nàng tin tưởng hắn có lực lượng bảo hộ tiểu thư, hiện tại chính mình cũng cố không được nhiều như vậy. Huống hồ, nam nhân này không thể nghi ngờ là vĩ đại, bằng tài mạo của tiểu thư, bắt tâm một người nam nhân như vậy làm tù binh, hẳn là thực dễ dàng, càng đừng nói hắn đối tiểu thư còn có nồng hậu hứng thú.

Ý vị thâm trường nhìn Thanh Y, nam tử trả lời: “Ta sẽ cam đoan làm cho nàng thoát đi Tu La sơn trang, hơn nữa, cấp cho nàng muốn hết thảy. Như thế nào?”

“Hảo, thành giao.” Thanh Y mặt lộ vẻ vui mừng, “Hy vọng công tử sẽ không làm cho ta thất vọng, nhưng là, không biết công tử có thể nói cho Thanh Y, công tử rốt cuộc là ai?”

“Ta họ Lam.” Đơn giản ba chữ, lại làm cho Thanh Y thay đổi sắc mặt, “Ồ nhà đứng hàng thứ bảy.”

Ai đều biết nói, Lam là quốc họ, Thanh Y thở dài nhẹ nhõm một hơi. Như vậy thân gia bối cảnh, tiểu thư, hẳn là không có hậu cố chi ưu (buồn phiền về sau) đi.

“Như vậy, ngươi chuẩn bị như thế nào an bài hành động đêm nay?”

“Yên tâm, ta đều có diệu kế.” Thâm trầm cười, nam tử trên mặt hiện ra vẻ bí hiểm, lập tức, bao phủ ở trong bóng tối.

Tháng sáu, vốn là thời tiết nóng bức. Mà tại đây thâm sơn cốc tự, không khí lại có một loại hơi lạnh lãnh ý. Tiến đến Hoa Vân Tự người rất nhiều, bất quá rất ít người giống Cố Duy Nhất là vì ngắm hoa mà đến, đại đa số mọi người đều là thấp hương bá Phật, cầu thủ nhân sinh đủ loại dục vọng. Hơn nữa là lễ hoa đăng, cho nên đa phần là nữ tử chưa lấy chồng ở lễ tạ thần cùng cầu nhân duyên.

Phía sau núi Hoa Vân Tự có một mảng lớn cây hoa nhài, nhưng là muốn đi vào phải được chùa chiến phương trượng đồng ý. Rất xa, ở cửa miếu cao lớn

xuất hiện nam nữ già trẻ lui tới, quần áo hoa lệ hoặc mộc mạc, thành kính ngồi chồm hổm ở bờ điểm, hướng về kia mà vàng con tò te thần tượng dập đầu. Trong viện một cái trăm năm chường trên cây, treo đầy lụa đỏ, phía dưới thỉnh thoảng có nữ tử hai tay tạo thành chữ thập, đem lụa đỏ ném lên đại thụ.

Cổ Duy Nhất là không tin quỷ thần, nhưng mà kỳ thác mọi người tốt đẹp nguyện vọng tồn tại, cho dù là hư cấu kia thì làm sao? Nhìn đến này về mặt chờ khi ném lụa đỏ của nữ tử, thật giống như nhìn đến hiện đại một đám cô gái mộng ảo nhìn sao băng ước nguyện, không khỏi mỉm cười.

Tuyết Vân Ca chú ý tới ánh mắt của nàng, nghĩ đến nàng cũng thích, ôn nhu nói: “Nhất Nhất có muốn như thế không?”

Vốn định lác đầu, nhưng là nghĩ lại, hôm nay nếu đến đây, cho dù cầu phần thưởng cũng không có cái gì a. Nhân duyên tốt đẹp, đều là hy vọng của nữ tử, nàng Cổ Duy Nhất, cho dù không nghĩ yếu dựa vào nam nhân, nhưng là hy vọng có thể tìm được người yêu nàng. Xoay người nhìn nhìn một bên đối chính mình quan tâm đầy đủ ca ca, hạnh phúc nở nụ cười.

Lên tiếng, Tuyết Trục Nguyệt hiểu ý cười, đi vào tự nội, lấy đến một cái hồng trù (lụa đỏ), đưa tới trước mặt nàng. Cổ Duy Nhất tiếp nhận, đi đến dưới tàng cây, hơi hơi ngẩng đầu nhìn lên, rậm rạp cành lá thượng, nơi nơi đều là hồng trù, vị trí này thật đúng là không biết như thế nào tìm. Nếu là bị móc vào, kia chẳng phải là mất hứng.

Cổ Duy Nhất tuy rằng học y, nhưng là không có tiếp xúc quá võ công, lực lượng của nàng, liền cùng các nữ tử bình thường khuê không sai biệt lắm, thậm chí ở các ca ca tận tâm hết sức chiều cổ hạ, càng hiển nhu nhược. Đây đại thụ coi như cao lớn, y nàng kiêu nhỏ (tiểu nhân) thân mình, căn bản không đủ trình độ, ngửa đầu, vẫn là quá cố sức.

Tìm kiếm độ cao thích hợp Cổ Duy Nhất tìm đúng góc độ, ở ánh mắt kỳ vọng của các ca ca, hướng tới một cành cây ném đi.

Xinh đẹp hồng dài băng, ở không trung nhiễm nhiễm bay lên, ba ánh mắt không hẹn mà cùng nhìn. Đột nhiên, gió nổi lên, hồng trù theo gió đánh vài cái chuyển, thế nhưng rồi đi đại thụ hướng ra phía ngoài thôi đi.

Kính ngạc mở lớn mắt, Cổ Duy Nhất hồi đầu, nhìn về phía ca ca, “Làm sao bây giờ?”

Tuyết Vân Ca yêu mị hai mắt tràn đầy ý cười, “Quên đi, Nhất Nhất lại đi ném một lần nữa thì tốt rồi.”

Một lần nữa ném, tổng yếu đem hồng trù truy trở về đi. Nghe nói ở Hoa Vân Tự hồng trù mỗi nữ tử chỉ có thể có một cái để tỏ thành ý, như vậy hứa nguyện sẽ được đến chúc phúc. Thân tùy ý động, Cổ Duy Nhất chạy chậm tới phương hướng hồng trù bị thổi đi chạy đến. Lại đang nhìn đến trước mắt một màn, dùng cước bộ.

Đó là một cái nam tử áo trắng trắng tuyết, hẳn chính là lẳng lẳng đứng ở nơi đó, trong tay cầm một khối hồng trù theo gió tung bay, tựa như thần tiên hạ phàm. Nhất bạch nhất đỏ, lại gây mãnh liệt đánh thị giác đánh sâu vào, kia đỏ tươi sắc thái, tựa hồ làm cho áo trắng tiên nhân có phàm trần hơi thở, chích một cái chớp mắt, lại giống nhau đã là vĩnh hằng. Kia hình ảnh, tựa như dừng lại. Làm cho Cổ Duy Nhất, thậm chí không đành lòng tiến lên, đánh vỡ ảo cảnh này.

Áo trắng nam tử xoay người lại, nhìn Cổ Duy Nhất cười nhẹ, lập tức tựa như ở trong không trung nở rộ một đóa Bạch Liên đẹp mắt thánh khiết, như vậy quang hoa như ngọc, làm cho người ta như trong gió xuân, toàn thân cao thấp đều tràn ngập ấm áp. Hẳn mặt, không phải tinh xảo tuyệt mỹ, nhưng là mỗi một chỗ đều là ôn nhuận cẩn thận ôn nhu, làm cho người ta cảm thấy hân phong hoa tuyệt đại, đòi không được hai mắt.

Cái kia nam tử, rõ ràng đó là Mộ Nhã Luân, cho dù chỉ thấy quá một mặt, tin tưởng bất luận kẻ nào cũng không hội quên một cái nam tử như mặt nước ôn nhu, như ngọc bàn quang hoa.

“Là người sao? Cô nương, lần sau phải cẩn thận.” Mộ Nhã Luân ôn nhu cười, chậm rãi đi vào, đem hồng trù phóng tới Cổ Duy Nhất trong tay. Mà giờ phút này Cổ Duy Nhất, có chút ngờ ngác, thấy rõ đối phương trong mắt xa lạ cùng lạnh nhạt, theo lý thuyết nàng cùng Mộ Nhã Luân đã gặp mặt, hẳn là sẽ không là này phản ứng a! Nghĩ lại nhất tưởng, khi đó chính mình là nam trang, so sánh với hiện tại hoa lệ nữ trang, xác thực kém quá xa, hẳn nhất thời không bắt bẻ, cũng là không gì đáng trách.

Giờ lên ý cười, Cổ Duy Nhất khẽ mở chu thân, “Cám ơn.”

Mộ Nhã Luân như trước là không thay đổi miệng cười, kỳ thật vừa mới nhìn đến nữ tử này, hẳn liền có một loại không hiểu quen thuộc cảm giác, nếu không chiếu hẳn tính tình nhìn như dễ thân kì thực lạnh lùng, này hồng trù, ở một khắc rơi xuống trong tay hắn, sẽ mặc kệ buông ra. Cô gái trước mặt, thoát nhìn dị thường kiêu tiểu đáng yêu, búi tóc của cô gái cập kê, ngách gian nhất điểm hồng mai, ánh mắt thuần khiết. Hồng y như lửa, nhưng lại sinh ra nhiều điểm mị hoặc xinh đẹp. Dung nhan thanh nhã như tuyết, không điểm lệ, không sâu khắc, ngược lại có chút làm cho người ta có cảm giác nói không nên lời. Như là dùng bạch ngọc đẹp nhất cẩn thận điêu khắc mà thành, trong sáng trong suốt, làm cho người ta nhìn không được muốn phụng ở lòng bàn tay che chở.

Như vậy cảm giác, thật sự rất quen thuộc. Nếu không hẳn tự nhận trí nhớ siêu quần, trong ấn tượng tuyệt đối không có gặp qua như vậy nữ tử, nếu không giờ phút này chính mình, nhất định thất thố đi.

“Không cần. Cô nương cũng là đến hứa nguyện đi, mau đi đi, hy vọng cô nương có thể như nguyện.”

Xoay người, rồi đi. Cổ Duy Nhất cũng gật gật đầu, hướng về ca ca phương hướng chạy tới.

Lúc này đây gặp lại, đối với hai người, cũng không biết, là kiếp là duyên.

Q.1 - Chương 18: Hoa Đăng. Diệt

Chạng vạng, hoàng hôn, đã muốn sáng lên nhiều điểm khói lửa, ven bờ con hào bảo vệ thành, đủ loại kiểu dáng hoa đăng dĩ nhiên bị cả trai lẫn gái cầm trên tay, tìm kiếm một nửa cho chính mình. Nhưng mà ở trong đám người lui tới, Cố Duy Nhất một hàng thân ảnh lại có vẻ dị thường bất mắt. Thỉnh thoảng lại có nữ tử xấu hổ lại lớn mật tiến lên, đem hoa đăng tặng cho Tuyết thị huynh đệ, thậm chí có nữ tử đem hương túi khăn tay linh tinh, đặt ở trong tay huynh đệ hai người liền vội vàng rời đi. Cố Duy Nhất cũng không sinh khí, đoạt lấy một khối khăn tay, chỉ thấy mặt trên thêu uyên ương hí thủy cùng tên nhà gái, nghĩ đến là phương tiện cầu hôn đi, ngay cả nhà ai thiên kim đều đẹp, thật sự là hảo ngoạn. Cố đại nữ tử, đối với tình yêu thật đúng là trực tiếp dũng cảm a. Cho dù Cố Duy Nhất có hưng trí, Tuyết Vân Ca cùng Tuyết Trục Nguyệt cũng là không hiểu sinh khí. Tuyết Vân Ca thì nham hiểm hoàn toàn, ngày thường gặp ai đều lộ vẻ tươi cười yêu mị mê người, dung nhan so với nữ tử còn muốn tinh xảo tuyệt mỹ, hoặc nhân lệ chí, liền ngay cả nam tử thấy đều đã thần hồn điên đảo. Nhưng là ai cũng tưởng không đến, tại đây xinh đẹp miệng cười hạ, lại nhiều tà ác hận ý, hắc bản tính nhiều hắc ám cùng tàn nhẫn vô tình. Trong tròng nhưng lạnh lùng như liên Tuyết Trục Nguyệt, thoát nhìn bất nhiễm phàm trần, khiết bạch vô hạ, trên mặt vĩnh viễn đều là thần nhiên, nhưng là, kia cao vút tịnh thực liên, nó cũng là từ nước bùn bẩn mọc ra a. Kia hồ nước nước bùn có bao nhiêu hắc ám, người bên ngoài là không thể tưởng tượng.

Bọn họ trong bóng đêm lớn lên, ở trong bóng tối giãy dụa, sau đó trọng sinh. Chán ghét thế nhân, nhất là đụng vào, đối mặt hôm nay trường hợp như vậy, cái gì tươi cười, cái gì lạnh nhạt, hoàn toàn không thể bảo trì. Hai người mặt đều hắc, vẻ phần nộ nhìn một cái không sót gì. Càng giận là, thiên hạ bọn họ để ý cư nhiên một chút phản ứng cũng không có, bọn họ không kìm nổi ngăn lại sự ân cần của những nữ nhân đáng ghê tởm này, còn muốn đuổi đi này mơ ước làm nam nhân của bọn họ bảo bối, có thể nói là vội không rảnh tiếp. (Câu tối nghĩa, chả biết dịch kiểu gì nữa)

Ánh mắt như đao, lạnh lùng giống như băng, vốn có rất nhiều nữ tử quý hai người, nhìn không được dừng lại cước bộ tiến lên, không yên bất an dừng lại ở tại chỗ. Cố Duy Nhất đi tuốt đằng trước, nhưng thật ra không có chú ý này đó, dù có hưng trí nhìn đủ loại kiểu dáng hoa đăng, có hình dạng động vật, thực vật, còn có người vật cùng tranh mỹ nữ. Tiền nhân trí tuệ khiến người ta hãi than, còn có trát đăng tay nghề, cũng là làm cho người ta xem thế là đủ rồi.

Thấy nàng bộ dáng thích hoa đăng như vậy, Tuyết Trục Nguyệt tiến lên lôi kéo tay nhỏ bé của nàng, nhẹ giọng mở miệng hỏi nói: “Nhất Nhất, có hợp ý không ?”

Lắc lắc đầu, hoa đăng là tốt lắm xem, nhưng không có đặc biệt thích. Đa dạng tuy nhiều cũng không đủ xuất sắc, hồi cảm nhĩ ca thù, Cố Duy Nhất mỉm cười: “Nhìn nhìn lại đi, ta cảm thấy này đó hoa đăng cũng không đủ mỹ đâu!”

Cố Duy Nhất lời này vốn là xuất từ vô tâm, lại rước lấy một bên người bán đăng bất mãn, đó là một cái trung niên nam nhân hơn bốn mươi tuổi, vốn xem này đoàn người tuần nam nữ, quần áo cũng là không tầm thường, xác nhận là phú quý thiếu gia tiểu thư, nghĩ đến có thể kiếm một phen. Cũng không tưởng gặp được một đám người kén chọn, trong lòng không khỏi sinh khí. Lập tức liền đối với bọn họ bất mãn mở miệng.

“Tiểu thư không khỏi quá mức kén chọn, nếu là muốn hoa đăng đẹp nhất, trong thành có đoạt đăng, có bản lĩnh thì đi đi.”

Lời này vừa nói ra, một bên Tuyết gia huynh đệ đều là đầy mặt sát khí. Một cái dân đen, cư nhiên dám nói chuyện như thế đối Nhất Nhất, đáy mắt hiện lên vẻ ngoan ý.

Tiểu phiến khẩu khí thập phần không tốt, Cố Duy Nhất biết là chính mình trong lời nói chọc giận hắn, vốn là chính mình không đúng, cũng không sinh khí, mềm nhẹ trả lời: “Đại thúc, ta vì lời nói vừa nãy hướng ngài giải thích, vốn là của ta không phải, cũng không phải ta kén chọn, ta đã thấy hoa đăng đẹp hơn, khó tránh khỏi có chút chướng mắt này đó.”

Làm như thật không ngờ giống Cố Duy Nhất tiểu thư nhà giàu như vậy hội giải thích, kia tiểu thương có chút vô thố, lấp bắp nói: “Tiểu, tiểu thư, không, không cần...”

“Ngài hoa đăng tay nghề tốt lắm, chính là có vẻ bình thường. Kỳ thật người có thể chế tác một loại đèn lồng độc nhất vô nhị, thì phải là đèn kéo quân.”

“Xin thứ cho tiểu lão nhân vô lễ, này đèn kéo quân là vật gì?”

Cố Duy Nhất chính là xem người này quần áo thanh bản, đã có một thân nông nghênh. Nếu là tiểu thương khác, chỉ biết thôi phòng xu nịnh, cũng sẽ không giống hắn bình thường nói thẳng chống đối. Hôm nay lại là sinh nhật chính mình, bang nhân cũng coi như thảo tốt phần thưởng, trong đầu liền nổi lên ý niệm đem cách chế tạo đèn kéo quân nói ra.

“Chính là hình dáng có thể động đứng lên. Đại thúc có thể họa một ít tiểu chuyện xưa gì đó, như vậy mọi người nhìn đèn lồng, sẽ cảm thấy thú vị.” Đơn giản suy nghĩ một chút, Cố Duy Nhất mở miệng.

“Cả đời làm hoa đăng, tiểu nhân biết đến cũng không nhiều như tiểu thư, vừa mới còn ra lời chống đối, tiểu nhân thật sự hổ thẹn, vạn mong tiểu thư tha thứ.”

“Không ngại. Người chính là nói thẳng thôi.” Tinh tế đem phương pháp chế tác giáo cùng người bán hàng rong, Cố Duy Nhất thần sắc dị thường nghiêm túc.

Tuyết Vân Ca cùng Tuyết Trục Nguyệt nhìn bọn họ bảo bối, trong lòng sát ý liên tắt. Nhất Nhất, là như thế tốt đẹp, như thế thiện lương. Bọn họ, không nghĩ lại tạo sát nghiệt. Trí tuệ của nàng, thiện người am hiểu ý, là bọn hắn yêu nhất biểu tình, tối cao truy đuổi, không thể, làm cho chính mình cảm thấy không có quyền lợi xứng đôi được. Cho dù, nàng biết bọn họ giết người, lại cũng không trách cứ.

Cáo biệt người bán hàng rong, Cố Duy Nhất tới gần bên người ca ca, nhỏ giọng hỏi: “Ca, Nhất Nhất đem như vậy một cái biện pháp kiếm tiền nói cho người khác, các người sẽ không sinh khí đi?”

Đột nhiên nghĩ một cái phi vụ tốt như vậy, nhưng là bị nàng đột nhiên thiện tâm cấp tặng người. Cố Duy Nhất có chút ngượng ngùng, ca ca tựa hồ không gì làm không được, nàng muốn giúp bọn hắn, lại tìm không thấy địa phương xuống tay, trừ bỏ đợi ở bên người bọn họ, giống như cái gì cũng không biết. Như vậy chính mình, làm cho nàng rất là cảm kích.

“Như thế nào hội? Nhất Nhất làm được tốt lắm, ca ca vĩnh viễn sẽ không sinh khí Nhất Nhất.” Ôn nhu vuốt ve hai má của nàng, Tuyết Vân Ca ôn nhu cười nói, cong lên mắt to mị hoặc, phối hợp khỏe mắt lung lay sắp đổ lệ chí, như vậy ôn hòa biểu tình, thật sự, đẹp quá.....

Tâm bỗng dưng mềm mại, các ca ca như vậy yêu nàng a, nàng còn có cái gì phiền não, chỉ cần hành động của mình, làm cho bọn họ cao hứng, chính mình, không cần nghĩ nhiều.

Kéo tay hai ca ca, sung sướng về phía trước đi đến, đưa tới ánh mắt khác thường của đám người chung quanh, nhưng là, kia lại như thế nào đâu, bọn họ hạnh phúc, là đủ rồi a!

Chính là, giờ phút này, Cố Duy Nhất, nhưng không có nghĩ đến, hạnh phúc nàng chờ đợi, sẽ ở trong nháy mắt tan biến. Sau đó, là vô tận chờ đợi cùng đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 19: Song Sinh Hoa

“Ca, vị đại thúc kia không phải nói có cái gì đoạt hội đèn lồng sao, chúng ta đi nhìn xem đi.”

“Tốt, vốn muốn đi vào trong đó, đoạt hội đèn lồng trong lễ hoa đăng lần này có thể có trò hay đâu!” Cười trả lời, Tuyết Trục Nguyệt kia dung nhan nhất quán lạnh như băng tràn đầy lo lắng.

Đoạt hội đèn lồng là một cái đài cao, ở mặt trên dựng lên một cái đài giống luận võ chọn rể mà Cố Duy Nhất nhìn thấy trên TV, bất quá hoa lệ dị thường, cái giá cao ước chừng mười tầng, mỗi một tầng đều treo một cái tinh mỹ hoa đăng. Này hoa đăng, bất luận thủ công hay là tạo hình, đều là vô cùng tốt. Khó trách đại thúc nói muốn hoa đăng đẹp nhất, nhất định phải tới đoạt hội đèn lồng này. Còn thật sự nhìn, theo một tầng một tầng hướng về phía trước, ánh mắt dừng lại chiếc đèn ở tầng cao nhất. Đồ tươi, tuyết trắng, một cái đăng, lại có hai loại nhan sắc bất đồng. Đó là một loại nụ hoa rất lớn, thoát nhìn làm cho người ta một loại cảm giác dị thường xinh đẹp lại cực thuần khiết, này hoa, vừa tò mò lại vừa hấp dẫn, hình như là ở cuốn sách trước kia nhìn đến, song sinh hoa. Nhưng song sinh hoa, nghe đồn nói nó có màu đen, còn có người nói là màu trắng, chưa có nghe nói qua, còn có như vậy dị sắc song sinh.

Cố Duy Nhất ánh mắt, thật lâu dừng lại tại hoa đăng kia. Không chỉ là nàng, Tuyết Vân Ca cùng Tuyết Trục Nguyệt, thậm chí còn có rất nhiều người chung quanh đều chú ý. Này hoa đăng, không thể nghi ngờ là đối tượng truy đuổi của mọi người đêm nay.

Đoạt hội đèn lồng kịch liệt tiến hành, đại hội này thi làm thơ, câu đối, giải câu đố ba loại cách thức, người dự thi đều lựa chọn chính mình am hiểu để tiến hành trận đấu, người thắng đoạt được hoa đăng. Nhìn một tầng tầng hoa đăng bị cướp đi, Cố Duy Nhất đột nhiên mở miệng.

“Ca, ta muốn lấy hoa đăng kia.” Thanh âm Bình thản mà kiên định, lại biểu hiện ra Cố Duy Nhất giờ phút này quyết tâm. Kia hoa đăng, có một cỗ ma lực hấp dẫn nàng. Nàng Cố Duy Nhất, muốn, liền nhất định phải lấy đến.

Đang ở lúc này, bên cạnh Thanh Y đột nhiên tiến lên: “Tiểu thư, thiếu gia, nô tỳ có một số việc, chẳng biết nô tỳ có thể lui ra một lúc hay không.”

“Chuyện gì?” Tuyết Vân Ca lãnh đạm liếc mắt nhìn Thanh Y một cái, kia trong mắt tàn khốc, làm cho nàng trong lòng cả kinh, nghĩ đến chính mình lộ ra dấu vết.

“Này...” Mặt lộ vẻ xấu hổ, Thanh Y nói không ra lời, vẫn là Cố Duy Nhất vì nàng giải vây.

“Ca ca, nữ tử luôn luôn có những chuyện tình không thể nói với nam tử, người như thế nào có thể như vậy đối Thanh di a!” Lại xoay người ôn nhu nhìn về phía, “Thanh di, không có việc gì người đi trước đi.”

“Cám ơn tiểu thư thiếu gia.”

Thấy Thanh Y lui ra thân ảnh, Tuyết Trục Nguyệt trong mắt hiện lên một tia hoài nghi, hơi lướt qua.

Lại nhìn trên đài, rốt cục đến tầng cao nhất ở hội thi hoa đăng. Một cái màu tím cảm y trung niên nam tử, thoát nhìn hình như là chủ sự, đối với mọi người dưới đài nói: “Này một cái hoa đăng cuối cùng, không cần giải đố hay làm câu đối, chỉ cần có người có thể trả lời này hoa đăng nguyên hình ra sao, này đăng, liền về người đó!”

Lời này vừa nói ra, dưới đài đều nghị luận, thật lâu sau, lại thấy chung không người lên đài.

“Song sinh hoa.”

Một cái thanh lệ giọng nữ vang lên, tầm mắt mọi người đều nhìn về phía nữ tử một thân hồng y lại tinh thuần không nhiễm bụi.

“Có một loại hoa, một gốc cây nhị diệp, cũng nở khai hai đóa, không nhiều cũng không thiếu. Hoa sắc màu đen hoặc màu trắng, nhưng là rất ít nghe nói có màu sắc khác thường. Nếu trong đó một đóa héo tàn, đóa còn lại cũng sẽ không tồn tại. Loại hoa này, có một tên, song sinh hoa, còn có một cái truyền thuyết, nếu hai người yêu nhau, gặp được song sinh hoa, sẽ gặp biến thành ba người dây dưa. Nếu là một người nhìn thấy, sẽ gặp được tình yêu cả đời sâu sắc nhất.”

Tất cả mọi người nhìn nàng, hai cái ca ca đáy mắt cũng là tràn đầy không thể tin. Cô gái thanh thúy thanh âm lại còn tại tiếp tục, đem mọi người mang vào một cái mê huyền thế giới.

“Chính là, song sinh hoa thân mình cũng là một cái truyền thuyết, không ai biết nó ở đâu, cũng không có nhân gặp qua.

Có một ngày, một cái tiểu phu ở bên trong rừng sâu phát hiện một cái cảnh tượng rất kỳ quái, một gốc cây đổ quỳ trên cây nở đầy hoa, trong đó cư nhiên có một cây màu vàng phân chi, phân chi sạch sẽ vươn đến, ở phía trên, hai đóa màu đen hoa cũng để mà khai, hơn nữa bắt mắt.

Tiểu phu nhìn thực mới lạ, ngay cả dù bị thương, cũng nghĩ mang về cấp người nhà nhìn xem.

Thâm lâm lộ thật đi không tốt, tiểu phu cẩn thận đem hoa ôm vào trong ngực, rốt cục đi ra thâm lâm. Ngoài rừng là quan đạo, nhà tiểu phu, ngay tại quan đạo bên cạnh sông nhỏ đối diện.

Trên sông, hai căn đầu gỗ tạo thành một cầu nhỏ, mấy ngày hôm trước mưa to, hiện tại sông nhỏ nước lên tràn đầy.

Thời điểm qua cầu, tiểu phu rốt cục quyết định đem hoa ném xuống.

Tiểu phu lưng vác củi qua cầu. Hoa, nằm ở trên quan đạo.

Không lâu, một chiếc xe ngựa đi qua.

Rất xa, màu đen vết bánh xe ấn kéo dài hảo một khoảng cách, rốt cục đậm đi.

Trên quan đạo, cánh hoa vàng đã bị đè ép, hắc hoa cũng biến thành mảnh nhỏ, trong không khí, tràn ngập một cỗ không hiểu hương khí, mang theo thân nhiên ưu thương, lại có cảm giác hạnh phúc.

Cho dù tử vong, cũng muốn cùng một chỗ, như vậy hủy diệt, nhưng cũng là một loại hạnh phúc.”

Mang theo thân nhiên đau thương cùng vui sướng, nữ tử thanh âm dần dần biến mất, mọi người lại còn tại giật mình.

Vẫn là tử y trung niên nam tử trước hết phục hồi lại tinh thần, chủ tử nói này kêu song sinh hoa, nhưng không có yêu cầu miêu tả, nữ tử này, lại biết như vậy kể lại, thật sự là ngoài dự đoán mọi người.

“Một khi đã như vậy, này hoa đăng liền về tiểu thư sở hữu. Chính là, không biết tiểu thư có không tùy ta đến hậu trường thủ đăng? Chủ tử nhà của ta hy vọng có thể gặp người đoán ra hoa đăng này.”

“Này...” Do dự nhìn về phía một bên ca ca, ánh mắt khẩn cầu. Không đành lòng nàng thất vọng, Tuyết Vân Ca bất đắc dĩ mở miệng: “Hảo.”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 20: Ly Biệt

Hai người cùng nàng đi đến hậu trường, lại bị trung niên nam tử kia ngăn cản.

“Người đây là có ý tứ gì?” Tuyết Vân Ca xinh đẹp khuôn mặt nháy mắt mây đen kéo đến.

“Thực xin lỗi, hai vị công tử, chủ nhân nhà ta không thích khách lạ, chỉ cần vị tiểu thư này đi vào là có thể.” Trung niên nam tử nhưng thật ra không kiêu ngạo không siểm nịnh, có lẽ trả lời.

Hừ lạnh một tiếng, trong trẻo nhưng lạnh lùng như liên Tuyết Trục Nguyệt ngữ khí lạnh lùng: “Chủ nhân nhà người bảo an cái gì tâm tư, nếu tiểu muội một người đi vào lại gặp chuyện không may, cũng bảo ta chờ mặc kệ sao?”

“Tất nhiên như thế, đợi ta đi trước hướng chủ tử bẩm báo một chút.” Do dự một chút, nam tử xoay người vào phòng ở trong hậu trường.

“Ca, có thể hay không nhiều lo lắng hơi quá?” Cố Duy Nhất hỏi, nhưng cũng không phản đối bọn họ chấp nhất. Nàng lý giải bọn họ để ý, cũng sẽ không tùy hứng tìm phiền toái, nàng không nghĩ làm cho các ca ca lo lắng.

Không lâu, cái kia nam tử đi ra, đi đến bọn họ trước mặt thật có lỗi nói: “Thật sự thực xin lỗi hai vị, chủ tử nhà ta không thích khách lạ, nếu hai vị nhất định phải cùng vị cô nương này, chủ tử làm cho ta nói một tiếng vậy không cần gặp mặt. Đây hoa đăng, tự nhiên là của tiểu thư. Xin đợi một hồi, ta đi gọi người mang tới.”

Này chủ tử, thật sự là một người tính cách kỳ quái. Cố Duy Nhất nghĩ, cũng không miễn cưỡng, điềm nhẹ đầu ôn nhu nói: “Được rồi.”

Đúng lúc này, đài cao đột nhiên truyền đến một tiếng nổ, thiên không dâng lên một đóa sáng lạn khói lửa, lập tức mở ra bốn phía, dị thường xinh đẹp. Đài cao người chung quanh đều bị dị vang này kinh động, cùng một chỗ ngửa đầu nhìn chăm chú, Cố Duy Nhất cũng ngừng đầu, vui sướng không thôi nhìn, không thể tưởng được ở cô đại cũng có thể thấy pháo hoa, đẹp quá! Đây đó pháo hoa là một đóa cây hoa nhài, ở không trung nhiều điểm nở rộ, hoa lệ mà duy mỹ. Cần thận đếm, hoa đã muốn ở bầu trời đêm nở rộ tiêu vong bốn đóa.

Đắm chìm ở tốt đẹp thị giác đám người, nháy mắt lại bị kinh hách thay thế được, bởi vì không biết từ khi nào, một đám hắc y nhân đột nhiên từ trên trời giáng xuống, tay cầm trường kiếm, tới ai liền giơ tay chém xuống, mùi huyết tinh rất nhanh ở trong không khí lan tràn. Nam nữ đau đớn tiếng quát tháo vang thành một mảnh, huyết tinh hỗn độn không thôi. Đám người lộn xộn không ngừng chen chúc, không có thứ tự ở chung quanh chạy tứ tán.

Cố Duy Nhất bị Tuyết Vân Ca cùng Tuyết Trục Nguyệt gắt gao hộ vào trong ngực, Thanh Y cũng đi theo phía sau, thị vệ rút đao ra, đề phòng đứng ở trước bảo hộ, cách trở đám người tiến vào cùng xung đột.

Hắc y nhân dần dần tới gần, đại khái có mười cá nhân, đột nhiên cùng nhau chia làm hai cánh tả hữu công hướng Tuyết Vân Ca cùng Tuyết Trục Nguyệt, một tay đối địch hai người, thủy chung không có làm cho Cố Duy Nhất rời đi quá vòng bảo hộ của bọn họ. Võ công của Tuyết Vân Ca cùng Tuyết Trục Nguyệt, có thể nói là cao thủ đương thời cũng không đối phó được, đối phó mười người vẫn là thành thạo. Cố Duy Nhất tâm tuy rằng đã muốn mặc tới cô họ, cũng không dám vọng động vì các ca ca mang đến bất tiện. Nếu không phải giờ phút này tình huống không thể dùng độc, nàng đã sớm thoát thân, cũng không để các ca ca liều mạng như vậy bảo hộ.

Kia phê hắc y nhân thấy công mãi không được, đột nhiên thổi lên một chi mộc tiêu, Tuyết Vân Ca trầm nghĩ không ổn, cùng Tuyết Trục Nguyệt che chở Cố Duy Nhất liên tục lui về phía sau. Thị vệ đã muốn bị này hắc y nhân cuốn lấy, nhu nhược Thanh Y dù sao cũng là nữ tử, nghiêng ngã lão đảo theo hai người rút lui.

Quả nhiên, chỉ chốc lát, lại một đám hắc y nhân lặng không xuất hiện, Tuyết Vân Ca biết, đêm nay những người này tất cả đều là hướng chính mình mà đến. Tuy rằng còn không biết bọn họ đến tốt cùng là nhân mã phương nào, nhưng hơn phân nửa là người đối Tu La sơn trang hận thấu xương. Chính là, hiện nay phải bảo hộ Nhất Nhất mới được. Không có mạng ám vệ đi ra, xem ra phải cố sức ứng phó rồi.

Hắc y nhân gặp bội hướng hai người công kích, dần dần hai người bắt đầu lực bất tòng tâm. Những người này đều là nhất đẳng cao thủ, dù là bọn họ tự cho mình cao thủ không người có thể động tới, cũng không chịu được như vậy xa luân chiến. Bên tai gió thổi, cũng là một người gặp công kích Tuyết Trục Nguyệt bất thành, đao phong vừa chuyển, thẳng tắp bổ về phía một bên Cố Duy Nhất, Tuyết Trục Nguyệt trong lòng hoảng hốt, không kịp tự hồi liền vươn tay trái, mạnh mẽ tiếp được một đao này. Máu tươi, nhiễm đỏ tuyết trắng trường bào, rơi xuống trong nước.

“Nhị ca!”

Kinh hoàng không thôi Cố Duy Nhất hét lên một tiếng, trong lòng đau đớn! Nhìn máu không ngừng tràn ra, giống như rơi ở trong lòng chính mình đau đớn khó nhịn, nước mắt, nhìn không được rơi xuống.

“Nguyệt!” Tuyết Vân Ca cũng là lo lắng nóng vội không thôi, đồng bào huynh đệ hắc y bị thương, chính mình cũng sẽ thấy đau. Toàn thân thô bạo sát khí nổi lên, thân kiếm vừa động, giống như ngân xà giao long, điện quang hỏa thạch, tiến đến công kích bốn hắc y nhân dĩ nhiên xụi lơ trên mặt đất, máu tươi giàn giụa.

“Thanh Y, mang tiểu thư đi mau! Nhận, người bảo hộ hai người hồi Tu La sơn trang!”

“Thuộc hạ tuân mệnh!”

“Ca!” Cố Duy Nhất biết, hiện tại không phải thời điểm tùy hứng, nàng rời đi, có thể cho ca ca không có hậu cố chi ưu, toàn lực giết địch. Chính là, nàng lo lắng thương thế ca ca, nhiều như vậy sát thủ, các ca ca võ công cao cường tới đâu, hai đám cũng khó địch bốn chân a! Nhiều người như vậy vây công, nhất tưởng đến cái loại này đáng sợ hậu quả, nàng liền nhìn không được muốn trách cứ chính mình, vì cái gì lười biếng không đi tập võ, bằng không, cũng

sẽ không tại lúc này trở thành trói buộc các ca ca! (YP: Đáng đời, ghét nàng này từ đầu rồi. Chỉ khổ 2 ca ca thôi. Sao 2 anh không về đội em cơ chứ)

“Tiểu thư, đi nhanh đi!” Thanh Y giữ chặt tay áo của nàng, thúc giục.

Lưu luyến nhìn bọn họ liếc mắt một cái, Cố Duy Nhất ánh mắt bỗng dưng trở nên kiên định. Xoay người, dứt khoát rời đi, Thanh Y nhìn nàng một cái, đáy mắt hiện lên không hiểu quang mang, lập tức mở miệng: “Tiểu thư, người đi phía trước, Thanh đi ở phía sau bảo hộ người!”

Cảm kích nhìn Thanh đi, Cố Duy Nhất cảm động dị thường, này vài năm bởi vì các ca ca ngăn cản, nàng cùng Thanh đi đã muốn không thân mật như trước kia, nhưng là nàng lại chưa từng quên chính là nữ tử này, cho nàng xinh đẹp nhất ấm áp. “Thanh đi, cảm ơn người!”

“Ngốc tiểu thư, cảm tạ cái gì, vì người, Thanh đi cái gì đều chịu làm!” Rung rung, Thanh Y trong mắt tình cảm, cũng là như vậy đặc hơn mà chân thật đáng tin.

Kéo Thanh đi thủ, Cố Duy Nhất về phía trước chạy tới, tránh né sát thủ đuổi theo sau. Cái kia kêu Nhận thị vệ theo sau, tả hữu chung quanh khả năng xuất hiện địch nhân.

Thật vất vả chạy tiến một cái hẻm hắc ám, Cố Duy Nhất thở hổn hển dừng lại bước chân, đang muốn hỏi đầu, lại cảm giác gáy đau xót, trước mắt tối sầm lại, mảnh khảnh thân mình mềm mại ngã xuống đi xuống.

Sau lưng, là đánh ngất Cố Duy Nhất Nhận, cùng đã muốn tiếp được của nàng Thanh Y.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 21: Phản Bội Cùng Yêu

Tu La sơn trang, Luyện Ngục đường địa lao.

Hôn ám ngọn đèn, chiếu ra màu đen mờ hồ tình hình chung trong lao. Che kín hình cụ nhà tù, kỳ quái thiết chế máy móc, một cái nhỏ gầy bóng người bị treo đứng ở mặt trên, máy móc ôm lấy bóng người cô tay, những chỗ khác thì buông thả không có chống đỡ. Cho dù bất động hình, như vậy treo thả cũng là làm cho người ta cực thống khổ, thực khả năng ba năm hôm sau, sẽ đau đớn chết đi. Người bị treo quần áo thoát phá hỗn loạn, thật dài tóc đen che lấp ở khuôn mặt, ướt sũng dán tại hai gò má, lộ ra làn da, nơi nơi đều có vết roi màu đỏ, thoát nhìn dị thường vô cùng thể thảm. Mà tại kia thân hạ người đó không xa, là một đồng tằm thì đoạn thể tàn ra mùi huyết tinh làm người ta buồn nôn.

Cách hình cụ năm thước xa xa, cũng là mặt một phen cảnh tượng khác. Lờ lờ sáng lên thật lớn ghế tựa bằng ngọc, ở trong bóng tối có vẻ kỳ dị lưu quang, mà kia ghế dài là hai cái tuyệt mỹ nam tử tùy ý lười biếng, cũng là so với kia ngọc thạch còn muốn loá mắt xuất sắc. Từ mâu nam tử quần áo hắc y, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt mỹ tinh xảo, cũng là tràn đầy tàn nhẫn hận ý, cùng kia khỏe mắt lệ chí, đều có vẻ thô bạo lo lắng. Lục mâu nam tử áo trắng thẳng tuyền, cùng từ đồng thành mảnh liệt đối lập, chính là kia như liên khuôn mặt tron bóng cũng là giống nhau như đúc, âm tàn lạnh tựa băng, đậm mực đáy mắt để lộ ra một cổ hủy diệt bản tuyệt vọng.

“Thanh Y, người vẫn là không nói sao?” Ngụy hiểm nheo lại mí hoặc liếm điểm tử mâu, Tuyết Vân Ca trên mặt âm lệ quá nặng.

“Ta, ta sẽ không nói cho, các người, , các người, giết ta đi!” Suy yếu mở miệng, Thanh Y có sức ngẩng đầu, trong mắt kiên định sắc cũng là như vậy ngoan cố.

“Hừ, chúng ta sẽ không giết người, vì người là Nhất Nhất để ý nhân, cho dù chúng ta không cho phép nàng ngoài chúng ta để ý ngoại nhân, người thật là một trường hợp khác. Ai kêu người trước nhận thức Nhất Nhất, chúng ta chỉ có thể tự nhận không hay ho. Nhưng là, không giết người, cũng không đại biểu buông thả người. Nhận kết cục người đã muốn thấy đi, ta sẽ cho người giống hần thống khổ bình thường, cũng sẽ không làm người mất đi tri giác chết đi!”

Lời nói tàn nhẫn vô tình, làm cho Thanh Y trong lòng run lên, toàn thân run rẩy. Đúng vậy, nàng là tận mắt thấy Nhận tử vong, Nhận thống khổ. Cái kia yêu tình tuyệt mỹ đại thiếu gia, dùng ngón tay xinh đẹp thon dài của hắn, một chút một chút để đem Nhận tách rời: Đầu tiên là cắt đi đầu lưỡi, làm cho Nhận ngay cả quát to cũng không có thể, sau đó, là thân thể một chút rời đi, cuối cùng ở nàng trước mặt tiêu vong, chỉ còn lại có một đồng cốt nhục, tàn ra dày đặc mùi, làm cho nàng thống khổ, làm cho nàng tự trách, cũng làm cho nàng tuyệt vọng.

“Thanh Y, đến tốt cùng là vì sao, người phản bội Nhất Nhất?” Thật lâu sau không nói Tuyết Trục Nguyệt, bỗng dưng mở miệng.

Mà những lời này, lại làm cho không hề tức giận Thanh Y lập tức kích động đứng lên: “Ta không có phản bội tiểu thư! Ta làm như vậy, là giúp tiểu thư, làm cho nàng thoát đi ma chướng của các người!”

“Ma chướng? Ha ha ha ha” Lâm càn cười ha hả, đó là nhất quán lạnh lùng Tuyết Trục Nguyệt, chưa bao giờ từng xuất hiện biểu tình cuồng loạn, không chỉ Thanh Y, liền ngay cả Tuyết Vân Ca đều có chút kinh nhiên nhìn chính mình đệ đệ.

“Không biết nữ nhân! Ngươi dựa vào cái gì nghĩ đến Nhất Nhất cùng chúng ta cùng một chỗ, chính là rơi vào ma chương? Ngươi dựa vào cái gì!”

Có chút khiếp nhiên, lại như trước kiên định, Thanh Y làm như bất cứ giá nào, ánh mắt kiên quyết: “Các thiếu gia là ma, từ thanh song đồng, yêu ma loạn thế, đây là cổ ngữ, không có sai. Tiểu thư cùng các ngươi ở một chỗ, chỉ biết đã bị thương tổn! Huống chi, các ngươi là tiểu thư thân ca ca a, các ngươi lại như vậy đối đãi cùng nàng, giam cầm nàng. Chẳng lẽ các thiếu gia không rõ, các ngươi như vậy là không đúng sao? Các ngươi cùng tiểu thư, vĩnh viễn không có kết quả!” (YP: Ngươi mới là yêu ma, cả nhà ngươi đều là yêu ma)

“Vĩnh viễn, không có, kết quả sao?” Thi thảo nói nhỏ, Tuyết Trục Nguyệt bỗng dưng lao đảo một cái, phun ra một ngụm máu tươi. Kìa màu đỏ, bùng tình bóng ma từ vòng, ở đây dựa.

“Nguyệt!”

Một trận kinh hô, Tuyết Vân Ca bàn tay to vung lên, Thanh Y lập tức suy sụp, làm như hôn mê đi qua. Vỗ nhẹ Tuyết Trục Nguyệt, làm cho hắn dựa vào cho ngực y phía trên, thân thủ dán tại trên lưng, trút xuống nội lực.

“Nguyệt, mau điều tức chân khí, chớ để tẩu hỏa nhập ma. Của ngươi kính đúng là tu luyện đến thời điểm mấu chốt, như thế nào như vậy không quan tâm chính mình!” Nhẹ giọng trách cứ, khẩu khí cũng là che dấu không được lo lắng

“Ca, không có việc gì.” Suy yếu mở miệng, Tuyết Trục Nguyệt sắc mặt mỗi một mà bi thương, “Chính là nghĩ đến chúng ta Nhất Nhất, ca, ta cứ nhiên đem Nhất Nhất lỏng đã đánh mất! Không có Nhất Nhất, ta sẽ từ, ca....”

Nước mắt, theo hấn khoe mắt xinh đẹp rơi xuống. Trong trời nhưng lạnh lùng như sen nam tử, giờ phút này cũng là như vậy bất lực, giống cái đứa nhỏ vô vọng khóc.

“Ca, làm sao bây giờ? Ta thật sự sẽ chết, Nhất Nhất của ta, ta hảo tướng nàng, mỗi thời mỗi khắc, đau tận xương cốt. Thanh Y vì cái gì nói như vậy, Nhất Nhất của ta, ta sẽ khuyh tần sở hữu* cấp nàng hạnh phúc, như thế nào hội hại nàng? Chúng ta là ma, vì cái gì là ma, chẳng lẽ chính là bởi vì này ánh mắt sao?”

* Khuyh tần sở hữu: Cố gắng hết sức mình

Cuồng loạn thì thảo, lại nghe Tuyết Vân Ca không đành lòng, từ mâu dạng động trong suốt. Bọn họ là song sinh tử, có thể tự cảm ứng tâm tính lẫn nhau. Hấn có thể cảm nhận được hiện tại Nguyệt trong lòng có bao nhiêu đau, bởi vì này loại đau giống với chính mình. Chính là, hấn là đại ca, không thể hòng mất. Mà Nguyệt, hấn thoát nhìn hờ hững, cũng là yếu ớt nhất, kia đoạn ngày tháng hắc ám, bọn họ đều đã đi qua. Thế giới này, bọn họ đã muốn không hề có kỳ vọng. Nhất Nhất, là bọn hấn duy nhất muốn. Lúc này đây, sẽ không giống trước kia giống nhau chỉ có thể bị lãng nhục chịu đựng, bọn họ muốn, liền nhất định phải tới tay, ai cũng không thể ngăn cản!

“Ca...” Giống như đứa nhỏ lạc đường, nắm chặt tay Tuyết Vân Ca, “Thật là bởi vì chúng ta mâu sắc sao? Ta hiểu được, vì vậy, chúng ta đã bị bao nhiêu vũ nhục. Nhưng là, Nhất Nhất không phải đã nói, chúng ta ánh mắt rất đẹp sao? Nhất Nhất sẽ không ghét bỏ, có phải hay không?”

Nói năng lộn xộn hô to, trong ánh mắt tràn ngập khẩn cầu. Từng bị vứt bỏ, phải trải qua đau thương, tâm không an ổn a, cũng không dám tin tưởng chính mình có thể có được hạnh phúc. Thật vất vả có kỳ vọng, nhưng cũng là như vậy dễ dàng tan vỡ sao?

“Ta biết đến, ca, vẫn đều biết. Sợ hãi mất đi Nhất Nhất, từng đêm, không ôm nàng ta căn bản không thể tin nàng sẽ ở bên người của ta. Mười năm, này mười năm ta mỗi ngày nhìn nàng, ôm lấy nàng, hôn môi nàng, thậm chí bắt đầu quên như vậy hạnh phúc, kỳ thật là ta trộm đến. Như vậy hạnh phúc, có một ngày, hội không hề thuộc loại ta. Một ngày này, vẫn là đi tới sao? Ca, ta không cam tâm, nhưng lại rất tuyệt vọng, chẳng lẽ chúng ta thật sự sẽ không có được hạnh phúc sao?”

“Ngươi câm miệng!”

“Ba” một tiếng, cũng là Tuyết Vân Ca một cái tát đánh vào trên mặt Tuyết Trục Nguyệt, nháy mắt, mọi thanh âm đều tĩnh lại. (YP: Huhu, thương Nguyệt quá, về sau anh còn đáng thương hơn nữa cơ)

Hết mức trầm mặc.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 22: Tìm. Sơ Hiện

Sợi tóc phi vũ, tà nữ dung nhan, phần nộ vẻ mặt, giờ phút này Tuyết Vân Ca, là nguy hiểm.

Không dám tin ôm đỏ bùng nộ, Tuyết Trục Nguyệt ngây ngẩn cả người.

“Tuyệt Trục Nguyệt! Ngươi rốt cuộc suy nghĩ cái gì, ngươi nhìn một cái ngươi hiện tại là cái gì bộ dáng!” Thăng hô tên đệ đệ, Tuyết Vân Ca là thật sinh khí, “Nhất Nhất không phải rời đi chúng ta, cũng không phải muốn chết, nàng hiện tại chính là bị nhân bắt đi mà thôi. Ngươi không cần ở trong này hối hận, khóc kể chính mình không chiếm được hạnh phúc. Đừng quên, theo mười hai tuổi năm ấy giết cha bắt đầu, chúng ta liền hiểu được phàm là chúng ta muốn gì đó, nhất định phải đi theo người khác trong tay cướp được. Càng đừng nói Nhất Nhất không phải người khác, nàng là của chúng ta! Chúng ta canh gác cùng tin ngưỡng, đương nhiên không tha người khác mơ ước! Hiện tại, chúng ta muốn đi điều tra rõ rốt cuộc là ai bắt đi Nhất Nhất, tìm về Nhất Nhất, sau đó làm cho người nợ trả giá huyết đại giới!”

Bàn tay to vung lên, cảm xúc kích động Tuyết Vân Ca rút về chuyển vận nội lực hai tay, “Ngươi đi trước mặt thất điều đường, tìm Nhất Nhất chuyện tình ta đã muốn phái người đi ra ngoài. Tu đường cho tốt, Nguyệt, ta không hy vọng ngươi vẫn là cái dạng hiện tại này.”

Nói xong, cũng không quay đầu lại ly khai. Chỉ để lại Tuyết Trục Nguyệt, giống đầu gối bình thường ngồi yên.

Bên ngoài thế giới, phiêu khởi mưa nhỏ. Tuyết Vân Ca ngẩng đầu, nhìn về thiên không bát ngát mà cũng mê mang, mặc cho mưa ngã xuống ở trên người. Giật mình, lại nghĩ tới kia đoạn ngày hôn ám tuyệt vọng, kia đoạn ngày vĩnh viễn cũng không tưởng nhớ lại, cho dù đã muốn theo thời gian chậm rãi bao phủ ở trong trí nhớ, cho dù ngay cả một chút chứng cứ cũng dấu vết cũng không có lưu lại. Nhưng là, thời khắc đó dưới đáy lòng đau xót, kia vô vọng không biết có hay không ngày đào vong, tựa như độc được chôn sâu ở cốt nhục, vĩnh viễn cũng không thể giải thoát.

Có chút lỏng, theo hai má chảy xuống, lại không biết nói là vũ, vẫn là lệ.

Ngâm Nguyệt quốc, Nhan Châu thành, nhà thủy tạ biệt viện.

Hoa mỹ phòng, trên giường lớn tinh xảo, nằm một cái thân ảnh nữ tử ngủ say. Gần xem, lại phát hiện nữ tử ngủ tựa hồ cực không an ổn. Mảnh khảnh hai tay nắm chặt tấm nệm, tạo nên đạo đạo dấu vết, thân mình cuộn lại, xinh đẹp thuần nhiên ngọc dung che kín tinh mịn mồ hôi, giống như thập phần đau đớn.

Xinh đẹp khỏi lửa, chém giết Hắc y nhân, đầy trời màu đỏ quang mang, còn có, quần áo trắng như liên nam tử, tay bị thương đổ máu. Bôn chạy, đau đớn, sau đó là khôn cùng hắc ám.

“Ca...”

Bất an nỉ non, lại bị cầm y nam tử vừa mới đi vào nhìn cái đến. Lạnh như băng khóe miệng gọi lên một chút ý tứ hàm xúc không rõ tươi cười, đối với phía sau một cái tiểu nha hoàn nhìn như đơn thuần đáng yêu nói: “Về sau liền hầu hạ nàng, cẩn thận nhìn nàng, có chuyện gì lập tức hướng ta hội báo. Nàng muốn biết cái gì, ngươi chọn lựa mà nói cho nàng.”

“Nô tỳ biết.”

“Tinh thì tới bảo ta.” Trước khi đi nhìn thoáng qua trên giường thiên hạ, nam tử sai bước đi ra ngoài.

Mà đắm chìm ở mộng yểm trung nữ tử, như trước ngủ say. Nhu thuận đáng yêu tiểu nha hoàn, tiến lên cẩn thận vì nữ tử xoa xoa trên trán mồ hôi, trên mặt biểu tình, lại lạnh lùng giống như băng.

Bay lên vó ngựa, ở trong rừng trên quan đạo giờ lên từng trận bụi bặm. Nhất bạch nhất hắc hai con tuần mã, bay nhanh về phía trước mặt phương hướng, lại ở tiền vào một cái rừng cây khâu thời điểm, bị mười cái Hắc y nhân đột nhiên toát ra ngăn lại.

“Công tử, này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Đều đã muốn là mấy ngày nay cái thứ mười ám sát, chúng ta đến tột cùng là trừu chọc ai?” Nam tử nói chuyện một thân tử y trường bào, tuổi ước chừng hơn bốn mươi tuổi, hé ra mặt cứng nhắc không coi như hảo, nhưng cũng tuấn tú. Rõ ràng vừa thấy, không phải chính là đêm đó đoạt hội đèn lồng trung niên nam tử sao?

Một bên cùng Hắc y nhân triển đấu, một bên cầm gậy quả trách. Trung niên nam tử thật sự là không nghĩ ra, tự hội đèn lồng đêm đó, liền bị nhân ám sát theo dõi, thậm chí còn là nhất phương nhân mã. Hắn cùng công tử vội vã chạy về Nhan Châu, này đường xá nhưng vẫn chịu trời. Nếu không phải công tử võ công cao cường, hẳn Trang Sinh coi như là cái cao thủ, sợ là liền táng thân tại đây bị những người này đuổi giết.

Nam tử ngồi trên ngựa trắng một thân áo xanh, trong tay trường kiếm ở không trung họa xuất nhiều điểm hoa mỹ mũi nhọn, bức Hắc y nhân thẳng tấp lui về phía sau. Tóc dài ở trong gió đêm phi vũ, rõ ràng là ở đánh nhau, lại duy mỹ giống như họa bình thường. Mũi chân điểm nhẹ lưng ngựa, thân mình bay lên không, trường kiếm ở trong tay họa xuất một cái vòng tròn, ngàn quân quét ngang, nhất thời tiến lên vây công vài người nhất tề rơi xuống đất, không một tiếng động.

Gặp nhà mình công tử như vậy lợi hại, Trang Sinh trong lòng một trận tán thưởng, cũng tức mục thần sắc, bắt đầu dụng tâm đối địch. Chỉ chớp lát, tất cả cái Hắc y nhân liền chết hết trong rừng. Cuối cùng một cái quay về, thanh y nam tử thu kiếm, nếu nhìn kỹ, kia mặt thể nhưng không có dính thương một giọt máu tươi!

“Trang Sinh, đi thôi.” Thanh y nam tử quay đầu lại, hé ra bóng loáng như ngọc mặt, ôn nhu yên tĩnh, khí chất tựa như tiên, trong suốt như nước thanh âm. ...Rõ ràng không phải hé ra tuyệt mỹ khuôn mặt, cũng là làm cho người ta như vậy dời không được ánh mắt.

Mộ Nhã Luân, dĩ nhiên là hắn!

“Trở lại Nhan Châu, chúng ta muốn đem kỳ quái việc gần nhất phát sinh điều tra rõ ràng, phát ra linh vũ, trước phái một cái phân đội tiến đến cùng chúng ta hội hợp!”

“Là, công tử!”

Pháo bông tựa như lông chim, ở không trung nở rộ, dẫn tới nhân nhện không được nghỉ chân nhìn lên, kia hoa lệ nhan sắc, hoa mỹ sinh mệnh, ở ngắn ngủn một phút đồng hồ, nháy mắt trôi đi, bất lưu dấu vết.

Nhan Châu, tinh xảo hoa mỹ biệt viện, cầm y tuần mỹ nam tử, ngồi ở ghế dựa da hổ sang quý, nghe thuộc hạ ngắn gọn sáng tỏ hội báo.

“Điện hạ, người nọ đã muốn phát ra tín hiệu, trước mắt đứng như tình huống điện hạ đoán trước mà phát triển.”

“Tốt lắm, người lui ra đi!”

Tuần mỹ thâm trầm nam tử, ở lạnh lùng khóe miệng gọi lên một chút vừa lòng mỉm cười, “Trò chơi, bắt đầu.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 23: Tỉnh Lại

Cố Duy Nhất là ở trong ác mộng kêu sợ hãi tỉnh lại.

Căn phòng xa lạ, bài trí hoa lệ mà tinh xảo, có huân hương thân nhiên lượn lờ, này gian phòng ở có vẻ thập phần ấm áp, lại như trước không thể tiêu tán bất an cùng sợ hãi trong lòng Cố Duy Nhất. Xoa xoa cái trán, nghĩ hết thầy chính mình trước hôn mê, là Thanh di. Thanh di đánh bất tỉnh nàng, nhưng là vì cái gì? Nàng là nữ tử một tay nuôi nàng lớn lên, nàng không nghĩ đi hoài nghi, nhưng là sự thật lại như thế. Này hết thầy rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Mà chính mình lại đến tột cùng bị vây tại cái dạng gì vị trí, ở đoạt hội đèn lồng đột nhiên bị ám sát, phương diện này, giống như ẩn tàng một cái âm mưu thật lớn, lại làm cho chính mình không có đầu mối.

Tại lúc nghĩ sứt đầu mẻ trán, cửa phòng bị mở ra, một cô gái bung đến một cái bồn rửa mặt đi vào, nàng gặp Cố Duy Nhất tỉnh, lập tức kinh hi kêu, “Tiểu thư, người rốt cục tỉnh?”

Cố Duy Nhất thật không có để ý tới cái kia nữ tử biểu tình, nơi này không phải Tu La sơn trang, như vậy hết thầy mọi người không thể tin. Nàng Cố Duy Nhất cho dù ở trước mặt các ca ca như thế nào giống một cái thiên chân đứa nhỏ, lại như trước thay đổi không được năng trong xương đậm mực cùng tâm kế.

“Người là ai, nơi này là chỗ nào, ai mang ta tới nơi này?” Lạnh lùng nhìn nàng, Cố Duy Nhất ép hỏi.

Nàng kia lại giống như không có thấy nàng hờn giận cùng bài xích, như trước cười tủm tỉm mở miệng: “Tiểu thư lập tức hỏi Nhã nhi nhiều như vậy, Nhã nhi cũng không biết nên từ đâu nói đâu?”

“Vậy theo ta vấn đề trình tự mở miệng tốt lắm.” Không có đưa tay đánh vào khuôn mặt tươi cười kia, Cố Duy Nhất lạnh lùng bình tĩnh trở về một câu.

“Hi hi, tiểu thư thật sự là đáng sợ, làm sợ Nhã nhi!” Nữ tử cũng không để ý nàng, lập tức trêu đùa.

Lần đầu tiên, Cố Duy Nhất có xúc động muốn giết người, này gọi là Nhã nhi nữ tử, thoát nhìn tựa hồ hòa ái dễ gần, đơn thuần không biết. Cũng là người tâm cơ thâm trầm, khó có thể ứng phó. Nàng Cố Duy Nhất ghét nhất là loại người giỏi về ngụy trang, lại ở sau lưng lơ đãng đâm cho người ta một đao trí mạng.

“Không cần người vô nghĩa, ta nghĩ chủ tử của người hẳn là có công đạo người nên như thế nào đối ta đi?” Chán ghét nhăn lại mi, Cố Duy Nhất thật sự không muốn cùng nàng dây dưa đi xuống.

Thu hồi đơn thuần miệng cười, Nhã nhi khuôn mặt lập tức trở nên lạnh như băng cùng nghiêm túc, hừ lạnh nói: “Xem ra, người cũng không phải một cái đơn thuần a, chủ tử phỏng chừng tựa hồ nhìn lầm! Nơi này là Nhan Châu chủ tử biệt viện, người thôi, tự nhiên là bị người cái kia Thanh di đưa tới được.” Giọng mĩa mai nhìn Cố Duy Nhất, tựa hồ muốn nhìn thấy thần sắc đau đớn của nàng khi bị thân nhân phản bội. Đáng tiếc, nàng nhất định thất vọng rồi. Cố Duy Nhất ngay cả lông mi đều không có động một chút, trên mặt biểu tình thật là lạnh lùng.

“Hừ, nhà của ta chủ tử là ai, người một hồi sẽ biết, trước tiên ở nơi này nghỉ ngơi đi, tiểu, ty!” Hừ lạnh một tiếng, Nhã nhi phẩy tay áo bỏ đi.

Cố Duy Nhất ngồi ở đầu giường, trầm tư. Ngay cả một cái nha hoàn đều như thế kiêu ngạo, này cái gọi là chủ tử, rốt cuộc sẽ là ai?

Phòng rộng thùng thình, cửa phòng đóng chặt, lại như trước ngăn cản không được tiếng nam tử thờ dốc cùng nữ tử yêu kiều. Nhã nhi đứng ở ngoài cửa, xinh đẹp sắc mặt trắng bệch, ần ần lộ ra ghen tị cùng ngoan tuyệt dữ tợn. Mảnh khảnh hai tay nắm trắng bệch, móng tay xâm nhập cốt nhục, tình nguyện đau, cũng muốn bảo trì thanh tĩnh.

Cường tự trấn định, Nhã nhi hít sâu một hơi, thanh âm không lớn không nhỏ, lại vừa lúc có thể làm cho người trong phòng nghe thấy.

“Chủ tử, cái kia cô nương tỉnh.”

Trả lời nàng như trước là nam nữ dây dưa ái muội rên rỉ, một hồi lâu, mới nghe được trong phòng nam nhân khàn khàn thanh âm: “Đi chuẩn bị một chút nước tắm, ta một hồi phải đi tìm nàng.”

“Là, chủ tử.”

Nóng hôi hổi, Nhã nhi ánh mắt ôn nhu vì nam nhân bên trong tẩy trừ thân thể, nàng trên tay lực đạo mềm nhẹ, lại thập phần cẩn thận, một tác một tác, tựa hồ phải lau đi dấu vết vừa mới hoan ái trên người nam tử, nghiêm túc mà lại thành kính.

“Chủ tử, cái kia cô nương, cũng không giống trong tư liệu chúng ta được đến, là cái đơn thuần được sủng ái tiểu nha đầu đâu!”

“Nga, nói như thế nào?” Nam tử ám trầm từ tính tiếng nói vang lên, mang theo một loại mỉa mai hoặc khác.

“Chủ tử.” Nhã nhi mặt cười ửng đỏ, tiếp tục trả lời: “Vị cô nương kia, thời điểm tỉnh lại không chút hoang mang, hoàn toàn không có biểu hiện sợ hãi cùng bất an khi ở một cái hoàn cảnh xa lạ. Nhìn thấy nô tỳ, cũng không như mọi tiểu thư bình thường khác, đem nô tỳ làm như cọng cỏ cứu mạng, ngược lại còn xuyên qua Nhã nhi nguy trang, thoát nhìn thập phần bình tĩnh đâu!”

Trong giọng nói cũng là dẫn theo một phần khâm phục, cho dù nàng có bao nhiêu chán ghét chủ tử bên người có nữ nhân khác, nhưng là cái kia nữ nhân không giống với, nàng chính là một cái lợi thể chủ tử chớp tới đối phó Tu La sơn trang mà thôi. Chủ tử sẽ không động nàng, càng không thể yêu thương. Giống chủ tử như vậy nam nhân, lại có người nào nữ tử có thể được đến hân tâm đâu? Nghĩ đến đây, không khỏi có chút ảm đạm.

“Thay quần áo!”

Cao lớn tuần lẫm đáng người, rắn chắc cơ thể, thon dài cân xứng, dung nhan tuấn mỹ khí phách, như vậy nam nhân. Nhã nhi nhìn xem một trận mặt đỏ tim đập, lập tức vội vàng đem quần áo cầm lấy, hầu hạ chủ tử mặc vào.

“Đi Tầm Phương viên đi.”

Mà giờ phút này Cố Duy Nhất, sau khi rửa mặt lấy lại thanh tỉnh, liền chuẩn bị đi ra cửa phòng, xem nơi này rốt cuộc là cái gì địa phương. Đây ra cửa phòng, là một cái khéo léo đình viện, một chậu bồn hoa cỏ cùng trúc xanh tự nhiên sinh trưởng, thoát nhìn thập phần nhẹ nhàng khoan khoái hợp lòng người, làm cho người ta tâm tình lần cảm xúc thư sướng. Cổng vòm, thượng thư Tầm Phương viên ba chữ, cũng là không cản trở được cuồng thảo, dừng cảm không kèm chế được. Đối với tự này Cố Duy Nhất nhưng thật ra thập phần tán thưởng, nhưng này tên, như vậy tục tĩu, cũng không dám khen tặng.

“Như thế nào, Tuyết cô nương đối đãi tại hạ tự, như vậy cảm thấy hứng thú sao?”

Tiếng nói nam tử đột ngột ở sau lưng vang lên, Cố Duy Nhất hồi đầu, thấy rõ người nọ, liền thấy thiên toàn địa chuyển, lại bỗng nhiên có chút sáng tỏ, nguyên nhân chính mình bị nắm đến.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 24: Bị Tù

“Đúng vậy, này cuồng thảo không bị cản trở cuồng dã, tiêu sái không kèm chế được, giống như đem mọi thứ đều nắm giữ nơi tay, dừng cảm bá đạo, cũng là một bộ hảo tự!” Cố Duy Nhất dừng một chút, cũng là đột nhiên thay đổi khẩu khí, “Chẳng qua a.”

“Chẳng qua cái gì?” Tiến lên, nam tử dù có hưng trí hỏi. Nữ tử này, quả nhiên không thể coi khinh, chính là một bức tự, cư nhiên khiến cho nàng xem ra chính mình che dấu sâu đậm hùng tâm trắng chỉ.

“Hừ, bất quá này tự kiếm đi nét bút nghiêng, bộc lộ tài năng, thật sự khó có đại thành! Càng đừng nói này tự vẫn là dừng ở ‘Tầm Phương viên’ bức này thô tục tên, thất hoàng tử ánh mắt cùng kiến giải, cư nhiên chỉ có như vậy sao?” Ánh mắt lợi hại, Cố Duy Nhất thẳng tắp theo dõi hân, khẩu khí châm chọc khinh thường.

“Câm mồm! Cũng dám nhục nhã chủ tử chúng ta !” Nhã nhi trên mặt biến sắc, vận công đứng dậy, một cái bàn tay mất thấy sẽ dừng ở Cố Duy Nhất kia trương thiên sứ thuần nhiên hai gò má.

Cũng là một trận chưởng phong xẹt qua, Nhã nhi bị chấn đắc lui về phía sau vài bước, không thể tin nhìn chính mình chủ tử.

“Nhã nhi, không thể vô lễ. Tuyết cô nương là khách, sao ngươi lại làm càn như thế!” Lam Thánh Lăng lười nhác mở miệng, cũng là ngay cả xem nàng

cũng không có liếc nhìn một cái. Nhã nhi nhếch miệng im lặng, mặt lộ vẻ ủy khuất sâu sắc, cảm giận trùng mắt nhìn Cố Duy Nhất liếc mắt một cái, không cam lòng trả lời: “Là Nhã nhi lỗ mãng, còn thỉnh Tuyết cô nương thứ lỗi!”

Này phiên ở Cố Duy Nhất xem ra, cũng là hai người đang hát xướng, bất quá là một hồi trò khôi hài. “Không dám nhận, Nhã nhi cô nương giải thích, ta không đảm đương nổi.”

Khí trắng mặt, Nhã nhi cũng không dám làm càn. Lam Thánh Lăng đỏ vẫn là quái đản, thâm trầm tuấn nham mang theo hơi hơi ý cười: “Tuyết cô nương chẳng lẽ muốn nói chuyện ở đại môn khẩu sao? Chúng ta đi vào tán gẫu như thế nào?”

“Ta cũng không nói qua!” Xoay người, đi vào trong phòng, Cố Duy Nhất ngồi ở một bên dựa vào ghế, trên mặt biểu tình nghiêm túc: “Thất hoàng tử, đi thẳng vào vấn đề nói đi, ngươi đem ta chop tới nơi này, đến tột cùng là vì cái gì?”

“Ha ha, làm gì như thế nóng vội đâu?” Lam Thánh Lăng dầy mở miệng, “Nhã nhi, đi vì Tuyết cô nương chuẩn bị tốt nhất bích loa xuân.”

“Chủ nhân!” Nhã nhi không cam lòng, cái gì chuẩn bị trà tốt, chỉ là một cái cớ để đuổi nàng đi mà thôi. Chủ nhân, vẫn là như vậy không tin nhiệm nàng sao? Thất vọng xoay người, chủ nhân mệnh lệnh, nàng là không thể cãi lời.

“Tốt lắm, ngươi không cần ở tiếp tục làm về ta đây. Thất hoàng tử, chúng ta không phải đã muốn đáp ứng cùng ngươi hợp tác rồi sao, ngươi như bây giờ, đến tột cùng là vì sao, chẳng lẽ muốn phá hư hiệp ước? Chớ quên, hiệp ước nhưng là đã muốn kí tên con dấu, không thể đổi ý!” Cố Duy Nhất nhìn thẳng hần, ngữ khí cường ngạnh. Cho dù biết hiện tại trên người không có gì lợi thế, lại vĩnh viễn không thể yếu thế, đây là kinh nghiệm Cố Duy Nhất kiếp trước học được.

“Một khi đã như vậy, ta cũng liền ăn ngay nói thật. Như ngươi suy nghĩ, hợp tác không phải ý nghĩ của ta, xác nhập cũng không phải mục đích của ta. Ta chân chính muốn, là muốn hoàn toàn nắm trong tay ta, toàn bộ cho ta sở dụng!” Lười biếng nam tử, ngữ khí bỗng nhiên trở nên bá đạo mãnh liệt.

“Ngươi bắt ta, là vì uy hiếp Tu La sơn trang, làm cho ca ca ta giao ra Vạn dặm sơn, chấp tay tặng cho ngươi sao?” Này ghê tởm nam nhân, hảo tí bí hạ lưu! Đường đường hoàng tử, cư nhiên sử xuất như vậy thủ đoạn, thật sự là làm cho người ta khinh thường!

“Ngươi nằm mơ!” Các ca ca thực lực, khỏi là như thế dễ dàng bị đã bại. Cố Duy Nhất vững vàng, bọn họ nhất định hội nghĩ biện pháp tới cứu nàng, chính mình cũng không thể hoảng, rối loạn đầu trận tuyến.

“Ha ha a....”

“Ngươi cười cái gì?”

Anh tuấn khí phách nam tử, đột nhiên tiến lên chế trụ Cố Duy Nhất cảm, lạnh lùng song đồng tràn đầy trêu tức cùng lãnh ngạo: “Tiểu cô nương, ngươi thật sự là quá ngây thơ! Chính là một cái Vạn dặm sơn, làm sao vào được mắt bốn hoàng tử.”

Cái gì? Cố Duy Nhất kinh ngạc tròn to hai mắt, hần lời này là cái gì ý tứ? Chẳng lẽ, hần muốn, là Tu La sơn trang sao? Này nam nhân, hảo đại dã tâm, không, không vậy, thân là một cái hoàng tử, hần rất muốn, là này vạn dặm giang sơn, khôn cùng cảm tú, thiên hạ thần phục!

Nghe ca ca nói qua, thất hoàng tử tại triều đình có quyền lợi rất lớn, cơ hồ hai phần ba triều thần đều là ủng hộ hần, hiện nay hần đã muốn nắm trong tay một phần năm tài phú cả nước, cuối cùng là giang hồ thế lực, thiên hạ này, chẳng phải dễ như trở bàn tay!

Trên giang hồ có hắc bạch lưỡng đạo thế lực, dễ dàng nhất bị bắt phục, hần là này cái gọi là danh môn chính phái. Mà Tu La sơn trang cũng là hắc đạo bá chủ, một khi thu nạp ở tay hần, này kết quả, đã muốn không cần nói cũng biết.

Nhanh chóng trong đầu phân tích như vậy một vòng lớn, Cố Duy Nhất xem như cơ bản hiểu được này nam nhân ý tưởng, lại nhin không được đồ rút một ngụm lãnh khí. Này nam nhân, thật sự là rất khủng bố! Cùng hần là địch, nhất định chiếm không được bao nhiêu ưu việt. Các ca ca có thể ứng phó sao?

“Ngươi suy nghĩ cái gì? Nhìn ngươi trong mắt kinh ngạc, tiểu tử kia, nghĩ đến cái gì sao? Xem ra, ngươi quả nhiên không phải một cái đơn thuần tiểu nha đầu a!” Lam Thánh Lăng bắt của nàng cảm dưới, cẩn thận quan sát một chút Cố Duy Nhất thần sắc, trong mắt toát ra một chút tán thưởng, bất quá lập tức tối sầm lại. Người thông minh a, mệnh luôn sẽ không quá mức dài, nhất là nữ tử thông minh. Mà hần Lam Thánh Lăng cũng không cho rằng, chính là một cái nữ tử, hần còn giải quyết không được. Sở hữu hết thảy, đều đã muốn hoàn toàn trong lòng bàn tay ở hần, rất nhanh. Đại võng đã muốn rắc, tiếp qua không lâu, sẽ chờ hần này người đánh cá, tiến đến thu vông.

“Tốt lắm, về sau, ngươi liền ở trong này đi. Nếu là Tầm Phương viên tên ngươi ngại thô tục, ta đây liền đổi thành Vô Song viên tốt lắm. Còn có, về sau Nhã nhi sẽ đến chiêu cố ngươi, nàng sẽ là tỷ nữ bên người của ngươi.” Buông ra Cố Duy Nhất, lại khôi phục biếng nhác tùy ý tư thái, Lam Thánh Lăng ngồi trở lại dựa vào ghế tựa.

Nhu nhu cảm bị niết đau, Cố Duy Nhất không thiết nhìn hần một cái, hừ lạnh nói: “Cái gì thiếp thượng tỷ nữ, bất quá chính là có thể giám thị ta, hảo đúng lúc hướng ngươi báo cáo của ta nhất cử nhất động một cái gian tế thôi. Nói được tốt như vậy nghe!”

Bị vạch trần tâm tư, Lam Thánh Lăng cũng không giận. Đứng dậy, cũng là bộ dáng phải rời khỏi.

“Biết là tốt rồi, cho nên ngươi không cần vọng tưởng chạy trốn. Trừ bỏ Nhã nhi, bốn phía còn có ám vệ của ta, Tuyết cô nương, cũng đừng trách ta không có nói tình ngươi a!”

Nhìn bóng dáng hắt rời đi, Cố Duy Nhất tức giận răng!

Bạn đang đọc truyện *Sùng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 25: Nghe Lén

Hồ nước che kín hoa sen hồ nước, hồng nhạt, màu trắng hoa sen như trước còn tại thịnh phóng. Mà cái kia ở bên hoa sen thì bạn nữ tử thân nhiên tươi cười, cũng đã không thấy. Nằm ở lan cam, Tuyết Vân Ca bẻ gãy một đóa hoa sen, trên mặt biểu tình mê vờng mà đau khổ. Hắc Nhất Nhất, đã muốn rời đi ba ngày, vọng hắc còn tự nhận là lực lượng của chính mình cũng đủ cường đại, lại tìm không thấy một chút ít manh mối. Liên ngay cả đêm đó Hắc y nhân, tất cả đều uống thuốc độc tự sát, ngay cả đối phương là người phương nào phái tới, hắc cư nhiên đều không thể biết được. Như vậy chỉ có thể mù quáng chờ đợi, hắc đã muốn chịu đủ! Nếu là hắc biết là ai bắt đi Nhất Nhất, đã sớm giết, làm gì ở trong này lãng phí thời gian. Nguyệt đã muốn bẻ quan, hắc không dám nói cho chính hắc vô năng. Nhất Nhất còn không có tìm được, nếu là làm cho hắc nghe thấy, chỉ sợ muốn học máu đi! Tự trách, vô lực còn có khắc cốt thương nhô, không có lúc nào là không quan tâm hắc, làm cho hắc cơ hồ không thờ nổi.

“Nhất Nhất, Nhất Nhất của ta, người đến tốt cùng ở đâu?”

Xuất ra bên cạnh bầu rượu, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch. Rượu thủy sai ra, khoe miệng ướt đầm cũng dính thấp vạt áo. Kìa bình thường xinh đẹp tuyệt mỹ dung nhan, đã là tiêu tụy không chịu nổi, khóe mắt kia lệ lung lay sắp đổ, đúng là làm cho tuyết đại vô song dung nhan sinh ra một cỗ thể lương bi ý. Không phải quá mức lý trí, không phải không có vội vàng cùng bi thương, chính là bởi vì không thể tự loạn đầu trận tuyến, không thể ngã xuống, càng không thể buông tha. Ngoại nhân trong mắt, bọn họ, là tà ác, là ma quỷ tàn nhẫn. Không có cảm tình, không có khoái hoạt bi thương. Nhưng là ai biết, bọn họ đáy lòng đau cùng khát vọng. Hắc hiểu được Nguyệt kia trong nháy mắt thất thố cùng tuyết vọng, không phải không đau, chính là không thể kêu lên đau đớn. Đêm sở hữu bất an cùng lo lắng vùi vào đáy lòng, lại ở đột nhiên mất đi trong nháy mắt kia, không thể thừa nhận hồng mắt. Nhưng là, Nguyệt như vậy chân thật thể hiện cảm xúc chính mình, gần chỉ biết xuất hiện như vậy một lần, bọn họ, sẽ không cho phép chính mình, nắm trong tay không được chính mình.

“Chủ thượng!” Một ám ảnh xuất hiện, quỳ gối mà đứng.

“Lăn!” Tuyết Vân Ca tâm tình không tốt, phiền toái ném ra bầu rượu trên tay, ám ảnh nhưng không có né tránh, “Ba” một tiếng, gồm sứ vỡ vụn vấy ra, ám ảnh trên mặt đã là họa xuất vài đạo vết máu.

“Chủ thượng, có tin tức tiểu thư!” Thân ảnh quỳ trên mặt đất không nhúc nhích, lạnh lùng mở miệng.

“Vậy người còn không nói!” Kích động đứng lên, sửa sang lại một chút quần áo cùng hỗn độn sợi tóc, Tuyết Vân Ca vẫn là cái kia xinh đẹp đoạt nhân tính mệnh Tuyết Vân Ca.

“Tiểu thư trước mắt ở nơi nào chúng ta cũng không rõ ràng, nhưng là đêm đó đào thoát một cái Hắc y nhân cũng là hướng tới Nhan Châu phương hướng đi. Căn cứ thám tử hồi báo, người này tiến nhập Lam Tuyết bảo.” Ám ảnh không kiêu ngạo không siểm nịnh, cũng là vòng vo vài phần đưa hắc ý tứ biểu đạt đi ra.

Lam Tuyết bảo, giang hồ thứ nhất đại bảo, chính là một cái cực thân bí tổ chức, nhưng cũng là toàn bộ chính phái võ lâm đầu lĩnh nhân vật, sở hữu chính phái nhân sĩ đều vì (làm chủ, sai đâu đánh đó). Liên giống như Tu La sơn trang ở hắc đạo có địa vị bình thường, nhưng này thể lực, nhất định so với Tu La sơn trang mạnh hơn rất nhiều. Lam Tuyết bảo là một cái trăm năm cổ bảo, trải qua trăm năm mà không suy thoái, vẫn thống lĩnh toàn bộ võ lâm, như vậy thực lực, là mới thành lập mười năm Tu La sơn trang không thể bằng được cùng siêu việt. Nhưng là, Tuyết Vân Ca cũng không hội sợ hãi, cho dù cuối cùng yếu vận dụng đến Minh Tuyết lực lượng, hắc đã không hối tiếc.

“Phái người lên vào Lam Tuyết bảo, tra tìm nơi tiểu thư rơi xuống, có tin tức lập tức bẩm báo. Mười ngày sau, đợi nhị công tử xuất quan, chúng ta cùng nhau đi Nhan Châu!”

“Là, chủ thượng!”

Nhan Châu, nhà thủy tạ biệt viện.

“Ta nói, người cũng không thể được không cần đi theo ta?” Này chết tiệt Lam Thánh Lăng, từ khi phái Nhã nhi này theo đuổi, nàng liền không có lúc nào là không ở phía sau quần quít lấy nàng. Cố Duy Nhất quả thực sắp điên rồi, ăn cơm, ngủ, liền ngay cả thượng WC, này Nhã nhi đều là như hình với bóng. Không chỉ như thế, nàng còn thường xuyên dùng cái loại phần hạn ánh mắt này nhìn chính mình. Cố Duy Nhất tưởng, nếu không phải Lam Thánh Lăng phân phó, nàng khẳng định hận không thể lập tức giết chính mình đi!

Bất quá, nàng vẫn là có phương pháp đối phó nàng, đó là đi Lam Thánh Lăng thư phòng. Lam Thánh Lăng từng hạ quá mệnh lệnh, không có hắc cho phép, ai cũng không thể bước vào thư phòng từng bước, nhưng là, từ lần trước chính mình nói nhảm chán muốn đọc sách về sau, này địa phương đối với nàng, cũng cấm khu. Mặc kệ là xuất từ cái gì nguyên nhân, làm cho Lam Thánh Lăng đáp ứng chính mình đi vào thư phòng, nhưng là ít nhất tổng so với

này như hổ rình mồi Nhã nhi một ngày một đêm nhìn chăm chăm chính mình tốt hơn. Tuy rằng vì vậy, làm cho Nhã nhi xem của nàng ánh mắt chẳng những cảm giận hơn nữa ghen tị, nàng Cố Duy Nhất cũng không có cái kia hào tâm đi chú ý một cái nha hoàn cảm tình. Hiểu lắm liền hiểu lắm đi, tức chết nàng tốt nhất. Lam Thánh Lăng cái kia lạn nhân (lạn: thói), nàng mới nhìn không hơn. Trừ bỏ ca ca, trên thế giới căn bản là không có người có thể lấy vào lọt vào mắt Cố Duy Nhất nàng.

“Chủ nhân có lệnh, nô tỳ phải lúc nào cũng khắc khắc đi theo tiểu thư!” Nghiến răng nghiến lợi mở miệng, Nhã nhi biểu tình lạnh lùng mà lại phần hận.

“Phải không, ta đây cũng không miễn cưỡng. Hôm nay ta đi thư phòng một chuyến tốt lắm, Nhã nhi ở tại chỗ này, đi làm cho ta chút điểm tâm đi, trở về vừa lúc có thể lót một chút bụng đâu?”

Làm bộ như không chút nào để ý mở miệng, vừa lòng thấy Nhã nhi kia nháy mắt cứng ngắc nan kham sắc mặt, đáy lòng lại nở hoa! Đáng thương nữ nhân, cư nhiên thích Lam Thánh Lăng như vậy vô tình nam nhân, thật sự là bi ai. Nhưng là, này hết thấy cũng không liên quan tới nàng, phải thống khổ, liền đi thống khổ đi. Ngay cả chính nàng, lúc đó chẳng phải ở thống khổ đây vô sao?

Xa xa thấy cửa thư phòng, kỳ quái là, trừ bỏ chính nàng Vô Song viên ám vệ trái rộng, này biệt viện hẳn sở hữu đều chỉ có hai cái thị vệ. Phòng sách lại càng đặc biệt, ngay cả một cái thủ vệ đều không có. Nếu là chính mình có cơ hội, có phải hay không có thể từ nơi này chạy đi?

Âm thầm nghĩ, đã muốn ở một bên quan sát đến phòng sách địa hình, bất tri bất giác đi tới dựa vào cửa sổ dưới mái hiên, bên cạnh chính là nhất đồ tường vây. Ngẩng đầu, thí nghiệm một chút độ cao của tường, nhìn xem chính mình hay không có năng lực lên đi. Kết quả thực rõ ràng, này tường so với Cố Duy Nhất cao không chỉ gấp ba, chỉ có trèo thang mới có thể đi qua. Nhưng là, như vậy cây thang, nàng từ nơi này tìm? Như vậy không lỗ sự việc, nàng kia một thân tiểu cốt, không nói đến khiêng không dậy nổi, kéo tại đây biệt viện lý hành tẩu, trừ phi là người mù, nếu không ai đều biết nàng muốn chạy.

Buông tha cho ý tưởng đi tường, theo đầu tường đang muốn rời đi. Lại nghe thấy một cái nam tử thanh âm, theo cửa sổ bên trong truyền đến, cái kia thanh âm, đúng là Cố Duy Nhất nhiều ngày mỗi khi làm ác mộng đều xuất hiện, là Lam Thánh Lăng tiếng nói.

“Tuyệt gia huynh đệ phát hiện sao?”

“Chủ nhân, bọn họ mười ngày sau chắc chắn tiến đến Nhan Châu, đến lúc đó, chỉ cần đem Tuyệt Vô Song lấy ra nữa làm lợi thế, không sợ bọn họ không đáp ứng.”

“Hừ, bản điện muốn cho bọn họ có đi không có về! Triệu tập sở hữu ám vệ, toàn bộ hội họp đến Nhan Châu.”

“Là, chủ nhân, thuộc hạ lập tức đi làm!”

.....

Che miệng lại, Cố Duy Nhất khẩn trương đến ngay cả hô hấp đều nhanh đình chỉ. Thẳng đến trong phòng thanh âm đình chỉ, nam nhân rời đi tiếng bước chân cũng dần dần trôi đi, nàng mới lên lút đứng dậy, chạy chậm hướng Vô Song viên tiến đến.

Nhưng không có thấy, kia trong phòng hai người, căn bản là không có rời đi. Chính là chế tạo một cái biểu hiện giả dối, mê hoặc của nàng thánh giác mà thôi. Lam Thánh Lăng từ đầu tới đuôi, đều ở chú ý của nàng nhất cử nhất động, để lộ ra giả tin tức, sở hữu hết thấy, đã sớm chuẩn bị tốt, chỉ còn chờ nàng Cố Duy Nhất đến.

Bóng ma hạ trên anh tuấn nam tử, thâm trầm kiên nghị tuấn nhan thượng, treo đầy quý dị tươi cười.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 26: Hoa Tiêu Hồn

“Chủ nhân, vì sao phải làm như thế này?”

Nói chuyện là một cái hơn bốn mươi tuổi nam tử, kỳ quái là hẳn thoát nhìn dị thường thấp bé, nhiều nhất chỉ cao một thước. Bất quá, hẳn trên mặt bịt kín một tầng thật dày hắc sa, che khuất hẳn toàn bộ khuôn mặt. Hẳn thanh âm, như là bị bịt ừ làm phỏng khàn khàn khó nghe, liền giống như hiện đại xã hội lý máy kéo nghiền, đơn điệu buồn tẻ vang lên, làm cho người ta nháo tâm. Nếu nhìn kỹ trong lời nói, hội phát hiện dưới cái khăn che mặt, là vết thương xấu xí, dị thường dữ tợn khủng bố.

Nguy hiểm nheo lại mắt, Lam Thánh Lăng ngạo nghễ nhìn xuống hẳn: “Bản điện hạ quyết định, cần ngươi tới nghĩ ngờ sao? Chỉ cần ẩn bản điện hạ an bài làm chính là chức trách của ngươi, này nàng, bản điện hạ đều có định luận!”

Thấp bé nam nhân trầm mặc, thoát nhìn giống ở cực lực trấn an chính mình trấn định xuống dưới. Một hồi lâu, mới khàn khàn mở miệng: “Thuộc hạ, biết.”

Lười biếng ngồi ở bàn sách, Lam Thánh Lăng tao nhã lật xem một quyển sách, đối với nam tử hạ lệnh trực khách: “Đi xuống đi, bản điện an bài kế hoạch, người cần phải hảo hảo, đừng xảy ra cái gì chỗ hờ!”

“Thuộc hạ, hiểu được!”

Làm ách khó nghe tiếng nói, rốt cục ở không khí biến mất, kia thần nhiên âm mưu hương vị, lại quanh quẩn ở phòng, thật lâu không tiêu tan.

Vô Song viên, gắt gao ở trong nhà, đem chính mình chôn ở chốn Cổ Duy Nhất, trái tim kịch liệt nhảy lên. Sợ hãi, lo lắng, bất an, Nhất Nhất trong lòng rối rắm, làm cho đầu óc của nàng hỗn loạn vô cùng. Làm sao bây giờ? Ca ca đã muốn đã biết nàng ở trong này, sẽ tới, nhưng là, nàng lại cao hứng nổi. Bởi vì nơi này cũng đã sớm mà chuẩn bị cạm bẫy tốt lắm, chỉ cần bọn họ đến gần, chính là đột nhiên giảo sát. Ca ca sót ruột chính mình an nguy, đến thời điểm tất nhiên thập phần vội vàng, hộ vệ mang khăng định cũng rất ít. Hơn nữa chính mình ở trên tay đối phương, có nàng này lợi thế, các ca ca lại càng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Như vậy chẳng phải là cục diện hoàn toàn bị vậy, bị động bị đánh a, khá lắm Lam Thánh Lăng, thất hoàng tử, này nhất kế áp chế, thật đúng là diệu a! Biết chính mình là các ca ca tử huyệt, chỉ cần chế trụ nàng. Bọn họ huynh muội ba người, toàn bộ Tu La sơn trang còn có danh nghĩa sở hữu tài vật thế lực, toàn bộ nắm trong tay. Buồn cười là, chính mình cư nhiên là kẻ đầu sỏ hết thảy. Nếu không phải lúc trước chính mình tùy hứng, sẽ không khiến cho thất hoàng tử chú ý, cũng sẽ không phát sinh nhiều chuyện như vậy. Nghĩ đến nàng chỉ là vì một cái nhỏ nhỏ y quán, mà lưu lạc đến bồi thượng toàn bộ Tu La sơn trang!

Hối hận, tự trách, cuộn cuộn mà đến, hướng kiên cường Cổ Duy Nhất, ở chốn lý rầu rĩ khóc, cũng không cho phép bất luận kẻ nào thấy chính mình yếu ớt. Khóc mệt mỏi, lại bắt đầu tự hỏi: Lam Thánh Lăng mưu kế cố nhiên hảo, nhưng là các ca ca sao dễ dàng có thể đối phó như vậy. Nếu biết chính mình ở Lam Thánh Lăng trên tay, sẽ không hội không có hành động mà ngoan ngoãn chui đầu vô lưới. Là chính nàng đem vấn đề tương rất nghiêm trọng, cũng xem thấp các ca ca thực lực. Có lẽ là quan tâm sẽ bị loạn đi, chính là một mặt nghĩ đến khả năng phát sinh nguy hiểm, lại quên tự hỏi các ca ca trí tuệ cùng lực lượng, cũng không so với kia cái cửu hoàng tử kém a! Hiện tại nàng phải làm, là muốn nghĩ cách chạy đi, không có chính hấn lớn nhất lợi thế, các ca ca phản thắng hội nhiều. Nhưng là, như thế nào có thể chạy ra này biệt viện ám vệ trải rộng đâu? Nàng sẽ không vô công, chỉ biết chế độc. Đúng rồi, chế độc! Tinh táo lại Cổ Duy Nhất quả thực muốn hung hăng cấp chính mình một bạt tai, cư nhiên ngay cả chính mình bán sự đều đã quên. Này biệt viện độc hoa có trên cơ bản là không có, nhưng là nàng lại biết như thế nào đem không độc biến thành có độc a! Đã nhiều ngày điều tra địa hình, trừ bỏ chính mình sân tường có vẻ thấp bé, có thể vượt qua đi ra ngoài. Này hấn đều quá mức cao lớn. Nhưng là chính mình trụ trong viện lại che kín ám vệ, nếu luyện tốt lắm “Tấn hồn”, thừa dịp buổi tối thả ra đi, tỷ lệ chạy ra, hấn là có đi?

Nghĩ đến là làm. Đã nhiều ngày, Cổ Duy Nhất ngược lại không hề đối Nhã nhi lãnh hế ra mặt cười nhạo, lại làm cho nàng mang chính mình ở toàn bộ biệt viện hành tẩu, mỗi ngày ngôn viết xem xét. Đi nhiều nhất đó là các viện vườn hoa, thuận tiện ngắt lấy rất nhiều. Này hành vi thật không có khiến cho Nhã nhi nhiều nghi hoặc, nữ hài tử thích hoa là tự nhiên, cũng là Cổ Duy Nhất không tái đối nàng phát giận, làm cho nàng cảm thấy có chút thoải mái, lại nói không nên lời cái nguyên do.

“Nhã nhi, người nghe thấy này mùi hoa không?” Vui cười đem một đóa hoa màu tím đưa đến mũi Nhã nhi, làm nàng vội vàng lui về phía sau vài bước, để phòng nhìn nàng: “Người làm gì?”

“Nhã nhi tỷ tỷ thật là, Vô Song chẳng qua cho người ngửi hương hoa thôi! Này hoa nhưng là có thể làm đẹp trắng da, Vô Song vốn là muốn hỏi Nhã nhi thích không, cấp cho người làm thành tinh du tắm rửa a! Thật sự là không nhìn được người tốt tâm!” Giống như ủy khuất miết miết khóe miệng, Cổ Duy Nhất xoay người nói nhỏ, tiếng nói lại vừa lúc có thể làm cho Nhã nhi nghe thấy.

“Nếu Nhã nhi không thích, Vô Song cũng không miễn cưỡng. Này hoa làm thành tinh du tắm rửa, có thể cho thân thể chứa kì hương đâu, làn da cũng sẽ càng đối càng tốt.”

Làm bộ đem trên tay hái rỏ hoa hái được ném xuống, lại bị Nhã nhi cầm trụ. Cổ Duy Nhất đắc ý ngẩng đầu lên, trên mặt nhưng không có biểu hiện ra ngoài, nghi hoặc nháy mắt mấy cái: “Nhã nhi tỷ tỷ, người đây là muốn làm cái gì?”

Xấu hổ xoay người, Nhã nhi hai má ửng đỏ, lại vẫn là một bộ hung ác bộ dáng: “Người, vừa mới nói, nhưng là thật sự?”

“Nhã nhi tỷ tỷ, ta vừa mới nói gì đó sao? Đúng rồi, ta muốn đem này hoa ném xuống thôi!” Nghịch ngợm làm bộ như bưng tỉnh đại ngộ, Cổ Duy Nhất có ý chọc ghẹo nàng.

“Người! Chính là người vừa mới nói này hoa, có thể làm đẹp da, còn có thể làm cho thân thể có chứa kì hương.” Xấu hổ trừng mắt nhìn Cổ Duy Nhất, Nhã nhi vẫn là mở miệng. Cổ Duy Nhất tiến lên, tới gần nàng, Nhã nhi lại không ngừng hướng phía sau mà lui.

“Nhã nhi tỷ tỷ, người đây là đang làm thôi? Ta cũng không phải yếu hại người, cho dù yếu, cũng không có cái kia bản sự a! Người nghe thấy ta, thom vẫn là không thom?” Nhìn nàng lui về phía sau bộ dáng sợ hãi, Cổ Duy Nhất nhìn không được bật cười, này Nhã nhi, làm nàng giống một cái đáng đồ từ đang phi lễ nàng đi.

Phản ứng tới được Nhã nhi trên mặt thanh một trận bạch một trận, thật là nàng suy nghĩ nhiều quá. Theo lời tiến lên nghe Cổ Duy Nhất, một cỗ mùi thom ngát theo Cổ Duy Nhất trên người phát ra, này hương vị đến tốt cùng là cái gì hoa, nàng lại nghe không được. Hình như là cây hoa nhài, lại hình như là nấn côi, nhưng không thể phủ nhận, này hương vị, thần nhiên, cũng rất rõ ràng, cư nhiên, có một cỗ dụ hoặc hương vị, ngay cả nàng một cái nữ tử, đều nhìn không được bị hấp dẫn. Nếu là chính mình cũng là như vậy, kia chủ nhân, có thể hay không càng thêm yêu thương nàng?

Nghĩ đến đây, Nhã nhi cư nhiên đỏ mặt. Lấp bắp mở miệng hỏi nói: “Này hoa, thật sự như vậy hữu hiệu?”

“Người không phải đã muốn thân mũi sờ nghe thấy sao? Còn nghi ngờ cái gì, thế nào, Nhã nhi tỷ tỷ, người yếu sao?”

“Yếu, người, người cho ta chuẩn bị mấy bình đi.”

Mấy bình? Cố Duy Nhất cười nhẹ, che lại khóe mắt nhiều điểm trào phúng, chỉ sợ người tiêu thụ không đầy nổi a!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 27: Mưu. Trốn

Trên ghế dài lớn hoa lệ xa xỉ, Tuyết Vân Ca nhìn tư liệu trong tay, trầm mặc không nói.

Đoạt hội đèn lồng đêm đó, sát thủ là sau khi trung niên nam tử kia nói muốn đi lấy hoa đăng mới xuất hiện. Sau khi ám sát, bọn họ đuổi theo, vừa lúc thấy Thanh Y đem Nhất Nhất đang hôn mê giao cho một cái Hắc y nhân mang đi. Tuy rằng cực lực vọt đi lên, lại đột nhiên bị sát thủ toát ra đến vây quanh. Cho dù bắt được Thanh Y, nhưng không có được đến gì tin tức. Nhận thiếu Thanh Y một cái nhân tình, chính đáp ứng giúp nàng mang đi Nhất Nhất, cho ai lại không biết nói. Thanh Y thực hiện nhiên biết hết thấy, nhưng lại là liều chết không nói, mặc kệ như thế nào nghiêm hình tra tấn cũng không phun ra một từ. Cái kia đáng giận nữ nhân, nếu có thể, hẳn hận không thể lập tức giết nàng, bầm thây vạn đoạn!

Trung niên nam tử cùng hẳn trong miệng cái kia chủ tử, cũng là tại kia về sau đột nhiên tiêu thất, sở hữu đầu mâu, đều chỉ hướng về phía hẳn. Hơn nữa đêm đó có một sát thủ chạy thoát, cũng là cùng người nọ cùng nhau hướng tới Nhan Châu tiến đến. Như vậy, này kẻ cướp đi Nhất Nhất, liền nhất định là chủ nhân của đoạt hội đèn lồng đêm đó, cũng chính là Lam Tuyết bảo tân nhiệm bảo chủ! Nhưng là, hẳn cướp đi Nhất Nhất là vì cái gì? Nhiều ngày như vậy, cũng không gặp đối phương có động tĩnh. Theo lý thuyết, Nhất Nhất là lợi thế để uy hiếp Tu La son trang, đối phương lại thủy chung không có đối son trang đề cập qua yêu cầu, thậm chí không có thanh minh Nhất Nhất ngay tại bọn họ trên tay. Phương diện này, tựa hồ ẩn tàng cái gì đó mà hẳn tưởng không ra.

Mặc kệ nói như thế nào, này một chuyến Nhan Châu hành, bọn họ thật là định rồi. Thiên hạ đệ nhất bảo lại như thế nào, võ lâm chí tôn lại như thế nào, chỉ cần có thể tìm được Nhất Nhất, dù cho huyết nhiệm toàn bộ thiên hạ, kia có làm sao! Xinh đẹp mỹ hoặc tử đồng, đầy mắt xẹt qua huyết tinh quang mang.

Nhan Châu.

Trên đường cái phồn hoa, người đến người đi dị thường náo nhiệt. Ở ngã tư đường rộng lớn, xuất hiện hai tuần mã một bạch một hắc, trên ngựa đen trung niên nam tử, mặt rớt cục lệ ra ý cười thoải mái đã lâu không thấy. Máy ngày ám sát không dứt, rớt cục tới Nhan Châu giờ khắc này đã xong, theo Linh Vũ đã đến, bọn họ sẽ không cần lo lắng cùng đề phòng.

“Công tử, chúng ta đi trước tìm gian khách sạn nghỉ ngơi đi, Linh Vũ không lâu sẽ đuổi tới, hướng hồ vào Nhan Châu cũng là đến địa bàn chính mình, thì sợ cái gì!” Trang Sinh đi theo Mộ Nhã Luân phía sau, giống như hỏi, cũng là chính mình hạ chủ ý.

Trầm ngâm nửa ngày, Mộ Nhã Luân gật gật đầu, “Cũng tốt.” Trận này không hiểu ám sát, hẳn nhất định muốn làm rõ ràng, ần ần cảm thấy bất an, lại không thể nói rõ là vì cái gì.

Mà ở biệt viện nhà thủy tạ, Cố Duy Nhất đã muốn bắt đầu, vì chính mình đào vong làm chuẩn bị.

To như vậy thư phòng mật thất, Lam Thánh Lăng đem một ống trúc cột vào trên chân bò câu đưa tin, đi đến phía trước cửa sổ chậm rãi thả. Trong phòng lưu lại một người ngoại lệ, cũng là cái kia thấp bé kỳ dị nam tử, hẳn như trước là một thân hắc y hắc sa che mặt, có một loại khí kì dị khó phân biệt.

“Ám vệ, báo lại, mấy ngày gần đây, nàng đặc biệt im lặng, mỗi ngày chính là, ở biệt viện du ngoạn, hái hoa, bắt bướm, không có gì dị thường, động tĩnh.” Khô ráo khàn khàn thanh âm vang lên, tựa như tạp từ radio, đứt quãng không có cảm tình.

Lạnh lùng cười, không hề động tĩnh sao? Nói ra, sợ là đã muốn sống ngầm mãnh liệt đi. Nàng sẽ có cái gì động tác? Điều này làm cho hẳn rất là chờ mong a.

“Thay thế nhân đã muốn tìm tốt lắm sao?”

“Tốt lắm, đã muốn ần vào, Lam Tuyết bảo, cùng chúng ta, nhân tiếp ứng.”

“Ha ha ha ha” Sung sướng tiếng cười vang lên, Lam Thánh Lăng lần đầu tiên đối với thấp bé nam nhân lộ ra một cái tốt sắc mặt, “Mộ Nhã Luân đã muốn đến Nhan Châu, lúc này đây, cái gì đều đầy đủ, liền khiếm Tu La son trang kia hai người gặt hái.”

“Điện hạ, nhất tiến song điêu, thuộc hạ, vạn phần bội phục.” Thấp bé nam nhân khàn khàn khen tặng.

“Hãy chấm dứt việc đó, ta mặc kệ người trước kia là cái gì cốt chủ linh tinh, hiện tại mạng của người là của ta, chỉ cần đối ta mệnh lệnh nghe theo. An bài ám vệ gắt gao nhìn thẳng Tuyết Vô Song, ta nghĩ nàng sẽ bắt đầu đào vong. Vô luận nàng làm cái gì cũng không được xen nàng, cho dù là ra biệt viện, các người cũng chỉ cần ở sau lưng đi theo nàng là được.”

“Là, điện hạ.”

Lấy có muốn chế tác tinh du, cần một đồng lớn hoa hoa thảo thảo. Cố Duy Nhất bắt đầu luyện độc, “Tán hồn” chỗ tốt chính là, cho dù nó có sắc có vị, lại bị người khác coi thành nước hoa mà không bố trí phòng vệ. Huống hồ, nó mùi nồng đậm, ở trong không khí lưu động cực nhanh; Chỉ cần có người không cẩn thận hút vào, hội lập tức tiến vào trạng thái ảo tưởng một ngày, đối bốn phía chuyện đã xảy ra không biết không thấy. Bởi vậy, Nhã nhi nói cần mấy bình, sợ là cả đời cũng dùng không hết. Vất vả một ngày, cuối cùng là đem thành phẩm làm tốt, gói gọn cầm trong tay tiểu bình sứ, Cố Duy Nhất lộ ra một cái miệng cười. Trừ bỏ “Tán hồn”, nàng còn luyện chế “Tuyệt” Cùng “Dấu dung”.

“Tuyệt” Là một loại làm cho người ta không thể gần người độc được, đối với nàng như vậy không có võ công thiếu nữ tử, nếu muốn hạn chế phiền toái, chỉ có để cho người khác e sợ tránh không kịp. Loại dược này sẽ làm nhân thân thượng tán mất ra một cỗ hủ bại tanh tưởi, làm cho người ta buồn nôn mà không dám tới gần. Mà “Dấu dung”, là đem nhân dung nhan trở nên xấu xí không chịu nổi, có thể so với vô nhan. Nay hai loại dược được tính đều chỉ có một ngày, ăn hơn sẽ ở thân thể lưu lại độc tính, hoàn hảo nàng từ nhỏ luyện dược đã là bách độc bất xâm, đồ không cần lo lắng này.

An tâm ngủ mấy ngày tới an ổn qua thật tốt, ngày mai, sẽ là một ngày hoàn toàn mới!

Trời sáng, Cố Duy Nhất nằm ở ổ chăn lỳ, khởi không đến. Dù sao nàng phải làm chuyện tình là ở buổi tối tài năng hành động, hôm nay nhất định phải bỏ túc tinh thần, nghỉ ngơi dưỡng sức. Nhưng là, ông trời không cho nàng như nguyện. Ngày thường trông coi nàng Nhã nhi, sớm ngay tại ngoài cửa gỗ, còn chuẩn bị nước rửa mặt. Có việc cầu người, ngay cả bình thường quên nha hoàn phải làm việc cũng bắt đầu nghĩ tới. Đồ không phải chậm trễ chính mình, vốn Nhã nhi mới là nha hoàn Lam Thánh Lăng phái cấp của nàng, Nhã nhi nhưng lên không phục, đi tìm một cái ngoại lệ tiểu nha hoàn chiếu cố chính mình. Mặc kệ Lam Thánh Lăng có biết hay không chuyện này, theo hần không có biểu hiện ra cái gì đến xem, này Nhã nhi, vẫn là được hần tín nhiệm. Nghĩ đến cũng là vì đối hần làm trung tâm, nên dễ dàng tha thứ nàng như vậy làm cần đi.

“Ta nói Nhã nhi, ngươi hôm nay là làm sao vậy a, ta còn đang ngủ đâu!” Mở mắt sương mù buồn ngủ, Cố Duy Nhất ôm chăn, lại ở trên giường oán giận.

“Ngươi, không cần ngủ, trời đều đã muốn sáng rồi, đứng lên rửa mặt đi.” Mạnh mẽ đem nàng theo chăn lôi đi ra, tự mình động thủ giúp nàng rửa mặt chải đầu, này một màn, làm cho Cố Duy Nhất cả kinh đến trông mắt đều nhanh rơi xuống, liền ngay cả kia một chút buồn ngủ đều biến mất vô tung. Cho dù đã muốn biết Nhã nhi là vì kia mấy bình tinh du, nhưng là nhưng không có nghĩ đến nàng cư nhiên hội như vậy ân cần.

“Tốt lắm tốt lắm, ngươi không cần như vậy, ta còn thật sự là không thói quen đâu!”

Trắng tròn lời nói, rước lấy Nhã nhi xấu hổ cảm giận mà nhìn, nữ nhân này, còn thật là khó hầu hạ, lấy lòng người khác còn như vậy kiêu ngạo không được tự nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 28: Trốn. Truy

Lấy ra một cái bình gốm sứ, Cố Duy Nhất đưa cho nàng, cẩn thận dặn dò: “Này, mỗi đêm bữa tối sau khi tắm rửa dùng một lần, một tháng sau, bảo đảm ngươi mê đảo nam nhân!”

Thật cẩn thận đem bình sứ thu vào hà bao, Nhã nhi biểu tình lại khó được ngượng ngùng đứng lên, sắc giọng: “Ngươi nói cái gì đâu, cái gì nam nhân?”

“Ngươi trong lòng cái kia nam nhân, còn dùng nói sao?” Âm thầm tròn mắt liếc mắt một cái, Cố Duy Nhất lại bò lại trên giường, “Tốt lắm, mục đích của ngươi cũng đạt tới, không cần quấy rầy ta nghỉ ngơi.”

Không hề để ý Nhã nhi phản ứng, Cố Duy Nhất kéo chăn, ngủ!

Bóng đêm thấp mê, thiên không đã muốn ám xuống dưới, dùng xong bữa tối, Cố Duy Nhất khẩn trương canh giữ ở phía trước cửa sổ, chú ý bên ngoài hết thảy. Bốn phía im ắng, có khúc khúc thanh âm theo bầu trời đêm truyền đến, là tà tiếng gió thổi qua, quét bên ngoài nhánh cây sần sật rung động. Rõ ràng là hoàn cảnh thực bình thường, Cố Duy Nhất trong lòng vẫn là nhện không được run lên, muốn chạy trốn đi ra ngoài, thật sự có dễ dàng như vậy sao? Thành bại, ngay tại đêm nay. Rất nhanh vung trong tay “Tán hồn”, nàng thở phào một ngụm trọc khí, tình hạ tâm đến.

Lặng lẽ mở ra cửa phòng, đi ra ngoài, trên người chỉ dẫn theo một ít trang sức, Lam Thánh Lăng không có khả năng cấp nàng tiền. Chạy đi muốn như thế nào tìm được ca ca, vẫn là cái nan đề, không có tiền, nàng khẳng định hội thực thảm. Rón ra rón rén chạy chậm đến viên trung nhất khóa đại thụ hạ, còn hướng bốn phía nhìn. Mới chậm rãi mở ra bình sứ, làm cho “Tán hồn” nồng đậm hương khí ở đình viện tán ra.

Thật lâu, trong bóng đêm truyền đến kêu rên cùng té ngã thanh âm. Cố Duy Nhất trong lòng vui vẻ, nhưng vẫn là cẩn thận không dám lộn xộn. Đại khái nửa giờ trôi qua, thẳng đến xác định bốn phía không còn có tiếng vang khác, nàng mới cẩn thận bước chân, đạp lên tảng đá ban ngày nàng mất thật lớn khí lực bê đến đầu trường, trên tường giữ một thân cây, lại theo trên cây nhảy xuống đi.

Phía dưới là một đồng đá phẳng dùng làm đường nhỏ, dù bị rơi rất đau, Cổ Duy Nhất lại cắn chặt khớp hàm không phát ra âm thanh. Đứng vững vàng thân mình, không có một tia lưu niệm, nhanh chóng hướng tới trong bóng đêm quang mang chạy tới. Nho nhỏ thân ảnh, dần dần bao phủ trong đêm tối.

Nhà thủy tạ biệt viện, thư phòng.

“Điện hạ, nàng ly khai.”

“Ha ha a.” Trầm thấp tiếng cười vang lên, Lam Thánh Lăng lạnh lùng khước miệng gọi lên một chút cười khề. “Thật sự là thiên chân nữ tử, nhưng cũng rất thông minh. Bằng năng về điểm này tiểu kỹ xảo, cũng dám ở bản điện hạ trước mặt khoe khoang! Nếu không phải ta ý định phóng nàng, nàng thật đúng là nghĩ đến chính mình đi được sao?”

“Điện hạ anh minh, đã muốn phải, ám vệ đi theo nàng.” Khàn khàn khó nghe tiếng nói, tiếp tục vang: “Nhưng là, mai phục tại, viên trung ám vệ, toàn bộ, trúng độc bất tỉnh.”

Làm như ý định đã kích Lam Thánh Lăng, thấp bé nam nhân từ từ mở miệng. Quả nhiên, Lam Thánh Lăng biến sắc, lạnh lùng nói: “Cái gì độc?”

“Thuộc hạ không biết, xem những người đó, làm như vào, ảo cảnh.”

Bàn tay to vung lên, góc tường một phen ghé nháy mắt tứ phân ngũ liệt. Nắm chặt hai tay, Lam Thánh Lăng cả giận nói: “Ngay cả ngươi cũng nhìn không ra đến?”

“Nàng kia, không thể, coi khinh. Nàng, là cái, chế độc, cao thủ.”

Trầm ngâm một lúc lâu, Lam Thánh Lăng sắc bén ánh mắt nheo lại: “Phản phó ám vệ, đừng cho nàng phát hiện. Cẩn thận giám thị của nàng nhất cử nhất động, không cần lệch khỏi quỹ đạo kế hoạch của ta!” Để không làm cho kế hoạch của chính mình xuất hiện một cái sơ hở, hần mỗi một bước, đều phải hoàn mỹ không sót mảy.

“Điện hạ, thị nữ của ngươi, té xỉu ở bể. Mặt lộ vẻ mỉm cười, cùng này vài cái, ám vệ bình thường, trúng độc của vị kia tiểu thư.”

“Cái gì?”

Lúc này đây, Lam Thánh Lăng là thật tức giận. Nhả nhi là hần tự tay bồi dưỡng lên, bất luận là võ công vẫn là tâm kế, đều là nhất đẳng nhất! Lại như thể dễ dàng bị một tiểu nha đầu lừa, còn trúng độc bất tỉnh, cái này gọi là hần như thế nào có thể không nào!

Lập tức, lại thất thanh nở nụ cười, này Tuyết Vô Song, thật sự là làm cho hần thực ngoài ý muốn! Nếu làm nàng biết nàng bất quá là chính mình thả ra đi một cái mìn như mà thôi, để nàng chính mắt thấy đến tương lai hần tỉ mỉ bị kia, sẽ có cái dạng gì biểu tình?

Hần, rất là chờ mong a!

Cây cối chính tề san sát, vô ngựa bay lên cuốn xuất trận trận huyền ảo. Tuyết Vân Ca cùng Tuyết Trục Nguyệt khuất thân về phía trước chạy vội, phía sau đi theo hai mươi cái Tuyết y ám ảnh. Tuần mã chạy như bay, bọn họ đã muốn chạy một ngày một đêm không có ngừng lại, mà này dọc theo đường đi, đã muốn chết ba con ngựa tốt.

“Chủ nhân, phía trước có cái khách sạn, các chủ nhân đêm nay liền dừng lại nghỉ ngơi một chút đi!” Nói chuyện là ám ảnh đứng đầu – Khuyết, hần có thể nói là người duy nhất mà Tuyết gia huynh đệ có chút tín nhiệm, cũng là trừ bỏ Cổ Duy Nhất, dám ở bọn họ trước mặt nói ra chính mình trong lòng chân thật ý tưởng! Như thể chạy đi, bọn họ đã muốn không ngủ không nghỉ bốn chạy ba ngày ba đêm. Nhất là Nguyệt chủ tử thương vừa khỏi, như vậy xóc nảy, nên làm thế nào cho phải?

Tuyết Trục Nguyệt dùng ánh mắt lạnh như băng hướng Khuyết liếc mắt một cái, làm cho Khuyết đầy lòng rung mình, ánh mắt không khỏi nhìn về phía Tuyết Vân Ca. Cho dù Tuyết Vân Ca mới là cái kia tối không tốt ở chung nhân, nhưng là chính hần đệ đệ còn chưa có vui lòng sắc cho quan tâm. Quả nhiên, Tuyết Vân Ca ở một bên mở miệng.

“Thôi, Nguyệt, chúng ta vẫn là nghỉ ngơi một chút đi. Như vậy một nhọc, thân thể của ngươi ta sợ ăn không tiêu. Huống chi chúng ta không thể lấy trạng thái như vậy đi gặp Nhất Nhất a, nếu là làm cho nàng xem gặp chúng ta như vậy chật vật bộ dáng, sợ là muốn sinh khí trách chúng ta không thương tích chính mình!”

“Hảo.” Gật gật đầu, Tuyết Trục Nguyệt biết, có một số việc, không thể nóng vội, nếu không, hội mất nhiều hơn được.

“Ca, ta cuối cùng cảm thấy chuyện tình lần này dường như không có đơn giản như vậy.” Khách sạn giường lớn, Tuyết Vân Ca cùng Tuyết Trục Nguyệt song song mà ngủ, mà ở bọn họ trung gian ôm, là một búp bê gỗ mặc quần áo. Thế giới này, là sẽ không xuất hiện như vậy sự việc, thực hiện nhiên, này khẳng định là Cổ Duy Nhất làm. Đó là một cái có mười tuổi tiểu oa nhi, ô kim sợi tóc, khuôn mặt xinh đẹp thuần khiết, đôi mắt đen như điểm nước sơn mực, như là dùng đẹp nhất bạch ngọc tạo hình mà thành, không phải Cổ Duy Nhất bộ dáng thì là ai?

“Không sai, nếu là Lam Tuyết bảo bắt đi Nhất Nhất, vì sao không có thả ra một chút tiếng gió, đến uy hiếp chúng ta Tu La sơn trang? Nhưng là theo Nhất Nhất mất tích đêm đó đủ loại manh mối cho thấy, bắt đi Nhất Nhất trừ bỏ Lam Tuyết bảo, không có khả năng là những người khác hoặc tổ chức. Phương diện này, nhất định có huyền cơ.” Nhẹ nhàng vuốt ve oa nhi mềm mại tóc, Tuyết Vân Ca ánh mắt trầm tĩnh mà xa xăm.

“Ca, không biết vì cái gì, ta cuối cùng có một loại dự cảm bất hảo.” Lo lắng nhìn bên ngoài bầu trời đêm, Tuyết Trục Nguyệt thản nhiên mở miệng, trong giọng nói, đã có che dấu không được lo âu. Không có nguyên nhân, chính là đến từ ở sâu trong nội tâm dự cảm bất an, giống như sẽ phát sinh chuyện gì, làm cho hắn khó có thể thừa nhận. Như vậy mãnh liệt sợ hãi lo lắng, thật giống như nhiều năm không có xuất hiện này mộng yểm, sắp sửa thức tỉnh làm cho hắn hít thở không thông.

Kia một ngày thất thổ bùng nổ, hắn lần đầu tiên thấy được chính mình yếu ớt, nhưng cũng là một lần cuối cùng bộ lộ chính mình. Hắn chỉ cho phép thể hiện dạng yếu đuối đó một lần, từ nay về sau, không còn có về sau. Hắn là Tuyết Trục Nguyệt, là nam nhân có thể cấp cho Nhất Nhất sủng ái cùng bảo hộ, cường thế mà ôn nhu!

Bạn đang đọc truyện *Sùng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 29: Khát Cái – Bảo

Nhan Châu, Lam Tuyết bảo.

Lam Tuyết bảo tuy là thiên hạ đệ nhất đại bảo, cũng là võ lâm chí tôn thống lĩnh, nó vị trí cụ thể ở nơi nào, lại không người biết. Thế nhân đều biết Lam Tuyết bảo ở Nhan Châu, lại không biết Lam Tuyết bảo đến tột cùng là cái gì bộ dáng, có bao nhiêu đại, thậm chí có bao nhiêu nhân. Nhưng mà này cũng không thể dao động địa vị bá chủ ở giang hồ, bọn họ ở cả nước các nơi cứ điểm nhiều vô kể, đối với toàn bộ giang hồ thậm chí triều đình hướng đi rõ như lòng bàn tay.

Nhan Châu Tây Môn, là khu chuyên thuộc của người nghèo cùng khát cái. Nơi này, có khát cái nhiều nhất Ngâm Nguyệt quốc, cũng là quân đoàn khát cái lớn nhất. Suy bại lại sạch sẽ ngã tư đường, rách nát thấp bé phòng ốc, đám người quần áo tả tơi, khuôn mặt bản không chịu nổi, hơi hơi phát ra ở trong không khí tanh tưởi. Hết thấy hết thấy, là người thân ở trong cầm lâu hoa phục phú quý nhân gian, sao có thể chịu được bi thảm. Nhưng mà, không ai nói, nơi này cũng là nhân gian thiên đường đâu? Này khuôn mặt dơ bẩn lại mang theo tươi cười thỏa mãn cùng hạnh phúc, cũng là như vậy thành thật chí nhiên; Bọn họ ánh mắt, là một loại thuần khiết, không bị thế tục ô nhiễm thiên chân. Mặc kệ sống nhiều hèn mọn nhỏ bé, bọn họ hạnh phúc, ai cũng không thể miệt thị.

Mà giờ phút này, hai cái cảm y hoa phục nam tử lại xuất hiện tại đây khu bản loạn bình dân, cứ việc bọn họ quần áo cùng nơi này là như vậy không hợp nhau, bọn họ trên mặt, nhưng không có một chút ít ghét cùng không khoẻ. Mà này bản dân nhìn đến bọn họ, chẳng những không khản trương ngược lại dị thường kích động rồi loạn đứng lên.

“Thiếu chủ đã trở lại, thiếu chủ đã trở lại!”

“Thật là thiếu chủ!”

“Cung nghênh thiếu chủ trở về!”

.....

Tranh cãi âm ỉ vui thích thanh âm liên tiếp, Mộ Nhã Luân ôn nhu cười, cũng không ngăn cản, lập tức về phía trước đi đến. Mặt sau đi theo Trang Sinh nhưng thật ra cử kích động, hưng phấn mà cùng bốn phía đám người đánh tiếp đón.

Thăng đến đã muốn đến cuối ngõ nhỏ, Mộ Nhã Luân mới dừng lại cước bộ. Trước mặt là đồ nát tường đá, thoạt nhìn bình thường vô cùng, thậm chí có thể nói là thảm, làm cho người ta ngay cả xem một chút đều là khinh thường. Từ trong lòng lấy ra một khối ngọc bích, cũng là thuần lam ánh sáng màu, xinh đẹp nhưng cũng quý dị. Chỉ thấy Mộ Nhã Luân đem ngọc bích trung tâm hình tròn chạm rồng hướng tới thiên không thái dương đối đi, một đạo màu trắng chói mắt ánh sáng nháy mắt xuyên thấu ngọc bích, tái chiết xạ đến trên tường. Quang quyển dần dần phóng to, một chút một chút che kín toàn bộ vách tường, dần dần, hiện tượng kỳ dị xuất hiện.

Kia vách tường đột nhiên biến hóa sắc thái, theo ám bụi biến thành một loại gốm sứ bạch, hơn nữa ở không trung dần dần xuất hiện đại môn cùng tòa thành ở châu Âu giống nhau, phục cổ mà lại hoa lệ. Theo đại môn mở ra, một bóng người dần dần hiện, là một cái áo trắng như tuyết thanh tú nam tử, đón đi lên. Nhìn thấy Mộ Nhã Luân, hắn ánh mắt lộ ra nhiều điểm vui sướng, kinh hi nói: “Thiếu chủ, ngài đã trở lại!”

Khẽ gật đầu, Mộ Nhã Luân đối với nam tử mỉm cười.

“Phù Quang, hôm nay đến phiên ngươi trực ?”

“Đúng vậy, Phù Quang thực may mắn, có thể nhận được thiếu chủ hồi bảo!” Nam tử kêu Phù Quang hiển nhiên thập phần tôn kính Mộ Nhã Luân, trên mặt đều là tràn đầy sùng bái ngưỡng mộ.

Đi vào tường, kia đạo quang thúc nháy mắt biến mất, tường như trước vẫn là tường. Rách nát, tiêu điều, dần không dậy nổi một chút chú ý của người bên ngoài. Tựa hồ vừa mới kia kỳ cảnh căn bản không có xuất hiện qua, không người hỏi thăm xóm nghèo, không có bất luận kẻ nào nguyện ý đến đi một chuyến. Nhưng là, mặc cho ai cũng tưởng không đến, thống lĩnh võ lâm Lam Tuyết bảo, cư nhiên giấu ở Nhan Châu khát cái đối lý.

Thế nhân chỉ nói bên ngoài tô vàng nạm ngọc bên trong thối rữa, lại không biết tốt nhất che giấu, lại ở chỗ ruột bông rách cho ngoại, dấu điểm vàng ngọc trong đó.

Nhà thủy tạ biệt viện.

Lam Thánh Lăng đứng ở cửa sổ thư phòng, ngưng thần nhìn lên thiên không, bỗng dưng có chút mệt mỏi. Vạn dặm giang sơn, mười năm trù tính, hao hết tâm tư, dùng tận tâm huyết, hần rốt cục có lực lượng. Lực lượng như vậy, cho dù là đập lên thì cốt người khác ngưng tụ mà thành, hần cũng không buông tay! Nay Lam Thánh Lăng, không hề là đứa nhỏ lúc trước chỉ có thể khúm núm nhẫn nhục sống tạm bợ, không hề là một cái đề tiện do cung ti đề ra, vì sinh tồn mà giãy dụa thống khổ. Sẽ không vì một chén cháo lạnh mà bị nhân quyền đâm cước đá, sẽ không vì nhất kiện quần áo mùa đông mà chui qua hoạn quan khổ hạ. Nay bị cung nhân tìm niềm vui, bị đề tiện khinh thị, hần Lam Thánh Lăng vĩnh viễn cũng không muốn lại đi trải qua! Bất luận là ai, đều phải phủ phục ở dưới chân hần, mặc hần ta cần ta cứ lấy! Nay Ngâm Nguyệt quốc, không lâu sau, là hần thiên hạ, mà lúc trước những người đó, hiện tại, là nên chính mình nhất nhất hồi báo lúc.

Thế giới này có bao nhiêu hắc ám, như vậy lòng người sẽ có nhiều hắc ám. Người thắng làm vua, một tướng công thành vạn cốt khô. Hần Lam Thánh Lăng, sẽ dẫm nát vạn cốt, trở thành chí tôn vô cùng đệ nhất nhân. Cho dù tay dính đầy máu tươi, cho dù vạn kiếp bất phục, hần đã muốn không hồi đầu.

Hắc ám phòng bóng ma, thấp bé Hắc y nhân phảng phất ẩn hình. Chính là kia đột nhiên phát ra thanh âm, làm cho người ta biết hần tồn tại.

“Chủ thượng, Tuyệt gia huynh đệ, đã muốn ở, tới rồi Nhan Châu, trên đường.” Đứt quãng khàn khàn tiếng nói, không hề một tia cảm xúc dao động.

Đã muốn đến đây sao, đồ so với hần dự tính phải nhanh vài ngày. Nay cục, hần đã muốn trù tính năm năm, theo lúc ban đầu mưu tư, nhìn đến Lam Tuyệt bảo như vậy cường đại lực lượng là lúc, hần cũng đã muốn có được. Lam Tuyệt bảo, ở Ngâm Nguyệt quốc tồn tại lịch sử, đã có trăm năm. Một cái thần bí cổ bảo từng sống một trăm năm không ngủ, thế nhân đối nó tồn tại lại vô tích có thể tìm ra. Cho dù như vậy, hần cũng muốn có thể ổn tọa vị trí vô lâm chí tôn này, làm cho những người khác đều cúi đầu nghe theo, duy hần làm chủ, sai đâu đánh đó. Lực lượng như vậy, sợ là một quốc gia cũng không động được! Liền ngay cả tìm kiếm Lam Tuyệt bảo vị trí, sáp nhập từng bước âm kì, đều làm cho hần hao hết hơn phân nửa cái “Tuyệt sát” tâm huyết. Lại tìm suốt ba năm, mới làm cho người ta lần vào Lam Tuyệt bảo, cũng biết đến Lam Tuyệt bảo sau lưng có được lực lượng thần bí mà cường đại. Cái kia an bài đi vào âm vệ, là hần huấn luyện mười năm sát thủ bên trong, tối cường, cho dù đã muốn là bảo nội nhân, lại vẫn là không thể cấp cho chính mình càng nhiều về Lam Tuyệt bảo tin tức. Buồn cười là, chính mình lại giống như bị ma ám, đáy lòng kia cổ dục vọng rục rịch mãnh liệt, rằng kêu gào, hần cần lực lượng như vậy. Đoạt lấy, giữ lấy, vì hần sở dụng, đây là hần trong lòng tối chân thật khát vọng.

Mà Tu La son trang xuất hiện, nguyên bản chính là một cái ngoài ý muốn. Một cái nho nhỏ hắc đạo sát thủ son trang, căn bản nhập không được mắt hần. Lại ở một năm trước trong lúc vô ý gặp cũng như cứu Bách Lí Phong, cũng chính là luôn luôn tại chính mình bên người thấp bé Hắc y nhân, mới cái biến ý tưởng.

Thật đáng buồn cười, ai có thể nghĩ đến, này đáng người thấp bé, diện mạo xấu xí, dung nhan tẩn hủ, không dám gặp người héo rút nam tử, cư nhiên là Tuyệt vực quý tộc tiền nhiệm chủ! Như vậy xấu nam, ai hội nghĩ đến hần sẽ là cái kia mười lăm năm trước thịnh hành tam quốc, tuần mỹ vô song, được xưng thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử Quý tộc thần y Bách Lí Phong! Càng làm hần ngạc nhiên là, hiện tại quý tộc chủ cư nhiên là Tu La son trang hai vị trang chủ! Cứ việc Bách Lí Phong không nói, hần cũng đã nghĩ đến bọn họ trong lúc đó nhất định phát sinh quá chuyện gì. Bách Lí Phong hận Tuyệt gia huynh đệ, tự nhiên mà vậy yêu cầu cùng chính mình liên thủ, chỉ cần có thể đoạt lại quý tộc chủ vị, hần sẽ gặp đầu nhập vào cùng hần, vì hần đoạt được Ngâm Nguyệt vô lâm.

Điều kiện thực không sai, đáng tiếc a, hần cần, cũng không chỉ này đó a.....

Đồng chí Bách Lí Phong biến thái nên bị anh em nhà họ Tuyệt hạn thấu xương, cứ đọc các chương trước liền biết. Sự tình a, hồi sau sẽ rõ

Bạn đang đọc truyện *Sùng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 30: Tương Tư Khổ

Trường tương tư, tại trường an.

Lạc vĩ thu đề kim tinh lan,

Vĩ sương thê thê điệp sắc hàn.

Cô đăng bất minh tư dục tuyệt,

Quyển duy vọng nguyệt không trường thán,

Mĩ nhân như hoa cách vân đoạn.

Thượng hữu thanh minh chi trường thiên,

Hạ hữu lục thủy chi ba lan.

Thiên lộ viễn hồn phi khổ,

Mộng hồn bất đáo quan sơn nan.

Trường tương tư, tởi tâm can.

Nhật sắc dục tần hoa hàm yên,

Nguyệt minh dục tố sầu bất miên.

Triệu sắt sơ đình phượng hoàng trụ,

Thục cảm dục tấu uyên ương huyền.

Thử khúc hữu ý vô nhân truyện,

Nguyện tùy xuân phong kí yến nhiên.

Úc quân điều điều cách thanh thiên,

Tích thi hoành ba mục,

Kim tác lưu lệ tuyền.

Bất tín thiếp tràng đoạn,

Quy lai khán thủ minh kính tiền. (*)

(*): Đây là bài thơ của Lí Bạch, tên Trường Tương Tư. Dịch do Quỳnh Chi

Nhớ nhau mãi, ở Trường An ” Trường Tương tư khúc ” tiếng đàn đêm thu Dế ngâm giếng ngọc bên bờ Đêm khuya lướt thướt sương mờ thê lương Chiếu đơn lạnh lẽo đêm trường Đèn khuya cô ánh chớp chồn bóng ai Nhớ thương dạ những ai hoài Trăng soi rèm cuốn lại ngời thở than Mặt hoa xa cách mây ngàn Trời xanh xanh thăm mấy tầng trời cao Nước trong gọn sóng lao xao Đường xa trời rộng làm sao mộng hồn Bay về tìm gặp người thương Làm sao về đến bên nàng đêm nay ? Quan san muôn dặm đường dài

Trường tương tư dạ ai hoài canh thâu

Bóng chiều bằng lăng hoàng hôn Trăng lên hoa khép ngậm sương đọng sầu Trăng soi óng ánh lụa đào Trăng khuya thao thức dạ sầu ngàn ngơ Phượng hoàng phấp phất đường tơ Uyên ương lưu luyến còn mơ đàn cầm So dây gảy khúc nhạc lòng Yên nhiên xa quá biết chẳng hồi người Gió xuân chuyển giúp gió oi Nhớ chàng xa cách phương trời xa xăm Nhớ ai suối lệ chứa chan Còn đâu mắt biếc trao chàng năm xưa Sầu dâng đòi đoạn tơ vò Xa xôi ai có thấu cho chăng là Khi về đến trước thềm hoa Gương trong còn bóng dáng hoa u sầu

Người đến người đi tại ngã tư đường, tiếng ồn ào náo động, tiếng rao hàng liên tiếp. Cảm y nam nữ đi lại tấp nập, trên mặt có vui sướng, có lo lắng, có cao ngạo biểu tình khác nhau. Ở dọc theo tường thành phòng ốc nhỏ, thừa thớt hoặc ngồi, hoặc nằm ba năm sáu cái khất cái. Bọn họ quần áo tả tơi, cùng qua lại người qua đường hình thành tiền minh đối lập, thật dài tóc tán loạn rối tung mờ ra, bán che khuất bản loạn mặt. Tới đến thân thể, phát ra từng trận tanh tưởi, kia bản loạn không chịu nổi hai tay, cầm một cái bát mẻ, bên trong nằm vài cái tiền đồng. Hèn mọn ngồi ở thuộc loại chính mình góc nhỏ bé, bọn họ trên mặt biểu tình, là đơn thuần mà lại không có bao nhiêu đại kỳ vọng .

Một cái tinh tế nhược tiểu tiểu khất cái, cô linh linh hành tẩu ở ngã tư đường. Hắn trên người quần áo tuy rằng thoát nhìn có vẻ chỉnh tề, nhưng là cũng là bản hệ hệ, còn tràn ra dây đặc mùi tanh tưởi. Mềm mại tóc dài cũng là biến thành rối tung không chịu nổi như tổ quạ (nv: kê bánh ngô), loạn thất bát tao che dấu ở trên mặt. Chỉ lộ ra một đôi mắt đen mắt to, lóe quang mang thuần khiết mà lại giảo hoạt. Nhưng là nhìn kỹ hẳn mặt sẽ phát hiện, một vết bớt lớn theo cái trán lan tràn đến khóe miệng, có vẻ dị thường xấu xí dữ tợn. Người như vậy, trừ bỏ khất cái còn ai vào đây đâu?

Mọi người trên mặt xuất hiện biểu tình hoặc đồng tình hoặc chán ghét, người tới gần hẳn đều lập tức nhanh chóng bịt mũi né ra, còn ghét bỏ trừng mắt nhìn hẳn liếc mắt một cái. Nhưng là tiểu khất cái giống nhau không có thấy, vừa đi, một bên hai mắt như tìm kiếm cái gì. Thẳng đến hẳn thấy một cái nóng hôi hổi bánh bao, mới dừng lại cước bộ, linh động mắt to tham lam nhìn bánh bao mới ra phát ra mùi thơm mê người.

Đang cười người bán hàng rong, tựa hồ không có nghĩ được tiểu khất cái trên người hương vị, nhiệt tình mở miệng: “Muốn ăn bánh bao sao?”

Dùng sức gật gật đầu, đẩy mắt tham sắc càng đậm, lại toát ra như vậy một tia hy vọng cùng cảm kích hương vị. Trên đời này vẫn là nhiều người tốt a, này lão bản tốt như vậy, hẳn nhất định hội vĩnh viễn nhớ kỹ hắn!

“Muốn ăn, vậy lấy tiền đến mua đi. Không có tiền, vậy lẩn xa một chút!” Nhìn nháy mắt biến sắc mặt tiểu phiến (người bán hàng rong), tiểu khất cái ngo ngắc đứng thẳng tại chỗ, trên mặt biểu tình, là kinh hách, không thể hoài nghi cái loại này, khó có thể phản ánh tới được xấu hổ.

Một hồi lâu, tiểu khát cái mới nghẹn họng rồi đi, còn lưu luyến ngắm mấy bánh bao liếc mắt một cái. Trên thế giới này hào nhân, kỳ thật là đã muốn còn lại không nhiều a!

Rời đi đám người, tiểu khát cái đi dưới một gốc cây đại thụ rậm rạp đến ngoài thành nằm, vô thần nhìn phía chân trời, bỗng dưng, khóe mắt chảy ra trong suốt giọt lệ. Nếu là, nếu là chính mình còn ở bên cạnh, như vậy không kiêng nể gì hưởng thụ bọn họ cấp sủng nịch. Chính mình nhất định sẽ không tái tồn như vậy nhiều điểm tà ác tâm tư. Nàng thậm chí không dám tưởng tượng khi chính mình rời đi, lại mang đến cho bọn hắn nhiều đau xót. Nhất là nhị ca, hẳn đối với chính mình, vẫn đều là luôn cẩn thận tỉ mỉ, lo được lo mất. Chính là bởi vì hắn không dám xác định, không thể tin được gần ngay trước mắt chính là hạnh phúc. Hắn hoài nghi, hắn lo lắng, giờ giờ khắc khắc sợ hãi. Mà chính mình thật đáng giận, thấy rõ hắn bất an, lại cố ý bỏ qua, chỉ làm cho hắn càng thêm cẩn thận chân ái chính mình. Không có trả giá liền vọng tưởng tốt đến sở hữu, Cố Duy Nhất, người thật sự rất tham lam, rất tồi tệ! Luôn thích tự cho mình đúng, coi mình đề ý là đúng, người sở trả giá cảm tình, như thế nào được một phần nghìn của bọn họ!

Làm người ly khai bọn họ, ném trái cuộc sống tình người ấm lạnh, Cố Duy Nhất, đã muốn cái gì cũng không đúng rồi. Chỉ là một cái phổ bình thường thông nữ tử, không tài mao, cũng không có tài nghệ xuất sắc. Như vậy chính mình, dựa vào cái gì có thể không kiêng nể gì hưởng thụ tình yêu của bọn họ cấp rồi còn ích kỷ không chỗ nào phải trả giá? Chính là bởi vì không thêm đề ý thậm chí là vì thích bọn họ ánh mắt, bọn họ liên thiết tình đối đãi, thật cẩn thận thủ hộ của nàng hết thảy. Nếu trên thế giới còn có một người xuyên qua, nàng cũng sẽ cảm thấy bọn họ ánh mắt xinh đẹp vô cùng a! Của nàng thích cùng không thêm đề ý, tại thế giới mù quáng cùng hạn hẹp luôn tin tưởng quý thần, đối với ngoại tộc khu trục cùng bài trừ, là rất lạ. Nếu ở thế giới chính mình, bọn họ chính là đứng ở thế giới vũ đài chói mắt sinh huy, khó có thể tiếp cận nhân, chính mình có cái gì khả năng đi tiếp cận bọn họ? Còn giống như bây giờ, có được bọn họ độc nhất vô nhị yêu?

Cố Duy Nhất, người thật sự là rất xấu xa, tồi tệ a!

Đáy mắt nước mắt mãnh liệt tràn ra, chưa bao giờ từng có không yên, bất an, áy náy, cùng với chính mình vốn tưởng rằng không tồn tại tình yêu, đau tận xương cốt tưởng niệm, hết thảy tại đây một khắc bùng nổ. Vô luận là Cố Duy Nhất trước đây lạnh lùng, ích kỷ, không hề tin tưởng tình yêu, vẫn là Cố Duy Nhất hiện tại nguy trang đơn thuần thiện lương, vô tâm không phế, đều phải thừa nhận một chuyện thật: Tình yêu của nàng, đã muốn này sinh, mọc rễ ở bọn họ nơi đó.

Nhập ta tương tư môn, biết ta tương tư khổ. Nhưng là cho dù tái khổ, lại có thể cùng một chỗ ôm nhau ngọt ngào cùng triền miên, cho dù chỉ có như vậy trong nháy mắt, cũng có thể vượt qua tất cả cực khổ. Cố Duy Nhất tưởng, mỹ nhân ngư sở dĩ tình nguyện hóa thành bọt biển, cũng muốn liêu lĩnh truy đuổi vương tử ở trong nháy mắt cấp cho của nàng rung động, có phải hay không bởi vì kia ngọt ngào là độc, xâm nhập cốt tủy, đã muốn không có được để giải.

Như vậy, làm nàng phát hiện chính mình cũng đã muốn trúng độc, có phải hay không, muốn đi tìm của nàng giải được đâu? Bởi vì chính nàng, thân mình cũng là bọn họ giải được a.

Ca, nếu ta có thể lại trở lại bên người các người, ta sẽ dùng toàn lực, cho các người hạnh phúc. Sẽ không tái cho các người có gì bất an, không có gì không xác định, ta muốn cho các người, rành mạch thấy rõ, bộ dáng hạnh phúc.

“Chủ nhân, ám vệ có việc, yếu truyền.”

“Làm cho hắn vào đi.” Buông trong tay văn án, Lam Thánh Lăng ngừng đầu. Một cái diện mạo bình thường hắc y nam tử đi vào trong phòng, quì một bên gối.

“Chủ nhân, thuộc hạ cũng đã đánh mất Tuyệt tiểu thư, thỉnh chủ thượng trách phạt!”

“Cũng đã đánh mất?” Bình thân một cái hỏi câu, nghe không ra hi giận. Thượng ám vệ cũng là toàn thân nhịn không được run run, lại vẫn là thẳng thắn thân thể, nhận bên trên xử trí.

“Thỉnh chủ thượng trách phạt. Tuyệt tiểu thư chạy vào Tây Môn khu dân nghèo, thuộc hạ vẫn theo đuổi ở phía sau, bất quá nàng tựa hồ phát hiện thuộc hạ.” Nói tới đây, nam tử không khỏi mặt lộ vẻ xấu hổ, “Khu dân nghèo nhân nhiều lắm, thuộc hạ không dám tùy tiện theo vào, vốn định Tuyệt tiểu thư quần áo hoa lệ, thuộc hạ buổi tối đi tìm nhất định thực dễ dàng tìm được. Cũng không tưởng.....”

“Không nghi, nàng đã sớm thay đổi quần áo, trêu đùa người này ngu ngốc?” Như trước là không hữu tình tự, đánh gãy ám vệ trong lời nói, Lam Thánh Lăng ánh mắt, sắc bén theo dõi hắn.

“Thuộc hạ ngu muội, cam nguyện bị phạt.”

Không hề có biện giải, ám vệ biết, càng là vì chính mình giải vây, lại càng là hội lọt vào trừng phạt. Diện hạ đối thủ hạ không có hoàn thành nhiệm vụ, vốn là tàn nhẫn

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 31: Khất Cái Sứ Nô

“Nếu như thế, chặt ngón út, nội trùng mười ngày không có tìm được người, người cũng không cần trở lại. Còn có, phong tỏa trong Nhan Châu thành về Vạn dặm sơn y quán tin tức, phạm là có người hỏi, bất luận nam nữ đều bắt lại!”

Nhẹ thở phào nhẹ nhõm, lần này điện hạ xem ra tâm tình tốt lắm, thế nhưng không có lấy tính mạng của hắn. Âm vệ rút ra chủy thủ, trước mặt Lam Thánh Lăng mặt không đổi sắc hoá xuống ngón út, ngay cả băng bó cầm máu đều không có làm, lại thẳng tắp quỳ xuống, tùy ý máu tươi tích lạc.

Lạnh lùng nhìn hắn một cái, Lam Thánh Lăng mới từ từ mở miệng: “Thôi, đi xuống đi.”

“Tạ chủ thượng.”

Nhan Châu thành, trên đường cái ồn ào náo động.

Nghênh Khách Lai trà lâu, giờ phút này đã là ghế ngồi đầy ắp, tiếng người ồn ào. Nghe thư khách nhân nhân nhả uống tiểu trà, ăn hạt dưa, nói chuyện phiếm quần tụ một đồng, thảo luận kích tình vạn trạng. Nhìn này lâu một rầm rộ, chương quây cười đến cười toe toét. Bỗng dưng, khoe mắt ngắm đến cái kia ở góc tường nghe lên bé nhỏ thân ảnh, không khỏi nổi trận lôi đình.

“Xấu nô! Còn không đi quét rác, đứng ở kia tưởng nhân hạ sao?”

“Chương quây, xấu nô lập tức phải đi, ngại đừng nóng giận.” Một cái mềm thanh âm theo kia xấu nô miệng phát ra, làm cho người ta không khỏi kinh ngạc như vậy một cái sứ nhân, cư nhiên sẽ có tiếng nói dễ nghe như thế. Không biết vì cái gì, chương quây liền lập tức tắt hỏa, xoay người sang chỗ khác gỗ bàn tính.

Khẽ than thở nhỏ giọng nói thầm, chương quây có chút không hiểu chính mình. Đây xấu nô trưởng thành xấu liền thôi, còn chân tay vụng về, cấp khách nhân bưng trà đưa nước, không phải làm bằng khách nhân cũng là đánh nghiêng trà. Cuối cùng bắt đắc dĩ an bài hắn làm quét dọn, còn có thể đem cái bàn cấp ném đi. Càng làm cho chính mình buồn bực là, hắn Vương Cát Tường cả đời, được xưng là chương quây vất vả cỏ chà ra nước, cư nhiên hội đối tiểu tử này thủ hạ lưu tình. Làm sai nhiều như vậy, chẳng những không có đánh hắn đuổi hắn đi, còn lưu lại làm cho hắn ăn không. Không biết như thế nào, vừa thấy đến kia xấu tiểu tử ánh mắt, nghe đến hắn thanh âm mềm cầu xin tha thứ, hắn ý chí sắt đá, cư nhiên đều cứng rắn không đứng dậy!

Lắc lắc đầu, không hề để ý tới chính mình trong lòng loạn thất bát tao nghi hoặc, chương quây đã khôi phục tinh thần, bắt đầu tính sổ.

Cái kia cầm lấy chổi, khẽ quét quét mặt đất, núp chương quây, lại bắt đầu tập trung tinh thần nghe lên thuyết thư cùng tán gẫu. Không chỉ như thế, còn thuận tay bắt một phen hạt dưa, nhân nhả vô cùng. Nếu làm cho chương quây thấy, nhất định muốn khí bốc hỏa đi.

Nghe xong nửa ngày, chung quanh thảo luận đơn giản là cái gì cái kia quan gia lão gia cưới đệ mấy phòng tiểu thiếp, mỗi cá nhân con bị bệnh gì, còn có kia Nghênh Xuân lâu cô nương thật đẹp nhiều mắt hôn. Một chút ý tứ đều không có. Mà cái kia trên đài thuyết thư lão nhân, giảng chuyện xưa hắn còn thích nghe một ít.

“Muốn nói này hai mươi năm trước thịnh hành tam quốc Quý cốc Độc Quân a, hắn nhưng là được xưng thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử! Tương truyền Độc Quân Bách Li Phong thân cao tám thước có thừa, tướng mạo tuấn kiệt, là đối tượng ái mộ trong lòng vô số khuê các nữ tử. Hắn phong độ nhẹ nhàng, tao nhã nho nhã, hiếm thấy hắn hành tẩu giang hồ, chưa bao giờ đình chỉ làm việc thiện, không biết cứu sống bao nhiêu nhân a! Đáng tiếc là, mười năm trước này Độc Quân đột nhiên mất tin tức, thế nhân giai truyền độc quân đã muốn lánh đời tiêu dao ……”

Quý cốc? Nghe đến đó xấu nô mảnh khảnh lông mi hơi nhú, trên mặt biểu tình nếu có chút đăm chiêu.

“Ài, người này đi đường nào vậy a!” Chỉ nghe một tiếng mắng chửi, cũng là một cái che hắc sa thấp bé nam tử, vô tình đụng vào một gã khách nhân, đem nước trà đều tạt lên xiêm y, đưa tới kia khách trà bắt mẩn.

Kia thấp bé nam tử tựa hồ rất là bối rối, nhưng không có cấp kia trà khách giải thích, ổn định thân mình liền ra bên ngoài phóng đi. Đây nhất chạy, lại đâm phải vào trái cây dưới bàn, thân mình nhất quăng, hung hăng ngã xuống đất, kia trên mặt hắc sa cũng bị đụng phải, lộ ra mặt của thấp bé nam tử hê.

Nháy mắt, trà lâu lý đều là lẳng lặng đồ trừu khẩu khí thanh âm.

Đó là như thế nào hé ra không chịu nổi mặt a! Nếu nói xấu nô đã muốn đủ xấu, như vậy này nam nhân quả thực là đạt tới xấu cực hạn! Xấu nô chính là từ khoe mắt đến cảm là một khối màu đỏ đại ban, thoát nhìn rất là đột ngột thôi. Mà này nam nhân, hắn mặt tựa như khe rãnh, gồ ghề giống như hạt mưa đánh quá sa hồ. Phù thùng nổi lên mà khô héo từ da dính sát vào nhau ở trên mặt, kia đôi mắt đã muốn bị che dấu ở. Thô hắc không đồng đều lông mi, thấp thấp cái mũi, từ hồng miệng rộng, như là hóa thiêu qua khuôn mặt, phỉếm ra nhiều điểm từ hồng cùng điểm đen. Không những thế, hắn cổ, thậm chí kéo dài đến hơi chút lộ ra cánh tay, đều là vô cùng thâm vết thương cùng khô héo khó coi từ da. Như vậy dung nhan, tuyệt đối không phải trời sinh, mà là bị nhân lấy cực kỳ tàn nhẫn thủ pháp cấp phá hủy.

Một hồi lâu, cái kia trà khách phát ra một tiếng thở nhẹ mang theo trào phúng chán ghét: “Nguyên lai là cái người quái dị a!” Nhất thời, cả sảnh đường đều là cười vang.

Kia thấp bé nam tử phát hiện chính mình cái khăn che mặt rách, phát ra một tiếng kêu to khàn khàn, lập tức đứng dậy đoạt lấy mũ ở trên mặt. Lại thấy kia trà khách như thế vũ nhục, bị từ da che dấu ánh mắt bỗng nhiên bắn ra tàn khốc ngoan ý, nhưng không có nói cái gì, chính là hung hăng hướng trà khách liếc mắt một cái, liền nhanh chóng ly khai.

Trà lâu lại khôi phục náo nhiệt cùng ồn ào náo động, giống nhau sự tình gì cũng không có phát sinh quá. Kia trà khách xoa xoa góc áo, hung hăng thóa một ngum: “Mẹ nó, tính lão tử hôm nay không hay ho, gặp được như vậy cái người quái dị, thật sự là xui!”

Nhưng là, một bên xấu nỏ, lại nhìn người nọ đi xa thân ảnh trầm tư. Người nọ, trước khi đi, đáy mắt bi thương cùng tàn khốc ngoan ý, không phải giả. Giống như, có chuyện gì, sẽ ở không thể đoán trước trung đã xảy ra.

“Xấu nỏ, ngốc đứng để làm chi? Còn không lại đây cấp lão tử, a!.....”

Thống khổ tê kêu, ở bên tai vang lên, không chỉ là xấu nỏ, trong quán trà mọi người, cũng không dám tin nhìn trước mắt phát sinh một màn! Vỗ cái bàn bán đứng thẳng lên trà khách, liền như vậy vẫn không nhúc nhích đứng ở nơi đó. Hắn toàn thân, đều là chảy xuôi máu tươi. Hắn ngũ quan, ánh mắt, cái mũi, lỗ tai cùng miệng, đều ở xuất huyết, thẳng tắp, giống điều dòng suối nhỏ, màu đỏ chất lỏng không ngừng trào ra, ngã xuống trên mặt đất, hồi thành một bãi màu đỏ thủy tí, càng dãi, càng lớn.

Hoảng sợ tiếng quát tháo bắt đầu không ngừng vang lên, bị này một màn kinh hãi trà khách nhóm đều kêu thảm chạy ra trà lâu, nháy mắt nguyên bản chính tề huyện náo Nghênh Khách Lai đã muốn biến thành một mảnh hỗn độn, thăm đậm không thôi. Cái bàn đã muốn bị thái ngã trái ngã phải, chén trà ghế dựa, bình rượu, toàn bộ vỡ vụn. Chường quầy kinh hãi nhìn một màn này, nói không ra lời.

Bọn họ, đều còn không có trả thù lao đâu! Còn có, này tổn thất, hắn muốn tìm ai bồi! Nghênh Khách Lai đã chết người, về sau, ai còn dám đến hắn nơi này uống trà nói chuyện phiếm? Hắn sinh ý làm sao bây giờ, về sau, hắn như thế nào nuôi sống hắn một nhà già trẻ? Hắn vất cổ chày ra nước chường quầy, cư nhiên có một ngày cũng sẽ rơi xuống như vậy kết cục, ai tới nói cho chính hắn là phạm vào cái gì?

Thiên toàn địa chuyển, Vương Cát Tường to mập thân mình lập tức ngã xuống, chỉ có tiếng tiểu nhị la hét ở bên tai vọng.

“Chường quầy người làm sao vậy? Chường quầy người tỉnh tỉnh a.....”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 32: Kinh Ngộ

Ôm chường quầy đưa một cái bọc, bên trong có vài món quần áo cũ sạch sẽ cùng vài cái tiền đồng, xấu nỏ, ở hướng chường quầy cúi đầu nói tạ về sau, chậm rãi ly khai. Hắn cũng không quái chường quầy, tương phản, hắn cảm kích hắn. Nếu không phải hắn, chính mình đã sớm chết đói đi. Như vậy keo kiệt chường quầy, đối đãi hắn xem như không sai. Sau sự việc xảy ra ở Nghênh Khách Lai, hắn còn muốn gánh vác nhiều tổn thất như vậy, lại như trước đưa cho chính mình quần áo cùng ngân lượng. Này nhìn như vất cổ chày ra nước, nhưng thật ra cái đáng yêu không được tự nhiên tiểu lão nhân.

Đi đến sông đào bảo vệ thành bên bờ, xuyên thấu qua trong suốt thủy diện nhìn chính mình hiện tại dung nhan, nửa khuôn mặt đều bị màu đỏ lấm tẩm che lấp, đột ngột, cũng là không phải xấu xí lắm. Bất quá là hé ra vô nhan thôi, hôm nay buổi tối, sợ là muốn tái khôi phục nguyên trạng. Lấy ra trong lòng bình nhỏ, “Dấu dung” đã muốn sắp dùng xong rồi. Vì công tác hỏi thăm tin tức, thật không có dùng quá “Tuyệt”.

Ngày ấy chạy ra biệt viện, nàng vốn rất là cao hứng, lại vô tình phát hiện có nhân theo dõi, điểm này, nhưng thật ra làm cho chính mình nổi lên hoài nghi. Ngắm lại cũng đứng, nàng như thế nào bỏ chạy dễ dàng như vậy, nguyên lai là sau lưng còn phải nhân đi theo, như vậy chính mình chạy đến đâu đều là uổng phí khí lực. Vì thoát khỏi người kia, nàng liền chạy vào một cái địa phương phi thường hỗn loạn mà người nghèo tụ tập, vội vàng thay đổi quần áo, lại dùng “Tuyệt” cùng “Dấu dung”, đem chính mình giả dạng một phen, hoàn toàn cải biến. Quả nhiên tránh được người nọ truy tung, lại ở ngã tư đường bụng réo thời điểm phát hiện chính mình trong lúc bối rối đem đáng giá trang sức cấp đánh mất. Cái này càng đáng chết, chính mình tình trạng đầu chỉ một cái thăm tự rất cao. Đối bụng cả ngày, ngược lại bị một cái bán bánh bao trên chọc. Bất đắc dĩ dưới ngời xồm góc tường làm khát cái vài ngày, tuy rằng nhận hết xem thường khinh thị, nàng đáy lòng nhưng không có một chút ít ủy khuất. Nàng Cố Duy Nhất, chính là Cố Duy Nhất, không cao quý, cũng không hề tiện. Ở cái gì tình trạng nàng nên làm cái gì, nhân a, tối thật đáng buồn chính là tự cho mình quá cao hoặc là cực độ tự ti, thấy không rõ lắm sự thật. Tốt nhất sinh tồn phương thức, đó là nước chảy bèo trôi, nên như thế nào liền như thế ấy. Chính là, trừ bỏ tưởng niệm, tình cảm đối các ca ca cũng dày đặc hơn, làm cho lòng của nàng luôn nhịn không được co rút đau đớn.

Kỳ thật, chính mình là có thể đi Vạn dặm sơn chi nhánh, chỉ cần đến nơi đó, chường quầy sẽ thông tri ca ca, như vậy bọn họ là có thể mau chóng gặp mặt. Nhưng là, nàng lần đầu tiên xuất môn chính là ở kinh đô, hơn nữa cũng liên cập kê ngày đó mà thôi. Hướng chi nàng là bị bắt đến Nhan Châu thành, ở trong này nàng căn bản không rõ ràng lắm phương vị, hơn nữa tin vật cũng không có mang ở trên người, hiện tại chính mình một bộ dáng khát cái, ai hội tin tưởng nàng chính là cái kia đại tiểu thư? Tu La sơn trang đối với Tuyệt Vô Song tồn tại vốn là đối ngoại phong tỏa tin tức, nàng lỗ mãng tiến đến, chỉ biết bị coi thành kẻ lừa đảo. Hơn nữa nàng vừa mới chạy ra nhà thủy tạ biệt viện, Lam Thánh Lăng như thế nào dễ dàng làm cho nàng nhìn thấy các ca ca? Này dọc theo đường đi, khẳng định có nhân phong tỏa, nàng lại không dám mạo hiểm, trước khi gặp được các ca ca, ngược lại bị Lam Thánh Lăng trước một bước tìm được?

Hồi hận chính mình lỗ mãng cùng tùy hứng, nhưng cũng bất an cùng lo lắng. Vốn lựa chọn quán trà, vì hỏi thăm tin tức, ai biết qua mấy ngày cư nhiên không thu hoạch được gì. Trừ bỏ hôm nay cái kia Quý cốc Độc Quân, bởi vì hiện tại, Quý cốc cốc chủ là hai cái ca ca. Hai mươi năm trước, cái kia tiền nhiệm cốc chủ hiện tại nhiều nhất cũng bất quá bốn mươi tuổi, đúng là tráng niên a, hắn vì cái gì muốn đem cốc chủ vị truyền cho ca ca đâu? Nghi hoặc, ở trong đầu rối rắm, nhưng là, hiện tại cũng không phải quan tâm chuyện này. Nàng muốn trở lại Tu La sơn trang, không đứng, hiện tại không thể trở về,

nghe Lam Thánh Lăng nói ca ca đã muốn xuất phát, nàng lần này đi chẳng phải là bỏ qua bọn họ. Biệt viện là đầm rồng hang hổ, càng không thể hỏi, chẳng lẽ vẫn như vậy làm cái khát cái, mạn vô mục đích tìm kiếm? Trời ạ, lần đầu tiên, Cố Duy Nhất cảm thấy như vậy vô lực.

Hiện tại, cũng chỉ có thể như vậy. Ngã một giọt “Tuyệt” nơi tay, vẽ loạn ở trên người, chỉ chốc lát thân thể của hắn liền tàn nát ra một cỗ khó nghe gay mũi hương vị, làm cho người ta khó có thể tiếp cận. Đã nhiều ngày làm khát cái, nàng đã muốn có một ít tâm đắc. Nhưng quan trọng nhất là như thế nào thám thính tin tức, sớm ngày trở lại bên người ca ca. Mặc vào quần áo rách nát, lộn lạo tóc dài, cầm lấy bát gốm bị vỡ một nửa, một cái chính tông khiêu hóa tử liền ra lò.

Hành tẩu ở trên đường cái, Cố Duy Nhất nhìn tới nhìn lui đám người, đều là gương mặt xa lạ. Quần áo cổ đại, thúc khởi tóc dài, miệng đầy [chi, hò, giả, dã], thật giống như một giấc mộng cảnh. Nhưng là, lại như vậy chân thật xuất hiện ở trước mặt chính mình. Nếu không có ca ca, như vậy thế giới, chính mình sợ là hoàn toàn không thể nhận đi. Xa lạ, hư không, cô đơn, chính mình tư tưởng cùng những người này kém cách xa vạn dặm, thật giống như toàn bộ thế giới cô đơn chỉ còn lại có nàng một người, như vậy vô thố.

Cố Duy Nhất vô mục đích đi tới, giống nhau trước mắt đã muốn là một trận mộng lung, cái gì cũng thấy không rõ. Tại đây một khắc, nàng rơi vào một loại mờ mịt bị vút bỏ, đối với ý nghĩa chính mình tồn tại ở thế giới này, có hoài nghi. Nàng vì cái gì sẽ đến như vậy thời đại, mặc danh kỳ diệu trọng sinh, chiêm được như vậy tốt đẹp tình yêu, bị hai cái thiên nhân xinh đẹp ca ca tất cả đau sùng, hạnh phúc tựa như cảnh trong mơ. Mà hiện tại, chính mình lại chỉ có thể cô linh linh làm khát cái, tìm kiếm sùng ái. Lâu như vậy, các ca ca thế nào? Có hay không trúng kế, có hay không gặp được nguy hiểm? Bọn họ khi nào thì, mới có thể gặp lại, tiếp tục như vậy vô ưu vô lự ngày?

Bất tri bất giác, nàng chạy tới chính giữa đường cái. Quá mức mê ly nàng không có thấy, tiền phương bay nhanh mà đến một chiếc xe ngựa, một cái nam tử ngồi ở điều khiển tòa thượng, mãnh lực giữ chặt dây cương, một bên quát to: “Tránh ra, mau tránh ra!”

Đáng tiếc, Cố Duy Nhất nghe được, nhưng không có phản ứng lại đây. Bởi vì nàng hiện tại căn bản là không biết chính mình đang làm cái gì, cũng không cho rằng người nọ là kẻ chính mình. Mắt thấy kia xe ngựa chạy vội mà đến sẽ đánh lên nàng mảnh khảnh thân mình, chỉ mảnh treo chuông hết sức, một cái màu trắng thân ảnh theo trong xe ngựa nhảy ra, một phen lao tới ôm ngay ra như phồng Cố Duy Nhất, vững vàng đứng ở mặt.

Người chung quanh đều thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng là có chút nhân vừa thấy đến chính là một cái tiểu khát cái, liền thấy không thú vị, như vậy tiện mệnh, chết cũng sẽ không có nhân để ý. Dừng lại xe ngựa, lái xe nam tử đi đến bên người bọn họ, nghe thấy tới Cố Duy Nhất trên người khó có thể chịu được hương vị, chán ghét nhíu mày, còn lấy tay áo che miệng, bắt mắt đối với áo trắng nam tử ôm Cố Duy Nhất nói.

“Thiếu chủ, tiểu tử này đã muốn không có việc gì, ngươi làm chi còn ôm hắn? Thật sự là bản đã chết, thoắt muốn chết! Thiếu chủ thiên kim quý thể, làm gì vì một cái khát cái bỏ nhọc chính mình?” Nói xong, vươn một bàn tay sẽ đem Cố Duy Nhất đẩy ra.

“Tốt lắm, Trang Sinh, ngươi không cần như vậy.” Ngăn cản hắn thân đến thủ, Mộ Nhã Luân nhẹ giọng quát lên. Là hắn xe ngựa không cần thận dụng vào người khác, cho dù chính là một cái tiểu khát cái, mỗi người sinh mệnh, đều là rất trọng yếu. Hắn Mộ Nhã Luân, cũng không so với người khác cao quý bao nhiêu. Không có gì ngoài này một thân túi da cùng gia thế bồi cánh, hắn cũng bất quá là một cái bình thường đến cực điểm, nhỏ bé chúng sinh thời.

“Ngươi có khỏe không?”

Thanh âm ôn nhu ở bên tai, Cố Duy Nhất theo hỗn độn trung tĩnh lại, có chút mờ mịt mở ra mắt, nhìn trước mắt này thân ảnh.

Song đồng hắc như điểm nước sơn, sâu không thấy đáy, cũng là vực sâu. Sương mù mắt to, nhẹ nhàng mở ra, lấy dính chút xa hoa thủy ý, đơn thuần mà quyến rũ, như vậy con nai ánh mắt, nhưng lại làm cho Mộ Nhã Luân trong lòng hơi hơi động. Cho dù này khuôn mặt không đẹp, thậm chí có thể nói là xấu. Máu đỏ ban tích che khuất hơn phân nửa bên mặt, trên người quần áo thoát phá không chịu nổi, còn tản ra một cỗ khó nghe hương vị. Lại kỳ dị là, làm cho chính mình dâng lên hảo cảm.

Cố Duy Nhất thấy rõ trước mắt kia khuôn mặt, ôn nhuận như ngọc dung nhan, đậm nhạt xuân phong khí chất, trong suốt như nước thanh âm. Nguyên lai, là hắn a.

Đáng tiếc, Cố Duy Nhất chỉ nhìn hắn liếc mắt một cái, liền ngắt đi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 33: Như Thủy Nam Tử

Xin lỗi nhé, tuần trước mình bận học với lười quá nên không post. Tuần này sẽ chăm chỉ cây bù. Cho mình xin ý kiến về cách dịch của mình để mình rút kinh nghiệm nhé. Với lại có chỗ nào sai hay diễn đạt chưa được nhớ nhắc mình để mình sửa lại cho hay ^^ Giường lớn mềm mại, chần ầm ập, không khí tràn ngập hương thơm. Ngày như vậy, thoải mái, thả lỏng, nàng thật sự đã muốn rất lâu chưa từng có. Giống như là ở Tu La sơn trang, nàng mỗi ngày đều ở trong ôm ấp ầm ập của các ca ca mà tỉnh lại, chờ đợi chính mình là ngọt nị hôn môi cùng đau sùng nị non. Chính mình tham ngủ, ở trên giường không chịu đứng lên, ca ca liền tìm đúng của nàng nhược điểm, thân nàng chỗ ngứa, chính mình liền nhịn không được mở to mắt.

Nhưng là, nàng biết, hiện tại nàng, trong lòng tưởng, chung quy là một hồi mộng cảnh.

Đã muốn tỉnh, cũng không nguyện làm cho chính mình đối mặt sự thật, cho dù chính là trong nháy mắt cảm giác, làm cho chính mình liền sa vào nhiều một chút đi. Nghĩ như thế, liền lại càng không nguyện ý thanh tỉnh, trong con rối rối, nghe thấy cửa phòng có thanh âm bị đẩy ra, còn có tiếng một cái nam tử bất mãn oán giận.

“Thiếu chủ, ta nói, tiểu tử kia căn bản là không có sự gì, bất quá chính là một nhóc cùng kinh hách quá độ, nghỉ ngơi một đêm thì tốt rồi. Ngươi vì cái gì tự hạ thấp địa vị hầu hạ một cái tiểu khát nhi a!” Cũng là Trang Sinh vẫn đều không có dừng lại nhắc tới.

“Tốt lắm, nếu không phải ngươi lái xe ở trên đường đánh thắng về phía trước, mới làm cho tiểu huynh đệ này bị kinh hách sao? Vốn chính là lỗi của chúng ta, tự nhiên phải gánh vác trách nhiệm.” Mộ Nhã Luân ôn nhu lạnh nhạt thanh âm vang lên, mang theo hơi hơi trách cứ.

“Cái gì a, thiếu chủ, là hắn đột nhiên xuất hiện ở giữa đường cái, mới làm cho con ngựa chấn kinh!” Kinh táp mở miệng, Trang Sinh trong giọng nói đều là bất mãn: “Này lại bản lại xấu lại thói khát cái, thiếu chủ cư nhiên còn không chán ghét mà bế hắn lâu như vậy. Ta ngay cả tới gần hắn cũng không nguyện!”

“Mỗi người sinh ra đều ngang hàng, khát nhi cũng là người, cũng là một cái sinh mệnh. Ta không biết là chính mình có bao nhiêu sao cao quý, ta cùng hắn, bất quá đều giống nhau, là người thôi.” Thân nhiên trả lời, trong thanh âm Mộ Nhã Luân lại có một tia sinh khí. Trang Sinh biết rõ thiếu chủ tính tình, cúi đầu không dám mở miệng.

Giờ phút này nằm ở trên giường giả bộ ngủ Cố Duy Nhất, đáy lòng lại nảy lên một trận lo lắng. Như vậy nam tử a, cư nhiên sẽ ở một thế giới như vậy xuất hiện, xem như một cái kỳ tích đi. Không có quan niệm tôn ti, đối đãi tất cả mọi người là như nhau, ngang hàng mà tôn trọng. Chính mình tình huống là như thế nào, nàng rất rõ ràng, “Tuyệt” hương vị, liền ngay cả chính nàng, cũng khó mà chịu được. Mỗi ngày đều ăn vào một loại dược thảo làm nín thở khứu giác, mới có thể kiên trì xuống dưới. Mà Mộ Nhã Luân, hắn không có ghét bỏ, còn ôm nàng trở lại khách sạn. Một cái khát nhi dơ bẩn, dễ tiện, tại cái thế giới này tính mạng không đáng một đồng, ở trong mắt hắn, cũng là cùng chính mình giống nhau là ngang hàng, cũng cấp cho trước nay chưa có tôn trọng.

Mộ Nhã Luân. Này nam tử như thủy là người đầu tiên khiến cho chính mình sinh ra hảo cảm, quả nhiên không có làm cho nàng thất vọng.

Thấy nàng hơi hơi rung động thật dài lông mi, Mộ Nhã Luân ôn nhu cười, thanh âm dễ nghe ở Cố Duy Nhất bên tai vang lên: “Tỉnh? Đói bụng sao, đứng lên ăn vài thứ đi. Ta gọi là phòng bếp nấu cháo, ngươi muốn hay không đi trước tắm rửa một cái, lại đến dùng bữa sáng?”

Mở hai mắt, Cố Duy Nhất không biết xấu hổ hướng hắn cười cười, lại không biết nàng hiện tại bộ dáng bẩn thỉu, cười rộ lên có bao nhiêu chấn động. Trang Sinh đã là nhìn không được chuyển qua đầu, không hề xem nàng. Nhưng là, đối mặt Mộ Nhã Luân thân sắc như thường, vẫn nhắm miệng cười, Cố Duy Nhất căn bản không hề phát giác. Cảm kích đối với hắn tiếp tục thêm lớn sáng lạn tươi cười.

“Cảm ơn ngươi a!”

Cố Duy Nhất là thật tâm cảm kích. Này nam tử, cùng các ca ca giống nhau, làm cho nàng có thể buông lỏng cảnh giác. Mà ở trong mắt Mộ Nhã Luân, hắn căn bản cũng không có thấy Cố Duy Nhất kia khuôn mặt xấu xí không chịu nổi, mà lực chú ý, đều dùng đôi mắt sáng như sao của nàng. Như vậy xinh đẹp ánh mắt, liền làm nhân bỏ qua khuôn mặt của nàng. Huống chi, nàng còn có thanh âm trong suốt tuyệt vời như thế. Liền ngay cả Trang Sinh, nghe thấy Cố Duy Nhất nói chuyện, cũng nhìn không được hồi đầu, kinh ngạc nhìn nàng một cái.

“Không cần, tiểu huynh đệ, ngươi trước đi tắm rửa đi, ta đã muốn mua một bộ quần áo thích hợp cho ngươi, đặt ở bình phong bên cạnh. Tắm xong rồi, đi xuống dưới lầu dùng đồ ăn sáng, chúng ta chờ ngươi.” Trên mặt thủy chung lộ ý cười như gió xuân ấm áp, Mộ Nhã Luân đối với Trang Sinh ra hiệu, hai người liền nhất tề đi xuống lầu.

Đóng cửa phòng, Cố Duy Nhất đi vào bình phong, quả nhiên thấy một bộ tiểu nam trang màu lam nhạt đặt ở một bên, thùng tắm bốc lên, đối với Cố Duy Nhất vài ngày đều không có tắm rửa mà nói, tràn ngập lực dụ hoặc. Nhanh chóng thoát một thân bẩn loạn phá y, tiến vào thùng tắm, thoải mái mà thở phào một cái.

Rõ ràng thân mình, gội đã muốn bắt đầu ngứa tóc, mặc vào quần áo Mộ Nhã Luân cấp, thể nhưng rất là vừa người. Này Mộ Nhã Luân, thật sự là thực sắc sảo a! Bụng đã muốn râm râm hát vang kháng nghị, tùy tay trát khỏi tóc còn ướt sũng, nhớ đồ ăn ở phía dưới, Cố Duy Nhất cứ như vậy lao xuống khách sạn.

Mà ở dưới lầu hai người chờ đợi, nhìn bộ dáng Cố Duy Nhất sau khi tẩy trừ qua đi, cư nhiên đều kinh đứng ở tại chỗ.

Cái kia màu lam nhạt thiếu niên, thật là bọn họ cứu trở về đến tiểu khát cái sao? Nhỏ lại mảnh khảnh thiếu niên, thoát nhìn tuổi rất là nhỏ, hé ra khuôn mặt thiên sứ thuần nhiên, song đồng hắc như điểm nước son, cả người tựa như dùng bạch ngọc tạo hình mà thành tinh xảo. Tóc dài như mực ướt sũng, tùy ý trát ở sau đầu, vài sợi tóc nghịch ngợm ở trán chóp lên, cư nhiên có một tia mỹ hoặc hương vị, tựa như nữ tử ôn nhu. Nhưng là, kia thiếu niên ánh mắt anh khí cùng khí chất, đồ lại không giống như là nữ tử. Bất quá lại làm cho người ta không thể phủ nhận, đây là hé ra tuyệt mỹ dung nhan.

“Ngươi là, tiểu khát cái?” Vừa hoài nghi vừa kinh diễm, Trang Sinh rốt cục nhìn không được lấp bắp mở miệng. Cố Duy Nhất nhìn thấy mắt thanh hai người kinh ngạc mới hiểu được, “Tuyệt” cùng “Đầu dung” được hiệu chỉ có một ngày, bình thường nàng đều phi thường chú ý, mỗi ngày buổi sáng đều phải vẽ loạn một lần. Mà nay sau khi tắm rửa, nhất thời chính mình cao hứng cư nhiên đã quên, nhìn không được ảo não.

“Là ngươi.” Bùng tỉnh đại ngộ lại không có bao nhiêu biểu tình kinh ngạc Mộ Nhã Luân, hơi kích động mở miệng. Thật lâu trước kia ở Túy Hương lầu, chỉ có gặp mặt một lần thiếu niên, bất quá, ngày đó hắn bên người không phải còn có một cái tuyệt mỹ như liên nam tử sao? Ngày đó xem bọn hắn bộ

đáng, hẳn là người nhà giàu, mà nay, hẳn như thế nào sẽ là như vậy tình trạng?

Xảo diệu che dấu trụ đáy lòng dâng lên nhỏ nhỏ kinh ngạc, Mộ Nhã Luân đậm cười, dùng khẳng định ngữ khí mở miệng: “Tuyệt Vô Song.”

Cố Duy Nhất cũng là cực kinh ngạc, không thể tưởng được chỉ gặp một lần, tuy rằng trên thực tế là hai lần, nhưng là hẳn cư nhiên nhớ kỹ tên chính mình. Bất quá chính mình lúc đó chẳng phải nhớ kỹ hẳn sao, còn làm hại ca ca ghen. Nghĩ đến đây, liền một trận đau lòng.

“Mộ công tử, không thể tưởng được người còn nhớ rõ ta.” Cố Duy Nhất thu hồi sắc mặt bi thương, mặt lộ vẻ cảm kích, “Cám ơn ân cứu mạng của người, Vô Song rất là cảm kích.”

“Gặp lại cũng là hữu duyên, Tuyệt công tử mời ngồi. Đói bụng đi, ăn trước chút cháo?”

Đem một chén cháo trứng muối nhỏ đặt ở trước mặt chính mình, Cố Duy Nhất không nhìn được một trận cảm động, thật cẩn thận nam tử, cư nhiên biết chính mình hiện tại đói muốn chết. Như vậy xảo diệu dời đi đề tài, duy hộ chính mình tôn nghiêm.

Tọa hạ, có lẽ từ từ ăn. Đói không phải nàng sĩ diện, đói bụng đã lâu, vốn sẽ không lang thôn hổ yết, như vậy dễ dàng thương đến dạ dày. Vẫn ăn hai bát cháo lớn, Cố Duy Nhất bụng mới thỏa mãn. Trong lúc đó, Mộ Nhã Luân vẫn đều là thần nhiên mỉm cười, mặt lộ vẻ sủng nịch nhìn nàng. Trang Sinh liền thấy mơ hồ, vừa ăn, một bên dùng nghĩ hoặc ánh mắt ở hai người trên người nhìn quét.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 34: Không Hiểu Tín Nhiệm

Sau khi ba người ăn xong bữa sáng, liền trở lại phòng khách sạn. Ngồi ở ghế viên mộc, Mộ Nhã Luân nhẹ tười cười như làn gió làm cho người ta tâm an.

“Tuyệt công tử như thế nào mà ra như thế này, lệnh huynh đâu?”

“Này,” Áp ứng, Cố Duy Nhất cũng không nghĩ lừa gạt hẳn, cũng không nghĩ đem ca ca chuyện tình nói cho hẳn. Cho dù chính mình đáy lòng đối hẳn có một loại không hiểu tín nhiệm, chuyện này rất trọng đại, hẳn đối với nàng, hiện tại cũng bất quá là một cái người xa lạ có vẻ quen thuộc thôi.

Làm như thấy rõ Cố Duy Nhất xấu hổ cùng không tiện, Mộ Nhã Luân cũng không tiếp tục hỏi đến. Mỗi người đều có chính mình bí mật, hẳn chưa bao giờ bắt buộc người khác, vạch trần người khác đau xót. Dời đi đề tài này, Mộ Nhã Luân mở miệng: “Như vậy, Tuyệt công tử về sau có tính toán gì không đâu?”

Tính? Cố Duy Nhất có chút mờ mịt, tự nhiên là muốn tìm đến ca ca, bọn họ ba người cùng nhau hưởng ngày tháng hạnh phúc. Nhưng là, hiện tại nàng nên làm cái gì? Đối Mộ Nhã Luân nói ra chính mình khổ trung, gọi hẳn đưa mình tìm người sao? Cho dù chính mình nói đi ra, hẳn khẳng định giúp sao? Dù sao cũng chỉ là người gặp mặt có hai lần, hẳn căn bản không có nghĩa vụ giúp nàng. Mà chính mình, cũng không có tư cách đi yêu cầu người ta hỗ trợ. Nhất thời, Cố Duy Nhất chán nản hạ đầu. Rầu rĩ mở miệng.

“Không biết.”

Nhìn Cố Duy Nhất kia ủ rũ bộ dáng, Mộ Nhã Luân không khỏi an ủi nói: “Không cần lo lắng, nếu là không chê, Tuyệt công tử có thể cùng ta hồi hàn xá.”

Lời này vừa nói ra, lại rước lấy Trang Sinh kinh ngạc phản đối: “Thiếu chủ, không thể! Bảo nội sao có thể làm cho người xa lạ tiến vào, nếu là tiết lộ.....” Nói tới đây, Trang Sinh làm như phản ánh mở miệng, “Tóm lại, thiếu chủ, Tuyệt công tử không thể tùy chúng ta trở về!”

“Trang Sinh! Xem ra là ta rất dung túng người, cũng là người quên ai là chủ tử?” Mộ Nhã Luân dung nhan luôn ôn hòa, giờ phút này cũng là giống như thay đổi thành một người lạnh lùng, nháy mắt cự nhân ở ngoài ngàn dặm. Trang Sinh không thể tin nhìn chủ tử tàn mát ra tức giận cùng sát ý, đáy lòng đánh cái rùng mình, oán hận nhìn thoáng qua Cố Duy Nhất, đau kịch liệt cúi đầu. Đồng cứng nói: “Thuộc hạ không dám.”

Thấy thế, Cố Duy Nhất cũng không phải không biết xấu hổ. Nàng không muốn làm phá hư tình nghĩa của người khác, đối với bọn họ mà nói, chính mình cũng là một cái người xa lạ, há có thể dễ dàng tin tưởng! Nàng cũng không quái Trang Sinh cho tới nay lạnh lùng cùng bất mãn, thể nhân đều là như vậy, phòng nhân chi tâm không thể không có.

“Mộ công tử, thỉnh không cần cho ta như thế khó xử. Ta dù sao cũng là cái ngoại nhân đột nhiên xuất hiện, tất nhiên là không thể như thế dễ tin. Công tử hảo ý, Tuyệt mộ tâm lĩnh.” Thành khẩn mở miệng uyển cự, Cố Duy Nhất biểu tình rất là chân thành tha thiết.

Mỉm cười, tựa hồ vừa rồi Mộ Nhã Luân chưa từng có xuất hiện quá bình thường, cả người tựa như mưa thuận gió hoà cùng ôn nhuận. Đối với này tình linh thiên hạ, Mộ Nhã Luân là một loại thích phát ra từ nội tâm, cùng với một loại không hiểu tín nhiệm. Cảm giác rất kỳ quái mà cũng thực vi diệu, muốn lưu lại hẳn, muốn nhìn đến hẳn ở chính mình bên người, theo lần đầu tiên ở Túy Hương lâu gặp nhau, hẳn còn có ý nghĩ như vậy. Rất là kỳ diệu, hẳn tổng cảm thấy bọn họ trong lúc đó, nhất định có một loại liên hệ nào đó. Cảm giác như vậy, phi thường mãnh liệt, có lẽ, nói không chừng bọn họ hội trở thành

tri kỷ. Đối với Trang Sinh vô lễ, hấn vẫn đều là tức giận. Chán ghét tâm tính hấn trông mặt mà bắt hình dong, chán ghét hấn tự nhận là chính mình tài trí hơn người đối trá, theo mình đã nhiều năm, lại vẫn là như vậy ngoan cố không thay đổi. Nhưng là, hấn sinh khí, cũng không tưởng đối hấn làm ra cái gì quá phận hành động. Tuy rằng ngoan cố, Trang Sinh đối chính mình trung tâm là chân thật đáng tin, hướng hồ nhiều năm qua, cũng một Trang Sinh cho tới nay tận chức tận trách chiều cố chính mình. Hấn là người thị phi rõ ràng, dù có ôn nhuận mãi, cũng là biết nổi giận. (chém đó, hô hô)

“Tuyệt công tử không cần đa tâm, gia nô mạo phạm, ta lúc này hướng người giải thích. Mộ mỗ rất là thành tâm mời người làm khách hàn xá, mong rằng Tuyệt công tử cấp Mộ mỗ này mặt mũi.”

Nhìn như ôn hòa khản cầu, nhưng là ân ân dẫn theo uy hiếp, ý tứ người không đi chính là khinh thường ta. Cố Duy Nhất có chút bất đắc dĩ, không thể tưởng được một người dễ ở chung như vậy, nhưng cũng không thể coi khinh, nói chuyện mềm nhẹ nhưng mang cứng rắn, làm cho người ta cự tuyệt không được. Nhưng là nàng biết, hấn bắt quá là vì duy hộ chính nàng mặt mũi cùng tôn nghiêm thôi. Như vậy cần thận săn sóc, khắp nơi vì mình suy nghĩ, vẫn là như vậy một cái tuyệt mỹ thoát tục kỳ ảo nam tử, không biết nữ tử nào, hội may mắn có được tình yêu của hấn. Bất quá, tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng cũng không hâm mộ. Chỉ cần tìm được các ca ca, trở lại bên người bọn họ, chính mình, chính là người hạnh phúc nhất.

“Nếu như thế, Tuyệt cũng sẽ không chối từ.”

Một bên Trang Sinh, dùng ánh mắt xem địch nhân hung hăng nhìn chăm chăm Cố Duy Nhất. Tiểu tử này, trường đẹp mặt lại như thế nào, cư nhiên cứ như vậy mê hoặc thiếu chủ thần trí, nói không chừng là người môn nào phái ra mặt thám, cố ý đến sắc dụ thiếu chủ!

Nếu là Cố Duy Nhất nghe thấy hấn đáy lòng lời nói, khẳng định bật cười không thôi. Hấn hiện tại nhưng là nam tử, sắc dụ thiếu chủ, chẳng lẽ Mộ Nhã Luân sẽ là cái “Đồng chí” sao, này Trang Sinh, ý tưởng cũng thật sự rất hảo ngoạn.

“Khó được hữu duyên gặp nhau, không bằng chúng ta xưng huynh đệ? Ta gọi là người Tuyệt đệ, người bảo ta Mộ ca ca?”

Ách, Cố Duy Nhất cảm thấy chính mình mồ hôi lạnh đều nhanh yếu toát ra đến đây. Tuyệt đệ, Mộ ca ca? Sờ sờ trên tay nổi da gà, có chút không được tự nhiên mở miệng: “Như vậy giống như không tốt lắm đâu, không bằng người gọi ta Vô Song, ta gọi là người Mộ huynh là tốt rồi!” Thăng hô tên, cũng là thân thiết, khả trăm ngàn không cần loại này cách gọi.

Trầm ngâm một chút, Mộ Nhã Luân mỉm cười nói: “Như vậy cũng tốt, Vô Song, thật không dám đầu điểm, ta là Lam Tuyệt bảo bảo chủ, lần này muốn hồi bảo xử lý một việc vụ.”

Lam Tuyệt bảo? Chưa từng nghe qua, xem Trang Sinh vẻ mặt tự hào bộ dáng, chẳng lẽ là bang phái rất danh đại? Cố Duy Nhất lắc lắc đầu: “Mộ, Mộ huynh, kỳ thật ta từ nhỏ sinh sống ở thâm sơn rừng già, đối ngoại mặt thế giới cũng không phải rất rõ ràng, cho nên, ta cũng không biết Lam Tuyệt bảo là cái gì địa phương, mong rằng Nhã Luân không lấy làm phiền lòng a!”

Như vậy a! Mộ Nhã Luân trong lòng vừa động, khó trách hấn thoát nhìn không chút nào hiểu biết, như thế đơn thuần trong vắt, cũng là một khối mỹ ngọc không có trải qua thế tục dơ bẩn. Cảm thấy đối Cố Duy Nhất lại dâng lên một cỗ thương tiếc ý, nhưng là một bên Trang Sinh, liền lấy ánh mắt nhìn kẻ nhà quê, khinh thường hướng Cố Duy Nhất liếc một cái, giống như đang nói: Cô lậu quá vẫn! Hoàn toàn quên chính mình vừa mới đem người nào đó trở thành mặt thám, tự cho là Lam Tuyệt bảo cỡ nào nổi danh, người trong thiên hạ vọng tưởng tiến vào.

Người này, Cố Duy Nhất sáng sớm liền nhận ra hấn là chủ trì hoa đăng hội đêm đó, như vậy Mộ Nhã Luân không hề nghi ngờ chính là người chế tác song sinh hoa đăng, cũng chính là chủ nhân trong miệng hấn ngày ấy. Không thể tưởng được ngày đó thoát nhìn khôn khéo có khả năng trung niên nam tử, cư nhiên là người nghi thần nghi quỷ, bụng dạ hẹp hòi, thật sự là người không thể nhìn tướng mạo. Không nghĩ đến ý đến hấn, lại lập tức dưới đáy lòng đạo qua một vòng tâm tư: Ngày đó sát thủ là ở lúc Trang Sinh lấy hoa đăng mà xuất hiện, các ca ca nhất định hội đối hấn có điều hoài nghi, khẳng định hội phái người truy tra, nói không chừng vào Lam Tuyệt bảo, còn có thể có ca ca tin tức đâu?

Lần này Lam Tuyệt bảo, chính mình nhất định phải vào xem mới được.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 35: Sát Bên Người Mà Qua

Mộ Nhã Luân thật là một cái rất cẩn thận ôn nhu nhân, hấn đối Cố Duy Nhất sùng nịch, thường thường sẽ làm nàng lâm vào một loại ảo giác, giống như ca ca ngay tại bên người, bọn họ chưa từng có tách ra giống nhau. Ở khách sạn đợi ba ngày, xử lý tốt muốn làm chuyện tình, Mộ Nhã Luân đã muốn tính hồi trang, liền kêu Trang Sinh thu thập hành lý, Cố Duy Nhất tự nhiên đi theo bọn họ. Bất quá nàng không có gì này nọ, rất là thanh nhàn, liền cùng Mộ Nhã Luân tiến lên xe ngựa, ngồi ở bên trong chờ đợi.

“Vô Song, người xem tựa hồ không quá cao hứng, có chuyện gì sao?” Sâu sắc Mộ Nhã Luân, kỳ thật trừ bỏ lần đầu tiên khi nhìn thấy hấn (hấn ở đây là Nhất Nhất), thấy qua hấn đối với ca ca lộ ra tươi cười hạnh phúc không che dấu. Đến bây giờ, hấn cũng không có thấy hấn thiết tình mỉm cười. Nhất định là trải qua chuyện gì đi, nếu không, lấy vẻ mặt ca ca hấn như vậy đối hấn sùng ái đến ý, nhất định sẽ không vì chút tức giận mà không để ý tới.

“Không có việc gì.” Miễn cưỡng cười, Cố Duy Nhất vì sự săn sóc của hấn cảm động, nhưng cũng không nghĩ tiếp tục dây dưa đi xuống. Nàng tin tưởng,

rất nhanh, nàng có thể cùng ca ca gặp mặt. Nếu nói, ý nghĩa việc chính mình trọng sinh là vì bọn họ mà tồn tại, tự nhiên sẽ không làm cho bọn họ, cứ như vậy thất lạc không thể gặp lại.

Mộ Nhã Luân trên mặt tuyệt đại tao nhã xẹt qua một tia thất vọng cùng đau lòng, nháy mắt lại chôn vùi. Ôn nhu nói:“Hồi trang lộ trình có chút xa xôi, ta đi cho người mua một ít đồ ăn vặt, một hồi ở trên xe cũng không đến nỗi buồn, người trước tiên ở trên xe ngựa chờ ta một lúc.”

Nói xong, đã muốn xóc màn xe đi xuống. Cố Duy Nhất gọi lại không kịp, cũng chỉ đành chấp nhận. Hiện tại nàng, nào có tâm tình ăn đồ ăn vặt a! Huống hồ, hẳn thực nghĩ đến nàng là tiểu hài tử sao, mười lăm tuổi, cho dù nam tử cũng là muốn thành niên, loại đồ ăn vặt này nọ, là tiểu hài tử dưới mười tuổi mới thích đi.

Bất đắc dĩ biết biết miệng, nàng thật sự là thực buồn bực a!

Một người nhàm chán ngồi, màn xe bị rút ra, là Trang Sinh. Bất mãn trừng mắt nhìn Cố Duy Nhất liếc mắt một cái, ngữ khí hùng hực nói:“Thiếu chủ đâu?”

Người này, bọn họ có cái gì thâm cừ đại hận sao? Nàng Cố Duy Nhất chính là người gặp người thích, còn lần đầu tiên có nhân như vậy không chút nào che dấu bài xích nàng, chán ghét nàng, điều này làm cho chính mình thực không thoải mái. Nàng tự nhận chính mình không có làm sai cái gì, cũng không có làm chuyện thương tổn hân, hẳn dựa vào cái gì mà đối đãi nàng như vậy?

Lập tức cũng không nề mặt, nàng Cố Duy Nhất, cũng không phải là người rộng lượng. Không mượn không nhặt ném ra một câu:“Ta như thế nào biết?”

“Người không biết? Thiếu chủ là cùng người cùng nhau ngồi ở trong xe ngựa, thiếu chủ không thấy người cư nhiên không biết? Xú tiểu tử, đừng tưởng rằng người sinh có ra gương mặt xinh đẹp liền nể hoặc thiếu chủ chúng ta, còn lừa thiếu chủ mang người tiền bảo. Ta nói cho người, ta sẽ vẫn nhìn của người, nếu làm ra sự tình gì, làm hại chúng ta bảo lý bí mật tiết lộ đi ra ngoài, ta không giết người ta sẽ không kêu Trang Sinh!”

“Nga,” Cố Duy Nhất hơi trào phúng nhìn hân một cái,“Tốt lắm, người đã kêu ‘Trang tử’ đi, ta sẽ không miễn cưỡng của người!”

“Người!” Hung hăng mở to hai mắt, Trang Sinh tức giận toàn thân phát run.“Người thiếu đức ý, ta nhất định sẽ ở trước mặt thiếu chủ vạch trần mặt nạ của người!”

Có bản lĩnh, hẳn liền đi vạch trần đi, nàng Cố Duy Nhất trên mặt, cũng không có cái gì mặt nạ! Mặc kệ hân, tự tìm xui. Dứt khoát nhắm mắt lại, suy nghĩ đứng lên.

Gặp Cố Duy Nhất ngay cả nhìn cũng không thèm liếc mắt tới chính mình một cái, Trang Sinh lại khí bão nổi, nhưng cũng không thể làm gì, phần nộ buông màn xe, đi ra ngoài tìm kiếm thiếu chủ.

Nhắm mắt lại Cố Duy Nhất, cũng không có thấy kia màn xe hạ xuống trong nháy mắt, xuất hiện hai cái thân ảnh ở đầu đường. Kia quần áo tử y, yêu mị khuynh thành nam tử, cùng với bên cạnh hân, cái kia áo trắng như tuyết, trong trẻo nhưng lạnh lùng như liên nam tử. Hai gương dung nhan giống nhau như đúc, là một đường phong trần tiêu tụy cùng vô tận sầu bi lo lắng. Chính là trong nháy mắt đi qua, như được định trước, cứ như vậy sát bên người mà qua.

Nếu, không có đột nhiên toát ra Trang Sinh, nàng có thể hay không, sẽ không hội như vậy dễ dàng bỏ qua? Nhưng là thời gian, vĩnh viễn sẽ không rút lui, cũng sẽ không trọng đến.

Nhan Châu thành đường cái, Tuyết Vân Ca cùng Tuyết Trục Nguyệt vừa mới tới, lại vô tâm thương thức phồn hoa ở Nhan Châu. Hôm qua thu được âm ảnh mặt báo, nói đã muốn chứng thật Nhất Nhất bị Lam Tuyết bảo bắt, hiện tại nhốt tại địa lao. Bọn họ Nhất Nhất, là phùng ở lòng bàn tay che chở, ngay cả một chút nhỏ vết thương đều đã đau lòng nửa ngày, như thế nào có thể chịu được cái loại sống không bằng chết ở lao ngục, trải qua những ngày mịt mù, tối tăm, hắc ám? Nghĩ đến Nhất Nhất bị ủy khuất cùng khổ sở, bọn họ liền khổ sở không thôi. Thật lớn phần nộ đánh úp lại, lần này bọn họ nhất định phải mưu đồ bí mật tấn công Lam Tuyết bảo, hủy đi cái gọi là vô lâm chí tôn!

“Ca, lần này hành động trọng đại, chúng ta phải vạch kế hoạch một đoạn thời gian mới được. Lam Tuyết bảo luôn luôn thần bí, liền ngay cả này bảo ở nơi nào cũng ít người biết, chúng ta tuyệt đối không thể hành động thiếu suy nghĩ.”

“Ta biết, đi trước Tuyết Nguyên Biệt trang đi.”

Giục ngựa, xoay người, khóe mắt không cẩn thận nhìn thấy một thân ảnh xa lạ dị thường quen thuộc. Tâm, kịch liệt nhảy đứng lên, cái kia tinh tế mà nhu nhược bóng dáng, sẽ là Nhất Nhất của bọn họ sao?

“Chờ một chút!”

Chuyển thân ngựa, Tuyết Vân Ca hướng xe ngựa phía trước chạy nhanh như bay mà đi. Làm như nghĩ tới cái gì, Tuyết Trục Nguyệt cũng vỗ mông ngựa, nhanh chóng chạy theo.

Mộ Nhã Luân mua một ít đồ ăn vặt, còn có chút bộ sách giải buồn, liền hướng tới xe ngựa đi đến. Không để ý tới Trang Sinh bất mãn oán giận, hẳn lên xe ngựa, Cố Duy Nhất đang ở nhắm mắt nghỉ ngơi. Nghe thấy tiếng vang liền mở mắt. Ôn nhu cười, Mộ Nhã Luân quơ quơ vật trong tay,“Chuẩn bị đi đi.”

“Ân.” Cố Duy Nhất gật gật đầu, Mộ Nhã Luân liền đối với Trang Sinh ý bảo, buông màn xe, xe ngựa bắt đầu đi.

Mà mặt khác một bên, bên hướng một chiếc xe ngựa Tuyết gia huynh đệ, mãnh liệt rút ra trường kiếm đẩy màn xe ra, lại khi nhìn thấy gương mặt xa lạ trong xe ngựa đang kinh hãi không thôi, đáy mắt hiện lên mãnh liệt thất vọng cùng bi thương.

Không phải a, không phải bọn họ Nhất Nhất! Cho dù thân hình rất giống, cũng là một cái người xa lạ có cũng được mà không có cũng không sao. Quá mức tưởng niệm cho nên thành bệnh sao, ngay cả một chút tương tự, đều đã mê hoặc truy đuổi, sau đó là vô tận tuyệt vọng cùng mất mát. Ngay như vậy, phải bao lâu mới có thể biến mất đây? Như vậy một ngày một đêm tìm kiếm cùng lo lắng, khi nào mới có thể gặp nhau đây?

Ông trời, người nếu thật sự đem chúng ta sinh thành yêu ma, như vậy nên làm cho chúng ta đoạn tình tuyệt yêu, trở thành chân chính tu la, mang theo mãnh liệt hận thù đem thế giới này biến thành nhân gian địa ngục. Nhưng là vì cái gì, vừa muốn cho chúng ta hy vọng, lại thời điểm có được tình yêu liền tàn nhẫn bóc ra? Cũng là người cảm thấy chúng ta chịu cực khổ, còn không đủ để đem chúng ta hủy diệt, lại lần nữa nhận thức thế giới này?

Không! Tuyệt không! Bọn họ không hề là cái nhát gan đứa nhỏ không biết gì mười năm trước, sẽ không để cho vận mệnh của chính mình bị người khác nắm giữ, bị lường gạt bị giam lên. Nếu trên thế giới thật sự có vận mệnh, như vậy bọn họ, sẽ làm vận mệnh chi thân. Người khác sinh mệnh, đều phải hoàn toàn toàn toàn nằm ở trong lòng bàn tay bọn họ! Mặc kệ trả giá cái dạng gì đại giới, cũng muốn đem Nhất Nhất tìm trở về, không bao giờ tách ra nữa!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 36: Lam Tuyết Bảo

Xe ngựa tinh xảo, đằng hoàng mà không hoa lệ, chậm rãi chạy vào Nhan Châu Tây Môn. Cố Duy Nhất nhìn này tiểu khu vài ngày trước chính mình còn đứng ở nơi này làm khát cái, có chút nghi hoặc bọn họ có phải hay không đi sai đường, đến sai địa phương. Nơi này, nhưng là Nhan Châu nổi danh xóm nghèo a, nàng ngày đó vì thoát khỏi Lam Thánh Lăng truy tung mới bắt đầu chạy vào chỗ của khát cái, hiện tại quanh quẩn một vòng, lại trở về?

Thấy rõ ánh mắt nghi hoặc của Cố Duy Nhất, Mộ Nhã Luân đạm cười giải thích: “Một hồi sẽ biết, đừng nóng vội.”

Xe ngựa chạy tiến khu phố rách nát, kỳ quái là, này bản dân kiến quái bất quái (không kinh sợ khi thấy chuyện quái dị), tuyệt không ngạc nhiên. Ngược lại có rất nhiều người, lấy ánh mắt sùng bái kính ngưỡng, hướng tới xe ngựa xem. Mà giờ phút này Trang Sinh, trên mặt kia thần thái cao ngạo tự hào, giống nhau hiện tại cho hắn một cái đuôi, là có thể lập tức vênh lên trời. Nói thực ra, Cố Duy Nhất rất là phản cảm người như thế, giống như quang sáng là của chính hắn, luôn cho rằng chính mình tài trí hơn người. Kỳ thật, hắn cũng bất quá là một cái hạ nhân làm công của Lam Tuyết bảo thôi, làm gì coi chính mình giống như chủ nhân, như vậy diễu võ dương oai. Xem ra, nàng cùng này Trang Sinh, đều là tướng xem hai sinh ghét a! (Còn chị cũng có khác là bao, không có Nguyệt ca, Vân ca, số chưa chắc đã sướng. Ghét)

Tiếp cận một cái ngõ nhỏ yên lặng, xe ngựa ngừng lại, Mộ Nhã Luân đứng dậy, ý bảo bọn họ có thể xuống xe. Cố Duy Nhất tò mò nhìn hắn một cái, thuận theo đi xuống.

Trước mặt là một bức tường đồ vụn thập phần rách nát, không cần nói cho nàng, nơi này chính là Lam Tuyết bảo đi?

Ánh mắt mê hoặc, chống lại Mộ Nhã Luân ôn hòa tươi cười, gật gật đầu, Mộ Nhã Luân đi đến đầu tường, xuất ra một khối ngọc bội màu lam, đối với chính ngọc dương quang, làm cho kia hào quang nghiêng tiến phần rộng ruột ở giữa ngọc bội, một đạo ánh mặt trời phản xạ đến mặt tường, nháy mắt, chậm rãi bao trùm. Bạch quang bao trùm, một đại môn màu trắng giống như cửa châu Âu xuất hiện ở trước mặt ba người.

Kinh ngạc tròn mắt, Cố Duy Nhất không tin lắc lắc đầu, nhu nhu khỏe mắt, cơ hồ nghĩ đến chính mình tiến nhập thế giới ma pháp! Buồn cười kéo tay nàng, đem còn tại gốc gác Cố Duy Nhất mang vào Lam Tuyết bảo, đáy mắt Mộ Nhã Luân, có nhỏ nhỏ thực hiện được ý cười.

Tiến nhập đại môn, tiến vào trước mặt là một cái vườn hoa to lớn, mà ở phía trước vườn hoa, là một tòa thành màu trắng đầu nhọn thật lớn, thoát nhìn giống như có ba tầng, mới gặp khoảnh khắc, Cố Duy Nhất còn tưởng rằng Nhà Trắng ở nước Mỹ bị chuyển đến nơi đây, đáy mắt là tràn đầy không dám tin. Bốn phía là bụi cây xanh um tươi tốt thường thành (màu xanh luôn luôn không đổi), còn có đủ loại hoa cỏ không biết tên, mà kia tòa màu trắng cung điện, an vị ở bên trong cảnh sắc xinh đẹp như vậy, làm bừng tỉnh tiên cảnh, tốt đẹp đến bất khả tư nghị. Trên mặt đất là mặt cỏ xanh, tu kiến chính tề mà lại quy củ, ngay cả đi từng bước, đều làm cho Cố Duy Nhất cảm thấy đau lòng. Thiên không là loài chim không biết tên cùng con bướm nhẹ nhàng bay, thanh âm thiên nhiên đẹp nhất, không ngừng ngâm xướng.

“Nơi này, là nhân gian tiên cảnh sao?”

Thì thảo nói nhỏ, Cố Duy Nhất đã muốn hoàn toàn trầm mê.

Anh mắt mang chút sủng nịch, nhìn hắn, bộ dáng vui vẻ trầm mê như vậy, làm cho Mộ Nhã Luân rất là vui mừng. Không biết như thế nào, hắn có thể đọc thấy đáy mắt hắn là tịch mịch cùng bi thương, bất quá là một cái thiếu niên mười lăm tuổi, là cái gì làm cho hắn mất đi vui cười? Không hiểu, hắn chính là muốn làm cho hắn vui vẻ, không đắm chìm ở trong đau thương. Việc này, không quan hệ phong cảnh.

Một cái áo trắng như tuyết tuấn tú nam tử đi lên tiến đến, đối với Mộ Nhã Luân khom người chào: “Thiếu chủ, ngài đã trở lại.”

“Phù Quang, đi chuẩn bị một gian phòng, ngay tại bên cạnh Tuyết điện của ta là tốt rồi.”

“Là, thiếu chủ.” Nam tử kêu Phù Quang kinh ngạc nhìn Cố Duy Nhất liếc mắt một cái, liền xoay người rời đi.

Mộ Nhã Luân quay đầu lại, nhìn về phía Cố Duy Nhất: “Vô Song, nơi này chính là Lam Tuyết bảo, ta trước mang người đi dạo được không? Một hồi đi ôn tuyết tắm rửa, ta lại đưa người đi phòng của mình.”

Gật gật đầu, an bài như vậy tốt lắm. Nàng hiện tại, cấp tốc không kịp đợi, muốn hảo hảo xem xét một chút tòa thành như vậy xinh đẹp xa hoa đâu! Bởi vì này thật sự làm người ta rất ngạc nhiên, cùng loại với kiến trúc tòa thành châu Âu, như thế nào có khả năng sẽ xuất hiện ở thế giới xa xưa này? Còn có chính là, vừa mới nhìn đến Mộ Nhã Luân trong tay kia khối màu lam ngọc bội, trong trí nhớ, chính mình tựa hồ ở nơi nào nhìn đến. Lam Tuyết bảo thân bị, giống như có một lời dẫn dắt năng, nơi này, giống nhau có cái gì đó mà chính mình tương lai muốn được đến.

Toàn bộ bảo tháp phần im lặng, giống như không có ai. Nơi nơi đều là một mảnh trống rỗng, ngẫu nhiên có mấy người mặc giống Phù Quang, toàn thân quần áo trắng thuần ngẫu nhiên xuất hiện, ở bảo lý hành tẩu, giống như tuần tra. Còn không chờ Cố Duy Nhất phát biểu nghi hoặc, Mộ Nhã Luân liền tự động mở miệng.

“Đây là Tuyết vệ trong bảo, có chuyện gì người đều có thể hỏi bọn họ, bọn họ chủ yếu là vì giải quyết vấn đề cảnh giới an toàn mà tồn tại.”

“Nhưng là, vì cái gì ta cảm thấy, trong bảo giống như không có bao nhiêu người a?”

“Ha ha” Cười nhẹ, Mộ Nhã Luân hòa nhã nói: “Lam Tuyết bảo bí ẩn đến cực điểm, tuyệt không có người tìm được. Bọn họ tất cả đều che dấu đi lên, người tự nhiên nhìn không tới. Trừ phi trong bảo phát sinh sự cố, cảnh linh vang lên, nếu không bọn họ sẽ không xuất hiện. Ta nghĩ muốn đem Lam Tuyết bảo trở thành một cái không có chiến tranh, ôn ào nào động cùng cực khổ nhân gian thiên đường, người cho rằng đâu?”

Nhân gian thiên đường? Thật sự là rất đẹp, nhưng cũng khó có thể thực hiện nguyện vọng a! Lần đầu tiên, Cố Duy Nhất thập phần còn thật sự nhìn dung nhan trước mắt này. Ôn nhuận, cẩn thận, nhất mi liếc mắt một cái, lưu động đều là nói không hết lo lắng. Ngũ quan không phải cực kì xuất sắc, tổ hợp cùng một chỗ lại kỳ dị hấp dẫn tầm mắt mọi người, nhất cử nhất động, đều chọc người chú mục, phong hoa tuyệt đại. Tâm hần, liền giống như tên của hần, diện mạo của hần, là lịch sự tao nhã, ôn nhu. Quan tâm đến đám người bình thường, xem bản thân ngang hàng với mọi người (chém thôi), khát vọng cuộc sống tốt đẹp bình tĩnh cùng thế giới không có hỗn loạn. Cho dù là ở hiện đại xã hội vật tư, cái gọi là mỗi người ngang hàng, cũng không có người, giống như hần, thiết tình đối đãi mỗi người bên người đi.

“Nguyện vọng của người, rất đẹp. Nhưng là, ta lại biết, đây là khó có thể thực hiện. Không phải không đồng ý suy nghĩ của người, chính là, thế giới này, là hiện thực. Có một số việc, cho dù người dùng hết toàn lực, cũng vô pháp thay đổi. Bởi vì dục vọng của con người, vĩnh viễn vô chừng mực.”

“Người.....” Mộ Nhã Luân nhìn nàng một cái, cũng là trầm mặc. Muốn biện giải, lại không thể nào nói lên.

“Tốt lắm, không cần tưởng này đó chuyện tình không vui. Mộ huynh, người không phải muốn dẫn ta đi thăm Lam Tuyết bảo sao?” Miễn cưỡng nhắc tới tươi cười, Cố Duy Nhất vụng về nói sang chuyện khác.

“Đúng vậy.” Phối hợp nở nụ cười, Mộ Nhã Luân làm sao không biết hần tâm ý. Chỉ có chân chính đem chính mình làm bằng hữu, mới có thể như vậy thẳng thắn đi. Liền giống như hần nói, thế giới này, sẽ không bởi vì ý nghĩ của chính mình mà thay đổi. Hần luôn luôn, đều quá mức mỹ hóa hết thảy.

Chính là, hần như vậy nguyện vọng, ở một cái địa phương nhỏ, hần là, có khả năng thực hiện đi. Lại không biết, hôm nay hần như vậy tốt đẹp ý tưởng, ở vài ngày không lâu sau đó, hồi phi yên diệt.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 37: Nghi Hoặc

Nhà thủy tạ biệt viện.

“Điện hạ, bọn họ, đã muốn, tới Nhan Châu. Chính là, còn không có, hành động.” Thở dài thanh âm vang lên, Lam Thánh Lăng nhìn hần một cái, sắc mặt trầm tĩnh.

“Bọn họ tìm không thấy cửa vào Lam Tuyết bảo, huống hồ một cái thế lực lớn như vậy, há có thể dễ dàng xuất thủ.” Trầm ngâm một chút, Lam Thánh Lăng tiếp tục mở miệng.

“Phân phó nhân bên kia dẫn bọn hần đi vào, cũng nói Tuyết Vô Song bị dụng hình, ta cũng không tin bọn họ không vội!” Đáy mắt phát ra tinh quang nhíp nhân, khí thế bức người: “Còn có, nhanh đem Tuyết Vô Song tìm trở về cho ta, trở lại vị trí nàng nên ở, nàng là lợi thế cuối cùng của chúng ta!”

“Là, điện hạ.”

Mặt thất hắc ám, nền mờ nhạt bắn ra nhiều điểm ánh sáng, trên ghế lim hắc ám, ẩn ẩn xuất hiện một cái thân ảnh thon dài, trước mặt thư trác, mấy cuốn giấy phân tán một bên. Ngoại lệ trên một cái ghế, đồng dạng ngồi một cái nam tử, chính là cúi đầu, giống như trầm tư.

Cửa phòng bị mở ra, quần áo ám ảnh xuất hiện, quỳ một gối xuống, khăn khăn vô ba thanh âm vang lên; “Thuộc hạ Na, gặp qua chủ thượng.”

“Người chính là ám ảnh giấu ở Lam Tuyết bảo?” Trong bóng đêm một nam tử quay đầu, một đôi song đồng màu tím lộng lẫy như thủy tinh lóe ánh sáng yêu dị, rõ ràng là ở trong bóng đêm, lại giống nhau ở dưới ánh mặt trời chiếu, tràn đầy lưu quang. Tuyết mỹ cổ điển khuôn mặt, tà mị làm cho người ta không thể hô hấp.

Na nâng lên đầu nháy mắt hạ thấp xuống, không dám nhìn thẳng hai mắt như vậy yêu dị. Quả nhiên là tuyết mỹ yêu tinh, nhưng cũng giống như yêu ma nhiếp nhân a!

“Là.”

Nheo lại liếm điểm lục mâu, một bên vẫn không có ra tiếng Tuyết Trục Nguyệt mệnh lệnh nói: “Ngẩng đầu lên.”

Tựa hồ có chút do dự, một lát sau, Na vẫn là ngẩng đầu lên, lộ ra khuôn mặt bình thường vô cùng. Nhìn đến Tuyết Trục Nguyệt lục mâu, hẩn trong mắt hiện lên một tia dị thường, nháy mắt lại cường chế trấn tĩnh xuống dưới, tùy ý Tuyết Trục Nguyệt nhìn hẩn tinh tế đánh giá, lợi hại ánh mắt càng không ngừng ở hẩn trên người qua lại nhìn quét.

“Vì cái gì, ta giống như chưa từng có gặp qua người?” Hoài nghi ánh mắt sắc bén nhìn thẳng Na, Tuyết Trục Nguyệt con mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng lục, là nghiêm nghị không thể bỏ qua.

“Chủ thượng ngày ngày bận rộn, như thế nào gặp qua Na như vậy tiểu nhân vật.” Không nhanh không chậm mở miệng, Na vẻ mặt trấn định, bình tĩnh lạnh nhạt.

“Đúng vậy, trừ bỏ hai mươi cái Tuyết y vệ, chúng ta xác thực gặp qua nhiều cấp dưới, lý do của người thực đầy đủ, ta không lời nào để nói.” Tuyết Trục Nguyệt trả lời, ngữ khí không tốt. Hẩn chính là hoài nghi người này, không thể nói rõ lý do là cái gì, chính là cảm giác.

“Tốt lắm, Nguyệt.” Cảnh cáo nhìn Tuyết Trục Nguyệt liếc mắt một cái, dù nghi hoặc như thế nào cũng không thể biểu hiện như vậy rõ ràng, đã thảo kinh xa sẽ không tốt lắm. Lại xoay người, nhìn về phía thượng ám ảnh: “Là Na đi, Lam Tuyết bảo ở nơi nào?”

Bình tĩnh hỏi vấn đề rất muốn biết đáp án, Tuyết Vân Ca từ trên cao nhìn xuống nhìn xuống Na.

“Nhan Châu Tây Môn.”

“Hừ!” Cười lạnh một tiếng, ánh mắt Tuyết Vân Ca lạnh thấu xương tựa như lợi đao, nguy hiểm mở miệng: “Na, người là không muốn sống sao, cứ nhiên dám trêu đùa chúng ta như vậy?” Ai đều biết Tây Môn là địa phương như thế nào, trong lời nói Na, hiển nhiên không thể làm bọn họ tin.

“Đợi ngày mai chủ thượng cùng thuộc hạ đi Tây Môn, sẽ gặp hiểu được thuộc hạ có hay không nói dối.” Na nhưng thật ra trầm tĩnh, không chút hoang mang mở miệng trả lời, tựa hồ không có cảm ứng được Tuyết Vân Ca tức giận.

“Phải không? Kia bản trang chủ sẽ nhìn xem người nói thật hay không, ngày mai ta liền cùng người đi một chuyến.” Trầm ngâm một hồi, Tuyết Vân Ca mở miệng, lãnh liệt ánh mắt nhìn thẳng hẩn.

“Thuộc hạ lên vào Lam Tuyết bảo đã có một năm, tuyệt không dám lừa gạt chủ thượng.”

“Nếu như thế, vậy người nói tình trạng bên trong Lam Tuyết bảo đi.” Cũng là một bên Tuyết Trục Nguyệt, hồ hững hờ.

Na giống như hồ thẹn giận tái mặt, “Thuộc hạ vô năng, ở trong bảo chính là một cái tiểu tốt tuần tra ngục giam trong bảo. Không có trải qua bảo chủ cho phép, trừ bỏ Tổ y sử giả, ai cũng không thể chân chính vào bảo nội. Bởi vậy, Lam Tuyết bảo đến tốt cùng là thế nào tình trạng, thuộc hạ cũng không biết.”

“Không biết?”

Tuyết Trục Nguyệt hẹp dài lục mâu vi tiêm, đột nhiên vươn tay, thân thể giống một trận gió lướt tới trước mặt Na, khắp trụ cổ hẩn, cả giận nói: “Đù, theo câu đầu tiên người nói liền trăm ngàn chỗ hở! Nếu người tiến Lam Tuyết bảo, như thế nào không biết tình hình bên trong mà kể lại? Cho dù Lam Tuyết bảo phòng vệ nghiêm mật theo như lời người, người một cái nhỏ nhỏ ngục tốt lại như thế nào biết Nhất Nhất hiện tại thân hãm Lam Tuyết bảo?”

Khí thế bức nhân chất vấn, trên tay lực đạo không ngừng gia tăng, Na trên mặt hiện ra sắc tím hồng, hiển nhiên đã muốn không thở nổi. Giấy dựa lác đầu, Na trong ánh mắt tràn đầy nóng lòng giải thích lo lắng. Đáng tiếc, Tuyết Trục Nguyệt không chút nghĩ nguyện ý buông ra, đẩy mắt hiện lên thâm trầm sát ý.

“Chủ, chủ thượng,,,,,”

Đứt quãng rên rỉ, kịch liệt thở thanh, Na huy động tứ chi muốn thoát khỏi, nhưng không có dự đoán được Tuyết Vân Ca công lực như thế cao cường, căn bản gãy không ra đến. Kỳ thật Na cũng coi như may mắn, Tuyết Trục Nguyệt hiện tại căn bản không có ý tứ thực sự giết hẩn, mặc kệ lời hẩn nói là

thật là già, bọn họ không có khả năng buông tha một chút ít manh mối tìm được Cố Duy Nhất.

“Tốt lắm, Nguyệt, buông hẳn ra, làm cho hẳn nói đi.” Thật lâu sau, Tuyết Vân Ca mở miệng, giống như ở vì Na cầu tình, miễn cưỡng nói.

Buông ra thủ, Tuyết Trục Nguyệt lui về ghế dài, ý ở mặt trên. Lãnh liệt ánh mắt lại thủy chung không có rời đi quá Na.

“Chúc, thuộc hạ, không có, không có nói sai. Mấy ngày trước đây thuộc hạ đang trực, thấy, thấy tiểu thư, bị dụng hình. ...”

“Ngươi nói cái gì?”

Phần nộ đứng dậy, ghế mộc trăm năm Tuyết Vân Ca cùng Tuyết Trục Nguyệt ngồi nháy mắt tứ phân ngũ liệt! Liên ngay cả mặt bạch ngọc đá cẩm thạch, cũng xuất hiện dấu vết nứt ra. Có thể thấy được nội tâm bọn họ có bao nhiêu phần nộ cùng táo bạo. Trong lúc nhất thời, bên trong nhỏ nhỏ phòng tối, tràn ngập mãnh liệt sát khí của bọn họ. Đáng thương Na, vừa mới mới bị khắp không thở nổi, hiện tại lại muốn đối mặt như vậy cường đại khí tràng, trong không khí áp lực mà thô bạo sát khí, giống như lưỡi dao lạnh như băng, cắt hẳn mỗi một tắc làn da, thống khổ khó nhin.

Mãnh liệt áp lực, làm cho Na nhin không được phun ra một ngụm máu tươi, xụi lơ.

Không nghĩ kiểm chế chính mình nội tâm sát ý cùng phần nộ, Tuyết Vân Ca lạnh lùng nhìn Na liếc mắt một cái, cường tự trấn định nói:“Còn xuất đi!” Hiện tại này Na còn không thể chết, khả hẳn nếu tiếp tục đứng ở nơi này, trong vòng nửa canh giờ hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Hẳn cùng Nguyệt, Kính đều đã muốn tu luyện đến đỉnh cấp, hiện tại đều như vậy không hề có kỵ phóng thích năng lượng, người thường là căn bản không thể thừa nhận. Cho dù là tuyệt đỉnh cao thủ, toàn lực chống cự, cũng sẽ trọng thương, cho dù tu dưỡng nửa năm sợ cũng không thể hoàn toàn khôi phục.

Nghiêng ngả lão đảo lao ra mặt thất, Na thân ảnh biến mất ở cửa. Tuyết Vân Ca ánh mắt u ám, hơi hơi thi lực, nhất thời một cỗ cường đại lực lượng bùng nổ mở ra, trừ bỏ vách tường bị tứ phân ngũ liệt vẫn miễn cưỡng duy trì hiện trạng, trong mặt thất chiếc bàn, bộ sách, đồ sứ, thiết khí, toàn bộ đều hóa thành bột phấn, chậm rãi đáp xuống.

Giờ phút này bọn họ quá mức phần nộ cùng sinh khí, đáy lòng đè nặng bất an cùng lo lắng, thậm chí còn có mãnh liệt hận ý, làm cho bọn họ không thể không phóng thích, nếu không, nhất định hội tẩu hỏa nhập ma. Tu luyện Kính chỗ hồng duy nhất, chính là một khi muốn giết người, nhất định phải kiến huyết, phải hủy diệt. Nếu không, thương tổn là chính mình bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 38: Rừng Cây Quỷ Di

Bình ổn tức giận, hai người đi ra mặt thất, trở lại phòng.

“Ca, cái kia Na trong lời nói, không thể quá tin.” Thay đổi quần áo, Tuyết Trục Nguyệt nằm dựa vào ghế, có chút mệt mỏi mở miệng. Tuyết Vân Ca tiến lên, cầm cổ tay hẳn, chuyển vận một ít chân khí, lại bị Tuyết Trục Nguyệt lời nói dịu dàng cự tuyệt.

“Ca, không cần. Ngươi vừa mới chân khí cũng phá, ta không sao.” Thu hồi thủ, Tuyết Trục Nguyệt lẩm bẩm nói:“Ca, Nhất Nhất, thật sự chịu hình sao? Ta háo lo lắng”

“Ta biết. Hiện tại, mọi bất an đều là uống công. Na, đang nói dối.” Cũng nằm dựa vào ghế, hai người gán bó, lẫn nhau ấm áp. Dù lo lắng cùng tương niệm như thế nào, bọn họ cũng sẽ không để chính mình bị lạc. Na, quá mức tự tin. Tất cả lời nói, nói ra rất tự nhiên, hẳn rất trấn định, giống như đã diễn thử tốt, rất bình tĩnh. Biểu hiện hoàn mỹ không sót mảy may như vậy, lại là sơ hở của hẳn. Xem ra, chuyện tình lần này, thật sự không đơn giản a. Nhưng là, hiện tại Nhất Nhất đang chịu khổ, vô luận có phải sự thật hay không, bọn họ đều phải vội vã muốn nhìn đến bộ dáng nàng hoàn hảo không tổn hao gì. Đợi ngày mai tìm được cửa vào Lam Tuyết bảo, tiến công, là chuyện sớm muộn.

Nhất Nhất, khi nào thì, ngươi trở lại bên người các ca ca?

Nhà thủy tạ biệt viện.

“Bị thương, nhưng là ngày mai Tuyết gia huynh đệ khẳng định sẽ đi Lam Tuyết bảo, tin tưởng không quá được bao lâu, bọn họ sẽ khai chiến. Lần này trai cô tranh chấp ngư ông đắc lợi, ta thực chờ mong a!” Nam tử tuấn mỹ thâm trầm, khóe miệng nhếch lên mỉm cười không mang ý cười. Trong ánh mắt, là tính kế cùng vực sâu không thấy đáy.

Lam Tuyết bảo im lặng, thần bí mà lại xinh đẹp. Cố Duy Nhất nằm ở trên cỏ xanh, ngẩng đầu nhìn hướng thiên không màu lam. Đáy mắt, cũng là trống rỗng. Lam Tuyết bảo thần bí, chính mình không nghĩ thám thính, nhưng là, nàng muốn biết chuyện tình của các ca ca, cũng không phải đơn giản như vậy. Như vậy đợi, cũng không phải biện pháp. Cho dù tránh được Lam Thánh Lăng truy tung, cho dù không phải trải qua những ngày làm khát cái khó khăn, nàng vẫn là không thể khoái hoạt. Nếu chia lìa lúc này đây, chỉ là vì làm cho chính mình hiểu được bọn họ là cỡ nào trọng yếu, nàng hiện tại thật sự đã muốn đã biết, ngộ đạo. Chỉ hy vọng thống khổ ly biệt như vậy, không cần quá dài, lại càng không cần đến một lần nữa. Như vậy đau, nàng Cố Duy Nhất, không bao giờ tưởng trải qua một lần nữa.

Mộ Nhã Luân có chuyện, cùng trưởng lão cùng đi tòa thành. Kia tòa thành, tên gọi Tuyết Nhan, tổng cộng ba tầng. Tầng thứ nhất là cử hành đại diện tụ hội, tầng thứ hai là phòng hội nghị mà các trưởng lão cùng Mộ Nhã Luân thương lượng sự kiện trọng đại, tầng thứ ba là thư phòng, nghe nói có rất nhiều tuyệt thế võ công bí tịch, trừ bỏ bảo chủ không người nào có thể đi vào. Dù sao nàng đối này đó không có gì hứng thú, cũng không thích tập võ, lại không có một chút dục vọng tò mò.

Nhàm chán đứng đây, cảnh sắc hàn mĩ, một người cô đơn thường thức, luôn không thú vị. Không ai chia sẻ khoái hoạt tốt đẹp, liền giống như tuyết liên sinh trưởng ở vách núi đen tuyết mĩ, chỉ có thể ở sơn cốc im ắng tự tiêu hao tuổi xuân của chính mình. Như vậy xinh đẹp, cũng thật bi ai.

Vườn hoa thật lớn cùng hồ nước màu lam sau lưng tòa thành, là địa phương mà bình thường Cố Duy Nhất yêu nhất đi. Ngẫu nhiên có mấy cái tố y sử giả giống u linh thối qua, cũng không để ý tới hành vi của Cố Duy Nhất, nói thực ra, địa phương này xác thực đẹp giống nhân gian tiên cảnh. Nhưng là, nơi này đối đãi ngoại nhân là nàng, thái độ lãnh đạm hồ hững, làm cho nàng đáy lòng đang có một chút sung sướng, cũng biến mất hầu như không còn. Nếu không phải không nghĩ làm cho Mộ Nhã Luân khó xử, nàng đã sớm muốn ly khai. Cái kia nam tử ôn nhuận như ngọc, là thật tâm đối đãi chính mình. Quan tâm nhất cử nhất động của nàng, cuộc sống chi tiết, săn sóc tỉ mỉ. Chỉ sợ nàng bị ủy khuất, không muốn làm cho nàng có một chút ít câu nệ, liền ngay cả ba tầng đại điện trong bảo mọi người không thể vào, hấn lại đối với tất cả người ở Lam Tuyết bảo tuyên bố, nàng có thể tự do tiến vào, không chịu hạn chế. Nhưng là hấn lại không biết nói, càng là như vậy, nàng lại càng bị người trong bảo bài xích. Mỗi lần Trang Sinh thấy nàng, liền giống nhau thấy cừu nhân; Trong bảo nhân, đối ngoại nhân là thực miễn cảm. Có lẽ, bọn họ muốn an ổn cuộc sống đi, sợ hãi ngoại nhân sẽ mang đến cho bọn họ tai nạn không thể đoán trước. Cố Duy Nhất như vậy an ủi chính mình, bỏ qua nội tâm một chút bất an kia. Lại không biết, sự xuất hiện của nàng, xác thực làm cho Lam Tuyết bảo từ nay về sau cáo biệt an bình, cuối cùng, hủy diệt chỉ còn lại có phế tích.

Tùy ý đi tới, bất tri bất giác ly khai tòa thành, đi tới một cái rừng cây nhỏ. Nơi này cách tòa thành đã muốn có một khoảng cách, bất quá hồi đầu, rất xa vẫn là có thể thấy hình dáng tòa thành. Rừng cây thật sự rất nhỏ, đại khái có mấy trăm cây làm thành một vòng tròn, rõ ràng không có hoa thảo loại ở bốn phía, lại có mùi hoa ẩn ẩn từ trong rừng truyền ra. Kỳ thật có chút sợ hãi, nhưng là không biết vì cái gì, địa phương này, giống nhau có một cỗ ma lực, làm cho nàng nhện không được muốn đi vào.

Rốt cục kim không được dụ hoặc đến từ đáy lòng, Cố Duy Nhất nâng lên chân, bước trên phiến lá cây dính đầy đất. Đây đó thụ rất kỳ quái, lá cây rất lớn rất dài, trường cũng thập phần tươi tốt. Hình dạng lá cây, có chút giống bông tuyết sáu góc cạnh, rất là xinh đẹp. Tháo xuống một mảnh đặt ở mũi thờ, một mùi trong veo xông vào mũi. Kia hương hoa, tự nhiên là từ lá cây truyền đến ! Kinh ngạc hít sâu một hơi, Cố Duy Nhất tiếp tục đi tới.

Bốn phía thực im lặng, trừ bỏ này đó thụ quả nhiên không có loại khác, càng đi vào bên trong, mùi lại càng là nồng đậm. Cục kì tò mò, từ bên ngoài xem rõ ràng là một cái rừng cây rất nhỏ, như thế nào tiến vào, lại cảm thấy không có cuối. Cố Duy Nhất có chút nghi hoặc, lại vẫn là không có dừng lại cước bộ. Vẫn đi phía trước, thẳng đến thấy cảnh sắc trước mắt, nàng mới thở hắt vì kinh ngạc, ngờ ngác, đã quên đi tới.

Xuất hiện ở nàng trước mặt, là một gốc cây đại thụ ước chừng mười người ôm không xuê, hơn nữa quý dị là, từ gốc cây kéo dài đến cành cây là ánh sáng màu đỏ. Ở trên vỏ cây nổi lên, thật giống như là mạch máu người, Cố Duy Nhất xác nhận không phải chính mình hoa mắt, nàng xem đến hình ảnh giống như mạch đập nhảy lên, cục diện này, thật sự là quý dị. Nhưng là này đó, cũng không có làm cho Cố Duy Nhất thấy sợ hãi. Cũng bởi vì, kia cành cây màu đỏ trắng kiện, cũng không có lấy nàng làm mục tiêu.

Làm Cố Duy Nhất đi không ra tầm mắt, là trên cây kia nở đầy những đóa hoa trắng noãn như tuyết. Cánh hoa lớn, nụ hoa lớn, như là hoa ngọc lan, lại không phải. Đóa hoa ước chừng chỉ có hoa sen mới lớn như vậy, mà nhị, cũng là màu đỏ giống cành, kiêu ngạo mà vương, giống như con rắn (nv: hảo tượng thỏ tính từ đích xà). Thật to đóa hoa, lan tràn toàn bộ nhánh cây, nhưng mà kỳ quái là, cây này không có lá cây. Tựa như vừa mới nhìn đến cây này, chỉ có lá cây không có hoa. Mà tại kia khóa đóa hoa tuyết trắng vây quanh, ở chính giữa đỉnh thụ, là một cái quả. Một cái tựa như đứa trẻ ba tuổi, thật giống như quả nhân sâm trong Tây Du kí.

Cố Duy Nhất cảm thấy, chính mình giống như không thể hô hấp cùng khổ sở. Nơi này hết thấy, đều là như vậy quý dị. Quý dị làm cho nàng, trong đầu trống rỗng. Đây, rốt cuộc là cái gì?

Đột nhiên, cây bỗng nhiên nhẹ nhàng rung động. Thật sự, là động!

Sợ hãi nhìn khóa thụ kia, Cố Duy Nhất muốn rời đi, trên chân lại giống như mạng chì trầm trọng, không thể động đậy. Kia cây luôn luôn tại động, dần dần, chảy ra chất lỏng màu đỏ, vẫn lan tràn đến mặt.

Thật giống như máu tươi chảy đầy đất!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 39: Lời Tiên Đoán

Lần đầu tiên Cố Duy Nhất nhìn đến sự kiện quý dị, cho dù như thế nào bất buộc chính mình trấn định, lại vẫn là nhện không được xụi lơ.

Cây dần dần đình chỉ dao động, nhưng là, đại đại đóa hoa nhị, đột nhiên liền toàn bộ héo rũ. Nhiều hoa như vậy, trong nháy mắt liền toàn bộ đỏ mị, mà trái cây nữ anh bị đóa hoa vây quanh, lại lập tức theo trên cây ngã xuống, vừa vặn lăn đến trước mặt Cố Duy Nhất.

Đây là một trái cây màu lam, lại hình như là một khối màu lam ngọc thạch, tạo hình giống trẻ con. Sợi tóc nhẵn nhụi, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn, thân nhiên lông mi ánh mát, khép hờ, lông mi thật dài, mũi khéo léo thờ, môi anh đào. Còn có kia thân thể mềm mại, đáng yêu rụt rè, không hề khác người thật!

Run rẩy cảm lấy, vào tay là một trận xúc cảm lạnh như băng, làm cho Cố Duy Nhất biết, này chính là một quả cây người hình. Cực lực khống chế tim đập bất an mãnh liệt, Cố Duy Nhất cố lấy dũng khí, đem quả thực hình người này đặt ở trước mắt, tinh tế đánh giá. Này quả thực, rất kỳ quái, tựa như nơi này hết thảy đều là làm cho người ta bất khả tư nghị. Phát ra ánh sáng nhạt ngấn lam, càng nhìn kỹ, càng cảm thấy đây là sống. Nhưng, dần dần, Cố Duy Nhất nhìn chăm chăm vào quả thực, ánh mắt trống rỗng. Đột nhiên, như là bị mất hồn phách, Cố Duy Nhất dờ dẩn há mồm, đem cái kia quả thực, một ngụm một ngụm ăn đi xuống. Trong lúc nhất thời, trong không khí chỉ có thanh âm tinh tế nhấm nuốt của Cố Duy Nhất.

Thẳng đến đem toàn bộ quả thực ăn xong, Cố Duy Nhất vẫn là thần thái ngơ ngác. Chính là, ở nàng tron bóng ngạch tâm, như ẩn như hiện xuất hiện một bông tuyết sáu cánh màu ngấn lam, nhìn kỹ, lại giống nhau cái gì cũng không có.

Trong rừng cây bình tĩnh, đột nhiên trống rỗng xuất hiện một tiếng thở dài. Một cái đầu bạc tu mi tổ y lão giả, nháy mắt xuất hiện ở trước mặt Cố Duy Nhất. Nhìn Cố Duy Nhất ánh mắt đại ra, cùng với ngạch gian kia như ẩn như hiện ngấn lam, khuôn mặt lão giả tựa hồ đau kịch liệt, có một loại an ủi cùng giải thoát.

“Tuyệt nữ lánh đời, phong ấn tái hiện. Linh thụ khắp huyết, tất là đại kiếp nạn hàng tới. Nhưng là, làm ‘Hộ’, cho dù bồi thượng toàn bộ Lam Tuyết bảo, trong lòng hấn, như trước là mỉm cười cũng muốn liều lĩnh bảo hộ nàng đi.....”

Thanh âm thương lão mà lại cảm khái, dần dần thấp mê. Cuối cùng biến thành thì thảo nói nhỏ, “Cho dù trăm ngàn năm qua đi, thương hải hóa thành ruộng dâu, người, vẫn là không chịu buông tha cho sao,,,,,,,”

Cúi đầu lại một tiếng thở dài, lão giả khôi phục nhất phái ôn trọng, “Thôi, ta không hiểu, tùy người đi đi.”

Lấy ra một cái bình nhỏ ngọc lưu ly, lão giả đem chất lỏng trong bình đổ ra, xoa ở ngạch gian Cố Duy Nhất, nhất thời, hình dạng bông tuyết sáu cánh biến mất vô tung. Giống như chưa từng có xuất hiện quá giống nhau, Cố Duy Nhất lúc này mở mắt, ánh mắt thanh minh. Thấy trước mặt đột nhiên xuất hiện tổ y lão giả, Cố Duy Nhất nhất thời bị hoảng sợ, hoàn hảo xem người nọ khuôn mặt hiền lành, ánh mắt cơ trí bình thản, không giống cái gì người xấu. Bởi vậy Cố Duy Nhất đáy lòng cũng không sợ hãi, chính là không yên nhìn hấn, hỏi: “Người là ai?”

“Ta là ai, đã muốn không trọng yếu. Tuyệt nữ, người đi ra ngoài đi, bây giờ còn có thể phong ấn một đoạn thời gian, ta đã muốn sắp bắt lực. Nhớ kỹ, phải tin tưởng cảm giác của chính người, vô luận như thế nào, ‘Thủ’ cùng ‘Hộ’, đều thủy chung giống nhau.”

Lão giả nhìn nàng, dùng bi liên (bi: bi thương, đau thương; liên: thương xót) ánh mắt nói ra một đoạn lời nói mạc danh kỳ diệu, sau đó lại đột nhiên biến mất không thấy. Cố Duy Nhất ngốc lăng ở tại chỗ, trong óc vẫn là choáng váng, muốn làm không rõ ràng lắm tình trạng. Thậm chí ngay cả cái lão giả kia có phải hay không là ảo giác của chính nàng, cũng rất không xác định. Khốn đốn ngẩn đầu, kinh ngạc phát hiện cây kia, bông hoa trên ngọn cây, cư nhiên đã muốn không thấy ! Tâm tình lo lắng sợ hãi, nhất thời liên rối rắm. Cố Duy Nhất đứng lên chính mình hư nhược hai chân, ly khai rừng cây quý dị này.

Kính hồn chưa định trở lại phòng, đồ tiến giường mềm lớn. Cố Duy Nhất cảm thấy chính mình hôm nay tựa như ở trình diễn Ái Lệ Ti mạn du kì ngộ kí, nhìn đến đều là chút chuyện bất khả tư nghị, mệt mỏi quá! Ngả vào trên giường, nặng nề ngủ.

Lúc tỉnh lại, ngoài cửa sổ đã muốn là hoàng hôn ảm đạm chưa hết. Đi đến bàn trang điểm rửa mặt một phen, Cố Duy Nhất nhu nhu hai mắt nhập nhèm buồn ngủ, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ. Nghĩ nghĩ, chính mình vẫn là không thể cứ như vậy vô biên vô hạn chờ đợi. Đối Mộ Nhĩ Luân đưa ra ý lý khai đi, thật tưởng ca ca bọn họ a, đã muốn không có khí lực tiếp tục như vậy chờ đợi đi xuống. Nàng đối bọn họ tưởng niệm, đã muốn tương tư triền miên tận xương, bức thiết muốn trở lại bên người bọn họ, muốn nhìn đến khuôn mặt tuyệt mỹ sùng nich của bọn họ, muốn được bọn họ ôm vào trong ngực, không kiêng nể gì cười. Nghĩ đến, tâm đều bắt đầu đau.

Đáy lòng đột nhiên dâng lên lo âu, làm cho Cố Duy Nhất nhin không được lao ra cửa phòng, hướng tới đại điện đi đến.

Này đại điện nàng chỉ ghé qua một lần, là lúc Mộ Nhĩ Luân mang nàng xem xét toàn bộ tòa thành, đại khái biết phương vị. Hoàng hôn ở tòa thành, dưới ánh mặt trời hiện lên một loại vàng óng ánh ánh sáng màu, rất là đẹp mắt. Cố Duy Nhất có chút không yên, cũng rất là kiên định đi vào. Lầu một đại điện trống rỗng, trừ bỏ thượng vị là ngọc tòa long cừu tuyết trắng, bốn phía cái gì cũng không có. Giờ phút này trong đại điện không có ai, im lặng có chút quý dị. Cố Duy Nhất biết, Mộ Nhĩ Luân hấn là ở lầu hai phòng nghị sự, bước đi, nhẹ nhàng mà đi lên cầu thang, rất nhỏ tiếng vang ở đại sảnh trống trải tiếng vọng.

Có thanh âm thảo luận truyền đến, Cố Duy Nhất dừng lại cước bộ, tựa vào chỗ rẽ đại môn, yên lặng đứng, không biết có nên hay không tiến lên.

“Thiếu chủ, trong bảo có gian tế! Gần đây tuần tra giả của chúng ta đều thấy có người lạ ở xóm nghèo bốn phía thường lui tới, thuộc hạ lo lắng.....” Là thanh âm Trang Sinh, mang theo một ít lo lắng cùng bất an, nhưng là, câu kia “Gian tế”, Cố Duy Nhất tự giễu nghĩ, nếu hiện tại nàng đứng ở trước mặt hấn, tin tưởng hấn nhất định hội không chút do dự nói này gian tế chính là mình đi.

“Đúng vậy, thiếu chủ!” Có thanh âm phụ họa vang lên.

“Thiếu chủ, thuộc hạ điều tra qua, đám kia là Tu La sơn trang phái ra.”

.....

Cái gì? Cố Duy Nhất che miệng lại, Tu La son trang, ca ca vì cái gì thám thính Lam Tuyết bảo mà không đi tìm nàng? Vẫn là, ca ca đã muốn biết nàng ở Lam Tuyết bảo, muốn vào tới cứu nàng? Tạm thời buông ý tưởng hỗn loạn trong lòng, Cố Duy Nhất ngừng thờ, tiếp tục nghe đi xuống.

“Tu La son trang, chúng ta Lam Tuyết bảo chưa từng cùng hấn có liên quan, cũng không có xuất hiện cái gì mâu thuẫn, vì cái gì đối phương sẽ đến?” Là Mộ Nhã Luân hơi nghi hoặc ôn hòa tiếng nói.

“Đây thuộc hạ cũng không biết, chứ không phải là vì bảo lý bảo tàng cùng bí tịch?”

“Nói bậy! Lam Tuyết bảo bí mật, trừ bỏ trưởng lão trong bảo cùng người, còn có thể có mấy cái người biết?” Cũng là Mộ Nhã Luân mang chút tức giận đối với Trang Sinh quở trách.

“Thuộc hạ biết sai.”

Thanh âm dần dần thấp mê, Cố Duy Nhất cũng là nghe không được bọn họ đang nói cái gì, quyết định phản hồi phòng. Nếu đã muốn biết các ca ca tin tức, nàng hiện tại không tính rồi đi Lam Tuyết bảo. Chờ các ca ca tới đón nàng, đi ra ngoài nói không chừng còn có thể bỏ qua lẫn nhau.

Vừa mới nâng lên chân bước ra từng bước, chợt nghe bên tai sinh phong, còn không có phản ứng tới được Cố Duy Nhất, đã bị một đôi bàn tay to gắt gao khóa ở cổ.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 40: Liên Hệ Nghi Hoặc

“Phóng, buông ra...”

Mỏng manh gãy dựa, Cố Duy Nhất ra sức muốn mở khai cái tay kia, bắt đầu dĩ khí lực quá nhỏ, bàn tay kia to như là vòng sắt, như thế nào cũng không thể gãy. Thẳng đến bên trong Mộ Nhã Luân, nghe ra kia một tiếng mỏng manh kêu gọi, mới vội vàng động thủ, theo trong tay trưởng lão đem Cố Duy Nhất đoạt lấy, cẩn thận ôm vào trong ngực.

“Vô Song, người không sao chứ?” Lo lắng thanh âm theo Mộ Nhã Luân trong miệng vang lên, Cố Duy Nhất suy yếu lắc lắc đầu, bình phục tim đập kịch liệt, làm ách cổ họng đứt quãng mở miệng: “Không, không có việc gì.....”

“Thiếu chủ, hấn là ai vậy?”

Cũng là nam tử vừa mới bắt lấy Cố Duy Nhất, hấn một đầu xanh trắng tiếp xúc tóc dài, không có thúc phát, thoát nhìn giống như có bốn, năm mươi tuổi bộ dáng. Hé ra gương mặt nghiêm túc lạnh lùng, làm cho Cố Duy Nhất đáy lòng run lên. Hơn nữa chính mình vừa mới thiếu chút nữa bị hấn cấp giết, Cố Duy Nhất đối trưởng lão này rất là sợ hãi. Trong phòng còn có vài cái áo trắng lão giả quần áo giống nhau, ngồi ở một cái bàn dài cùng loại bàn ở văn phòng hiện đại, Trang Sinh đứng thẳng một bên. Đây trận hình, làm cho Cố Duy Nhất rất là khiếp đảm. Nhất gan lui ở phía sau Mộ Nhã Luân, giữ chặt tay áo hấn, này hành động, kỳ dị lấy lòng Mộ Nhã Luân, không biết như thế nào, hấn rất là phối hợp đem hấn hộ ở tại phía sau.

“Phục trưởng lão, hấn chính là khách ta mời đến bảo Tuyết Vô Song.” Dậm cười giải thích, kia che chở ở đáy mắt cũng là ai nấy đều thấy được đến. Phục trưởng lão nghiêm túc khuôn mặt vì liễm, lạnh như băng ánh mắt quét nhìn Cố Duy Nhất liếc mắt một cái, sau đó chậm rãi mở miệng nói: “Thiếu chủ khách nhân lão phu không nghĩ nghi ngờ, nhưng là, Tuyết công tử hay không cần giải thích một chút, nguyên nhân đột nhiên xuất hiện ở phòng nghị sự đâu?”

“Chính là, Tuyết công tử đột nhiên xuất hiện ở trong này, rất khó không cho nhân hoài nghi dụng ý của người a!” Cũng là vẫn coi Duy Nhất không thuận mắt Trang Sinh, giờ phút này ở trước mặt mọi người lửa cháy đổ thêm dầu.

“Ta, ta...” Tựa hồ bị mọi người thấy có chút sợ hãi, Cố Duy Nhất biểu tình rất là nhu nhược, cơ hồ lập tức khiến cho Mộ Nhã Luân dâng lên tâm thương tiếc. Ôn nhu an ủi nói: “Vô Song đừng sợ, nói đi, người vì cái gì muốn tới nơi này?”

“Ta, ta là tới tìm người.” Nhỏ giọng mở miệng, Cố Duy Nhất rất là khiếp đảm, “Ngày thường lúc này, người đều đến phòng ta cùng ta cùng nhau dùng bữa; Nhưng là hôm nay, người lại chậm chạp không có tới. Sờ, cho nên, ta sẽ tìm người.”

Này phiên sẵn sóc lời nói, làm cho Mộ Nhã Luân rất là uất ức, không có gì hoài nghi liền tin. Huống chi, này thật là sự thật. Cố Duy Nhất ở mỗi lúc này, thật là cùng Mộ Nhã Luân cùng nhau dùng bữa.

“Là ta sơ sót, quên nói cho người đêm nay ta có chuyện. Người đi về trước đi, không cần chờ ta.” Ôn nhu lời nói nhỏ nhẹ, Mộ Nhã Luân ngữ khí rất là nhu hòa.

“Ta không phải cố ý phải nghe người nhóm nói chuyện, hơn nữa, ta thật sự cái gì cũng không có nghe thấy!” Vô tội càng thêm nắm chặt Mộ Nhã Luân

thủ, Cổ Duy Nhất là chỗ chực khóc. Thiên sứ dung nhan, rung rung hai tròng mắt, chốc người yếu mền.

Tâm bỗng dung mềm mại, hai tay thon dài phúc thượng Cổ Duy Nhất như mực sợi tóc, an ủi nói: “Vô Song, ta tin tưởng người, thật sự, người đi trước dùng bữa đi, không cần để đói bụng.”

“Àn.” Hai mắt như con nai đầm lầy mềm mại chớp chớp, Cổ Duy Nhất gật gật đầu, ở dưới ánh mắt nhìn chăm chú Mộ Nhã Luân ly khai phòng nghị sự. Thẳng đến rốt cuộc không cảm giác ánh mắt phía sau, đến bên ngoài tòa thành, Cổ Duy Nhất mới nhẹ nhàng thở ra. Điềm đạm đáng yêu khuôn mặt lập tức trở nên bình tĩnh nghiêm nghị.

Nếu Lam Thánh Lăng là muốn lợi dụng chính mình uy hiếp ca ca trong lời nói, tất nhiên sẽ không nói ra tin tức bản thân đã muốn đào tẩu. Như vậy, vì cái gì giờ phút này ca ca không đi tìm nàng, cùng Lam Thánh Lăng giao dịch, ngược lại ở Lam Tuyết bảo dây dưa? Chẳng lẽ thật sự theo như lời Trang Sinh là vì cái gì bảo tàng sao? Không, không có khả năng, bất luận kẻ nào nàng đều có thể hoài nghi, chính là không có khả năng hoài nghi tình yêu các ca ca đối của nàng! Phương diện này, nhất định còn ẩn tàng rồi khác cái gì, là bọn hắn đều muốn không thông gì đó, nhưng là, rốt cuộc là cái gì đâu?

Khó tư không ra kết quả, Cổ Duy Nhất quyết định không hề ngược đãi chính mình tiểu đầu. Trước tình xem này biến đi, của nàng sở hữu nghi hoặc, tổng hội có một ngày tra ra manh mối.

Dùng xong bữa tối, Cổ Duy Nhất nằm ở trên giường, lăn qua lộn lại ngủ không yên. Hôm nay đã muốn ngủ đủ lâu, nhớ tới buổi chiều kia đoạn kỳ ngộ, cái kia thần bí rừng cây nhỏ, còn có kia khóa màu đỏ đại thụ, đều nhất nhất hiện lên ở trong óc. Nhưng là, phía sau đâu, sau lại đã xảy ra cái gì? Nàng chỉ nhớ rõ chính mình nhìn đến cây kia đỏ máu, sau đó chính là, giống như có một lão giả xuất hiện, nói một ít lời nói kỳ quái. Cái gì Tuyết nữ, phong ấn, còn có thủ hộ cái gì, cũng là nhớ không rõ lắm. Vẫn là, hôm nay chứng kiến hết thấy đều là ảo cảnh của nàng, dù sao, dấu vết chính mình tồn tại, giống như cái gì đều không có, cái gì cũng không có lưu lại.

Miên man suy nghĩ, Cổ Duy Nhất cứ như vậy mơ mơ màng màng ngủ hạ.

Mà giờ phút này, Tuyết Nguyên Cư lý, Tuyết Vân Ca, Tuyết Trục Nguyệt lại là nghĩ tới kì cảnh hôm nay chính ngộ đã thấy, kia khối vách tường rách nát, không thể tưởng được chính là cửa vào Lam Tuyết bảo. Nhưng là, càng làm cho bọn họ nghi hoặc khó hiểu là, như vậy bình chương, đối với bọn họ mà nói tuyệt không xa lạ. Bởi vì Minh Tuyết, cũng là như vậy. Chẳng lẽ, Minh Tuyết cùng Lam Tuyết, trong lúc đó có cái gì liên hệ, mà vì liên hệ này, là nguyên nhân bọn họ bắt đi Nhất Nhất? Nhưng là, Minh Tuyết tồn tại, cực kì bí ẩn, nó thậm chí không giống Lam Tuyết bảo như vậy, cho dù không người biết chỗ này, lại như trước danh khắp thiên hạ. Phương diện này, rốt cuộc ẩn tàng cái dạng gì bí mật, người phía sau màn này, quả thật là Lam Tuyết bảo chủ sao? Hay là đối phương biết cái gì mà bọn họ không biết, càng thêm hiểu biết Minh Tuyết tồn tại?

Trao đổi một ánh mắt, hai huynh đệ biểu tình đồng thời ngưng trọng đứng lên, chỉ mong, là bọn hắn nghĩ nhiều. Nhưng là, cho dù là như vậy lại như thế nào, cho dù bảo bọn họ buông tha cho Tu La sơn trang, thậm chí giao ra Minh Tuyết lực lượng, chỉ cần có thể đổi Nhất Nhất, kia lại có cái gì quan hệ đâu!

Nếu là người khác, nếu muốn tiến vào Lam Tuyết bảo chỉ sợ chỉ có thể chọn thời điểm chính ngộ, nhưng là, đối với bọn họ mà nói, nhập bảo cũng là chuyện dễ dàng. Cái kia bình chương, bọn họ biết như thế nào đánh vỡ. Như vậy từ, nhưng thật ra lược đi không ít phiền toái, ai hội nghĩ đến, ở trong mắt người khác là cái bình chương trong suốt bí ẩn, ở trong mắt bọn họ chỉ là xiếc của tiểu hài tử?

Đêm mai, đánh bắt ngờ công bảo, lần này, bọn họ là tình thế bất buộc!

“Phân phó đi xuống, tất cả ám ảnh toàn bộ ẩn núp ở các góc xóm nghèo, ta muốn bắt nó từ phía vây quanh! Xem chuẩn, không được để bất luận kẻ nào ra bảo, nếu là tiểu thư xuất hiện, lập tức đem nàng bảo vệ, không thể có gì sơ xuất! Triệu tập hai mươi Tuyết y vệ, đêm mai cùng chúng ta cùng nhau lên vào Lam Tuyết bảo!”

“Là, trang chủ!”

Kế hoạch lần này, bọn họ cũng không tưởng có sai lầm gì, sự tình liên quan tính mạng Nhất Nhất, chỉ có tự mình nhập bảo, bọn họ mới an tâm.

Nhất Nhất, ca ca rất nhanh sẽ tới!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 41: Phá

Nhà thủy tạ biệt viện, thư phòng.

“Điện hạ, Tuyết gia huynh đệ đã muốn bắt đầu kế hoạch công bảo đêm mai, hết thấy đều ở trong dự đoán của điện hạ.”

Ám vệ nịnh hót, cũng không có làm cho Lam Thánh Lăng tâm duyệt (duyet: vui mừng), ngược lại là lạnh lùng cười, sắc mặt âm trầm: “Tuyết Vô Song còn không có tìm được sao?”

“Này...” Âm vệ cúi đầu, không nói gì mà chống đỡ.

“Thuộc hạ vô năng!”

“Một câu vô năng, là có thể giải quyết vấn đề sao?” Trong không khí áp lực bỗng nhiên tăng đại, âm vệ chỉ cảm thấy khó thở, ngấm vận khỏi nội lực chống cự.

“Lại cho người hai ngày thời gian, trước khi Tuyết gia huynh đệ nhìn thấu mưu kế của ta, nếu người vẫn là tìm không thấy Tuyết Vô Song, liền tự phạt cho xong đi!”

“Là, thuộc hạ nhất định không làm nhục mệnh!”

Lam Tuyết bảo.

Cự bảo hùng vĩ màu trắng, đại diện trống trải lần đầu tập trung đầy người, một đoàn màu trắng tổ y sứ giả, chỉnh tề mà nghiêm túc tề tụ thành một đường. Mà ở ghế long cáo, rõ ràng là Mộ Nhã Luân. Ở chính vị phía dưới, là năm áo trắng trưởng lão cùng Trang Sinh.

Cầm đầu Mộ Nhã Luân, khuôn mặt ôn hòa lần đầu tiên xuất hiện thần thái nghiêm túc. Lúc này đây Lam Tuyết bảo thật sự xuất hiện đại nguy cơ, đã nhiều ngày chẳng những có người xa lạ tiến đến tìm hiểu, hơn nữa ngày hôm qua còn có rất nhiều người vây quanh toàn bộ Tây Môn. Chính là không biết Lam Tuyết bảo khi nào thì trêu chọc nhân vật lợi hại như vậy, tuy rằng lấy thể lực của Lam Tuyết bảo, hẳn không cần phải lo lắng. Nhưng là, hẳn cũng không tưởng để sự yên tĩnh của bảo bị phá hư, nay bảo toàn diện giới nghiêm, bầu không khí như vậy, không phải điều hẳn yêu thích.

“Tin tưởng mọi người đều biết nói, chuyện tình Lam Tuyết bảo gần đây bị nhân vây quanh, tuy rằng chúng ta có bình chương che chở, nhưng là cũng không thể không đề phòng. Tất cả tổ y tuyết vệ hiện tại đều phải đề cao cảnh giới, tuần tra giá thì canh giữ ở cửa vào bình chương, không thể làm cho ngoại nhân tiến vào!”

“Là, thiếu chủ!”

Thanh âm chỉnh tề to rõ vang lên, tổ y tuyết vệ trên mặt đều là tràn đầy trung thành cùng kiên định.

“Tan họp, các trưởng lão cùng ta đến phòng nghị sự.”

“Thiếu chủ, Lam Tuyết bảo tuy là vô lâm chí tôn, lại chưa bao giờ có nhân biết cụ thể chỗ ở. Hiện tại, Tây Môn đột nhiên xuất hiện nhiều người như vậy, thực hiện nhiên là trong bảo xuất hiện nội gian, tiết lộ bí mật của bình chương.” Nói chuyện là Phục trưởng lão lần trước bắt lấy Cố Duy Nhất, giờ phút này hẳn ngồi ở một bên, trên mặt vẻ mặt rất là túc mục (túc mục: nghiêm túc và trang trọng).

Mộ Nhã Luân không nói gì, mặt mày ôn hòa lại hơi hơi nhăn lại. Trưởng lão nói đúng vậy, trừ bỏ trong bảo có gian tế, không có khả năng sẽ có ngoại nhân biết bí mật của Lam Tuyết bảo, nhưng là, gian tế này sẽ là ai? Bao nhiêu người như vậy, căn bản không thể nào điều tra rõ. Người khả nghi nhất, đến tột cùng là ai?

“Ta xem a, cái kia Tuyết công tử nhất định có vấn đề!” Trang Sinh ở một bên bất nhẫn mở miệng. Lại rước lấy Mộ Nhã Luân phẫn nộ nhìn chăm chú.

“Câm miệng!” Tức giận bình phục được một chút kia đột nhiên bay lên, Mộ Nhã Luân tận lực khống chế chính mình cảm xúc: “Trang Sinh, ta không hy vọng lần sau, lại theo miệng người nghe được lời nói nói xấu Vô Song!” Cho dù là có một chút không tốt trong lời nói, cũng không được.

Trang Sinh nháy mắt trắng mặt, thiếu chủ bọn họ, từ gặp cái Tuyết công tử kia thật giống như thay đổi một người khác. Trước kia thiếu chủ, chưa bao giờ hội sinh khí, càng thêm sẽ không đối hân lớn tiếng. Thiếu chủ tao nhã nho nhã, đối ai đều hòa khí ôn nhu, cũng là vì cái kia Tuyết công tử, năm lần bảy lượt trở nên lạnh lùng, thậm chí còn động sát khí. Như vậy từ thiếu chủ, không phải thiếu chủ hẳn quen thuộc, này hết thảy, tất cả đều là vì cái tên Tuyết Vô Song kia!

Đáy mắt Trang Sinh, bỗng dưng nảy lên hận ý chợt lóe rồi biến mất, cũng vì cúi đầu, ai cũng không có thấy. Mà một bên Phục trưởng lão, nhìn này một màn, đáy mắt xẹt qua thâm trầm ý cười.

“Phái người đi thăm dò đối phương rốt cuộc là loại người nào, an bài tất cả tổ y sứ giả bày trận sẵn sàng đón quân địch. Ta đi về trước, sự tình cứ như vậy đi.” Có chút mệt mỏi nhu nhu mi tâm, Mộ Nhã Luân vung tay lên, đứng dậy, ly khai đại điện.

Bên ngoài cảnh sắc rất đẹp, thiên không thực xanh, đám mây thực trắng, sở hữu hết thảy, đều là bình thường tốt đẹp. Nhưng là, tâm tình của hắn, không cách nào bình tĩnh trở lại. Không thích Trang Sinh như vậy đối hân, không thích nhìn đến bộ dáng hân nhú mày ủy khuất, không thích người khác hại hân. Thiệt nhiều thiệt nhiều suy nghĩ, lung tung vô định, lại đều là vì hân, đứa trẻ đơn thuần vô tội như vậy, như thế nào khả năng sẽ là gian tế. Huống chi, hân là chính mình mang đến, tiến bảo sau lại chưa bao giờ đi ra ngoài. Mỗi ngày thời gian, đại bộ phận đều là cùng chính mình cùng nhau vượt qua. Hân như thế nào sẽ có thời gian đi lộ ra bí mật. Vô Song từ lúc vào Lam Tuyết bảo, chưa bao giờ mở miệng hỏi quá chuyện của Lam Tuyết bảo, hân như vậy, còn có cái gì động cơ đi bán đứng Lam Tuyết bảo?

Bất tri bất giác, đi tới cửa sổ phòng ngoài Cố Duy Nhất. Mộ Nhã Luân nhìn hết sức chuyên chú thiếu niên đang họa họa, dung nhan ngọc mài, tràn ngập chân thật, bàn tay mảnh khảnh ở trên giấy cuộn vũ động, ngẫu nhiên dừng lại một chút, như là nghĩ tới cái gì, trên mặt hiện lên ý cười ôn nhu quyền luyện. Lại si ngốc nhìn chăm chăm bức họa cuộn tròn, hoặc gập đầu hoặc lắc đầu. Phía sau hân, đơn thuần tốt đẹp tựa như một cái bạch ngọc không rãnh đũa nhỏ (câu tối nghĩa ghê -_-). Như vậy, làm cho hân muốn đi bảo hộ, thậm chí, không tiếc sinh mệnh.

Rất kỳ quái a, hần Mộ Nhã Luân, cư nhiên sẽ có tâm tư như vậy, đối tượng vẫn là một cái thiếu niên nhỏ nhắn. Bất quá, hần thực xác định, chính mình đối thiếu niên này không có ý tưởng gì khác. Cho dù, đáy lòng xác thực có một tia rung động vi diệu, chất phác như Mộ Nhã Luân, cũng không biết kia ý nghĩa cái gì. Bởi vì ở trong lòng hần, chưa từng có ý tưởng gì dơ bẩn, có lẽ, người chân chính đơn, phải là mới đúng đi!

Không nghĩ làm cho hần lo lắng, cũng không muốn cho hần cảm thấy áy náy, Mộ Nhã Luân thật sâu nhìn hần một cái, yên lặng ly khai.

Mà ở còn thật sự về tranh, dùng tâm tư tưởng niệm nhất bút nhất hoa phác họa ca ca trong lòng Cố Duy Nhất, cái gì cũng không có phát giác, chính là một mặt đắm chìm ở trong thế giới chính mình, trong mắt đáy lòng, đều là tràn đầy tình yêu.

Nhan Châu Tây Môn.

Trong u ám, quần áo từ y, yêu mị hoặc nhân Tuyết Vân Ca, cùng với quần áo màu xanh, trong trẻo nhưng lạnh lùng Tuyết Trục Nguyệt, đứng thẳng ở trên tường thành cao cao, xa xa ngắm nhìn tiểu khu bản dân lặng im của Tây Môn. Đáy mắt, sóng ngầm mãnh liệt.

Khuyết một thân hắc y, xuất hiện ở trước mặt hai người, đối với bọn họ cung kính nói:“Trang chủ, có thể bắt đầu.”

“Sau khi tiến bảo, Tuyết vệ lập tức sơ tán đi tìm tiểu thư, gặp được địch nhân trước không cần hạ sát thủ, chỉ cần tránh đi là tốt rồi. Nếu ngoài ý, ta sẽ gọi thư tín hào cảnh báo, đến lúc đó, sẽ không cần cố kỵ, nên như thế nào liền như thế đó!”

“Là!”

Giống như tên rời cung, lưỡng đạo bóng dáng nháy mắt biến mất ở tường thành, theo sau Khuyết mang theo hai mươi cái Tuyết vệ cũng đi theo rồi đi.

Trong trời đêm hai cái thân ảnh thon dài tuyệt mỹ, lẳng lặng đứng ở mặt rách nát bức tường. Tuyết Vân Ca tinh tế quan sát một phen, cùng một bên Tuyết Trục Nguyệt trao đổi một cái ánh mắt không cần nói cũng biết, thật lâu sau, Tuyết Trục Nguyệt mở miệng nói:“Ca, đúng vậy, là ‘Tuyết ẩn’ bình chương, cùng Minh Tuyết giống nhau như đúc.”

“Mặc kệ, trước phá nó, Nguyệt!” Đối với Tuyết Trục Nguyệt gật đầu ý bảo, hai người từ trong lòng lấy ra một khối lam ngọc, cơ hồ cùng cái Mộ Nhã Luân có được, giống nhau như đúc!

Hai khối ngọc bội màu lam, ở dưới ánh trăng, phát ra u lam huỳnh lục quang mang.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 42: Nhập Bảo

Trung gian ngọc bội chạm rồng, là một hình mặt trăng, ánh trăng phóng đến trên lam ngọc, dần dần ngưng tụ thành một cái quang quyền (quang quyền: khe hở). Đi qua ngọc bội, chiết xạ đến tường mặt, kia mặt vốn là bình chương tường mặt, dần dần bong ra từng mảng, lộ ra nguyên bản, một đạo đại môn màu trắng giống như châu Âu.

Phía sau Khuyết nhìn một màn này, đáy mắt hơi hơi lộ ra thần sắc kinh ngạc, hai mươi cái tuyết vệ còn lại, cũng khó miễn một phen khiếp sợ. Dù sao Tuyết vệ cũng đã trải qua huấn luyện cực kì tàn khốc mà thành, đối với sự vật năng lực thừa nhận so với người bình thường cường rất nhiều. Rất nhanh liền khôi phục thần thái mặt không chút thay đổi, cẩn thận nhìn đại môn, chuẩn bị ứng phó trường hợp sắp xuất hiện không thể đoán trước.

Theo đại môn chậm rãi mở ra, bốn phía Tuyết vệ đều ngừng hô hấp, toàn thân giới nghiêm. Kỳ quái, phía sau cửa cũng không có bất luận kẻ nào, có lẽ là không có dự đoán được bọn họ sẽ ở buổi tối đánh bất ngờ, thậm chí còn có thể mở ra Lam Tuyết bảo bình chương, bọn họ cũng không phải người đóng giữ.

Kỳ thật, này đó đều có nguyên nhân, đại môn Lam Tuyết bảo chỉ có thể mở ra ở ban ngày, mọi người trong bảo đối với độ bí ẩn của chính mình gia viên tín không nghi ngờ, thật sự là quá mức xem cao chính mình. Cho dù Mộ Nhã Luân đã muốn phân phó qua cảnh giới nghiêm toàn bảo, nhưng người Lam Tuyết bảo quá mức kiêu ngạo, chỉ phái một người tuần tra, hơn nữa tại đêm khuya, có lẽ còn có người làm biếng, tự ý rời khỏi vị trí phòng thủ. Lại có lẽ, phương diện này, nói không chừng còn có nguyên nhân khác.

Quả nhiên, khi cửa đột nhiên toát ra một cái tổ y nhân, Tuyết vệ đang muốn tiến lên đưa hần giết chết, lại bị Tuyết Vân Ca vung tay lên, ngăn trở. Kia tổ y nhân tiến lên, cung kính quỳ trên mặt đất, áp lực thấp tiếng nói:“Na, gặp qua trang chủ!”

“Như thế nào?”

Cũng không nói nhiều, Tuyết Vân Ca trực tiếp hỏi ra vấn đề bản thân rất muốn biết đến.

“Tiểu thư ở lao, trang chủ mời theo thuộc hạ đến.” Nói như vậy, nhưng Na không có đi dẫn đường, mà là tiếp tục nhìn thoáng qua bốn phía Tuyết vệ,

nói:“Tuyệt vệ không thể tới.”

“Hừ, Na, ngươi cảm thấy ngươi là ai, bản trang chủ vì sao phải nghe lời ngươi?” Một cái nho nhỏ ám ảnh, cư nhiên dám nói mang theo mệnh lệnh như vậy đối hần nói chuyện.

“Hôm nay thuộc hạ cùng trách nhiệm tuần tra đổi ngày, thế này mới có thể nghênh đón trang chủ, Lam Tuyết bảo hiện tại toàn bảo giới nghiêm, rất là nghiêm mật. Thuộc hạ đề nghị, Tuyệt vệ trước che dấu đứng lên, nhân nhiều lắm, khó tránh khỏi đã thảo kinh xà.” Không kiêu ngạo không siểm nịnh Na, trầm tĩnh nói một phen, đợi ở tại chỗ, cũng không có ý tứ muốn dẫn bọn họ đi. Hiển nhiên, là nhất định phải đem Tuyết vệ ở lại bên ngoài .

Tuyết Vân Ca cùng Tuyết Trục Nguyệt liếc nhau, yêu diễm từ chống lại liễm diễm lục, mâu xẹt qua thần sắc khác thường. Lập tức, Tuyết Vân Ca xoay người, đối với Tuyết vệ phân phó nói:“Các ngươi ở lại bên ngoài, chờ sai phái. Không có mệnh lệnh chúng ta, không thể nhập bảo.”

Khuyết hiệu ý gật đầu,“Thuộc hạ tuân mệnh.”

“Như vậy tốt lắm đi, Na, có phải hay không có thể mang chúng ta đi vào?” Tuyết Trục Nguyệt lạnh lùng nhìn hần mở miệng, đối với Na, hần đáy lòng, vĩnh viễn đều là bài xích. Như vậy một người động cơ không thuần, tuyệt đối, sẽ không là người của Tu La sơn trang bọn hần, phương diện này, còn có chút cái gì đầu, rất nhanh, sẽ công bố. Liễm diễm lục mâu tối sầm lại, ánh mắt, sâu thẳm khó lường.

Trên khuôn mặt bình thường không có biểu tượng gì, Na cung kính gật đầu, đứng dậy,“Thỉnh trang chủ tùy thuộc hạ đến.”

Ám dạ trung, Lam Tuyết bảo tựa hồ là trong suốt. Đi qua một cái hành lang gấp khúc, xa xa, tiền phương xuất hiện một tòa thành màu trắng thật lớn, nhìn đến nơi này, Tuyết Vân Ca cùng Tuyết Trục Nguyệt đồng thời hồi đầu, nhìn đối phương liếc mắt một cái, hô hấp cứng lại. Lập tức sắc mặt bình tĩnh thay đổi tâm mắt, che dấu dưới đáy lòng sóng ngầm mãnh liệt. Đây địa phương, cùng Minh Tuyết, quả thực là giống nhau như đúc a...

“Nơi đó, là cái gì địa phương?” Tuyết Vân Ca thanh âm vang lên, Na đi ở phía trước, không có hồi đầu, chỉ thần nhiên trả lời:“Lam Tuyết tòa thành, bất quá, nơi đó trừ bỏ bảo chủ, trưởng lão cùng tổ y tuyết vệ, người còn lại là không thể vào. Thuộc hạ là một cái nho nhỏ tuần tra, cũng không có tư cách đi vào.”

Đi qua một cái rừng cây, lại tiếp tục đi đại khái nửa giờ, Na thế này mới dừng lại, chỉ vào một cái phòng ở màu xám tiền phương, nói:“Trang chủ, chúng ta đến.”

Có chút nghi hoặc, Tuyết Trục Nguyệt đề phòng hỏi:“Vì sao này một đường đến đều không có nhân, ngươi không phải nói Lam Tuyết bảo toàn bảo giới nghiêm sao?”

“Thuộc hạ từ lúc một tháng trước liền làm tốt lắm hết thấy chuẩn bị, con đường này có ít người đi, huống hồ, Lam Tuyết bảo tự cho mình rất cao, tại cái phương diện này khó tránh khỏi sơ sẩy.”

Phải không, dưới đáy lòng âm thầm cười lạnh, Na, ta nhưng thật ra thực chờ mong, ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì đầu?

Ám bụi cửa lao, bị nhẹ nhàng đẩy ra, Na là ngục tốt, tự nhiên có cái chìa khóa. Đang nhìn đến môn bị mở ra một chốc kia, Tuyết Vân Ca cùng Tuyết Trục Nguyệt đều là chấn động, đáy mắt bao hàm, là chờ mong, là tưởng niệm, là không yên, còn có một tia bất an. Suy nghĩ hỗn tạp khó phân biệt ở trong đầu lên men, hít sâu một hơi, hai người đều cường tự trấn định xuống dưới, dọc theo cầu thang, đi xuống.

Ngục giam ở Lam Tuyết bảo không giống khác ngục giam bình thường bần loạn, thậm chí bãi đầy đủ loại hình cụ. Đây địa phương có chút giống tầng hầm ngầm, sạch sẽ, chính là càng đi, lại càng âm u, mùi ẩm ướt hư thối cũng dần dần truyền đến, trong không khí ảm ảm tựa hồ còn có một tia huyết tinh hương vị.

Mẫn cảm Tuyết Trục Nguyệt nghe thấy tới hương vị này, tâm không khỏi nhắc tới cỗ hòng, Nhất Nhất, không phải là thật sự bị dụng hình? Nhất tướng có khả năng này, đáy lòng hần liền dâng lên lửa cháy hừng hực, còn kèm theo một cỗ đau đớn xé rách. Khẩn cấp chạy vội mà vào, Tuyết Vân Ca theo sát sau đó. Điềm khởi mờ nhạt ánh nền, trong phòng âm u, một cái nữ tử thân mình kiêu nhỏ bị treo ở phía trên một cái tòa thạch, nàng vô lực duỗi thân thể của chính mình ở không trung, hỗn độn quần áo thoát phá, nguyên bản da thịt trơn bóng như ngọc che kín màu đỏ vết roi, thoạt nhìn vô cùng thể thảm. Chính là, kia mảnh khảnh thân ảnh, kia tóc dài hơi hơi che đầy gò má như ngọc, cái kia thân ảnh mà bọn họ quen thuộc một ngàn lần, một vạn lần, không phải là người bọn hần đáy lòng tối quý trọng sao?

Từ y chợt lóe, một đạo chùm tia sáng sắc bén nháy mắt đánh úp về dây thừng, Tuyết Vân Ca yêu mị từ đồng, phóng xuất ra mãnh liệt sát ý, tại trong phòng tối tăm rạng rỡ sinh huy. Mà Tuyết Trục Nguyệt, lục mâu u ám, đã muốn biến thành một loại phiếm lam quang u thanh (lam quang: màu xanh; u: tối; thanh: đen, xanh, càng trở nên rực rỡ mà thị huyết. Tuyết trắng thân ảnh chợt lóe, tiếp được cái thân thể ngã xuống kia.

“Nhất Nhất, đừng sợ, ca ca đến đây.” Tuyết Trục Nguyệt thanh âm, cũng là khàn khàn run run, rõ ràng là lời nói an ủi thiên hạ trong lòng, nói ra cũng là dị thường gian nan, mang chút nghẹn ngào. Ôm chặt nữ tử hơi thở mỏng manh, Tuyết Trục Nguyệt thân thể, đã hơi hơi run rẩy .

Trong lòng nữ tử, tựa hồ còn không có thanh tĩnh. Đẩy ra tóc dài che khuất giữa trán, bán lộ ra dung nhan bạch ngọc bần tinh xảo, như vậy dung nhan, trừ bỏ Nhất Nhất, còn ai sẽ có đâu? Đột nhiên, nữ tử trong lòng tựa hồ gặp ác mộng, toàn thân đều run run đứng lên, miệng run run ni non. Thấy nàng bộ dáng như vậy nhu nhược bất lực, Tuyết Trục Nguyệt lại ôm thêm sát, không tiếng động an ủi. Một bên Tuyết Vân Ca , cũng là vạn phần đau lòng, cùng Tuyết Trục Nguyệt cùng nhau ôm nàng “Nhất Nhất không sợ, ca ca ở đâu!”

“Đại ca, nhị ca, mau tới cứu ta, mau tới cứu ta.....”

Làm cho người ta vạn phần đau lòng nữ tử, bất an la lên. Rước lấy hai cái tuyệt mỹ nam tử càng thêm ôn nhu mà lại chặt chẽ ôm. Đắm chìm ở trong cảm giác mất rồi có lại hai người, cũng không có phát hiện, nữ tử trong lòng bọn họ, đột nhiên mở mắt.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 43: Kế Bại

Cách đó không xa, Na đột nhiên quý dị cười. Nữ tử trong lòng tuyệt mỹ nam tử, ánh mắt chống lại Na, bỗng dừng kiên định. Bàn tay tiêm tiêm trắng nõn dần dần theo cổ tay áo vuron, lưỡi dao lóe ngân quang, vô thanh vô tức tới gần phía sau lưng Tuyết Trục Nguyệt. Mà một bên Na, vận sức chờ phát động, ngân châm trong tay, nhắm ngay mạch máu Tuyết Vân Ca.

“Ân!”

“Xì!”

“A!”

Tiếng kêu rên, thanh âm lợi khí thiết nhập làn da, còn có tiếng kinh hô của nam tử ăn đau vang lên, địa lao hắc ám, mùi huyết tinh nhảy mắt tàn ra, tràn đầy toàn bộ mặt đất.

“Nhị ca, vì, cái gì, lại như vậy đối Song nhi?”

Máu tươi đỏ sẫm, theo bụng nữ tử chậm rãi chảy ra, giống như đũa bé tạo ra từ bạch ngọc, nhìn sắc mặt âm trầm của Tuyết Trục Nguyệt, kinh ngạc mà vừa buồn đau đến hồ. Tối đen song đồng, là tràn đầy không thể tin cùng tuyệt vọng.

Mà kia một tiếng kêu đau, cũng là Na phát ra. Căn ngân châm kia, bị Tuyết Vân Ca phản thủ vung lên, liền thẳng tắp bắn về phía trái tim hân! Một đạo tử ảnh hiện lên, Na đã bị Tuyết Vân Ca hung hăng đâm nát dưới chân, máu tươi từ khoe miệng tràn ra, chảy xuôi trên mặt đất.

“Hừ!” Dùng sức đẩy ra nữ tử trong lòng, chán ghét vô vô xiêm y, Tuyết Trục Nguyệt lục màu liễm diễm lạnh lùng nhìn về phía nữ tử bị té ngã thật mạnh, đáng thương hề hề, chán ghét giống như đựng phải cái gì đó dơ bẩn.

“Nhị ca...”

“Ngươi cầm miệng cho ta!”

Lục đồng mãnh liệt, giống như thủy triều bắt đầu khởi động, cũng là tràn đầy ngoan ý: “Nữ nhân ghê tởm, ngươi dựa vào cái gì như vậy bảo ta!”

Không thể tin nhìn Tuyết Trục Nguyệt, nữ tử đáy mắt hiện lên một tia sợ hãi, lập tức cường tự trấn định nói: “Nhị ca, ngươi như thế nào như vậy đối Song nhi?”

“Song nhi?” Trên chân lại thêm độ mạnh yếu, khuôn mặt bình thường của Na phát ra một tiếng thúy vang, cũng là xương gò má bị Tuyết Vân Ca sinh sôi thái liệt (thái liệt: đâm nát)! Đau đớn thật lớn, làm cho Na nhìn không được thông khổ kêu to, kia thanh âm, thể lương vô cùng!

“Muốn biết các ngươi sơ hở ở đâu sao?” Lạnh lùng cười, Tuyết Vân Ca thanh âm hơi trào phúng vang lên. Chán ghét nhìn nữ tử điềm đạm đáng yêu dưới mặt đất kia, “Song nhi, là ai? Chúng ta nhưng cho tới bây giờ không biết, bên người chúng ta, khi nào có một người tên là Song nhi đâu!”

“Ta, ta là Vô Song a!” Nữ tử nơm nớp lo sợ trả lời, ánh mắt né tránh.

“Hừ, thế nhân đều nghĩ đến Tu La sơn trang tam tiểu thư danh gọi Tuyết Vô Song, đáng tiếc, ai lại biết, kia bất quá là một cái tên giả! Bỏn nữ nhân (bỏn: ngu ngốc), thời điểm chúng ta mới vào xác thực bị ngươi mê hoặc, bắt luận thân hình vẫn là thanh âm, ngươi thật sự cùng Nhất Nhất không kém mấy, nhưng là, theo chúng ta ôm lấy của ngươi kia trong nháy mắt, chúng ta cũng đã xác định, ngươi không phải Nhất Nhất!”

“Nhất Nhất...” Cũng là nữ tử nột nột nói nhỏ thanh âm, “Không phải kêu Tuyết Vô Song sao?”

“Hương vị của ngươi, ghê tởm!” Ánh mắt chán ghét phản hận hung hăng nhìn chằm chằm nàng, Tuyết Trục Nguyệt lạnh lùng mở miệng, lại làm cho nữ tử nháy mắt trắng mặt. Vô luận là ai, nhất là nữ tử, bị một cái nam tử như vậy vũ nhục, đều là khổ sở đi. Nhưng là, ánh mắt Tuyết Trục Nguyệt, giống như nàng là một cái nữ nhân cực hạ lưu dơ bẩn, ngay cả xem liếc mắt một cái, đều là đối với hân bất kính cùng vũ nhục.

“Nhất Nhất rất ít bảo chúng ta đại ca nhị ca, nàng chỉ bảo chúng ta ‘Ca’, hơn nữa, nàng không kêu giống như ngươi. Nhất Nhất thích tha dài ngữ điệu, mềm bảo ta ca ca.” Tựa hồ lâm vào nhớ lại tốt đẹp, trên mặt Tuyết Trục Nguyệt, hiện lên một cái tuyệt mỹ mỉm cười, nữ tử nhìn xem đỏ bừng mặt, vẻ mặt si mê. Lại khi nhìn một đôi lục màu tựa như lang giống nhau, lập tức sắc mặt tái nhợt. Nàng một phen biểu tình, lại bị một bên Tuyết Vân Ca rành mạch xem ở trong mắt. Không khỏi một trận chán ghét, người trên thế giới này, đều là như vậy tham luyến dung nhan xinh đẹp của bọn họ, cũng là tại

một khắc nhìn thấy đồng tử của họ khác thường nhân, làm ra vẻ đối trá! Trừ bỏ Nhất Nhất, chỉ có bọn họ Nhất Nhất, hội như vậy yêu thích bọn họ ánh mắt, hơn nữa lại coi như trần bảo.

Một ánh mắt cũng không tiếc cho nàng xem, như vậy ghê tởm nữ nhân, cư nhiên dám giả mạo Nhất Nhất, quả thực là vũ nhục Nhất Nhất tốt đẹp ở bọn họ trong lòng! Lạnh lùng vươn tay, Tuyết Trục Nguyệt trong lòng bàn tay ngưng tụ một cái vòng tròn hình quang quyển (quang quyển: lỗ ống kính), giống như một khối gương đồng hình tròn, tiếp theo năm ngón tay khép lại, kia quang cầu nháy mắt vỡ tan, ở không trung hóa xuất cổ tình thoát phá.

“Liệt!” Môi đỏ tươi, nhẹ nhàng phun ra một chữ, trên mặt nữ tử, khuôn mặt đột nhiên vặn vẹo, lại chậm rãi trở nên trong suốt, cuối cùng, giống quang quyển trong tay Tuyết Trục Nguyệt, bành một tiếng vỡ vụn, huyết nhục bay tứ tung. Kia vậy ra ra nhiều điểm huyết tinh, nhưng không có rơi đến kia trường bào trắng nõn. Giải quyết xong một cái, Tuyết Trục Nguyệt xoay người lại, nhìn về phía đại ca.

“Về phần ngươi,” Tuyết Vân Ca cực kì chăm chọc nhìn thoáng qua Na ở dưới chân, “Ngươi cho là chính mình làm tốt lắm, không có sợ hãi gì phải không? Ha ha, thật sự là buồn cười, ngươi nghĩ rằng chúng ta dễ dàng như vậy đã bị ngươi lừa sao?”

“Quá mức bình tĩnh, có lẽ đây đúng là một cái ám vệ tốt, nhưng là, ngươi trấn định cùng biểu hiện xuất sắc, hoàn toàn chính là sợ hãi của ngươi! Huống hồ, ngươi nói chính mình một tháng trước cũng đã an bài tốt lắm đường đi, mà Nhất Nhất mất tích, còn chưa tới một tháng đâu! Nói đi, rốt cuộc là ai phái ngươi tới, rốt cuộc có mục đích gì?”

Na nhắm chặt mắt, hô hấp dồn dập, nhưng không có mở miệng. Tuyết Vân Ca buông ra chân, làm cho hắn có thể thở dốc, Na dần dần bình tĩnh xuống dưới. Chậm rãi mở ra mắt, đáy mắt, cũng là kiên định thấy chết không sờn. Một bên Tuyết Trục Nguyệt thấy, thầm nghĩ không tốt. Vừa ra tay, liền chế trụ Na đang muốn động, điểm huyết đạo hắn, Na nhất thời không thể động đậy. Mở miệng của hắn, Tuyết Vân Ca đem một viên màu đen viên thuốc bên trong răng nanh lấy ra, cười lạnh dựa vào một bên.

“Muốn chết, không dễ dàng như vậy!”

Theo ống tay áo lấy ra một viên viên thuốc màu lam, Tuyết Vân Ca bắt buộc Na nuốt vào. Thuốc này sẽ làm nhân mất đi khí lực, liền ngay cả cảm lấy tiểu đao cũng không có thể, y Na như vậy ám vệ, đối chủ nhân tất là thập phần trung tâm, bọn họ nhất thời cũng không khả năng theo miệng hắn lấy ra cái gì. Giết, lại đáng tiếc, là một việc làm vô bổ!

“Ca, chúng ta trúng kế, chính là không biết, này người sau lưng, rốt cuộc là Lam Tuyết bảo vẫn là thể lực khác?”

Tuyết Vân Ca gật đầu, “Này nhân trước để tại nơi này, giao cho Tuyết vệ đến xử lý. Bên trong Lam Tuyết bảo, có hay không Nhất Nhất còn không xác định. Nhưng là, chúng ta vẫn phải điều tra một phen.”

Na nghĩ đến ám vệ toàn bộ ở ngoài bảo, lại không biết bọn họ đã sớm hoài nghi hắn, như thế nào giống như hắn mong muốn. Giờ phút này, tất cả ám vệ hắn là đều đã tiềm nhập Lam Tuyết bảo, tìm kiếm Nhất Nhất đi.

Nhất từ nhất bạch lưỡng đạo thân ảnh, bỗng nhiên biến mất ở địa lao hắc ám, chỉ còn lại có suy yếu vô lực Na, hữu khí vô lực xụi lơ ở đs. Đáy mắt, xét qua quang mang kiên định mà lại gãy dựa thống khổ. Cho dù đã muốn không còn khí lực, Na vẫn là cố sức, run run theo ống tay áo lấy ra một cái nhỏ nhỏ viên cầu.

Có lẽ cảm không vững, kia tiểu cầu, một cái sơ sẩy liền theo trong tay hắn trơn. Nhìn đến kia khóa tiểu cầu cách chính mình không đến một thước, Na đáy mắt hiện lên một tia tuyệt vọng, lại vẫn là kiên định, thống khổ tiến về phía trước. Từng bước một, rốt cục, kia khóa tiểu cầu bị hắn nắm ở tại trong lòng bàn tay.

Khỏe miệng lộ ra một cái thần nhiên ý cười, Na trên tay dùng một chút kính, không trung đột nhiên xuất hiện một tia tuyết màu lam u quang, dần dần biến mất không thấy.

Trong địa lao, một trận im lặng. Liền ngay cả một tia thanh âm hô hấp, rốt cuộc nghe không thấy.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 44: Hỗn Chiến

Hai người ra khỏi địa lao, lập tức hướng tòa thành hoa lệ màu trắng chạy đi. Khuyết canh giữ ở tòa thành cửa gặp hai người xuất hiện, lập tức tiến lên, nghênh nói: “Trang chủ, tất cả Tuyết vệ đều đã ẩn núp bên trong bảo!”

“Tốt lắm, dựa theo kế hoạch tiến hành. Đúng rồi, đi vào địa lao, đem Na ra cho ta thẩm vấn.”

“Là.”

Trong không khí có mùi hoa mai kì dị truyền đến, Tuyết Trục Nguyệt hơi hơi nhíu mày, không phải hương vị này khó nghe, mà là cảm thấy có chút kỳ

quái, phía sau, như thế nào sẽ có mùi hoa?

“Ca, này hương vị?”

Tuyết Vân Ca cũng phát hiện, hít sâu một hơi, lập tức nói: “Mùi này không có độc, xem ra, hẳn là mùi hoa quỳnh ở ban đêm nở ra đi.”

Tuy rằng trong lòng hoài nghi khó hiểu, Tuyết Trục Nguyệt cũng là tìm không thấy đáp án, chỉ có thể mang theo bất an, lo lắng ly khai. Hiện tại tìm Nhất Nhất mới là mấu chốt, hẳn cũng không tưởng lãng phí tinh lực ở chuyện nhảm chán.

Mà giờ phút này, ở trên không Lam Tuyết bảo, đột nhiên xuất hiện một đóa cực kì hoa mỹ yên hòa, vô thanh vô tức, lại tựa hồ không ai nhìn thấy, không người phát giác.

Theo mùi khuếch tán, Lam Tuyết bảo đang ngủ say, nhất thời ở ám dạ thức tỉnh. Mộ Nhã Luân đã muốn mặc quần áo, đi vào đại điện, bên trong phòng nghị sự, trưởng lão cùng Trang Sinh đã muốn có mặt. Tất cả mọi người sắc mặt ngưng trọng nhìn hắn, trong không khí tràn ngập hơi thở khẩn trương áp lực.

“Thiếu chủ, có người lên vào bảo nội, chính là bây giờ còn không có động tác gì, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” Trang Sinh mang theo thanh âm lo âu vang lên, hắn cùng năm trưởng lão đồng dạng nhìn chăm chú vào Mộ Nhã Luân, chờ mệnh lệnh của hắn.

“Nếu nhìn thấy, giết!” Rốt cục, Mộ Nhã Luân sắc mặt trầm trọng, sự tình lần này liên quan đến Lam Tuyết bảo đại sự bí ẩn, không thể sơ sót.

“Còn có, thiếu chủ,” Nói đến đây, Trang Sinh có chút do dự, lại vẫn thực kiên định mở miệng nói: “Thiếu chủ, đối phương là ai đã muốn điều tra rõ. Căn cứ tổ y tuyết vệ điều tra, kia một đường đánh bất ngờ, thậm chí những người hiện tại lên vào Lam Tuyết bảo, là đến từ Tu La sơn trang!”

Tu La sơn trang, là cái thứ nhất tổ chức sát thủ sao? Lâm vào trầm tư, cho dù là thế lực đối địch xung khắc như nước với lửa, nhưng là Lam Tuyết bảo tự nhận chưa bao giờ trêu chọc bọn họ, càng không có lý do gì làm cho Tu La sơn trang một đường đuổi giết còn lên vào bảo nội đi! Tu La sơn trang tuy là tổ chức sát thủ, nhưng Lam Tuyết bảo cũng không có ở trên giang hồ đối bọn họ như mối họa không nên dây vào. Như vậy đột nhiên tiến công, rốt cuộc là vì cái gì? Chẳng lẽ, thật là bọn họ đã biết bí mật của bảo? Bằng không, bọn họ như thế nào có thể phá bình chương nhập môn? Đối phương nhất định đã biết, sớm có chuẩn bị, mới có thể dễ dàng như vậy đi vào bảo đi! Lam Tuyết bảo là thánh địa hắn thề sống chết thủ hộ, quyết không thể cho phép ngoại nhân xâm nhập cùng giẫm lên, xem ra lần này, là tránh không được một hồi ác chiến!

“Thiếu chủ, Tu La sơn trang chủ nhân họ Tuyết, là một đôi song sinh huynh đệ, đại trang chủ danh gọi Tuyết Vân Ca, nhị trang chủ còn lại là Tuyết Trục Nguyệt. Tương truyền Tu La sơn trang còn có một cái tam tiểu thư, kêu Tuyết Vô Song!”

Tam tiểu thư, Tuyết, Vô, Song.

Không thể tin ngáng đầu, Mộ Nhã Luân gắt gao nhìn thẳng Trang Sinh, khàn khàn nói: “Người nói cái gì?”

“Thiếu chủ, người còn không hiểu sao? Cái kia Tuyết công tử căn bản không phải cái gì công tử, mà là Tu La sơn trang tam tiểu thư! Đêm nay lên người vào trong bảo là đến từ Tu La sơn trang, trừ bỏ Tuyết Vô Song, còn ai sẽ là gian tế! Nàng là đã sớm dự mưu tốt, cố ý tiếp cận thiếu chủ!” Kích động hô to, Trang Sinh vì việc thiếu chủ bị cái yêu nữ kia mê hoặc mà cảm thấy phẫn nộ.

Tâm, bỗng dưng đau đớn, Mộ Nhã Luân không biết chính mình vì cái gì sẽ có cảm thụ như vậy. Lại vẫn là ánh mắt kiên định, chậm rãi mở miệng: “Ta không tin, sẽ không là lỗi của nàng. Tuyết đối không thể!” Gầm từng tiếng, kiên định chấp nhất. Chính là liều lĩnh tin tưởng nàng như vậy, cho dù, nàng thật sự mang theo địch nhân xuất hiện ở trước mặt chính mình, hắn vẫn là muốn, tin tưởng nàng.

“Thiếu chủ!”

Liên Liên trưởng lão, cũng không dự đoán được Mộ Nhã Luân cư nhiên cố chấp như vậy, xem ra, cái Tuyết tiểu thư kia, thật sự là đem tâm thiếu chủ bọn họ cấp mê hoặc. Hiện tại sự tình liên quan đến an nguy của Lam Tuyết bảo, thiếu chủ cư nhiên còn tin tưởng cái yêu nữ kia, một mực khẳng khái như thế!

“Thiếu chủ, người không thể như vậy!”

“Thôi! Việc này chờ có nhắc lại, chuẩn bị tốt nghênh chiến đi!” Cường ngạnh đánh gãy lời nói Trang Sinh, Mộ Nhã Luân máy móc nói.

Nháy mắt, phòng nghị sự lâm vào một loại cực diện khẩn trương căng co, chính lúc giường cung bật kiếm, đại môn phòng nghị sự bị đẩy ra, một cái áo trắng nhiễm huyết Tổ Y vệ tiến vào, suy yếu lại lo lắng nói: “Thiếu chủ, không, không tốt, ngoại nhân, xâm nhập bảo nội, hiện tại, đã muốn đánh, đánh đến đây!”

“Cái gì?” Các trưởng lão cả giận nói, nháy mắt, ánh mắt không đồng ý nhất thời đều nhìn về phía sắc mặt xanh mét lại hơi âm trầm Mộ Nhã Luân.

“Chuẩn bị nghênh chiến!” Một hồi lâu sau, phiêu miểu như tiên nam tử mới chậm rãi mở miệng: “Bất quá, không được nói cho Tuyết Vô Song.”

“Thiếu chủ, người còn che chở cái yêu nữ kia! Người không phải thiếu chủ của chúng ta, người trước kia chưa bao giờ như vậy!” Khó có thể tin nhìn Mộ Nhã Luân, Trang Sinh đầy mắt tràn đầy thất vọng cùng bi thống, Thiếu chủ, có thể nói là chính mình nhìn lớn lên, cái kia thiếu niên đối ai cũng đều ôn nhu lại xa cách, vẫn đều là chính mình sùng bái cùng kiêu ngạo, cho tới nay đều là thần tiên trong cảm nhận của chính mình, cao quý, tao nhã, phẩm nhân cũng không có thể đụng vào! Như vậy hoàn mỹ thiếu chủ, lại bị một cái nữ tử làm hỏng, trở nên u buồn, trở nên khiếp đảm, thậm chí sẽ xuất hiện cảm tình. Sẽ

vì cái nữ nhân kia mỉm cười, sinh khí, thậm chí, không để ý Lam Tuyết bảo tồn vong!

“Không cần vô nghĩa, Trang Sinh! Hiện tại đối đầu kẻ địch mạnh, chúng ta phải làm là nghênh chiến, mà không phải ở trong này tranh luận một ít chuyện già đối hư ảo!” Lãnh cứng rắn nói, Mộ Nhã Luân xoay người, đối với trưởng lão mở miệng: “An bài đi xuống, tất cả tuần tra về đơn vị, bình chương đã phá, canh giữ ở nơi đó là uống công. Toàn diện cảnh giới, đối chiến kẻ xâm nhập!”

“Là!”

Bất đắc dĩ lui ra, thiếu chủ là thân của bọn họ, vô luận quyết định như thế nào, bọn họ cũng không phản đối.

Mà ở bên ngoài Tuyết Vân Ca, Tuyết Trục Nguyệt, sớm đã cùng một đám Tô Y sử giả động thủ. Trong lúc nhất thời, đao quang kiếm ảnh, huyết nhục bay tứ tung! Bởi vì nóng lòng điều tra rõ bên trong Lam Tuyết bảo đến tột cùng có Nhất Nhất hay không, hai người xuống tay đều không lưu tình chút nào. Từ lúc mùi quý dị bay ra, bọn họ liền bị người trong bảo tập kích, xem ra, mùi hoa kia quả nhiên là một loại ám hiệu.

Triền đầu lâu ngày, Tuyết Vân Ca đã muốn không có kiên nhẫn tiếp tục dây dưa, lãng phí thời gian tại loại đánh nhau nhàm chán này. Hiện tại tối trọng yếu là tìm Nhất Nhất, vài cái vô danh tiểu tốt, còn không đáng giá bọn họ tổn tâm tư.

“Khuyết, một cái bắt lưu!”

“Là!”

Đối với Nguyệt sử một cái ánh mắt, hai người song song rời đi, nháy mắt biến mất ở trong không khí.

Mà ở lại tại chỗ, là Khuyết cùng Tuyết vệ, còn có Lam Tuyết bảo Tô Y sử giả chém giết. Tuyết vệ là sát thủ, vừa ra tay, đao đao trí mạng. Mà Lam Tuyết bảo nhiều năm lãnh đời, không bằng sát thủ ra tay lưu loát mà tâm ngoan thủ lạt, tự nhiên rất nhanh ở thế hạ phong.

Khuyết nhìn đến nơi này, lại thêm lực đạo xuống tay, sớm một chút giải quyết, có thể rất nhanh tìm được tiểu thư, trang chủ cũng liền an tâm. Tu La son trang cũng sẽ khôi phục bộ dáng trước kia, hai người nọ, sẽ lại vui vẻ đi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 45: Bị Nắm

Nhà thủy tạ biệt viện.

“Điện hạ, Na cùng cái thể thân kia đều đã muốn chết.”

Trong phòng hắc ám, cửa sổ bị đóng lại, không có để lộ ra một tia ánh sáng. Như là thói quen hắc ám như vậy, nam tử cao lớn tuấn mỹ, vẫn không nhúc nhích ngồi ở bàn sách, song đồng lợi hại như ung rạng rỡ sáng lên.

“Đã chết, kia bọn họ đâu?”

Ám ảnh cúi đầu, “Việc ám sát thất bại, bọn họ phát hiện mưu kế của chúng ta.”

“Thất bại.” Ngữ điệu không có phấp phỏng mà trầm ổn, bình tĩnh vô ba. Như là tuyệt không để ý, Lam Thánh Lăng tiếp tục hỏi: “Như vậy, song phương giao chiến ra sao?”

“Trước khi chết Na phát ra tín hiệu báo nguy, Lam Tuyết bảo cùng Tu La son trang trận chiến này không thể tránh được.” Trong giọng nói của ám ảnh có chứa một tia may mắn, tuy rằng không có hoàn thành kế hoạch của điện hạ, nhưng là cũng không có phá hư bố cục, hết thấy, đều cứ theo lẽ thường tiến hành, chính là, ra một chút sai lầm nho nhỏ mà thôi.

Lại không biết, cũng chính vì biểu tình âm thầm may mắn của hắn, làm cho hắn ở nháy mắt vứt bỏ tính mạng.

Thi thể ngã xuống, không một tiếng động. Nam tử thấp bé mang theo hắc sa, tiến lên tới gần, lấy ra một cái bình sứ nhỏ, rắc chút bột phấn ở phía trên thi thể, chỉ chớp lát, một cỗ khối đặc dâng lên, mặt đất trừ bỏ một bãi máu loãng, chẳng còn lại gì.

“An bài tốt ám vệ cùng Ngự Lâm quân, phong tỏa toàn bộ Tây Môn, ta muốn làm cho bọn họ, lưỡng bại câu thương, cuối cùng, toàn bộ biến mất!”

“Là.”

Thanh âm khàn khàn khó nghe, báo trước hết thảy sự việc sắp phát sinh.

Lam Tuyết bảo.

Tu La son trang cùng Lam Tuyết bảo người chém ta giết, còn không có đình chi. Vô số Tổ Y sứ giả trào ra, ngăn cản Tuyết vệ đường ra, hơn nữa, thể công cùng võ công, cùng một đám ở góc phía trước, mãnh liệt cùng cấp tiến rất nhiều. Ba mươi cái Tuyết vệ nếu có thể lấy một chọi mười, cũng không có khả năng ngăn cản nhiều người công kích như vậy, dần dần bị vây hạ phong.

Trường kiếm đâm vào ngực một gã Tổ Y sứ giả, cũng tro mắt nhìn một cái Tuyết vệ ở trước mắt chính mình ngã xuống, Khuyết cắn chặt răng. Đây là Tuyết vệ cùng huấn luyện vài thập niên, cho dù tồn tại cạnh tranh cùng xung đột, hẳn là người đứng đầu Tuyết vệ, nhưng cũng không đành lòng thấy thuộc hạ của chính mình cứ như vậy chết đi.

Từ trong lòng lấy ra một cái vòng tròn bằng đồng, rút ra cái bệ nắp bằng gỗ, “Bình” một tiếng nổ, thiên không (bầu trời) ám dạ nhất thời bị chiếu sáng lên.

“Thiếu chủ, không tốt, càng ngày càng nhiều người xâm nhập nhập bảo!”

Một cái Tổ Y sứ giả nghiêng ngả lao đảo chạy tiến phòng nghị sự, lo lắng nói. Nháy mắt, trên mặt các trưởng lão nhất tề biến sắc, Mộ Nhã Luân dung nhan tuấn nhã càng hiển rõ ngưng trọng. Lần này đánh bắt ngờ thật sự quá mức đột nhiên (bất thành linh), bọn họ chịu công bất ngờ không kịp phòng, bị vây hạ phong. Chính là, quyết không thể làm cho Lam Tuyết bảo lâm vào bên trong nguy vong.

“Triệu hồi Linh Vũ trên toàn quốc!”

“Này!” Vài cái trưởng lão hai mặt nhìn nhau, cư nhiên triệu hồi Linh Vũ sao, kia các phân quân làm sao bây giờ? Linh Vũ di chuyển, bọn họ còn muốn như thế nào ước thúc võ lâm nhân sĩ?

“Thiếu chủ, này vạn vạn không thể a!”

“Ta biết.” Mộ Nhã Luân trầm ngâm nói: “Nhưng là, hiện tại đành phải vậy, huống hồ, chúng ta chính là âm thầm Linh Vũ di chuyển, không thể làm cho người ta phát hiện.”

Bên trong một trận trầm trọng, cúi đầu thở dài một tiếng, các trưởng lão đều rất rõ ràng, chuyện tới mức này, không thể phân đúng sai.

Trên giường lớn tĩnh hảo ôn nhu, Cố Duy Nhất trần trọc khó ngủ. Kỳ thật, nàng đã muốn ngủ, hiện tại tình lại, cũng là bị một trận dị vang cấp kinh động. Đêm nay Lam Tuyết bảo, tổng làm cho nàng cảm thấy có chút dị thường, trong lòng rất là không yên.

Chính lúc phiền não, ngoài cửa sổ truyền đến dị động rất nhỏ, Cố Duy Nhất cảnh giác mở mắt. Giống như có tiếng giấy cửa sổ bị phá, một cây ống trúc tĩnh tế tiến vào, trong không khí có một cỗ hương hoa mai tản ra. Cố Duy Nhất dưới đáy lòng cười lạnh một tiếng, ngừng lại hô hấp. Này xiếc, bên trong kịch truyền hình đều nhìn chán. Huống hồ, chính mình bách độc bất xâm, loại nho nhỏ nễ hương này như thế nào có khả năng làm khó nàng. Nàng đồ muốn nhìn là ai, sẽ đối nàng làm gì!

Đội một hồi, cửa phòng bị đẩy ra, Cố Duy Nhất nhắm mắt lại, làm bộ như ngủ say. Bên tai sâu sắc cảm giác được thanh âm một người tới gần, tiếng bước chân lổ mẫm như vậy, hẳn là cái cao thủ. Tiếng bước chân tới gần, đứng ở bên giường, Cố Duy Nhất có thể cảm thấy một cỗ tầm mắt mãnh liệt nhìn chăm chú vào chính mình. Nơi đó mặt ẩn hàm quang mang, không biết như thế nào, Cố Duy Nhất chính là biết, là bất hủ thiên (không phải kẻ tốt), thậm chí làm cho nàng cảm thấy như ở trước mũi nhọn, cả người lạnh buốt.

Người nọ dùng tầm mắt cực kì mãnh liệt nhìn Cố Duy Nhất nửa ngày, không có một chút ít động tác. Cố Duy Nhất cứ như vậy giả bộ ngủ, sợ tới mức mồ hôi lạnh đều nhanh toát ra đến đây. Người kia hiện tại rốt cuộc là thế nào, muốn làm cái gì cũng không nhanh lên, nàng đều thấy cứng nhắc sắp lộ tẩy.

Ngay tại thời điểm Cố Duy Nhất sắp nhìn không được, người nọ rốt cuộc có động tĩnh, cúi xuống đem Cố Duy Nhất một phen túm khời, đặt ngang trên vai, chạy vội ra khỏi phòng. Động tác thô lỗ không chút nào thương hương tiếc ngọc, làm cho Cố Duy Nhất dưới đáy lòng âm thầm kêu khổ, thân thể đau quá, cũng không thể mở miệng, chỉ phải cực lực cố nén. Tên chết tiệt này, rốt cuộc là ai, nàng Cố Duy Nhất thế, nhất định phải đem khổ sở đêm nay hoàn trả thập bội!

Cảm giác người nọ đã nhanh chóng hướng về phía trước chạy đi, Cố Duy Nhất vẫn là lần đầu tiên làm người bay trên trời (nv: thứ đương không trung phi nhân), bị đối đãi thô lỗ như vậy. Còn muốn làm bộ như không cảm giác, bảo trì hô hấp vững vàng, đối chiều thân thể, có thể cảm thấy toàn thân máu đều tập trung ở não bộ, cái loại cảm thụ sung huyết này, thật sự là dày vò. Khuôn mặt hỏa lạt lạt, Cố Duy Nhất biết chính mình nhất định bởi vì sung huyết mà mặt đỏ kỳ cục. Hoàn hảo là ở ban đêm, người nọ cũng không có xem nàng, phát hiện không được cái gì.

Lặng lẽ mở mắt ra, bầu trời đêm mặc dù ám, Cố Duy Nhất vẫn là có thể phát hiện này địa phương đi hướng nơi hẻo lánh nhất của Lam Tuyết bảo, cũng là một cái tiểu nhà đá vẫn dùng cho việc chất đồng vật phẩm không dùng để đó. Nơi này do nàng sau khi vào bảo quá nhàm chán ngẫu nhiên thấy không quá một lần, hồi hồi, nhưng không có đi vào. Bất quá, người này là ai vậy, hẳn đem nàng cho tới hẻo lánh này để làm chi?

Thanh âm cửa phòng bị mở ra, còn có giọng nam tử nhẹ nói chuyện. Cố Duy Nhất lập tức nhắm mắt lại, cảm giác có ánh sáng kích thích. Hẳn là trong phòng có đốt nến.

“Đến đây, thế nào?”

Này thanh âm nghe đứng lên thập phần nghiêm túc, hơi một tia thương lão, Cố Duy Nhất có chút nghi hoặc, thanh âm này, nàng xác định có nghe thấy quá, rốt cuộc là ai đâu?

“Bẩm trưởng lão, đã muốn ngủ như chết. Nay yêu nữ cũng không có võ công, xem ra Tu La son trang thật đúng là có nắm chắc a!”

Thanh âm này, là Trang Sinh! Cái kia vẫn xem chính mình không vừa mắt, luôn muốn đem mình đuổi ra bảo Trang Sinh! Như bây giờ, hẳn là làm trái lời Mộ Nhã Luân, một mình đem nàng mang đi ra ngoài sao? Không thể tưởng được, hẳn cư nhiên thật sự như vậy chán ghét chính mình. Nội tâm tối sầm lại, nàng Cố Duy Nhất, cũng có thời điểm thất bại như vậy. Bọn họ hiện tại muốn thế nào, là trực tiếp đem nàng văng ra, vẫn là làm việc triệt để, đem nàng giết diệt khẩu? Bất quá, thanh âm trưởng lão này, chẳng lẽ là lão nhân nghiêm túc ngày đó bắt lấy chính mình? Trang Sinh liền hợp hẳn, cùng nhau tính kế chính mình sao?

Nội tâm suy nghĩ rất nhiều, loạn thất bát tao. Bên tai là tiếng Phục trưởng lão trầm thấp nói, “Mặc kệ thế nào, hiện tại đem nàng bắt lại, áp chế Tu La son trang! Bọn họ đã muốn công vào bảo nội, có muội muội bọn họ, ta cũng không tin bọn họ không có cố kỵ!”

Công tiến vào? Là đánh tiến Lam Tuyết bảo sao? Vẫn là các ca ca, không có khả năng a, bọn họ như thế nào biết chính mình ở Lam Tuyết bảo? Căn cứ tin tức chính mình ngày đó ở ngoài cửa sổ nghe được, Lam Thánh Lăng không phải đã muốn đem chính mình ở trong tay hẳn trong lời nói thả đi ra cấp ca ca sao? Cho dù chính mình đào tẩu, Lam Thánh Lăng cũng không khả năng đem tin tức này nói cho ca ca, nói không chừng còn có thể tìm thể thần đến lừa gạt bọn họ. Như vậy, bọn họ vì sao đánh tiến Lam Tuyết bảo?

Trong nháy mắt, đầu óc Cố Duy Nhất hỗn loạn không thôi! Đáy lòng nàng dâng lên một cỗ bất an mãnh liệt, nếu, các ca ca thật sự công tiến bảo, lấy thủ đoạn tàn nhẫn của bọn họ, khẳng định sẽ không dễ dàng buông tha Lam Tuyết bảo. Như vậy, như vậy một nhân gian tiên cảnh, có phải hay không sẽ vì nàng mà hủy? Nếu thật sự xuất hiện kết quả như vậy, nàng sẽ như thế nào đi đối mặt Mộ Nhã Luân? Một cái nam tử ôn nhu như nước, hẳn đối chính mình hảo, làm cho nàng không thể bỏ qua.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 46: Bàng Quan

Lại không biết, nàng một phen thất thố, hơi thờ ơ giả vờ đã trở nên hỗn loạn. Phục trưởng lão cùng Trang Sinh đều là cao thủ nhất đẳng, giờ phút này không có khả năng không phát hiện. Cố Duy Nhất cũng phát giác chính mình tinh thần dao động, trầm nghĩ không tốt.

“Nguyên lai, ngươi không hôn mê a!” Trang Sinh thanh âm suy đoán vang lên, Cố Duy Nhất mờ mắt, hiện tại cũng giấu không nổi nữa. Cao ngạo ngẩng đầu, ánh mắt Cố Duy Nhất trầm tĩnh.

“Tiểu xiếc này của ngươi, còn không làm khó được ta!” Thua nhân không thua trận, nàng Cố Duy Nhất tại trước mặt Trang Sinh, chính là không thể cúi đầu.

“Hừ, yêu nữ, cho dù ngươi tỉnh thì như thế nào. Đừng tưởng rằng hai cái ca ca kia của ngươi công vào Lam Tuyết bảo là có thể cứu ngươi, cho dù không có lợi thế để uy hiếp, nhưng là việc của Lam Tuyết bảo, ta tuyệt đối sẽ trước mặt khắc kết thúc giết ngươi, cho ngươi chôn cùng!”

“Hừ, ngươi dựa vào cái gì nói Tu La son trang tấn công Lam Tuyết bảo, chúng ta không oán không cừ, vì sao phải làm việc cố hết sức cũng không lấy lòng được nhau?” Nàng không tin, phương diện này, nhất định có trá!

“Không phải Tu La son trang? Ngươi cho Linh Vũ Lam Tuyết bảo chúng ta là ngồi không sao, thân phận các ngươi, chúng ta chẳng lẽ còn tra không rõ ràng!” Trên mặt Trang Sinh là một loại cực kì phần nộ trào phúng, Cố Duy Nhất mê hoặc. Nam nhân trung niên này tuy rằng đáng ghét, nhưng là hẳn đối với nơi này vô cùng nhiệt tình chân thành cùng vô cùng tin tưởng, hẳn sẽ không lấy lý này làm ra cái gì vui đùa. Như vậy, thật sự các ca ca cùng Lam Tuyết bảo khai chiến sao? Nhưng là, vì cái gì?

“Vì cái gì Tu La son trang tấn công Lam Tuyết bảo?” Nói ra nghi vấn trong lòng, lại rước lấy cái nhìn chăm chú tức giận của Trang Sinh cùng phục trưởng lão. Phục trưởng lão lạnh lùng nhìn Cố Duy Nhất, giọng mỉa mai nói: “Này, không phải hẳn là hỏi ngươi sao?”

Hỏi nàng? Nàng như thế nào biết? Hiện tại nàng cũng là không hiểu mọi chuyện như thế nào?

“Mặc kệ các ngươi làm thế nào biết bí mật Lam Tuyết bảo, vô luận như thế nào chúng ta tuyệt đối sẽ không cho các ngươi thực hiện được!” Ánh mắt Trang Sinh đầy cừ hận, gắt gao nhìn chăm chăm Cố Duy Nhất, không kịp biện giải, liền cảm thấy căn cổ đau xót, hắc ám nháy mắt bùng xuống.

“Trưởng lão, cột chắc nàng, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” Nhìn Cố Duy Nhất hôn mê bất tỉnh, bị trói thành một cái bánh chưng, Trang Sinh đáy mắt có một loại tâm tình sáng khoái. Hẳn chán ghét nữ tử này, cho dù nàng xác thực xinh đẹp đơn thuần. Nhưng là, chính vì nữ tử này, làm cho thiếu chủ thiên thần trong cảm nhận của hắn, biến thành một con người. Thậm chí, mang đến cho Lam Tuyết bảo tai nạn, nữ tử như vậy, thật sự là không thể tha thứ!

“Tự nhiên là đưa đến đại điện, làm con tin.” Phục trưởng lão đột nhiên mỉm cười, kia trương dung nhan nghiêm túc, xuất hiện ý cười như vậy, bỗng nhiên, có chút quỷ dị. Trang Sinh nhìn biểu tình của Phục trưởng lão, có chút nghi hoặc khó hiểu.

“Làm sao vậy?” Cùng lúc đó, ánh mắt lợi hại của Phục trưởng lão nhìn về phía Trang Sinh đang ngăn người. Xấu hổ ho khan một tiếng, Trang Sinh lắc

đầu nói:“Không, không có gì.”

Đáy mắt xẹt qua một tia quang mang phức tạp, Phục trưởng lão nhìn ngoài cửa sổ,“Chúng ta đi thôi.”

Trò chơi, vừa mới bắt đầu thôi!

Nhà thủy tạ biệt viện.

“Điện hạ, người của chúng ta ở Lam Tuyết bảo phát hiện Tuyết Vô Song!”

Ngưng thần trên sách vở nam tử, ngẩng đầu lên, song đồng lợi hại như ung lóe ra quang mang hưng phấn khác thường. Trên dung nhan tuấn mỹ, lộ ra một cái bí hiểm tươi cười.

“Thật sự là đập phá thiết hại vô mịch xứ, thật sự không uống công phu! Tuyết Vô Song vào Lam Tuyết bảo, xem ra, lần này ngay cả ông trời đều trợ ta a! Phân phó đi xuống, hết sức khai mào mâu thuẫn giữa Tu La sơn trang cùng Lam Tuyết bảo, càng kịch liệt càng tốt!”

“Thuộc hạ tuân mệnh!”

“Điện hạ, cứ như vậy, ngồi ngoạn xem hồ đầu sao?” Thanh âm khàn khàn vang lên, là cái thấp bé nam tử luôn luôn tại bên người Lam Thánh Lăng.

“Hừ, sao lại tiện nghi bọn họ như vậy, ta muốn làm ngư ông cùng hoàng tước, đem bạch đạo hắc đạo, đều nắm giữ trong tay. Có một cái trợ lực này, ngày ta ngồi trên đế vị, có thể nói gần ngay trước mắt!” Cặp ánh mắt thâm trầm lợi hại, tràn ngập khát vọng đối quyền lực cùng hủy diệt.

Ánh mắt hơi cảnh cáo nhìn về phía thấp bé nam tử mặt che hắc sa:“Nếu lựa chọn báo thù, liền nghe ta. Ta không hy vọng có thời điểm ngươi mềm lòng, không hạ thủ được a!”

Nam tử che mặt thân ảnh nháy mắt cứng đờ, khàn khàn nói:“Điện hạ, đây là, có ý tứ gì?”

Hừ lạnh một tiếng, giọng Lam Thánh Lăng hơi nghiến ngậm cùng trào phúng, mỉa mai nói:“Đáy lòng ngươi không phải rõ ràng sao? Cho dù ngươi không nói cho ta biết, ngươi trước kia làm gì, thì ta liền không biết sao?”

Thấp bé thân ảnh trở nên run run, kia dung nhan giấu ở dưới khăn che, cho dù nhìn không thấy, cũng biết giờ phút này có bao nhiêu vận vẹo. Mười ngón thật sâu bấm vào trong lòng bàn tay, thấp bé nam tử làm như cực lực khống chế cảm xúc chính mình, chậm rãi gian nan nói:“Điện hạ, phải người tra ta?”

“Hừ, cái này gọi là biết người biết ta bách chiến bách thắng, ta như thế nào có thể dễ dàng tin tưởng ngươi như vậy, tự nhiên là phải có chút lợi thế ! Ngươi cũng thực hiểu phải không, huống hồ, ngươi cũng có rất nhiều chuyện, gạt bản điện hạ a!” Khuôn mặt anh tuấn không chút biểu tình, nhưng lại thâm trầm, làm cho trái tim người ta băng giá.

“Điện hạ, thật sự là, làm cho Bách Lí Phong, thụ giáo !”

Giống như không có nghe ra trong miệng đối phương châm chọc cùng bất mãn, Lam Thánh Lăng nheo lại ánh mắt, hơi nguy hiểm nhìn hắc:“So với ngươi năm đó sờ tác sờ vị, ta làm như vậy giống như một bữa ăn sáng, không phải sao? Bách Lí Phong cóc chủ?”

“Thỉnh điện hạ, không cần, tái kêu, cái kia tên!” Cũng là mang theo cường ngạnh, Bách Lí Phong gằn từng tiếng, đều thập phần thông thả trầm trọng, giống như quán thượng duyên, cư nhiên chứa một cỗ hương vị tuyệt vọng cùng tinh thần sa sút. Thân hình thấp bé, dù cực lực khống chế, lại vẫn là run nhẹ nhẹ.

“Chỉ cần thay bản điện hạ làm việc thật tốt, sự tình gì đều có thể hảo thương lượng. Huống hồ, bản điện hạ bất quá là nhắc nhở ngươi một chút mà thôi, ngươi nếu không thích, bản điện hạ về sau không đề cập tới là được.” Như là đột nhiên thay đổi thành một người khác, Lam Thánh Lăng ánh mắt dần dần nhu hòa, nhưng là, về mặt khí thế bức nhân, lại làm cho Bách Lí Phong hiểu được, hắc, không thể vì phạm hắc!

Không thể tưởng được, hắc tính kế lâu ngày, vẫn là bị quản chế trong tay người khác, thật sự đáng buồn a! Bách Lí Phong hạ cái khăn trên mặt, có một loại tự giễu mỉa mai. Hắc Bách Lí Phong, cư nhiên rơi vào tình cảnh như vậy, đây là nên trách hắc tự làm tự chịu, vẫn là do sự dụ hoặc của hai cái hài tử kia cùng lòng thù hận của hắc?

Hết thấy, đều là uổng công.

“Tất cả ám vệ cùng Ngự Lâm quân đều đã muốn an bài tốt?” Trước bàn sách Lam Thánh Lăng lại khôi phục kia khí phách cao cao tại thượng, bày mưu nghĩ kế.

“Đã muốn, an bài thỏa đáng, tùy thời, có thể vây khốn tất cả người trong Lam Tuyết bảo.”

“Tốt lắm, đợi bọn hắc lưỡng bại câu thương, các ngươi hắc là biết làm như thế nào đi?”

“Thuộc hạ hiểu được.”

Lam Tuyết bảo, giờ phút này, đã là huyết quang đầy trời. Đánh nhau đã muốn giằng co cả đêm, theo mai phục tại ngoài bảo Tuyết vệ không ngừng dừng tiến, dần dần biến thành Tu La sơn trang bị vây ở hạ phong. Ngày xưa là tiên cảnh không tranh sự đời, đã muốn biến thành một cái tu la tràng! Máu đỏ

tươi, hương vị tanh hôi, bốn phía là phần còn lại của chân tay đã bị cắt khỏi thân thể. Mặt cỏ xanh tươi, không còn là màu xanh tràn đầy sức sống, mà là, vô tận màu hồng chói mắt, tượng trưng cho tử vong cùng ly biệt.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 47: Tuyệt Sát

Dung nhan yêu dị tuyệt mỹ, tử y từ đồng, tà ác mà yêu mỹ, như họa lại như ma quỷ (nv: thoáng như họa thể địa tinh mị, ko biết dịch ntn nữa, ôi). Nam tử phía sau, quần áo màu trắng, dung nhan tuyệt mỹ giống hệt như tử y nam tử, trong trẻo nhưng lạnh lùng độc lập, phảng phất tuyết liên (liên: hoa sen). Chính là, hẳn là lục đồng, nhưng cũng đồng dạng yêu dã quỷ dị. Trong đêm đen, hai người thân hình thon dài có vẻ phá lệ đáng chú ý, chính là, kia dung nhan tuyệt mỹ, cũng là tùy ý lộ ra ngoài khôn cùng sát khí!

Mà giằng co ở một bên, là áo trắng như tuyết, phiêu miểu như tiên ôn nhuận nam tử. Thấy rõ trước mắt hai trương tuyệt mỹ dung nhan tương tự nhau, Mộ Nhã Luân lập tức nghĩ đến ngày ấy ở Túy Hương lâu, Vô Song ca ca. Thoạt nhìn, hẳn là cái nam tử lục đồng áo trắng đi. Tuy rằng không biết vì cái gì lúc ấy ánh mắt hẳn là màu đen, mà hiện tại lại là lục sắc, Mộ Nhã Luân đáy mắt thật không có cái gì gọi là kinh hãi khác thường. Lại chính là, thống khổ cùng khổ sở chợt lóe rồi biến mất, Vô Song, chung quy là giấu diếm chính mình. Cũng không nói cho hẳn thân thể của nàng, thậm chí còn che giấu chính mình là nữ tử. Nhưng là, hẳn cũng vì Cố Duy Nhất không có tín nhiệm hẳn mà cảm thấy thất vọng, lại thủy chung không muốn tin tưởng Cố Duy Nhất lên vào Lam Tuyết bảo làm gian tế.

Ba người giằng co đều không có động thủ, phía sau Mộ Nhã Luân, là ba cái trưởng lão cùng vài cái Tổ Y sư già. Mà Tuyết Vân Ca cùng Tuyết Trục Nguyệt, không có mang theo người đi theo. Nhưng là, sát khí mãnh liệt của hai người bọn họ, cũng làm cho Mộ Nhã Luân trong lòng run lên. Theo hơi thở cùng thân hình, là có thể nhìn ra bọn họ võ công tuyệt đối là bí hiểm, thậm chí, hẳn đều không có nắm chắc phần thắng. Nếu là một người, có lẽ còn có cơ hội bắt phân thắng bại; Nhưng là hiện tại, lần đầu tiên, Mộ Nhã Luân cảm thấy hoảng hốt cùng bất an, còn có một loại ảm ảm lo lắng cùng dự cảm: Lần này Lam Tuyết bảo, có lẽ thật là đại kiếp nạn buông xuống.

“Các ngươi chính là trang chủ Tu La sơn trang? Ta Lam Tuyết bảo tự nhiên không có trêu chọc quá các ngươi, vì sao hai vị lại muốn tiến công Lam Tuyết bảo?” Trầm ngâm nửa ngày, Mộ Nhã Luân rốt cục mở miệng.

Đáy mắt xẹt qua ý cười châm chọc, Tuyết Vân Ca xinh đẹp nở nụ cười, lệ chí điều điều dục trụy (lung lay sắp đổ) càng hiển lộ hoặc, cũng là mang theo một cỗ huyết tính nói không nên lời.

“Tôn thượng có phải hay không quá mức dễ quên, Lam Tuyết bảo các ngươi trộm đi bảo bối tối trân quý của Tu La sơn trang, hiện tại cư nhiên làm bộ như mọi sự không liên quan đến mình?” Mị hoặc tươi cười, đáy mắt cũng là thị huyết sát ý.

Bảo bối? Mộ Nhã Luân là thật mê hoặc, hẳn chưa bao giờ phái người lên vào Tu La sơn trang, càng không biết Tu La sơn trang còn có bảo vật trân quý gì, tại sao lại bảo trộm? Hay là có cái gì hiểu lầm, vẫn là Tu La sơn trang kỳ thật đã biết bí mật Lam Tuyết bảo, cố ý tìm một cái cớ để công báo? Trong lòng suy đoán, Mộ Nhã Luân sắc mặt trắng thẫn vô tư nói: “Hai vị trang chủ chứ không phải là hiểu lầm, Lam Tuyết bảo chúng ta luôn luôn đoạn tuyệt với bên ngoài, như thế nào có khả năng sẽ nhập vào Tu La sơn trang của người ăn cắp bảo vật?”

“Thiếu ở trong này đoán, hôm nay, ta muốn cho Lam Tuyết bảo các ngươi từ nay về sau biến mất trên thế giới này!” Mở miệng là Tuyết Trục Nguyệt vẻ mặt âm trầm, kia trong trẻo nhưng lạnh lùng đồng tử tràn đầy giết chóc, giống như tuyết liên trắng noãn biến thành khắp huyết mạn châu sa hoa!

*Mạn Châu Sa Hoa: Hoa Mạn Châu Sa còn gọi là hoa Bi Ngạn. Thông thường cho rằng đây là loài hoa tiếp dẫn, sanh trường bên bờ sông Tam đồ. Theo truyền thuyết, mùi hương của hoa có ma lực, có thể gọi ký ức thối còn sanh tiền của người chết trở về. Bi Ngạn hoa có 3 màu chính: Trắng, đỏ và vàng. Bi Ngạn Hoa màu trắng gọi là Mạn Đà La Hoa (Mandarava), Bi Ngạn Hoa màu đỏ gọi là Mạn Châu Sa Hoa (Manjusaka).

Lycoris_radiata

Toàn thân sát khí tăng vọt, ánh mắt tựa hồ nước, thế nhưng ảm ảm xuất hiện một tia màu đỏ. Rút ra nhuyễn kiếm bên hông, Tuyết Trục Nguyệt âm ngoan nói: “Ca, còn cùng hẳn dong dài cái gì, giết hẳn!”

Tuyết Trục Nguyệt đáy mắt là khinh thị cùng cuồng vọng, chọc giận một cái trưởng lão, trưởng lão kia tức giận nét mặt già nua đỏ bừng, kiếm ra khỏi vỏ thẳng tắp chỉ hướng hẳn, căm giận nói: “Tiểu tử cuồng vọng, hôm nay lão phu muốn dạy dỗ giáo huấn ngươi, nhìn ngươi còn dám bừa bãi như thế nữa hay không!”

Tuyết Vân Ca nhưng thật ra lạnh lùng cười, bừa bãi, đó là bởi vì bọn họ có tư cách để bừa bãi! Không phải bọn họ cuồng ngạo, thế giới này, bọn họ xác thực không xem ở trong mắt, cho dù có cái gọi là nhân ngoại hữu nhân, bọn họ ít nhất có năng lực ngọc thạch câu phần (ngọc đá cùng tan)! Tình nguyện cùng nhau hủy diệt, cũng sẽ không để cho người khác ngự trị trên đầu, thao túng nhân sinh của bọn họ!

Trưởng lão xúc động vận khí, liên thẳng tắp hướng Tuyết Vân Ca đánh tới, Mộ Nhã Luân thấy thế kinh hãi, quát: “Khác trưởng lão chậm đã!”

Nhưng là, đã muốn không còn kịp rồi!

“Không biết tự lượng sức mình!” Châm chọc một tiếng, Tuyết Vân Ca ngay cả vũ khí đều không có dùng, tại khi tên trưởng lão không biết sống chết cầm kiếm ám sát bay tới trong nháy mắt, chính là nhẹ nhàng mà huy một chút thủ. Một đạo bạch quang hiện lên, chỉ thấy trưởng lão kia thân thể uể oải, xụi lơ. Ngay cả miệng vết thương đều không có, cứ như vậy không một tiếng động chết đi.

Những người liên quan kinh ngạc đến ngây người đứng ở tại chỗ, Mộ Nhã Luân ánh mắt bi thống, nhìn Khác trưởng lão đã muốn không có hô hấp. Mà hai cái trưởng lão còn lại, mặt lộ vẻ kinh hãi, cũng không dám tin tưởng. Khác trưởng lão võ công ở Lam Tuyết bảo có thể nói là số một số hai, cho dù đặt ở trên giang hồ cũng là ít có địch thủ, mà này thiếu niên tựa yêu ma, lại như thế dễ dàng lấy đi tính mạng Khác trưởng lão. Thậm chí, ngay cả một dấu vết lưu lại cũng không có. Loại võ công quý dị mà cường đại này, bọn họ dù tự xưng là võ sĩ cư nhiên ngay cả tên cũng kêu không được! Hay là, bọn họ thật sự là già đi, bế tắc ở thế giới chính mình, dần trở nên lạc hậu sao?

“Các ngươi như thế nào có thể làm càn ở Lam Tuyết bảo, lấy đi tính mệnh người khác, quả thật là không thể nói lý, nếu như thế, ta cũng không khách khí!” Trưởng lão cũng là vì bị kích động mà trở nên liều mạng, Mộ Nhã Luân đáy lòng một trận khổ sở, trưởng lão, kỳ thật là bị chính mình hại chết đi, nếu không phải chính mình quá mức yếu đuối nhân từ, cho nên hôm nay mới đi tới bước đường cùng này, hại tính mạng người vô tội!

Tuyết Vân Ca cũng biết, này một ít người, trừ bỏ Mộ Nhã Luân, còn lại đều không chịu nổi nhất kích. Nhưng là hắn cùng Nguyệt lấy một địch hai, liên thủ cùng nhau, Mộ Nhã Luân này, cũng bất quá là một bữa ăn sáng (hạ đơn giản như ăn sáng)! Cho dù lấy nhiều khi ít thì thế nào, bọn họ cũng không phải là những kẻ võ lâm chính phái giả đứng đắn. Chỉ cần đạt được mục đích, thủ đoạn gì đều có thể dùng!

Rút ra trường tiên màu đỏ quần ở bên hông, Tuyết Vân Ca ánh mắt lợi hại. Hắn cùng Nguyệt kỳ thật rất ít dùng đến vũ khí, nhưng là đối với mười tám loại vũ khí mọi thứ đều tinh thông. Nhưng mà thuận tay nhất, chính là trường tiên; Nguyệt còn lại là am hiểu nhuyễn kiếm. Roi của hắn dùng từ kinh đẳng vạn năm, trộn với thiên hạ chỉ độc chế tác mà thành. Cho dù có tránh được roi của hắn, nhưng roi này có thể nói là dính một vết liền từ, chỉ cần làn da bị roi đá thương, sẽ hòa vào máu, không cần tới một khắc, nếu không có giải dược, sẽ trúng độc mà tử. Nhuyễn kiếm của Nguyệt, là do thiên hạ đệ nhất xảo tượng (thợ thủ công) dùng thời gian năm năm chế tác mà thành, tính độc lại càng không cần nói, kiếm này mềm dẻo đến cực điểm, nhưng cũng sắc bén vô cùng. Bình thường bọn họ giết người, đều là dựa vào kính lực lượng, giết người trong vô hình, là trò chơi bọn họ yêu nhất. Nhưng là, hôm nay đối mặt với cường địch, cần tốc chiến tốc thắng.

Gặp đối phương sắc mặt ngưng trọng, Mộ Nhã Luân cũng biết, đối phương lần này cần đem hết toàn lực. Lập tức cũng rút ra “Phá ảnh” của mình, bày thế đón địch. Một hồi tuyệt sát của bọn họ, sắp tại Lam Tuyết bảo xinh đẹp trình diễn, nhưng là, quyết đấu của ba cái nam tử tuyệt mỹ, rốt cuộc, có ý nghĩa hay không? Hoặc là, một cái bấy buồn cười, vậy khôn chính bọn họ.

Mà bọn họ không hiểu rõ sự tình, chính là từng bước đi vào lốc xoáy này, cuối cùng, nghênh đón họ là hủy diệt, vẫn là tàn sinh?

Bạn đang đọc truyện *Sùng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 48: Vây Khốn

“Thiếu chủ, người đi đối phó cái tiểu tử cuồng vọng kia, chúng ta đến vây công tên mất tím này! Nếu bọn họ đều là hắc đạo bại hoại, chúng ta cần gì phải nói giang hồ đạo nghĩa!” Nói chuyện là trưởng lão Chi Nhất, giờ phút này hắn hung hăng nhìn Tuyết Vân Ca, cùng hắn còn có hai cái trưởng lão, cùng với vài cái Tô Y sư giả phía sau, nhất tề vây quanh Tuyết Vân Ca.

Trào phúng cười, yêu mị từ đồng ba quang liễm điễm, những kẻ ngu xuẩn không biết sống chết, cho dù bọn họ cùng tiến lên, Tuyết Vân Ca hắn chẳng lẽ sẽ sợ hãi sao? Thật sự là buồn cười! Mà một bên Mộ Nhã Luân, đang muốn mở miệng phản đối, lại bị Tuyết Trục Nguyệt đột nhiên công đi lên triền đầu. Có lẽ là do giáo dục từ nhỏ, đối với hắn, vây công là một loại hành vi đáng xấu hổ của võ giả, quân tử nên khiêu chiến một chọi một! Tuyết Trục Nguyệt cũng là thấy rõ ý nghĩ của hắn như vậy, có ý công đi lên không cho hắn phản đối. Trong lòng khinh thường cười, cái gọi là quân tử tướng pháp (tướng pháp: ý nghĩ), hắn xem là đối trá vô cùng, người thắng mới chính là vương giả, đây là quy tắc tiềm ẩn của thế giới này. Này cái gọi là chính phái nhân vật, mặt ngoài nghiêm đứng đắn, ngầm cũng là dơ bẩn vô cùng. Bọn họ trải qua, còn chưa đủ chứng minh thế giới này có bao nhiêu hắc ám sao, kia đây ngập ngụa ý (ngao ý: ý nghĩ tàn nhẫn, độc ác), sẽ như thế nào phát tiết nói ra? Giết chóc, trừ bỏ giết chóc, không có biện pháp khác!

Đáy lòng dâng lên sát ý phần nộ, làm cho chiều tức Tuyết Trục Nguyệt hạ xuống càng ngày càng mãnh liệt, Mộ Nhã Luân cũng không có sát tâm, cho nên không đem hết toàn lực chống cự, ngược lại là vừa đánh vừa lui. Như vậy lại làm cho Tuyết Trục Nguyệt càng thêm phần nộ, hắn nghĩ đến hắn như vậy không chịu nổi nhất kích sao, còn như vậy sống chết cho hắn một con đường sống? Mộ Nhã Luân, hắn cũng quá để mắt chính hắn!

Gặp đối phương thế công tiệp mãnh (tiệp mãnh: dần dần mãnh liệt), Mộ Nhã Luân không thể không nghiêm túc đứng lên, hiện tại là thời khắc quan trọng, hắn xác thực không nên giữ quy lệ trong lòng. Lập tức cũng nghiêm túc đánh lại, người này cũng không phải hạng người thiện lương gì, hắn không cần hạ thủ lưu tình. Nhưng là, hắn cũng thực hiểu được, đối phương cùng chính mình công lực tương xứng, thậm chí cao hơn một bậc. Trong lòng hắn cái gọi là lo lắng, căn bản là tồn tại.

Trưởng tiên màu đỏ ở không trung xẹt qua một đạo hoa mỹ, vài cái Tô Y sư giả muốn tới gần Tuyết Vân Ca, lại đều là vừa tiến lên liền bị cỗ khí âm lệ kia bức tách ra. Không cam lòng buông tha cho mấy người lại vọt đi lên, Tuyết Vân Ca cười lạnh một tiếng, không chút nào lưu tình ở đầu ngón tay ngưng tụ nội lực, hướng tới mấy người tới gần kia hung hăng huy đi, những người đó hiêm hiêm né ra, chính là ở trên gương mặt lưu lại vài đạo vết máu. Tô Y sư giả âm thầm may mắn chính mình tránh được một kiếp, lại ở sau đó không lâu kêu rên không thôi. Chỉ thấy những người đó trên mặt biến thành

màu đen, rồi dần dần tản ra ở làn da bốn phía, thối rữa mở ra. Thống khổ kêu to, gãy dựa ở trên người chính mình cào xé lung tung, lưu lại vô số vết cào nhìn thấy mà ghê người, cuối cùng toàn thân hư thối chết đi. Thủ pháp giết người như vậy, thật sự là quá mức tàn nhẫn!

Nhìn đến này một màn thảm trạng Mộ Nhã Luân, trong lòng đại động (đồng: đau thương), hơi thở nhất thời không ổn định, dần dần ở dưới công kích của Tuyết Trục Nguyệt rơi vào thế hạ phong. Tuyết Trục Nguyệt thấy rõ cơ hội này, nhuyển kiểm xét qua một tia ngân quang, thẳng tắp hướng tới ngực Mộ Nhã Luân đâm tới. Dung nhan ôn nhu hiện lên kinh hoảng, Mộ Nhã Luân thuận thế ngửa người ra đằng sau, hiem hiem né qua, lao đảo lui về phía sau vài bước.

“Ngươi, ti bì!”

“Hừ, cái gì ti bì không ti bì, giết người, nhìn người còn như thế nào miệng đầy cái gọi là chính nghĩa!” Lạnh lùng cười, Tuyết Trục Nguyệt tiếp tục tấn công.

Mặc sắc tóc dài ở trong trời đêm tung bay, trường tiên màu đỏ chuyển động, tử đồng yêu mị hoặc nhân, phiêu dật lại lộ ra sát chiêu ngoan độc. Nếu là không phải ở trên mặt đất là thi thể cùng máu tươi, nhất định sẽ là một tiệc múa hoa lệ! Xinh đẹp, có đôi khi là tai họa, là họa nguyên (nguyên: nguồn gốc), cũng là vũ khí lợi hại nhất. Một chiêu lấy mệnh, lại giết người trong vô hình. Kia hai cái yêu mị tà tử thiếu niên, dùng tứ chỉ xinh đẹp như họa luật động, ở Lam Tuyết bảo chế tạo một màn thuộc về bọn họ, tử vong chỉ vũ (điệu múa chết chóc).

Tổ Y sử giả cơ hồ tử vong toàn bộ, có lẽ còn vài người vô lực nằm trên đất gào thét, cũng đã là nỗ lực hết đà, không thể cứu lại. Vài cái trường lão vừa vận khí cường chống đỡ, áp chế độc tính lan tràn, vừa cố hết sức ứng phó tiến công càng ngày càng mãnh liệt của Tuyết Vân Ca, liên tục lui về phía sau, không hề có lực chống đỡ. Mấy người miễn cưỡng nghênh chiến, miệng phun máu tươi, hành động thì nghiêng ngả lao đảo. Mộ Nhã Luân thấy thế, cuống quýt muốn thoát khỏi Tuyết Trục Nguyệt dây dưa, tiến đến cứu giúp.

Tuyết Trục Nguyệt làm sao cho hắn như nguyên, một cái xoay người, liền đem hắn ngăn lại, không cho hắn đi tới. Tuyết Vân Ca đối với Mộ Nhã Luân xinh đẹp cười, trên mặt, là tràn đầy trào phúng cùng miệt thị, giống như cười nhạo hắn bất lực. Ánh mắt này, như nguyên làm cho cảm xúc Mộ Nhã Luân không khống chế được.

Mộ Nhã Luân thật là không khống chế được, nhìn huynh đệ Tổ Y sử giả một đám chết đi, nhìn trường bối trường lão dần dần chống đỡ hết nổi, cái loại vô lực đau đớn trong lòng, thật sự làm cho trái tim hắn như xoắn lại. Nói hắn yếu đuối cũng tốt, không có uy nghi thiếu chủ đương gia cũng thế, Mộ Nhã Luân hắn cũng chỉ là cái phạm nhân. Phạm nhân, đều có yêu hận tình cừu, cho dù ngẫu nhiên cũng hận bất hòa, những người đó, thủy chung là ở bên người chính mình nhiều năm, cho tới nay đều ở chung. Không có khả năng không có cảm tình, không có khả năng không đi để ý. Đây là nhược điểm của hắn, quá mức thiện lương, quá mức để ý sinh mệnh người khác. Đây vốn là bản năng đáng quý, cũng chính là chỗ thiếu hụt trí mạng của Mộ Nhã Luân hắn.

Nhưng là, cho dù bởi vậy đánh mất tính mạng, hắn cũng không hối. Nghĩ đến thân ảnh mảnh khảnh kia, dung nhan thuần nhiên như thiên sứ, nụ cười thần nhiên, đáy lòng hiện lên không muốn. Cứ như vậy trong nháy mắt, hắn thậm chí không nghĩ vì bọn họ, thậm chí là Lam Tuyết bảo, thậm chí nên vì nàng, mi gian tươi cười. Ý nghĩ như vậy, càng mãnh liệt, lại càng làm cho hắn bất an. Hắn như thế nào có thể ích kỷ, khiến nhiều sinh mệnh của Lam Tuyết bảo cứ thế biến mất, còn có tham vọng như vậy. Khi hắn còn sống, vì thủ hộ Lam Tuyết bảo mà tồn tại, có thể nào vì chính mình.

Nhiều ý tưởng phức tạp, ở trong đầu hiện lên chẳng qua chỉ một cái chớp mắt. Giờ khắc này, Mộ Nhã Luân cũng là đã muốn buông tha cho chính mình, cho dù, trong lòng hắn đối cái bóng dáng kia có bao nhiêu không tha, làm tốt lựa chọn, sau đó, phóng nòng tự do, cấp nòng hạnh phúc. Cho dù, người kia, chưa bao giờ là của chính mình. Trong lòng hắn hiểu được, cho tới nay, đều là chính mình một bên tình nguyện, hắn không chế không được cái tham vọng ấy, thậm chí hiểu, tình cảm ấy xuất hiện mãnh liệt ra sao, cho nên khó có thể nhỏ.

Trong lúc hoảng hốt, đã bị Tuyết Trục Nguyệt tính toán đường kiếm tiếp theo, hoàn hảo hắn lui về phía sau kịp thời, chính là cắt qua góc áo. Mà ở một bên, trường tiên của Tuyết Vân Ca đã quét đến trước mặt, cùng với vài tiếng kêu thảm thiết, các trường lão chống đỡ hết nổi ngã xuống đất. Thật sự cố không được chính mình, Mộ Nhã Luân vận khởi “Phá anh”, ra sức nhất kích, để lại trên khuôn mặt tuyết mỹ Tuyết Trục Nguyệt một đạo vết máu!

Mất quá nửa ngày, Tuyết Trục Nguyệt mới ngẩng đầu lên, âm trầm nhìn Mộ Nhã Luân, trầm giọng nói: “Ngươi, cắt qua mặt của ta?” Mặt hắn, là dung nhan Nhất Nhất thích nhất, là khuôn mặt Nhất Nhất yêu đi vuốt ve hôn môi, cư nhiên bị người này làm thương!

Phần nộ ngưng tụ ở tại trên mặt Tuyết Trục Nguyệt, dung nhan tuyết mỹ mang theo nhọt nhọt tơ máu, dĩ nhiên là vô cùng tà ác cùng tàn nhẫn. Mộ Nhã Luân hiển nhiên không rõ làm bị thương mặt hắn sẽ có cái đại sự gì, chính là lo lắng an nguy các trường lão, cũng không có quan tâm Tuyết Trục Nguyệt có chút không bình thường. Mà ở một bên thấy rõ rõ ràng Tuyết Vân Ca, nộ cười tà ác, kia yêu diễm tươi cười, tràn đầy vui sướng khi người gặp họa. Nguyệt tuy rằng thoát nhìn vô cùng trong trẻo lạnh lùng, nhưng lại không có kiên nhẫn, tính tình táo bạo, một khi chọc giận hắn, sợ là trừ bỏ hắn cùng Nhất Nhất, ai cũng không thể trấn an xuống dưới! Lần này, Mộ Nhã Luân, sợ là tự tìm tử lộ. Nhất Nhất yêu nhất đi vuốt ve khuôn mặt tròn nhắn mềm mại của Nguyệt, tuy rằng hắn biết Nhất Nhất chính là hưởng thụ cái loại xúc cảm này, Nguyệt cũng là làm thật, đối mặt mình vô cùng trân trọng. Mà hiện tại, hắn vừa lúc phạm vào Nguyệt tối kỵ.

Ung dung hai tay ôm quyền, Tuyết Vân Ca ngược lại không đi đuổi giết vài cái lão nhân kia. Đây cũng là cho Mộ Nhã Luân cơ hội, bất quá, Tuyết Trục Nguyệt theo sau lại lấy tốc độ nhanh hơn vượt qua hắn, một cái kiếm thế hoa lệ triển khai, kia vài cái trường lão đã bị chặt đứt sinh cơ.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Q.1 - Chương 49: Hiếp Bách

Dưới ánh trăng huy kiếm mà đứng thiếu niên, áo trắng như tuyết. Tóc dài như mực ở trong gió phi vũ, hình ảnh rất là duy mỹ. Máu đỏ tươi theo mũi kiếm rơi xuống, trên mặt đất lại thêm một thi thể. Một bên nam tử không thể tin, ngây ngốc mà đứng, trên dung nhan phiêu miểu (mờ ảo) như tiên, là mất đi tri giác cùng tinh mạch vô thần.

“Ngươi, ngươi giết bọn họ?” Ngừ khí nghi vấn, Mộ Nhã Luân không muốn tin tưởng chuyện bọn hắn đã chết đi là sự thật, thậm chí, quảng kiếm không hề phản kháng.

Thu hồi nhuyễn kiếm, Tuyết Trục Nguyệt căn bản là không để ý tới hắn, đi vào, đem kiếm đặt ở cổ hắn, âm thanh lạnh lùng nói: “Mau chút giao ra Nhất Nhất!”

Nhất Nhất? Mộ Nhã Luân lắc đầu, không rõ. Ai là Nhất Nhất a, hắn không biết, hắn hiện tại chỉ biết là, hắn, làm cho những người vẫn luôn trung tâm bảo hộ hắn, mất đi sinh mệnh. Hắn đường đường là thiếu chủ, thật sự thực thất bại, hắn, không xứng làm thiếu chủ!

Xem Mộ Nhã Luân kia bộ dáng thất thần, Tuyết Vân Ca thân nhiên mở miệng nói: “Nguyệt, hắn hiện tại tựa như cái phế vật, làm sao còn nghe chúng ta nói chuyện, giết hắn, trực tiếp đi khám xét!”

Tuyết Trục Nguyệt hơi trầm ngâm, khẽ gạt đầu, liền giơ lên nhuyễn kiếm, hướng ngực Mộ Nhã Luân đâm tới!

“Dừng tay!”

Một bóng người hùng hực chạy tiến đại diện, đợi đến gần liền thấy rõ ràng khuôn mặt đối phương, đó là Trang Sinh! Ở phía sau hắn, Phục trưởng lão khiêng một cái thân ảnh bé nhỏ bị trói buộc. Tuyết Trục Nguyệt lạnh lùng cười, hắn là cái gì vậy, có quyền lợi gì kêu hắn dừng tay liền dừng tay?

Không đi để ý tới, Tuyết Trục Nguyệt dùng sức một cái, nhuyễn kiếm nháy mắt cắt qua quần áo Mộ Nhã Luân, mắt thấy sẽ đâm vào làn da. Trang Sinh cả kinh kêu lên: “Dừng tay, các ngươi không nghĩ muốn Tuyết Vô Song mệnh sao!”

Lời này quả nhiên làm cho Tuyết Trục Nguyệt ngừng tay một chút, ngẩng đầu, sắc mặt âm trầm nhìn hắn. Tuyết Vân Ca trong mắt cũng là tinh quang chọi lóe, nói: “Ngươi còn muốn gạt chúng ta?”

“Lừa? Ta vì cái gì muốn gạt các ngươi? Muội muội các ngươi ở trên tay ta, nếu các ngươi dám động một sợi tóc gáy của thiếu chủ, ta sẽ giết nàg!” Trang Sinh cắn giận mở miệng, tiến lên nâng dậy thiếu chủ của hắn.

“Ngươi cho là, cái nữ nhân trong địa lao lần trước kia, còn có thể có kết cục tốt sao? Đừng đùa giỡn!” Tuyết Vân Ca âm hàn nói, bọn họ nghĩ Nhất Nhất là như vậy bình thường, tùy tiện tìm cái nữ nhân là có thể thay thế sao?

“Cái nữ nhân trong địa lao kia, ta không biết. Nhưng là, nữ nhân này, khẳng định là muội muội ngươi!” Trang Sinh đối với Phục trưởng lão ý bảo, Phục trưởng lão cười, đem Cố Duy Nhất đang khiêng trên bả vai kéo xuống, thẳng tắp đối mặt Tuyết Vân Ca.

“Nhất Nhất!”

“Nhất Nhất!”

Hai tiếng kinh hô, là Tuyết Vân Ca cùng Tuyết Trục Nguyệt không hẹn mà cùng đau lòng la lên. Người kia, là bọn họ Nhất Nhất, chỉ cần liếc mắt một cái, bọn họ cũng đã có thể xác nhận, như vậy dung nhan quen thuộc cùng khí tức, trừ bỏ bọn họ Nhất Nhất, không còn người khác! Nhưng là vì cái gì, bọn họ bảo bối giờ phút này hôn mê bất tỉnh, thậm chí còn toàn thân bị trói? Vì cái gì sắc mặt của nàng tái nhợt như vậy, thoát nhìn vô cùng tiều tụy? Phần nộ cùng sát ý ở không trung lan tràn, Tuyết Vân Ca từ đồng sâu thẳm, hung hăng nói: “Các ngươi đối nàng làm cái gì?”

“Không có gì, bất quá chính là đánh hôn mê nàng mà thôi!” Trang Sinh trả lời, “Nếu các ngươi dám đối với thiếu chủ, đối Lam Tuyết bảo làm ra cái gì, ta không cam đoan sẽ không lấy tính mạng nàng!”

Nguy hiểm nheo lại song đồng, Tuyết Vân Ca dung nhan yêu mị dưới ánh trăng dị thường hoặc nhân: “Ngươi, uy hiếp ta?”

“Hừ, uy hiếp ngươi lại như thế nào? Nếu các ngươi không lùi, ta chính là giết Tuyết Vô Song thì làm sao!”

“Ngươi dám!” Tho bạo lời nói theo Tuyết Vân Ca cùng Tuyết Trục Nguyệt trong miệng thốt ra, kia vô tận sát khí làm cho Trang Sinh trong lòng lạnh lẽo, lặng lẽ đánh cái rùng mình.

Mà một bên đắm chìm trong bi thương Mộ Nhã Luân, nghe thấy chữ trang chủ bỗng nhiên phục hồi tinh thần lại. Thấy Tuyết Vô Song xui xẻo, cũng chính là Cố Duy Nhất, trong lòng đau đớn dị thường, đứng dậy đi qua, đem nàng ôm vào trong ngực. Lại không biết này vừa mới động, hoàn toàn chọc giận Tuyết Vân Ca cùng Tuyết Trục Nguyệt. Bọn họ yêu dị tử thanh song đồng, gắt gao nhìn chăm chăm đôi tay đang ôm Cố Duy Nhất, trong mắt, hiện lên mãnh liệt lòng đỏ kị.

“Buông nàng ra!” Khàn khàn kêu, từ thanh song đồng đã là che kín màu đỏ ngoan ý.

Cố tình Mộ Nhã Luân tâm tư chính là đặt trên người Cố Duy Nhất đang hôn mê bất tỉnh, căn bản không có nghe thấy bọn họ cảnh cáo. Thật cẩn thận

nâng lên dung nhan tựa như bạch ngọc tạo thành, Mộ Nhã Luân đáy mắt đều là tràn đầy đau lòng. Hắn một cái sơ sẩy, liền làm cho Trang Sinh bị thương nặng, biết rõ Trang Sinh đối nàng thành kiến, hắn vẫn là như vậy mặc kệ hắn. Vì cái gì, hắn luôn làm hại những người ở bên mình?

“Trang Sinh! Ngươi vì cái gì đánh thương nàng?” Ánh mắt thất vọng vô cùng, chống lại ánh mắt đồng dạng cũng thất vọng cùng đau kịch liệt của Trang Sinh, trong nháy mắt, đủ loại tư vị trong lòng. Hắn, kỳ thật không nên trách mắng Trang Sinh, không phải sao, hắn cũng bắt quá là muốn bảo hộ chính mình thôi. Đây tất cả sai, đều là do chính hắn đi.

“Thực xin lỗi.” Thi thảo nói nhỏ, lại làm cho Trang Sinh nghe thấy được. Thân thể khẽ run, hắn chuyển mình, trầm giọng nói: “Mệnh thuộc hạ, là của thiếu chủ.”

“Thiếu chủ, ngài thật sự không nên trách cứ bọn thuộc hạ, hiện tại Tuyệt Vô Song là lợi thế của Lam Tuyệt bảo chúng ta, còn thỉnh thiếu chủ cân nhắc mà làm!” Vẫn trầm mặc Phục trưởng lão nghiêm túc mở miệng, xoay người nhìn về phía bên cạnh đang đằng đằng sát khí Tuyệt Vân Ca cùng Tuyệt Trục Nguyệt, chậm rãi nói: “Chỉ cần các ngươi rời đi Lam Tuyệt bảo, chúng ta liền đem nàng trả lại cho các ngươi! Từ nay về sau, Tu La sơn trang cùng Lam Tuyệt bảo không liên quan!”

“Vô nghĩa! Lần này công bảo, chúng ta vì tiểu muội bị các ngươi bắt đi, hiện tại lại còn nói ra như vậy, Lam Tuyệt bảo, thật sự là dối trá!” Tuyệt Trục Nguyệt lạnh lùng trào phúng, một đồng tiểu nhân!

Mộ Nhã Luân nghe thấy lời này, cũng là nghi hoặc khó hiểu, liền ngay cả Trang Sinh, cũng kinh ngạc nói: “Các ngươi công bảo không phải vì Lam Tuyệt bảo bảo tàng sao? Tuyệt Vô Song không phải gian tế Tu La sơn trang các ngươi phái tới sao?”

“Hừ, chuyện ma quỷ hết bài này đến bài khác! Từ hoa đăng hội đêm đó, các ngươi cướp đi tiểu muội, chúng ta liền một đường đuổi theo, bây giờ còn tưởng chống chế!”

“Không đúng! Tiểu muội là nửa tháng trước ta ở Nhan Châu cứu đến, khi đó nàng chính là giả dạng khát cái, tuyệt không nói dối. Ta Lam Tuyệt bảo căn bản là không có bắt đi nàng!” Nói tới đây, Mộ Nhã Luân cùng Tuyệt gia huynh đệ sắc mặt đều là nhất tề biến đổi, bọn họ, giống như lâm vào bên trong cái bẫy!

Hoa đăng hội đêm đó, Lam Tuyệt bảo tổ chức hội đoạt đèn lồng, sau đó là đột nhiên xuất hiện Hắc y nhân, bắt đi Nhất Nhất, Hắc y nhân toàn bộ tự sát. Nhưng là, vì cái gì cổ tình còn có một con cá lọt lưới đào tẩu, kia phương hướng càng cổ tình là Lam Tuyệt bảo đâu? Bọn họ một đường truy tra, cũng là thật không ngờ, là do người nào cố ý, đem sở hữu đầu mâu nhắm ngay Lam Tuyệt bảo, khơi mào mâu thuẫn giữa bọn họ. Lam Tuyệt bảo là võ lâm đệ nhất đại bảo, Tu La sơn trang là hắc đạo đệ nhất sát thủ sơn trang, hai hồ tranh chấp, tất có nhất thương. Cũng hoặc là có người muốn làm cho bọn họ lưỡng bại câu thương, cuối cùng đem toàn bộ giang hồ bao quát vào trong tay! Kẻ có dã tâm cường đại như vậy, khẳng định không thể đo lường lực lượng cùng thế lực, người này, sẽ là ai?

Mấy người trong đêm tối, đều dừng tranh đấu, lặng im trầm tư đứng lên. Thật lâu sau, trong không khí phát ra ba tiếng còi đầu thờ dài.

“Chúng ta, đều trúng kế!”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 50: Dã Tâm

thế nào cũng không có nghĩ đến, người tối thân cận, cư nhiên phản bội chính mình, phản bội chính mình gia viên.

“Hừ, là ta lại như thế nào?” Phục trưởng lão cuồng vọng cười, đột nhiên lấy thế sét đánh không kịp bưng tai cướp đi Cổ Duy Nhất, xa xa thối lui ở ngoài mười trượng. Tuyệt Vân Ca cùng Tuyệt Trục Nguyệt thấy không tốt, trường tiên nhuyển kiếm nháy mắt nghênh đón. Mộ Nhã Luân cả kinh, cũng là cầm lấy “Phá Anh”, đuổi theo. Nhưng là, Phục trưởng lão sớm né ra. Huống chi, ở phía sau Phục trưởng lão, đột nhiên xuất hiện một đám hắc y nhân! Giả dạng như vậy, làm Tuyệt gia huynh đệ trong mắt huyết quang chột lóe. Là bọn hắn, đêm đó, cướp đi Nhất Nhất!

“Vì cái gì?” Mộ Nhã Luân bị thông hỏi.

“Tự nhiên là vì chức vị bảo chủ này. Ha ha, thiếu chủ, lão phu tự nhận võ thuật năng lực cũng không thấp hơn ngươi, yên tâm đi, Lam Tuyệt bảo này lão phu hội hảo hảo dẫn dắt nó đến đỉnh cao! Đến lúc đó, ta sẽ làm cho Lam Tuyệt bảo thống lĩnh toàn bộ võ lâm, lưu danh bách thế!”

Cũng không nói gì, Mộ Nhã Luân trầm mặc. Đột nhiên nhớ tới ngày đó cùng Vô Song đối thoại, thế giới này, dục vọng của con người đều là vô tận, hắn muốn an bình, bắt quá là một hồi ảo tưởng. Tốt đẹp, lại dễ dàng vỡ nát. Nguyên lai, hết thảy tất cả, đều là chính mình hy vọng xa vời a.

“Ngươi, ngươi này phản đồ! Lam Tuyệt bảo căn bản không cần danh vọng, nó đã muốn là võ lâm chí tôn! Nói cho cùng, ngươi bắt quá chính là muốn chức vị bảo chủ, thỏa mãn chính mình dã tâm thôi!” Trang Sinh giận dữ mở miệng, mắt tràn ngập căm hận.

Tuyệt Vân Ca cùng Tuyệt Trục Nguyệt, giờ phút này không cách nào đem màn đột biến xem thành trò khôi hài, người đang nằm trong tay đối phương, là

tối trọng yếu duy nhất trong cuộc đời bọn họ. Lam Tuyết bảo cung biến bọn họ không nghĩ quân, ai làm võ lâm chí tôn bọn họ cũng không nghĩ quân. Chỉ cần xác định người trong lòng có thể một lần nữa trở lại bên người bọn họ, trên thế giới hết thảy đều là dư thừa!

Nheo lại song đồng mí hoặc, Tuyết Vân Ca đối với Phục trưởng lão âm lãnh mở miệng:“Người sau lưng ngươi là ai? Chỉ cần ngươi giao ra nữ tử trong tay, ta Tu La son trang có thể giúp ngươi đoạt được chức vị bảo chủ này!”

“Hừ,” Phục trưởng lão trong mắt tinh quang chợt lóe, “Điện hạ nói quả nhiên đúng, nữ tử này đối với các ngươi mà nói phi thường trọng yếu! Tuy rằng điều kiện của ngươi thực mê người, nhưng là ta không cần ngươi giúp cũng có thể được đến hết thảy. Huống hồ, Tu La son trang cũng là thứ điện hạ muốn, ta bắt ngươi, còn có thể tái lập công lao a!”

Điện hạ, thất hoàng tử! Tuyết Vân Ca cùng Tuyết Trục Nguyệt sắc mặt nhất thời khó coi đứng lên, không thể tưởng được, này phát sinh hết thảy, cư nhiên là thất hoàng tử gây nên! Xem ra, lúc trước làm cho Nhất Nhất ra trang chính là một sai lầm, gặp phải phiền toái không nên dây vào, ngược lại trở thành công cụ lợi dụng trong tay người khác. Bây giờ còn bị đối phương quản chế, chỉ vì lợi thế của đối phương, là người bọn họ sẵn sàng chết cũng không nguyện ý thương tổn tình cảm chân thành. Bọn họ kiêu ngạo, bọn họ bừa bãi, đều không thể phóng thích, chỉ có thể cố nén, nhìn máu chốt mà hành động.

“Như vậy, các ngươi rốt cuộc muốn như thế nào?” Tuyết Trục Nguyệt âm lãnh mở miệng:“Vô luận điều kiện gì, chúng ta đều đáp ứng!”

“Ha ha, Tuyết trang chủ thật sự là bỏ được a, như vậy nếu, ta muốn Tu La son trang của ngươi thế nào?”

Phía sau truyền đến một cái thanh âm khí phách cuồng vọng, thanh âm này, Tuyết Vân Ca cùng Tuyết Trục Nguyệt cả đời chỉ sợ cũng không thể quên được. Xoay người, ánh vào mí mắt là quần áo hoàng sam chói mắt, trầm ôn bá đạo nam tử, dung nhan anh tuấn mà thâm trầm, hai mắt lợi hại như ưng biểu tình mỉm cười trên tức, cũng là làm cho Tuyết Vân Ca cùng Tuyết Trục Nguyệt hận không thể tiến lên, đem hắn hung hăng xé nát!

Lam Thánh Lăng mang đến, không chỉ có một đám Hắc y nhân, ở phía sau hắn, còn có một cái thấp bé nam tử hắc sa che mặt, bất quá, giờ phút này hắn phản ứng tựa hồ có chút không tầm thường, thân thể khẽ run, giống như cực lực kiềm chế chính mình. Năm nam tử đồng dạng quần áo màu đen, cung kính đứng thẳng, vừa lúc đem Lam Thánh Lăng hộ ở trung tâm, nhưng mà theo mấy người này hô hấp lỗ mũi cùng biểu tình cứng nhắc, tựa hồ cũng có rất nhiều bất thường. Xa hơn chỗ, tựa hồ có một đoàn người quần áo thống nhất, đó là Ngự Lâm quân của triều đình! Nhìn một màn này, Tuyết Vân Ca âm thầm trầm ngâm. Xem ra, Lam Thánh Lăng quả nhiên là sắp tâm muốn tiêu diệt Lam Tuyết bảo! Theo ngay từ đầu mưu đồ, thiết kế, sau là kéo Tu La son trang vào, mỗi một bước đi của hắn đều là hoàn mỹ không sót mẻ. Nam nhân như vậy, xác thực đủ ngoan, có năng lực đi làm người trên vạn người! Tâm kế cùng thủ đoạn như vậy, liền ngay cả hắn Tuyết Vân Ca đều mặc cảm!

Nhưng là, chuyện này, hắn vì cái gì dính dáng đến Tu La son trang, cũng đúng, một cái là chính phái chí tôn, một cái là hắc đạo thủ lĩnh, trên giang hồ hai cỗ thế lực lớn nhất, cuối cùng lưỡng bại câu thương, hắn thất hoàng tử, là có thể ngồi mát ăn bát vàng, đem toàn bộ thế lực giang hồ nắm ở lòng bàn tay, hơn nữa lực lượng của hắn tại triều đường, cho dù lập tức cung biến, cũng chắc chắn thành công! Khoác hoàng bào, sẽ là chuyện đương nhiên! Cái gọi là quan tâm sẽ bị loạn, bọn họ huynh đệ hai người đối với Nhất Nhất quá mức để ý, biểu hiện như vậy quá mức rõ ràng, bởi vậy lợi dụng Nhất Nhất, làm cho bọn họ cùng Lam Tuyết bảo nổi lên xung đột. Ngày ấy Hắc y nhân đào tẩu tất là người của thất hoàng tử, buồn cười, hắn cư nhiên dễ dàng đem tâm mất bọn họ dời đi. Âm thầm tự trách chính mình như thế nào sơ sẩy, Tuyết Vân Ca không cam lòng nhìn Lam Thánh Lăng.

“Thất hoàng tử bày mưu nghĩ kế, mưu kế cao thâm, Tuyết mỡ tin phục. Chỉ cần giao ra xá muội, ta nguyện chấp tay nhường Tu La son trang!”

“Nga?” Cười nhẹ một tiếng, Lam Thánh Lăng trên mặt biểu tình rất là vừa lòng. Nhìn Tuyết Vân Ca chậm rãi mở miệng, nói cũng là nói cho Phục trưởng lão nghe: “Phục, đem Tuyết Vô Song mang lại đây cho ta!”

Phục trưởng lão nghiêng Cổ Duy Nhất, trực tiếp bay về phía Lam Thánh Lăng. Tầm mắt Tuyết Vân Ca, Tuyết Trục Nguyệt cùng Mộ Nhã Luân, đều gắt gao quán quanh tại trên thân ảnh đang hôn mê bất tỉnh, ánh mắt lo lắng mà vội vàng. Lam Thánh Lăng đem Cổ Duy Nhất ôm sát trong lòng, nhìn biểu tình mấy người kia, nghiền ngẫm cười.

“Xem ra, bản điện hạ thật sự là tìm đúng lợi thế rồi! Này tiểu nha đầu mí lực rất lớn, ngay cả Lam Tuyết bảo bảo chủ đều bị nàng mê hoặc.”

“Điện hạ vì sao phải làm như vậy?” Mộ Nhã Luân có chút không được tự nhiên quay đầu đi, tựa hồ không muốn người khác xem thấu tâm tư của hắn. Trên gương mặt như ngọc cũng dâng lên một tia đỏ ửng, cư nhiên tựa như cô gái ngượng ngùng.

“Vì sao? Phục không phải đã muốn nói rất rõ ràng sao? Bản điện hạ muốn Lam Tuyết bảo của ngươi cùng thế lực thật lớn phía sau, tự nhiên phải có chút thủ đoạn. Bất quá, ngươi hẳn là vì thế cảm thấy vinh hạnh, vì một ngày này, bản điện hạ nhưng là dùng năm năm thời gian để tìm cách. Có thể làm cho ta đề bụng như thế, ngươi cho dù chết cũng không uống!” Không chút để ý mở miệng, ngón tay thon dài của Lam Thánh Lăng quyền luyện ở trên khuôn mặt mềm nhẵn của Cổ Duy Nhất, giống như đây là đối Mộ Nhã Luân cỡ nào thật lớn ân.

Dung nhan như ngọc nháy mắt trở nên tái nhợt, Mộ Nhã Luân lộ vẻ sâu thẳm hỏi:“Như vậy, từ hôm hoa đăng đó, người theo đường đi ám sát chúng ta, là ngươi phái tới?”

“Đó là tự nhiên, phái đi Hắc y nhân có thể khiến Tu La son trang hiểu lầm, cũng tự nhiên có thể cho các ngươi nghĩ đến người tự xưng ám sát mình là đến từ Tu La son trang. Kế hoạch thực hoàn mỹ, không phải sao?” Thoải mái sung sướng nở nụ cười. Nhìn về nữ tử trong lòng như trước hôn mê bất tỉnh, giao hoạt nói.

“Vôn, Tuyết Vô Song chạy trốn không nằm trong dự đoán, nguyên bản nghĩ đến kế hoạch không thể thành công, ta còn có ý an bài thể thân. Nhưng là, khi ta biết Tuyết Vô Song cư nhiên vào Lam Tuyết bảo, tất cả lo lắng đều là dư thừa. Cái kia thể thân, đã chết cũng không có quan hệ.”

Ánh mắt ngạo nghễ khinh miệt, nhìn về phía bọn họ, Lam Thánh Lăng ý vị thâm trường nói:“Phục Hội Tẫn có khả năng khơi mào hiểu lầm giữa các

ngươi, ha ha, còn có vị Trang Sinh này, công lao của ngươi cũng không nhỏ a!”

Trang Sinh sắc mặt nháy mắt đại biến, đối với Mộ Nhã Luân cuồng quát lắc đầu giải thích: “Thiếu chủ, thuộc hạ không phải cố ý! Thuộc hạ hoài nghi Tuyệt cô nương, nhưng là tuyệt đối không phải phản đồ!” Bị phản xoay người, Trang Sinh quát: “Phục trưởng lão! Nguyên lai ngươi lợi dụng ta!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 51: Đau Đớn

“Chưa nói tới cái gì gọi là lợi dụng, Trang Sinh, chẳng qua là ngươi rất xuẩn mà thôi!” Châm chọc mở miệng, lời nói của Phục trưởng lão làm cho Trang Sinh giận cũng không thể làm gì được, chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, lộ vẻ sầu thảm đau lòng. Hắn nói không có sai a, chính mình thật là ngu xuẩn a!

Một bên Tuyệt Trục Nguyệt cũng là nhìn không được, khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng dĩ nhiên hiện lên tức giận: “Thất diện hạ, nếu ngươi muốn là Tu La sơn trang, hiện tại chúng ta có thể đem tất cả thế lực toàn bộ chuyển giao cho ngươi, chỉ cần ngươi thả muội muội chúng ta!”

“Thả nàng?” Cười nhẹ, trong mắt Lam Thánh Lăng là hắc ám sâu không thấy đáy. “Huynh muội hảo thâm tình a, ngay cả ta, đều phải cảm động đau!”

“Điện hạ, yêu cầu của chúng ta, ngươi rốt cuộc có đáp ứng hay không?” Tuyệt Vân Ca trầm giọng nói.

Lam Thánh Lăng cũng không có nhìn hắn, mà là đối với thấp bé nam tử bên người hắn mở miệng: “Dem tình hồn hương lấy đến.” Tiếp nhận một cái bình sứ tinh xảo, Lam Thánh Lăng bắt nó mở ra, đặt ở dưới mũi Cố Duy Nhất, chỉ chốc lát, chỉ thấy nữ tử trong lòng, mi dài hơi hơi rung động, giống như sẽ tỉnh lại.

Cố Duy Nhất thật là bị mùi hương cấp tỉnh. Trong lúc mơ mơ màng màng, cảm thấy gáy một trận đau đớn, mở mắt ra, lại phát hiện chính mình cứ nhiên nhìn thấy khuôn mặt Lam Thánh Lăng! Buồn bực trừng mắt nhìn, Cố Duy Nhất thì thào: “Ngươi hỗn đản này, ngay cả nằm mơ đều âm hồn không tán quần quít lấy ta a!”

Lời này vừa nói ra, Lam Thánh Lăng tuần nhan đang lộ ra ý cười hoàn mỹ nháy mắt cứng ngắc, “Ta nghĩ, ngươi hiện tại hẳn là không phải đang nằm mơ.”

Không phải nằm mơ? Cố Duy Nhất có chút mơ hồ quay đầu, lại ở một góc quay đầu kia thấy tuyệt mỹ dung nhan tâm tâm niệm niệm! Kia quần áo tử y, vành viền đều là yêu mị hoặc nhân ca ca; Kia áo trắng nhanh nhẹn, trong trẻo nhưng lạnh lùng nếu liên ca ca, chẳng lẽ, thật sự không phải chính mình đang ảo giác sao?

“Ca!”

Ngay tại khoảnh khắc Cố Duy Nhất thấy rõ bọn họ kia, nước mắt nhìn không được tràn mi mà ra, nhưng là, nàng là cười, mỉm cười như vậy xinh đẹp, gấp lại, vui sướng, kích động, nàng đã muốn không thể diễn tả bằng ngôn từ tâm tình của chính mình lúc này! Giây phút đứng đây, thoát đi ôm ấp của Lam Thánh Lăng, sẽ hướng về phía ca ca nàng yêu nhất chạy đi.

“Nhất Nhất!”

Tuyệt Vân Ca cùng Tuyệt Trục Nguyệt cũng là hưng phấn không thôi, bọn họ có bao nhiêu tưởng tiến lên, nghĩ đem nàng từ trong tay người kia đoạt lại đây, có bao nhiêu tưởng ôm chặt lấy nàng, kể ra tưởng niệm trong lòng chính mình. Nhưng là, bọn họ không thể, sợ đột nhiên tiến lên sẽ làm địch nhân thương tổn nàng, sợ bọn họ vọng động một chút sẽ mất đi nàng. Chỉ có thể như vậy chết lặng nhìn nàng, dùng ánh mắt nhớ nhung nàng, không thể tới gần, tiến lên, ôm nhau.

Cố Duy Nhất có thể cảm giác sau lưng chính mình có cổ lực đạo mãnh liệt, làm cho nàng trốn không ra trong lòng Lam Thánh Lăng. Lại nhìn một bên ca ca lo lắng nhìn chính mình, lập tức liền hiểu được, nàng hiện tại là lợi thế của Lam Thánh Lăng, là nhược điểm uy hiếp ca ca. Thật vất vả trốn khỏi thủy tạ biệt viện, vòng vo một vòng tròn, cuối cùng lại vẫn là dừng ở trên tay hắn.

Không thể tưởng được, có một ngày chính mình thật sự trở thành trời buột, cho dù nàng rất rõ ràng các ca ca chưa bao giờ nghĩ như vậy. Nhưng là, vẫn là nhìn không được tự trách, nếu, chính mình không phải lười như vậy thì tốt rồi, nếu nàng trở nên cường đại, sẽ không cần phải dựa vào các ca ca, làm cho bọn họ lo lắng cho an nguy của mình. (Giờ mới hối hận sao cung -_-)

Lại không biết bọn họ thâm tình nhìn nhau như vậy, làm cho xem ở đáy mắt Lam Thánh Lăng sắc mặt biến đổi lớn, xẹt qua một đạo tà ác ý cười. Cảm tình thâm hậu như vậy, hẳn cho tới bây giờ cũng không tin tưởng, cái tình cảm gì sẽ không bị sự thật đập nát. Tựa như mẫu thân ti tiện của hắn kia, cái gọi là thâm tình, lại ngay cả một chén cơm đều so ra kém. Hạnh phúc sao? Ha ha, hẳn không chiếm được hạnh phúc, người khác dựa vào cái gì có thể được đến? Như vậy, liền hủy diệt đi, vốn là không quan hệ, nhưng mà, hắn chính là muốn đánh nát cái nhìn chăm chú như vậy, cảm tình như vậy. Không vì cái gì, chính là bởi vì hắn nhìn không được, bởi vì, thật đáng buồn, hắn, không có! Vì cái gì ánh mắt quan tâm vui sướng hắn chưa bao giờ có được, vì cái gì tình nguyện bỏ qua một ít trả giá hắn chưa bao giờ từng có được? Đáy lòng có một thanh âm điên cuồng gào thét, hủy diệt nó, phá hủy nó, bắt lưu dấu vết!

Thà rằng ta phụ người trong thiên hạ, cũng không để người trong thiên hạ phụ ta!

“Như vậy nếu ta nói, trừ bỏ Tu La sơn trang, ta còn muốn Quý Cốc đâu?”

Lời này vừa nói ra, Tuyết Vân Ca cùng Tuyết Trục Nguyệt vẻ mặt nhất tề biến đổi, sắc mặt tái nhợt. Biểu tình phức tạp suy yếu như vậy, Cổ Duy Nhất vẫn là lần đầu tiên nhìn đến. Bọn họ hướng tới là cuồng vọng, kiêu ngạo, tà tử, nàng thích bọn họ như vậy, vì chính mình mà sống, tùy ý phát tiết. Không biết vì sao, Cổ Duy Nhất có chút lo lắng.

“Ngươi, như thế nào biết Quý Cốc?” Tuyết Vân Ca cường tự trấn định, cho dù nơi này là vết thương sâu nhất đáy lòng bọn họ, nhưng là đã qua đi không phải sao? Hắn đã muốn chết, bọn họ không cần sợ hãi, cũng không cần tiếp tục thống khổ mà sống.

Tuyết Vân Ca cùng Tuyết Trục Nguyệt đẩy mắt thống khổ cùng sắc mặt tái nhợt, cũng không có tránh được mắt Lam Thánh Lăng. Giống như không chút để ý cười, hắn chậm rãi nói: “Ta tự nhiên biết, vì bí mật này, có nhân nói cho ta biết a!”

“Không có khả năng!” Làm như nhớ tới chuyện tình cực kì thống khổ, Tuyết Trục Nguyệt thất thố rống to, lục mâu xẹt qua thật sâu ngoan ý! Liên ngay cả luôn luôn trầm ổn Tuyết Vân Ca, thân thể đều run nhè nhẹ. Cổ Duy Nhất xem ở trong mắt, một trận đau lòng cùng lo lắng. Các ca ca, rốt cuộc làm sao vậy?

“Bách Lí Phong, ngươi không nói chút gì sao?” Dùng một loại ánh mắt hơi uy hiếp nhìn thoáng qua nam tử thấp bé bên người, Lam Thánh Lăng trên mặt xẹt qua quang mang khó lường. Hắn này một tiếng “Bách Lí Phong”, tuy nhẹ, lại vừa đúng có thể làm cho Tuyết Vân Ca cùng Tuyết Trục Nguyệt nghe thấy. Khóe mắt dư quang ngấm đến sắc mặt hai người bỗng dừng dữ tợn, hận ý ngập trời cùng đau đớn khó có thể che dấu, tâm tình, đột nhiên tốt lên nhiều lắm. Quả nhiên, hết thấy đều là cảm giác nằm trong tay chính mình, cái loại cảm giác này, hắn vĩnh viễn cũng không tưởng mất đi a! Cho nên, quyền thế, địa vị cao nhất, hắn Lam Thánh Lăng, đã định rồi!

Tuyết Vân Ca kia tử đồng yêu mỹ, hung hăng nhìn chăm chăm Lam Thánh Lăng: “Điện hạ, đang nói cái gì?”

“Như thế nào, không có nghe thấy sao? Bách Lí Phong, cố nhân ngày xưa gặp lại, ngươi như thế nào không ngẩng đầu nhìn xem?” Lần này Lam Thánh Lăng, đích thân đem cái nam tử thấp bé một phen đẩy đến trước mặt mọi người. Cổ Duy Nhất có thể tình huống thấy cái kia nam tử thân ảnh run run cùng kim nén, bất quá, người này, rất quen thuộc. Quần áo màu đen, còn mang theo khăn che mặt màu đen, dáng người thấp bé. Đây, đây không phải là cái xa lạ nam tử ngày đó ở Nghênh Khách Lai trà lâu đột nhiên xuất hiện sao? Cái trà khách kia, Cổ Duy Nhất có thể khẳng định là hắn giết! Chính là, hắn vì cái gì lại ở chỗ này, lại là thù hạ của Lam Thánh Lăng. Ngày ấy, hắn hình như là nghe thấy thuyết thư nhân giảng đến Quý Cốc độc y Bách Lí Phong liền thất thố, mà hiện tại, Lam Thánh Lăng gọi hắn Bách Lí Phong.

Các ca ca hiện tại là Quý Cốc cốc chủ, nàng biết. Đệ nhất mỹ nam tử trong truyền thuyết, thật sự là cái dạng này sao? Hắn cùng các ca ca, khẳng định có quan hệ, nhưng là, quan hệ này, lại là gì?

Còn có, biểu tình hiện tại của các ca ca, vì sao khó coi như vậy, hung hăng nhìn chăm chăm cái kia thấp bé Bách Lí Phong, đáy mắt cũng là tràn đầy hận ý cùng sát khí! Cảnh tượng này, thậm chí so với ngày đó lần đầu tiên nàng gặp các ca ca giết cha, còn muốn áp lực cùng cừu hận, cái loại mãnh liệt hận ý này, làm cho trong lòng Cổ Duy Nhất đều nhìn không được cả kinh, lo âu, tứ tán khai lai (mở ra phân tán bốn phía).

“Ha ha,” Ý cười tà ác ở không trung lan tràn, trên khuôn mặt tuấn mỹ của Lam Thánh Lăng che kín tà ác cùng một loại không hiểu khoái ý, biểu tình như vậy, làm cho hắn thoạt nhìn tựa như một kẻ điên biến thái đến cực điểm, dữ tợn vô cùng.

“Đừng rồi, các ngươi cũng không đơn giản chỉ là cố nhân a. Bách Lí Phong, nhìn thấy hai cái nam sùng của ngươi, không vui sao?”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 52: Cái Gọi Là Yêu

Hình ảnh giằng co tựa hồ dừng lại, trong không khí, không có một tia thanh âm. Giống như có vô tận thống khổ cùng ngoan ý ở bốn phía lan tràn nở rộ, làm cho người ta khổ sở không thể hô hấp. Từ thanh song đồng, song sinh thiếu niên, giờ khắc này, đã muốn không hề trấn định. Đáy mắt bọn họ, dâng lên mãnh liệt khôn cùng hận ý, cừu hận như vậy, cũng là mang theo vô tận đau thương, phảng phất đắm chìm ngàn năm, nháy mắt bộc phát ra đến cái loại này tuyệt vọng đau đớn cùng bất lực. Đáy mắt đáy lòng, đều là hận ý hủy thiên diệt địa. Bởi vì thương tổn, bởi vì tuyệt vọng mà sinh ra, muốn xé rách hết thấy, lại tìm không thấy nơi phát tiết đau thương.

“Câm mồm! Không, cần, nói!” Thanh âm khàn khàn vang lên, cũng là mang theo một cổ run run phẫn nộ. Nam tử thấp bé che mặt, hai nắm đấm nắm chặt, đầu ngón tay thật sâu đâm vào da thịt, vài giọt máu đỏ tươi theo cổ tay, không tiếng động rơi xuống.

“Điện hạ, thỉnh không cần, nói.”

“Như thế nào, đau lòng?” Lam Thánh Lăng châm chọc cười, lạnh lùng mở miệng. Bách Lí Phong hờ hững không nói, chính là lẳng lặng như vậy đứng.

Nhưng là, lâm vào trong cừu hận cùng bi thương Tuyết Vân Ca, Tuyết Trục Nguyệt, cả người sát khí tiết ra ngoài, mặc kệ là ai, bị nói trước mặt mọi người, huống chi, là ở trước mặt nữ nhân chính mình âu yếm, bị người nói máu chảy đầm đìa, đào ra vết thương vui lấp trong lòng, sao có thể không đau xót, thờ ơ! Vốn là tử thanh song đồng, lại ở giờ khắc biến màu đỏ.

“Không thể tưởng được, người cư nhiên còn chưa chết! Bị chúng ta bỏ vào xà quật không có chết, cho ăn “Tàn chi” còn chưa chết, toàn thân kính kinh mạch đứt đoạn càng không có chết! Bách Lí Phong, lúc này đây, ta muốn đem người bầm thây vạn đoạn, nhìn người còn như thế nào xuất hiện tại cái thế giới dơ bẩn này!”

Trường tiên màu đỏ như máu ở không trung phi vũ, họa xuất sát khí tàn nhẫn; Nhuyễn kiếm màu bạc, từng bước từng bước tới gần nam tử thấp bé lặng im, đầu buông xuống. Giờ phút này, trong lòng bọn họ, chỉ có một chữ: Sát! Giết chết Bách Lí Phong, giết chết tất cả, làm cho những kẻ biết bí mật của bọn đi tìm chết, dùng máu tươi của bọn họ tế điện chính mình kia tiêu vong mà lưu lại năm tháng! Đau, đã muốn không thể cảm nhận, bọn họ thậm chí, không dám ngẩng đầu nhìn mặt Cố Duy Nhất! Sợ hãi nhìn đến biểu tình khiếp sợ của Nhất Nhất, sợ hãi nhìn đến biểu tình chán ghét của Nhất Nhất, sợ hãi nhìn đến biểu tình sợ sệt của Nhất Nhất khi nhìn bọn họ. Mặc kệ là về mặt thế nào, bọn họ cũng không dám đi nhìn. Kia đoạn năm tháng u ám, bọn họ đã muốn đổi thế giới này tuyệt vọng. Vô tận thuốc thí nghiệm, vô tận khuất nhục, vô tận đau đớn, bọn họ gầy gù, bọn họ thống khổ, bọn họ khăn cầu! Nhưng là, không có đáp lại, không có cứu giúp. Đau tận xương cốt, đó là tuyệt vọng, đó là cừu hận. Bọn họ còn sống, mục đích, là vì trả thù thế giới này, vì phát tiết hận ý của chính mình, ai cũng không thể tránh được!

Nhưng là, bởi vì bọn họ tự ti, bởi vì bọn họ không dám. Mới làm cho bọn họ bỏ lỡ gương mặt Cố Duy Nhất đang tràn đầy đau lòng cùng lo lắng, không có nhìn đến bên trong cặp đồng tử bọn họ vẫn ái mộ, toát ra thật sâu tình yêu cùng tự nhiên. Cố Duy Nhất như thế nào sẽ xem nhẹ bọn họ, như thế nào kỳ thị bọn họ, như thế nào hội sợ hãi bọn họ! Bọn họ, là người nàng cho tới nay tới để ý a! Nàng Cố Duy Nhất yêu, không phải là cặp yêu đồng xinh đẹp khác người, không phải vì dung nhan bọn họ tuyệt mỹ khuynh thành, lại càng không vì bọn họ hán phú khả địch quốc; Nàng yêu, chỉ là bọn họ mà thôi a! Không phải vì quá khứ của bọn họ, thậm chí cũng không phải vì tương lai của cả hai, chỉ là, yêu bọn họ hai người mà thôi. Cho dù chính mình cho tới nay, chưa bao giờ phát hiện cư nhiên lại yêu hai người giống nhau. Tình yêu, không phải là độc nhất vô nhị sao? Bọn họ là song sinh, là nhất thể, có thể, bọn họ cũng là bất đồng, độc lập, thậm chí không thể thay thế nhau được! Như vậy, tình yêu của nàng, là hẹp hòi vẫn là bác ái?

Tình yêu, đến tốt cùng là như thế nào? Nàng là duy nhất của bọn họ, bọn họ cũng là duy nhất của nàng, như vậy công bằng sao? Nhưng là, tình yêu, không cần công bằng, trả giá, yêu thương, cam tâm tình nguyện. Tình yêu, không có có đáng giá hay không, chỉ có có nguyện ý hay không.

Hai người cùng hướng Bách Lí Phong, chiêu chiêu mãnh liệt, nhưng là, lại bị hắc y nhân phía sau Lam Thánh Lăng ngăn cản. Bách Lí Phong đã muốn bị Tuyết Vân Ca cùng Tuyết Trục Nguyệt phế bỏ võ công, phá hủy dung mạo, thậm chí còn tàn nhẫn làm cho thân thể hán héo rút, trở thành thương nhân. Thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử, hiện tại sẽ có ai cho rằng, ái nhân xấu xí này sẽ là người lúc trước nổi tiếng tam quốc độc tôn Bách Lí Phong! Nhưng, hồi báo, như vậy không đủ, xa xa không đủ! Thống khổ hán gấp, căn bản không bằng một phần vạn bọn họ, bọn họ sẽ hồi báo cho hán gấp mười lần, trăm lần! Nhưng là, ác ma này, tra tấn nhiều năm như vậy, đặt vạn xà quật để độc xà cắn nuốt, hán cư nhiên còn có thể còn sống đi ra! Ông trời đối bọn họ, có phải hay không quá mức tàn nhẫn! Sức sinh mạng người dạ thú, cũng để hán sống lâu như vậy! Cái gì y giả danh khắp thiên hạ, những người được hán cứu sống, chính là đạo cụ Bách Lí Phong hán thử độc giải độc mà thôi. Hán kẻ đơn ở trên người bọn họ, sau đó lại làm bộ như người tốt thay người giải độc. Thẳng được mỹ danh, còn tìm được được nhân cam tâm tình nguyện đến, có sao mà không làm! Người như vậy, vì cái gì còn có thể còn sống!

Hai người xuống tay không chút nào lưu tình, đáy lòng hận ý mãnh liệt làm cho bọn họ liều lĩnh chém giết năm chương ngại vật. Nhưng là, trường tiên hung hăng đánh vào trên người bọn họ, huyết nhục tung bay, Hắc y nhân lại giống nhau không cảm giác tiếp tục về phía trước, lực lượng đối kháng một chút cũng không có bị hao tổn! Đây là có chuyện gì?

Tuyết Vân Ca không cam lòng, đem nội lực trút xuống cho trường tiên, hung hăng đâm vào trong ngực Hắc y nhân, chỉ thấy một cổ máu đen nhiễm thượng trường tiên, Tuyết Vân Ca vừa kéo, cũng là rơi vào huyết nhục, chút bất động. Quý dị là cái Hắc y nhân kia, vẫn là không có phản ứng, giờ lên đại đao trong tay, thẳng tắp hướng Tuyết Vân Ca chém tới. Giờ phút này óc còn không mang nổi mình óc Tuyết Trục Nguyệt không thể bứt ra, lại giết đỏ mắt, không có chú ý tới hiểm cảnh của Tuyết Vân Ca.

Cố Duy Nhất ở một bên thấy rõ ràng, mắt thấy đại đao sẽ hạ xuống, giờ phút này nàng không quan tâm tới cái gì nữa. Đột nhiên giãy khỏi cánh tay Lam Thánh Lăng, hướng tới Tuyết Vân Ca chạy tới.

“Ca, cẩn thận!”

Cùng với Cố Duy Nhất kinh hô, theo sau vang lên một tiếng kêu rên trầm trọng. Cố Duy Nhất nhắm chặt hai mắt, cho dù thay ca ca chấn đao mà bị chết, nàng cũng không sợ, chỉ cần, ca ca không có việc gì, nàng, sẽ rất khoái nhác. Chỉ cần bọn họ không có việc gì, nàng kỳ thật rất muốn nói cho bọn họ, nàng không cần, nàng chỉ là yêu thương bọn họ, mặc kệ quá khứ cùng tương lai.

Nhưng là, đau đớn trung dự đoán không có xuất hiện, cảm giác có người đè nặng chính mình, bên tai lại vang lên tiếng la chán ghét của Trang Sinh.

“Thiếu chủ, thiếu chủ người thế nào!”

Mộ Nhã Luân? Cố Duy Nhất mở mắt ra, vừa mới vẫn chú ý ca ca, nàng căn bản là không có nhìn đến hán, hán làm sao vậy? Lọt vào trong tầm mắt, là một cái thân ảnh nhiễm huyết, hán đẩy ra Tuyết Vân Ca, dùng thân thể, gạt gao che chở chính mình, là Mộ Nhã Luân sao? Nguyên bản một đao nên dùng ở trên người nàng, lại bị Mộ Nhã Luân thay thế sao?

Nước mắt ngưng tụ, Cố Duy Nhất nhìn nam tử che chở chính mình, khuôn mặt như ngọc che kín mồ hôi, tái nhợt không chịu nổi, áo trắng như tuyết phía sau lưng, bị máu tươi nhiễm hồng. Nhưng là, dung nhan ôn nhuận, lại mang theo bất an lo lắng, khăn trương nhìn nàng.

“Vô Song, người, người không có việc gì, đi?”

“Người này đưa ngọc! Ta như thế nào sẽ có sự, có việc mới là người!” Vì cái gì muốn thay nàng chấn đao, nguyên nhân này, nàng đã muốn sẽ không mở miệng hỏi hần. Tựa như nàng vì ca ca chấn đao giống nhau, lý do của bọn họ, đều là một. Nhưng là, đưa ngọc này, đối với nàng có cảm tính khi nào? Nàng vẫn đều nam trang, đối hần lại khi gần khi xa. Không phải tri độn, cũng không phải cố ý bỏ qua, chính là bởi vì trong lòng đã có người khác, nên không nhập được vào trong mắt của nàng. Cho dù Mộ Nhã Luân đối chính mình ôn nhu như thế nào, nàng cũng không thể đáp lại hần. Nhưng là vì cái gì, hần thông minh như vậy, hần là đã sớm nhìn ra a! Vì cái gì còn muốn như vậy, làm cho nàng áy náy.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 53: Mộ. Thệ

“Không khóc.” Ôn nhu chà lau khỏe mắt đầy lệ của Cố Duy Nhất, Mộ Nhã Luân trên mặt nở rộ tươi cười như một xuân phong, tươi cười này, liền giống như khi mới gặp, hần gây cho nàng rung động, thật lâu không thể bình ổn ôn nhu lưu luyến.

Hần vẫn đều biết, nàng đối chính mình vô tình. Chính là, cảm tình không hiểu đến đây, hần cũng không có khả năng khống chế. Hần ngu xuẩn, cho tới nay không phải đều không có phát hiện sao? Nếu không phải tại một khắc kia đáy lòng dâng lên, muốn vì nàng, ý niệm buông tha cho Lam Tuyết bảo trong đầu, phải chăng, hần vĩnh viễn cũng sẽ không hiểu được? Cho tới nay, hần đều là thân nhiên, đối ai đều ôn hòa có lễ, nhưng là hần biết rõ, hần kỳ thật là vô tâm. Một người ngay cả chính mình cũng không yêu, như thế nào khả năng đi yêu người khác? Mục tiêu từ nhỏ, tín ngưỡng từ nhỏ, vì Lam Tuyết bảo tồn vọng, cho nên, hần không có mình, chỉ là vì thủ hộ gia viên này mà tồn tại. Nhưng là, gặp được nàng, hần đột nhiên rất muốn cố gắng mỉm cười, rất muốn bắt được một chút ấm áp, rất muốn như vậy xinh đẹp miệng cười, chỉ vì chính mình mà nở rộ. Cho nên, để ý nàng, bảo hộ nàng, cho dù chết đi, hần cũng thiết tình yêu một người, biết cái gì tên là hạnh phúc. Cho dù, người kia, không thương hần.

Hần phải làm người thủ hộ của nàng, cho dù không thể gần nàng, cũng muốn xa xa bảo hộ nàng. Trên đời này, chính mình không phải người có thể cạnh giữ ở bên người nàng. Ca ca của nàng, mới là người hội cả đời chờ đợi ở bên người nàng, cấp nàng hạnh phúc đi. Cho dù bọn họ không nói, hần cũng có thể thấy được trong mắt bọn họ, là thân thiết yêu say đắm. Tuy rằng hần cũng yêu nàng, nhưng là, có một số việc, bỏ qua, đó là bỏ lỡ. Bọn họ bỏ lỡ gặp nhau niên kỉ hoa, cái người lúc ban đầu chờ đợi ở bên người nàng, không phải hần a...

Bi thương sao, không. Yêu thương một người, không phải bi thương, là ngọt ngào mà vừa đau khổ. Cho dù tái đau như thế nào, hần cũng muốn cười chúc phúc, bởi vì ngọt ngào kia, đã muốn thỏa mãn hần. Tựa như hiện tại, nàng rúc vào trong lòng chính mình, chỉ vì hần khóc, chỉ vì hần đau lòng. Giờ phút này hạnh phúc, là của hần, không phải sao?

Mỉm cười phun ra một ngụm máu tươi, một đao kia độ mạnh yếu uy mãnh vô cùng, toàn bộ phía sau lưng hần đã muốn bị khám hòng rồi đi, có phải hay không biến thành hai nửa đâu? Như vậy, nếu hần chết, có thể hay không làm cho chính mình lưu lại một chút, tiếp tục thủ hộ nàng đầu, cho dù là lấy thân phận một cái u hồn, chỉ cần có thể nhìn nàng, cũng là hạnh phúc đi!

“Người này ngu ngốc, đại ngu ngốc!”

Cố Duy Nhất lên tiếng khóc, miệng đã muốn không thể nói ra ngôn ngữ khác. Chỉ có thể càng không ngừng nắn hần ngu ngốc, bọn họ đều là ngu ngốc, nhưng là vì cái gì, trên thế giới sẽ có người ngu ngốc như vậy? Nàng phải làm sao bây giờ, hiện tại nàng, phải làm sao bây giờ?

Nàng cái gì đều làm không được, không có được vật, nàng không thể cho hần thượng được chữa thương. Nàng cũng không có nội lực, có thể rút vào làm cho hần kiên trì. Thậm chí, nàng cũng không dám nhìn tâm lưng hần máu tươi đầm đìa, sợ hãi chính mình hội lập tức hồng mắt, sợ hãi chính mình hội chân tay luống cuống, một mảnh mờ mịt.

Nhưng là, hiện tại nàng, đã muốn là mờ mịt vô thố. Các ca ca còn tại cùng Hắc y nhân thiên đầu, không có cách nào chạy tới. Lam Thánh Lăng xa xa nhìn nàng, châm chọc, ánh mắt khinh miệt, thậm chí cũng không tiến lên ngăn cản nàng. Đúng vậy, tình trạng hiện tại, bọn họ đều là con kiến trong lòng bàn tay hần, làm sao có đường sống!

“Vô Song,” Mộ Nhã Luân thanh âm mỏng manh vang lên, Cố Duy Nhất sốt ruột nhìn hần, vội vàng gật đầu: “Ta ở đây, ở đây!”

“Ta, có thể hay không, gọi người, Song nhi?”

“Có thể, người muốn kêu như thế nào đều có thể! Bất quá, ta càng hy vọng người bảo ta Nhất Nhất, ta là Cố Duy Nhất!” Phía sau, nàng không có cách nào lại dùng một cái tên giả dối đối mặt hần, nàng là Cố Duy Nhất, không phải cái kia hư ảo Tuyết Vô Song!

“Duy nhất.” Mỉm cười, khuôn mặt Mộ Nhã Luân tái nhợt hiện ra một cổ đỏ ửng khác thường. “Tên này, là của bọn họ gọi đi. Nhưng là, ta là muốn gọi người Song nhi, cách gọi chỉ thuộc mình ta.”

“Ta vẫn, luôn luôn nghĩ rằng, nếu, có một ngày, ta có thể vô cùng thân thiết gọi danh của người. Người cũng sẽ, đồng dạng ôn nhu, bảo ta Nhã, như vậy, có phải hay không là ngọt ngào của tình nhân?” Giống như mang theo khát khao tốt đẹp, đáy mắt Mộ Nhã Luân, hiện lên ý cười ngượng ngùng hạnh phúc. Biểu tình như vậy, như kim châm vào mắt Cố Duy Nhất.

“Thực xin lỗi, ta.”

“Không cần giải thích. Ta, ta biết đến, rất nhiều chuyện, là không thể nằm trong tay của con người. Người không có sai, cho nên, thỉnh, cho ta một cái cảnh trong mơ là tốt rồi.”

Nước mắt chậm rãi rơi xuống, rơi ở trong lòng bàn tay Mộ Nhã Luân, kia lạnh lẽo, làm cho hắn cười đến càng thêm hạnh phúc. Nước mắt này, là dành cho hắn, cho dù, nước mắt kia không phải yêu như ước nguyện ban đầu.

Hoi hoai quay đầu, nhìn Trang Sinh bị thương hồi hận, Mộ Nhã Luân cười như trước khoan dung: “Trang Sinh, không trách người, thật sự. Người không phải phản đồ Lam Tuyệt bảo, người, vẫn đều là Trang thúc vẫn chiếu cố ta.”

“Thiếu chủ, không cần nói, thuộc hạ biết, thuộc hạ cái gì đều hiểu được!” Quỳ trên mặt đất, trung niên hắn từ nước mắt giàn giụa.

“Thỉnh giúp ta chiếu cố, Song nhi được không?” Mộ Nhã Luân thần nhiên, cũng rất kiên định.

“Hảo, thuộc hạ từ nay về sau hội thề sống chết tùy tùng Tuyệt tiểu thư, tuyệt không sẽ làm nàng gặp một chút ít nguy hiểm!” Hắn như thế nào có thể không đáp ứng, như thế nào nhẫn tâm làm cho hắn thất vọng!

Cố Duy Nhất, giờ phút này đã muốn khóc không thành tiếng! Đây là lần thứ hai nàng tại cái thế giới này khóc, lần đầu tiên là sợ hãi Thanh Y sẽ chết, bất lực như vậy. Mà lúc này đây, vì cái gì hội đau như vậy, thậm chí đau đến tuyệt vọng.

“Mộ Nhã Luân, Nhã, ta cầu người không cần từ! Không cần nói cái gì giống như di ngôn, không được không được!” Cố Duy Nhất hồng mắt khóc to.

“Hảo, ta không chết.” Ánh mắt ôn nhu, nhớ nhung, giống ánh mặt trời ấm áp đem Cố Duy Nhất bao phủ, gắt gao bắt lấy tay nàng, không muốn buông ra, cứ như vậy nắm tay nàng, kia có bao nhiêu tốt. Liên như vậy vẫn ôn nhu cười, nhìn nàng, thật tốt.

Đôi bàn tay to ôn nhuận, ở trong lòng bàn tay chậm rãi lạnh lẽo, Cố Duy Nhất trong lòng kinh hoàng, gắt gao cầm tay hắn, nhìn đến Mộ Nhã Luân nhắm mắt lại miệng cười tuyệt mỹ. Hắn ngũ quan, không phải tinh xảo tuyệt mỹ, lại làm cho người ta cảm thấy phong hoa tuyệt đại, phiêu nhiên tựa tiên. Nhưng là, hiện tại, hắn cứ như vậy hạnh phúc mỉm cười, lạnh như băng ở trong lòng chính mình.

Chưa từng nghĩ tới có một ngày, ta sẽ gặp người,

Thậm chí yêu người, trong lúc bất tri bất giác.

Là vận mệnh, vẫn là chủ định,

Ta hoàn toàn không nghĩ để ý,

Cho người, ta tình nguyện mất đi chính mình.

Tình yêu, không phải hoàn toàn chiếm cứ người,

Ta chỉ cần người vĩnh viễn khoái hoạt sẽ thực tùy ý.

Ta yêu người, hết thảy cùng người không quan hệ,

Không phải ai lỗi.

Yên lặng nhìn người, lặng lẽ cho người chờ đợi.

Không cần người đáp lại, không cần áy náy,

Bởi vì, yêu người không cần lý do.

Nếu có một ngày người nhớ rõ, mời người nhất định không cần quên,

Từng có một người, hắn như vậy yêu người.

Cho người, hắn đem chính mình mai táng, quy khứ.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 54: Chuyển Biến

Tiếng khóc thê thảm của Cố Duy Nhất đã ảnh hưởng tới Tuyết Vân Ca cùng Tuyết Trục Nguyệt đang cùng Hắc y nhân đánh nhau. Bọn họ đau lòng vô cùng, nhưng không cách nào bứt ra để đến bên người nàng. Năm năm Hắc y nhân, vô luận bọn họ đánh như thế nào cũng không bị thương, giết không chết. Xem bọn hán kia về mặt đòn đả, Tuyết Vân Ca biết, bọn họ đã muốn không phải chân chính “Nhân”, mà là được nhân không sinh bất tử (Không sống cũng không chết)! Không thể tưởng được, Bách Lí Phong cư nhiên luyện thành được nhân! Thuốc thí nghiệm tàn nhẫn như vậy, người dùng đều chịu thống khổ, có thể nói sống không bằng chết, mà Bách Lí Phong, cư nhiên luyện chế ra năm! Mặc hán cùng Nguyệt võ công cao tới đâu, cũng không thể triển đấu cùng năm bất tử được nhân, thay phiên nhau nghiền chiến xuống dưới, chẳng phải sức cùng lực kiệt mà chết? Không cam lòng cùng sát khí ở không trung lan tràn, hai người chém giết càng lúc càng thấp thòm nóng nảy.

Lam Thánh Lăng gọi người mang ra ghế ngồi hoa lệ, nhân nhả ngồi nhìn trò hay. Tử vong, tàn sát, vô tận máu tươi, cô gái khóc ròng, thế giới này, không phải đều là nên như vậy sao?

Bên này Cố Duy Nhất cùng Trang Sinh, còn đắm chìm trong bi thương cùng tuyệt vọng bởi cái chết của Mộ Nhã Luân. Giờ khắc này, Cố Duy Nhất đột nhiên cảm thấy quá mệt mỏi. Vì cái gì cuộc sống nguyên bản tốt đẹp, liên biến thành cái dạng hiện tại này? Rốt cuộc là lỗi của ai, là chính mình bốc đồng, hay là do tội cho dã tâm của Lam Thánh Lăng, nếu không phải hán, bọn họ cũng sẽ không bị liên lụy đến trong âm mưu này! Hận, dày đặc hận ý chưa bao giờ có, nghĩ muốn đem một người bầm thây vạn đoạn, giống như chỉ muốn hủy diệt, giải thoát đi vô tận hận ý không ngừng lan tràn trong lòng kia. Các ca ca phải chăng đều nghĩ như vậy? Có lẽ, còn mãnh liệt hơn, cho dù chết, cũng không thể giải thoát!

Nam sủng sao? Đây là một việc cỡ nào si nhục, cỡ nào đau đớn thê thảm! Mà hiện tại, thật vất vả quên, lại bị nhân xé mở máu chảy đầm đìa, đem nỗi đau biến mất dưới đáy lòng sinh sôi bại lộ trước mặt người đời! Hiện tại, nàng cuối cùng đã hiểu được, vì cái gì các ca ca, hội như vậy chán ghét thế giới này! Chán ghét tiếp xúc thế nhân, ghê tởm người khác đụng vào, mỗi ngày đều phải không ngừng tắm rửa, thậm chí đem thân thể xoa nắn đồ bưng. Bọn họ ở thời điểm hận thế giới này, cũng đã chán ghét chính mình đi! Dơ bẩn, dơ bẩn, chính bọn họ, vẫn đều đang khinh chính mình, cho nên ngay cả chính mình cũng muốn buông tha cho. Cố Duy Nhất cảm thấy trái tim chính mình đã muốn đau đến không thể hô hấp. Khó trách, bọn họ ra ngoài cho dù bị thương một chút cũng không để ý, có lẽ ở bọn họ xem ra, miệng vết thương càng nhiều ngược lại càng tốt đi, dù sao đã muốn ô uế, bị phá hư, cũng không có cái gì đáng ngại. Nếu, nếu không phải nàng xuất hiện, bọn họ có thể hay không vẫn như vậy thương tổn chính mình, có lẽ vậy, ngay cả chính mình cũng không yêu, chính mình ghê tởm bản thân. Còn sống, thật sự đã không có ý nghĩa. Như vậy, đối mặt chính mình, bọn họ lại cố nén cái gì? Tự ti cùng kiêu ngạo, ở đáy lòng bọn họ rối rắm vô cùng. Ca ca kiêu ngạo như vậy, như thế nào nguyện ý vạch trần từng nỗi khổ riêng của bọn họ, làm cho nàng biết. Nhưng là, bọn họ đồng thời thấy tự ti, cho rằng chính mình dơ bẩn, không xứng với nàng. Quạt cuồng không muốn nhớ lại quá khứ, sợ hãi nàng sẽ biết, cho nên như vậy cẩn thận. Đem nàng phụng ở lòng bàn tay, có phải như vậy là có thể nắm chắc một chút, có phải hay không sẽ cần phải sợ hãi hạnh phúc trước mắt chỉ là ảo giác?

Nàng xuất hiện, làm cho bọn họ thấy được ấm áp, lại thêm ưu sầu, hơn lo lắng. Tuyệt vọng sau, bọn họ cuộc sống đều tùy ý, nhưng là, có Cố Duy Nhất, đã có thêm nhiều ràng buộc cùng cố kỵ. Như vậy, nàng xuất hiện, đối bọn họ, là tốt vẫn là xấu?

Cũng là nói không rõ, nói không rõ nhớ nhưng.

Nâng lên hai mắt đầm lệ mông lung, nhìn chăm chú vào bóng dáng mơ hồ đang triển đấu cùng Hắc y nhân của các ca ca, Cố Duy Nhất cũng là đau lòng không thôi. Thân thể lạnh như băng của Mộ Nhã Luân còn tại dưới chân, Trang Sinh khàn khàn khóc kêu đã ở bên tai tiếng vọng. Nhưng là, nàng lại bất lực, nàng cái gì cũng làm không được, thậm chí, còn cần người khác bảo hộ!

“Trang chủ!”

Một tiếng ngoài ý muốn vang lên, Cố Duy Nhất ngẩng đầu nhìn, là Khuyết cùng hai mươi mấy cái Tuyết vệ, cùng người của Lam Tuyết bảo theo sau mà đến. Tuyết Vân Ca thấy thân ảnh Khuyết, trên mặt hiện lên một tia vui mừng, vội la lên: “Nhanh đi bảo hộ tiêu thư!”

Khuyết cũng chú ý tới tình trạng hiện tại, phải tới hai mươi cái Tuyết vệ hướng tới Cố Duy Nhất chạy đi, chính mình cùng mấy người còn lại cũng gia nhập trận chiến. Lam Thánh Lăng thấy thế, biến sắc, ra lệnh một tiếng, Phục trưởng lão suất lĩnh Hắc y nhân tấn công, cùng hai mươi cái Tuyết vệ triển đấu. Tuyết vệ dù sao cũng là sát thủ xuất sắc của Tu La sơn trang, rất nhanh liền thắng, đến gần Cố Duy Nhất, đem nàng hộ ở trung tâm. Tình thế mặc dù có chút biến hóa, nhưng là Tuyết Trục Nguyệt cùng Tuyết Vân Ca như trước ở thế hạ phong.

Cố Duy Nhất có chút lo lắng, nhìn Trang Sinh vội la lên: “Lam Tuyết bảo Tổ Y sư giả đâu, không có khả năng toàn quân bị giết đi! Bọn họ ở nơi nào, các người không phải có cái gì tín hiệu sao?”

Trang Sinh cũng là cúi đầu: “Phục trưởng lão làm phản, thiếu chủ hạ rất nhiều chỉ lệnh đều bị chặn lại. Ta đi ra vội vàng, vì bất người cái gì cũng không có chuẩn bị.”

Cố Duy Nhất thất vọng đến cực điểm, chẳng lẽ, thật sự không có cách nào sao? Cứ như vậy, tro mắt nhìn các ca ca lâm vào xa luân chiến (mình nghĩ là oán luân phiên), cuối cùng kiệt lực mà tử sao?

Bách Lí Phong thân thể thấp bé, gặp khi Tuyết Vân Ca sắp bị thương liền run rẩy. Năm động tác thật nhỏ, lại làm cho Lam Thánh Lăng chú ý tới. Lạnh lùng cười, châm chọc trào phúng hiện lên ở khóe miệng: “Như thế nào, đau lòng?”

“Điện hạ, thỉnh không cần, nói vậy!”

“Hừ, ta nói vậy?” Lợi hại đồng tử nhìn Cố Duy Nhất đang si ngốc nhìn Tuyết Vân Ca cùng Tuyết Trục Nguyệt hai người Ánh mắt lo lắng vội vàng, bị thương lại vẫn là như vậy chấp nhất, đầy mắt nhiều điểm yêu say đắm tình quang. Mà kia một bên Tuyết gia huynh đệ bị được nhân ngăn lại, cư nhiên còn có thể đáp lại bất an của nàng, cho dù người đang ở hiểm cảnh vẫn là quên không được cấp cho muội muội bọn họ yêu thương nhất an ủi. Như vậy hồ động, như vậy ánh mắt, làm cho hán phần nộ cùng ghen tị, làm cho hán, muốn liều lĩnh phá hủy!

Bởi vì Tuyết vệ gia nhập, Tuyết Vân Ca cùng Tuyết Trục Nguyệt không cần cố hết sức, hơn nữa có Tuyết vệ tiến lên bảo hộ Cố Duy Nhất, bọn họ thoáng yên tâm. Tuyết Vân Ca một bên huy tiên, một bên mở miệng nói: “Nguyệt, này đó được nhân là đánh không chết, trừ phi hóa thi. Nhưng là chúng ta trên người không có mang dược, hiện tại không thể dây dưa đi xuống như vậy. Lát nữa chúng ta rời khỏi vòng vây này, trước mang theo Nhất Nhất rời đi đi. Bách Lí Phong, chúng ta luôn luôn có cơ hội giết hắn !”

“Hào, ca!” Bọn họ là kẻ thức thời, hiện tại bọn họ đã có người đề ý, cừu hận ngày xưa không hơn tính mạng Nhất Nhất, bọn họ không thể lỗ mãng, nhân tiện thất đại (vì việc nhỏ hồng việc lớn)! Phần nọ cùng luồng cuồng chậm rãi bình tĩnh trở lại, cực lực đè nén xuống hận ý không ngừng dâng lên. Một ngày nào đó, bọn họ sẽ đòi lại gấp mười, gấp trăm lần!

Đối với Khuyết ý bảo, làm cho bọn họ vậy công đi lên, Tuyết Vân Ca quyết định trước rời đi

Bạn đang đọc truyện *Sùng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 55: Âm Mưu Năm Đó

Hành động này, sao có thể tránh được mắt của Lam Thánh Lăng đang xem diễn ở một bên. Phát hiện được ý đồ bọn họ, Lam Thánh Lăng lạnh lùng cười, muốn chạy trốn, nằm mơ! Bàn tay to đối với phía sau vung lên, nhất thời xuất hiện mười cái quần áo quan phục Ngự Lâm quân. Bọn họ cũng là tâm phúc của Lam Thánh Lăng, lại là bộ hạ đắc lực được hắn chuyên môn huấn luyện ra để ẩn núp tại triều đình, võ nghệ rất cao. Cho dù vài cái dược nhân kia không đối phó được bọn họ, bọn họ cũng mơ tưởng rời đi!

Hai người vừa mới né ra khỏi dược nhân thiên đầu, nháy mắt lại cùng Ngự Lâm quân dây dưa, oán hận nhìn chằm chằm Lam Thánh Lăng, Tuyết Vân Ca đáy lòng rất hối hận, thất hoàng tử này, cho tới nay đều biết hắn không thể coi khinh, nhưng không có nghĩ đến chính mình cư nhiên nằm trên tay hắn! Xa xa Nhất Nhất, bộ dáng không có chí tiến thủ, làm cho hắn hao tâm đầu, cho dù, hắn bây giờ không thể đối mặt nàng, bởi vì, cái bí mật cùng si nhục kia vẫn ẩn chôn ở bọn họ đáy lòng, đã muốn bị nàng biết. Nhưng là, đối mặt Nhất Nhất đau xót, bọn họ tự tôn cùng kiêu ngạo, lại tính là cái gì!

Nhìn đến thuộc hạ chặn đứng bọn họ, Lam Thánh Lăng tiếp tục vừa lòng nở nụ cười. Hắn muốn làm cho bọn họ đau đớn, không vì cái gì, chỉ là hắn muốn nhìn đến người khác thống khổ mà thôi. Tựa như lúc trước chính mình, mà hiện tại, hắn phải làm kẻ cười xem người khác khóc!

“Nghe nói, Tu La sơn trang nguyên bản kêu Cảnh Phong sơn trang, mà hai vị trang chủ, tựa hồ là giết cha mới được đến chức vị trang chủ đi?” Không chút đề ý mở miệng, Lam Thánh Lăng giống như vô tình mở miệng, lại làm cho Tuyết Vân Ca cùng Tuyết Trục Nguyệt đáy lòng run lên, này thất hoàng tử, quả nhiên điều tra bọn họ, thậm chí còn biết đoạn quá khứ của bọn họ, Bách Lí Phong cư nhiên còn nguyện trở thành thủ hạ trung thành, lúc này đây, bọn họ thật sự gặp địch thủ sao?

Nhìn đến Tuyết gia huynh đệ tựa hồ bất vi sở động, bình tĩnh ứng chiến. Lam Thánh Lăng tiếp tục châm chọc cười, “Không biết, nổi nhục hầu hạ dưới thân nam tử, rốt cuộc là cái tư vị gì?”

Lời này vừa nói ra, không chỉ Tuyết Vân Ca cùng Tuyết Trục Nguyệt cả người run run, trợn mắt nhìn lại. Cố Duy Nhất lại tức giận trắng mặt, cả giận nói: “Lam Thánh Lăng, ngươi căm thù!”

Tên hỗn đản này! Như thế nào có thể như vậy! Rõ ràng không lưu tình chút nào đem vết sẹo đáy lòng người khác vạch trần, hắn như thế nào có thể ác liệt như vậy!

Lại không biết nàng kêu lớn như vậy, chạm phải Lam Thánh Lăng nghịch lân, từ khi hắn lên làm thất hoàng tử tới nay, chưa từng có ai, dám đối hắn bất kính! Như vậy, hắn có nên trừng phạt nàng một chút, làm cho nho nhỏ hồn giận dưới đáy lòng này biến mất?

Tự nhiên, là muốn !

“Bách Lí Phong, ngươi có muốn nói cái gì không? Dù sao, hai người kia đều là hai cái nam sùng ngươi tới sùng ái a. Nhưng là, bọn họ vì cái gì lên làm Quý Cốc cốc chủ, mà ngươi thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử, cư nhiên thành bộ dáng thấp bé xấu xí!”

Một phen kéo hắc sa trên mặt Bách Lí Phong, lộ ra dung nhan dị thường dữ tợn khủng. Làn da gồ ghề, khô héo tím đen, như cây khô héo. Dưới một đoạn lông mi bị đốt trụi, là một đôi mắt nhỏ thấy không rõ ánh mắt. Dưới nữa là cái mũi bẹp, khóe miệng rạn nứt, xấu xí không chịu nổi. Toàn thân cao thấp, làm sao có một chút phong thái của đệ nhất mỹ nam tử! Bách Lí Phong xấu hổ lui về phía sau hai bước, lưng túm lấy tay áo che khuất mặt, nho nhỏ trong ánh mắt, là khuất nhục, là không cam lòng. Mặc cho ai, bị người khác nhìn đến quý dạng, huống chi trước kia là cái mỹ nam tử nổi danh lưng lẩy, đều không thể thừa nhận cũng không chịu nổi.

Nhưng là, Lam Thánh Lăng chính là thích như vậy, vạch trần vết sẹo của người khác, chỉ có nhìn người khác thống khổ, hắn mới có thể khoái hoạt. Như vậy tâm lý vặn vẹo, làm cho người ta không thể không đi hận hắn. Mặc kệ là nguyên nhân gì tạo thành bộ dáng hắn như vậy, hành vi của hắn, đều không thể tha thứ ! Lần đầu tiên, Cố Duy Nhất đối thiên thề, một ngày nào đó, nợ máu trả bằng máu, vì Mộ Nhã Luân báo thù, vì ca ca rửa nhục!

“Điện hạ, thuộc hạ đáp ứng cùng ngươi, hợp tác, nhưng là có chút, sự tình, thỉnh không nên ép ta.....”

“Hừ!” Khinh thường nhìn Bách Lí Phong liếc mắt một cái, “Ngươi cho là ngươi không nói, ta quả thực cái gì cũng không biết sao? Bí mật này, sợ là ngay cả Tuyết trang chủ, các ngươi cũng không biết đi?”

Câu nói kế tiếp, cũng là có ý đối với Tuyết Vân Ca cùng Tuyết Trục Nguyệt nói.

“Các ngươi có muốn biết, vì cái gì các ngươi hội trở thành yêu ma chuyển thế, thậm chí bị phụ thân bán đứng không?”

Lời này vừa nói ra, Tuyết Vân Ca cùng Tuyết Trục Nguyệt song song chấn động, thủ hạ lực đạo vì hoảng, lập tức bị Ngự Lâm quân triển đấu đi lên, không hề trấn định.

“Ngươi lời này, có ý tứ gì?”

Bách Lí Phong cũng là run run thân thể, quá sợ hãi cầu xin nói: “Điện hạ, cầu ngài, không cần nói!” Không cần nói, hắn sợ thừa nhận không được, không chỉ là chính hắn, còn có bọn họ. Cho dù, hận ý của hắn, căn bản so ra kém bọn họ. Hắn thừa nhận, hắn mềm lòng, hận ý vì bị hủy dung, tàn chỉ hận ý (phần còn lại của tay chân bị cắt), ở nhìn một khắc thấy bọn họ, hắn mềm lòng. Đây vốn là là tội nghiệt của bản thân, hắn không lời nào để nói.

Nhưng là, Lam Thánh Lăng lại như thế nào cho hắn như nguyện, căn bản mặc kệ hắn, mang theo tà ác ý cười mở miệng.

“Tin tưởng các ngươi đối với trí nhớ trước lúc năm tuổi tuy mơ hồ, nhưng là tổng có chút ấn tượng đi, các ngươi trước lúc năm tuổi, là Cảnh Vô Xương ngũ tử, lục tử, là do tiêu thiếp họ Hồ sinh cho hắn. Sinh ngọc tuyệt đáng yêu, được Cảnh Vô Xương sủng ái. Nhưng là, này hết thảy, đều ở sinh nhật các ngươi năm tuổi mà thay đổi.”

Chậm rãi mở miệng, vừa lòng thấy Tuyết Vân Ca cùng Tuyết Trục Nguyệt ánh mắt mê hoặc khốn đốn lại có chút đắm chiêu, đã muốn hiển tri độn. Cố Duy Nhất cũng là nóng nảy, Lam Thánh Lăng vẫn như vậy nhiều loạn tâm trí các ca ca, khi đánh nhau bọn họ thực dễ dàng ở thể hạ phong a! Tuy rằng nàng cũng rất muốn biết nguyên nhân bọn họ bị thể nhân khu trục, tin tưởng các ca ca so với nàng càng muốn hiểu được chuyện này, nhưng là, Lam Thánh Lăng, hắn hiển nhiên là có ý đồ khác!

“Ngày đó, Bách Lí Phong vừa lúc là khách nhân yến tiệc, mà khi hắn trong lúc vô tình nhìn đến hai người các ngươi, cũng định ác mộng của các ngươi bắt đầu.” Gặp lúc khơi mào mọi người nghi hoặc, Lam Thánh Lăng ác ý ngừng lại, nhìn thoáng qua Bách Lí Phong cả người run run, cùng với Tuyết Vân Ca cùng Tuyết Trục Nguyệt trợn mắt nhìn, sát khí tiết ra ngoài, mới tiếp tục nói.

“Có ai sẽ biết, danh khắp thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử độc tôn Bách Lí Phong, kỳ thật chính là một cái tốt mã dè cùi đầu! Hắn tàn nhẫn ngoan độc, sợ là cùng ma đầu đương thời cũng không đủ đi! Chẳng qua, hắn giới về nguy trang, giới về tính kế, chẳng những không người nào biết bản tính hắn, mà còn làm cho thể nhân khen ngợi. Điểm này, Bách Lí Phong, bản điện hạ cần phải hướng ngươi học tập! Ha ha ha!” Ác ý nở nụ cười, Lam Thánh Lăng ý tứ hàm xúc châm chọc làm cho khuôn mặt xấu xí vô cùng trở nên càng thêm vụn vặt.

“Từ bỏ dối trá giả dối, Bách Lí Phong tới làm người ta khó hiểu, cũng là để cho nhân giết mình, hắn cư nhiên luyện đồng! Tin tưởng các ngươi hiện tại có thể hiểu được, có một số việc, vì cái gì sẽ phát sinh đi. Vì được đến các ngươi, Bách Lí Phong tỉ mỉ bố cục hai năm. Đầu tiên là chung quanh phát ra lời đồn, từ thanh song đồng, yêu ma hàng thế, cho các ngươi bị thể nhân chán ghét, bị phụ thân ruồng bỏ. Mẫu thân các ngươi vì bảo hộ các ngươi, nhận hết lăng nhục, cuối cùng cũng bởi vì là dị đồng, bị phụ thân các ngươi bí mật xử tử. Mà phía sau, Bách Lí Phong bắt đầu cấp Cảnh Vô Xương hạ độc, sau đó thuận lý thành chương đáp ứng có thể giúp hắn giải độc, điều kiện chính là mang đi các ngươi này hai cái yêu nghiệt dị đồng! Ha ha, chuyện như vậy, đối với Cảnh Vô Xương mà nói, đúng là cầu còn không được, có thể thoát khỏi các ngươi này hai cái yêu ma, hắn đáy lòng không biết có bao nhiêu hưng phấn đâu!”

“Ngươi cảm mến! Cảm mến! Không được nói nữa, không được nói nữa!” Cố Duy Nhất đau lòng hô lớn, không đành lòng nhìn các ca ca tuyệt vọng bị thương. Không cần thấy trên người bọn họ huyết tính giết chóc càng ngày càng nặng, năng sợ hãi, bọn họ sẽ hỏng mất!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 56: Hận

Hai nam tử dưới ánh trăng tuyệt mỹ như yêu, đã không còn lý trí. Ngập trời hận ý, khi còn bé dài đến thất năm vô tận tra tấn, độc được thí luyện, biết bao lăng nhục, hết thảy, chính là bởi vì cái nam nhân tà ác kia. Nhân nhục sống tạm bợ, khom mình hầu hạ, kết quả cừu nhân nguyên lai luôn luôn tại bên người mình, là cái sức sinh cấp cho bọn họ vô tận tra tấn cùng đau đớn! Vì cái gì hắn bây giờ còn không chết, trả thù, phần nợ, tuyệt vọng, vốn tưởng rằng theo nam nhân này biến mất đã muốn đi theo. Nhưng là vì cái gì ông trời tàn nhẫn như vậy, muốn cho bọn họ lại một lần nữa thừa nhận khuất nhục đau đớn!

Giết hắn! Giết hắn sẽ không sẽ có đoạn trí nhớ ấy, sẽ không còn hiện lên đoạn quá khứ tuyệt vọng tang thương kia, lại có thể một lần nữa đứng lên, đối mặt Nhất Nhất. Muốn nói cho nàng, đó là giả, bọn họ chưa từng có làm cái gì khuất nhục dơ bẩn.

Màu đỏ cùng màu trắng tung bay, Ngự Lâm quân nguyên bản chiếm thượng phong, sau vài hiệp đều huyết nhục bay tứ tung, Tuyết Vân Ca cùng Tuyết Trục Nguyệt, đã là giết đỏ cả mắt rồi, từ bỏ tất cả chương ngại vật, chỉ cần giết tên ác ma ghê tởm đã cấp cho bọn họ vô tận đau đớn!

Từng bước ép sát, chậm rãi tới gần, Lam Thánh Lăng mặt không chút thay đổi. Nhìn Ngự Lâm quân cơ hồ toàn quân bị diệt, hắn cũng không có đổi sắc, bạc thần khê mờ, câu ra một cái cười lạnh: “Bách Lí Phong, còn chưa động thủ sao? Chứ không phải là thấy được tình nhân cũ, muốn thưởng thức hương vị của bọn họ?”

Lời này cực kì hạ lưu, lại thành công khơi dậy tức giận cùng sát ý của Tuyết Vân Ca cùng Tuyết Trục Nguyệt, giờ khắc này, bọn họ đã muốn mất đi lý trí, tẩu hỏa nhập ma. Trong mắt trừ bỏ hận ý, cũng chẳng dung được thứ gì. Từ thanh song đồng đều trở nên đỏ hồng, quỷ dị vô cùng, giờ khắc này, bọn họ chân chính là yêu ma đến từ địa ngục!

Bách Lí Phong bị Lam Thánh Lăng đẩy lên phía trước, trực tiếp đối mặt với sát ý của Tuyết Vân Ca cùng Tuyết Trục Nguyệt. Thân ảnh thấp bé khẽ run lên, bên trong đôi mắt nhỏ hiện lên một tia thống khổ, hắn đã không còn võ công, hiện tại duy nhất có thể dùng là độc thuật. Bọn họ đều là hán giáo, rất rõ ràng bọn họ thể chất bách độc bất xâm, từ ngày có được bọn họ, hắn chưa từng đình chỉ thử thuốc. Toàn thân bọn họ, vốn chính là kịch độc, dùng độc được, chỉ làm thân thể bọn họ hấp thu, sau đó biến thành của chính mình. Nhưng là, hiện tại nắm ở trong tay hắn, là hán mười năm qua, chuyên môn căn cứ thể chất bọn họ nghiên cứu chế tạo “Con rối”. Con rối, không có ý thức, bị chủ nhân điều khiển ở lòng bàn tay, làm một rối gỗ trừ bỏ giết chóc liên cái gì cũng không hiểu. Đây là nhiệm vụ Lam Thánh Lăng cho hắn làm, muốn hắn điều khiển hai cái tuyệt mỹ đứa nhỏ có võ công cái thể, làm cho bọn họ trở thành con rối của hắn, đồng ý cho Bách Lí Phong hắn “Tu nhan”, khắp thiên hạ chỉ có một viên “Tu nhan”, đó là giải được duy nhất của hắn.

Trong lòng bàn tay, nhìn không được run rẩy, nắm chặt, lại buông ra, tâm hắn, vì cái gì còn không kiên định? Nắm bọn họ trong tay, bọn họ sẽ vĩnh viễn ở bên người mình, hắn có thể tiếp tục lấy bọn họ làm thuốc thí nghiệm, sau đó làm súng vật, tùy ý đùa bỡn. Đây không phải là giấc mộng hắn nhẫn nại mười năm sao?

Đáy mắt hiện lên phức tạp quang mang, tại khoảnh khắc Bách Lí Phong do dự, Tuyết Vân Ca trường tiên đã muốn đảo qua trước mắt, ở trên mặt xấu xí lưu lại một đạo vết máu. Nháy mắt, máu tươi tràn ra, biến thành màu đen.

“Phế vật!”

Thấy rõ Bách Lí Phong do dự, Lam Thánh Lăng trong mắt hiện lên khinh thường phúng ý. Đây nam nhân, thật sự là yếu đuối khó thành châu báu! Hoàn hảo hắn sớm đoán trước, có an bài khác. Tuy rằng “Con rối” là Bách Lí Phong luyện chế, cũng không đại biểu hắn Lam Thánh Lăng không có cách nào từ trong tay hắn lấy được.

Kia tiên lực uy mãnh vô cùng, đánh cho Bách Lí Phong thẳng tấp ngã văng ra ngoài. Hơn nữa Bách Lí Phong không có võ công chống cự, chỉ có thể xui xẻo, như vậy vừa lúc đem Lam Thánh Lăng đang ngồi dựa vào ghế bại lộ đi ra. Tuyết Trục Nguyệt nhuyển kiếm ở hai má Lam Thánh Lăng phóng tới, lại bị hắn xoay người tránh đi, tóc dài tại không trung phiêu diêu.

Lam Thánh Lăng có võ công, hơn nữa không thấp so với Tuyết Trục Nguyệt. Phi thân phóng lên, mũi chân đặt lên phần tựa của ghế, ánh mắt lợi hại, phảng phất chiến thần, bá đạo mà khinh miệt nhìn thế nhân. Không biết khi nào, tay hắn cư nhiên nắm một thanh trường kiếm, ám vệ phía sau muốn tiến lên, lại bị hắn phát tay lui xuống. Có một số việc, muốn đích thân tham dự mới có thành tựu! Hắn tự tay đạo diễn, tự nhiên cũng cần chính mình lên sân khấu chấm dứt! Hắn muốn nhìn, thế giới này có ai so với hắn mạnh hơn. Hai người kia, có giống như tin đồn, xứng đáng trở thành đối thủ của hắn?

Chọc giận bọn họ, cực lực vạch trần vết thương, hắn muốn nhìn xem, thế giới này, còn có ai so với hắn thâm hơn. Như vậy, lòng cừu hận của hắn, mới sẽ không còn đau. Hắn trước kia chịu khổ sở, căn bản không trọng yếu! Cho nên hắn đau, sẽ nhìn người khác so với hắn còn muốn thống khổ một trăm lần!

Trường tiên cùng nhuyển kiếm ở không trung mãnh liệt sinh phong, Lam Thánh Lăng biểu tình nghiêm túc, còn thật sự đối chiến. Hiện tại Tuyết Vân Ca cùng Tuyết Trục Nguyệt đã muốn không có lý trí, máu đỏ trong hai mắt chỉ có đơn thuần giết chóc. Trừ bỏ hắn nói cho bọn họ năm đó chân tướng mà kích thích, hắn còn làm người ở trong không khí thả một loại tên là “Mê hồn” mê hoan được, vô thanh vô tức, vô sắc vô vị, cho dù Tuyết Vô Song nhận thức độc, cho dù Tuyết gia huynh đệ bách độc bất xâm, kia lại như thế nào? “Mê hồn” không phải độc, chính là một loại mê huyền dược thôi, sẽ làm bọn họ lâm vào tình thần cuồng loạn, lâm vào thống khổ, không thể tự thoát ra được mà thôi! Hắn chỉ cần dùng nhỏ nhỏ mưu kế, là có thể làm cho bọn họ thất bại thảm hại!

Linh thần tránh đi công kích của Tuyết gia huynh đệ, Lam Thánh Lăng cao ngạo nhìn xuống bọn họ, ở trước mặt hai cái đã muốn cuồng loạn, hắn liền chiếm thượng phong. Đối với một bên ám vệ phân phó nói: “Đi đem Tuyết Vô Song bắt lấy!”

Mà giờ phút này Cố Duy Nhất cũng nhìn ra đến hai cái ca ca dị thường, trong lòng nôn nóng bất an, mấy chục cái tuyết vệ đem chính mình hộ ở trung tâm, nhưng là hiện tại nàng không cần bảo hộ. Nàng lo lắng bọn họ, nguy hiểm nhất người kia không phải nàng. Nhưng là nàng cũng sẽ không ngu xuẩn làm cho Tuyết vệ rời nàng đi giúp các ca ca, Lam Thánh Lăng có dùng khí một địch hai, đã nói lên hắn có nắm chắc, nếu là giờ phút này chính mình bị tóm vào tay hắn, các ca ca chẳng phải là bất chiến mà bại. Huống hồ đối phương còn có nhiều hắc y vệ cùng Ngự Lâm quân hoàng gia, bọn họ giờ phút này, hoàn toàn lâm vào thế hạ phong, không có đường sống cứu vãn. Cho dù hiện tại đem tất cả Tuyết vệ từ Tu La sơn trang gọi đến, chỉ sợ không đánh lại được Ngự Lâm quân! Hiện tại bọn họ, rốt cuộc như thế nào mới có thể rời đi? Càng nghĩ càng cảm thấy chính mình vậy ở thú chi đầu. Vì cái gì như vậy vô lực, Lam Thánh Lăng, hắn thật sự cái gì cũng đều tính kế tốt lắm, không có bỏ sót gì sao?

Nàng rốt cuộc, cần làm sao bây giờ?

Ba người chiến đấu đã muốn gay cấn, chiêu thức càng ngày càng hung mãnh, sát ý càng ngày càng thô bạo, bọn họ ba cái, mới là ma của thế giới này đi, mà Lam Thánh Lăng, lại ma trong ma. Tuyết Vân Ca cùng Tuyết Trục Nguyệt, ít nhất còn có tình, có nàng Cố Duy Nhất này ngoại lệ. Mà Lam Thánh Lăng, trừ bỏ quyền thế, hắn cái gì cũng không có, thật đáng buồn, nhưng cũng đáng giận đến cực điểm. Người này, hủy tất cả những gì kiến lập trong mười năm qua, hủy bọn họ hạnh phúc, cho nên, tuyệt đối không thể tha thứ!

Q.1 - Chương 57: Hủy Diệt

Thanh âm bén nhọn của trường tiên ở không trung gào thét, Tuyết Vân Ca cùng Tuyết Trục Nguyệt, một trước một sau, chiêu chiêu lấy mệnh. Dần dần, Lam Thánh Lăng tựa hồ có chút khó khăn chống đỡ, khuôn mặt thâm trầm hiện ra một cổ sát ý. Ánh mắt lợi hại ở không trung vừa chuyển, dừng lại trên người Phục trưởng lão đang đứng nhân mệnh ở phía sau, hiện lên một tia quang mang không rõ ý tứ. Phục trưởng lão hiểu ý, đột nhiên từ phía sau đánh bất ngờ, trường kiếm trong tay hướng Tuyết Trục Nguyệt đánh tới. Tuyết Trục Nguyệt không có phòng bị, nhất thời bị trường kiếm đâm thương cánh tay trái, xoay người, đối với Phục trưởng lão tròn mắt nhìn, nhuễn kiếm chợt lóe, liền cùng hắn triển đấu đứng lên. Mà giờ phút này Lam Thánh Lăng thiếu một người vây công, chuyên tâm đối phó Tuyết Vân Ca, về mặt cũng thoải mái dần. Tuyết Vân Ca nhìn Tuyết Trục Nguyệt bị thương, trong lòng đau xót, giống như cảm động lây. Bọn họ thân mình song sinh nhất thể, cảm ứng lẫn nhau, trong lòng lại dâng lên hừng hực lửa cháy, lo lắng Nguyệt, bối rối xem qua đi, có chút rối loạn kết cấu.

Khô sở nhất là Cố Duy Nhất, nhìn ca ca bị thương, giờ phút này nàng lại chỉ có thể trơ mắt nhìn, mặc cho chính mình, đau lòng như bị cắn xé. Cảm xúc nhìn thân ảnh cao lớn của Lam Thánh Lăng, Cố Duy Nhất hét lớn: “Lam Thánh Lăng, ngươi ti bỉ!”

Hắn quấy nhiễu thần trí các ca ca, nàng cũng đồng dạng cũng có thể làm như vậy. Nghĩ như thế, Cố Duy Nhất bắt đầu chửi ầm lên: “Ngươi tên hỗn đản này, vô lại, cầu hùng!”

Nàng Cố Duy Nhất vốn sẽ không mắng chửi người, lời nói ra ngay cả chính nàng đều cảm thấy ngại thẹn. Lam Thánh Lăng cười lạnh, căn bản lười quan tâm nàng. Cười khổ một tiếng, đời này làm người, thật đúng là thất bại a! Muốn hỗ trợ, kết quả căn bản không có tác dụng. Rõ ràng sợ hãi cùng lo lắng, cũng không có thể tiến lên, không thể tới gần, chỉ có thể bị người khác bảo hộ, nhìn người thân bởi vì nàng toàn thân đầm máu chiến đấu hăng hái. Chính bởi vì nàng là bọn họ nhược điểm, không thể không trở thành lợi thế để người khác uy hiếp bọn họ. Cần cố gắng kìm nén chính mình, không cần lo lắng, không cần trở thành bọn họ gánh nặng, nhưng là, tâm can vì bọn họ sợ run, như thế nào quản được trụ!

Gặp lại cũng không có thể ôm nhau, đều là như vậy tuyệt vọng thống khổ. Rõ ràng đã gặp mặt, nhưng còn chưa có tới gần, đã bị người khác ngăn cản. Rất xa, nhìn, như vậy muốn tới gần, lại giống như vẫn cách một khoảng. Rõ ràng gần trong gang tấc, nhưng lại cách nhau xa tới vậy.

Lam Thánh Lăng đã chờ không kịp, trận này theo kịch bản nên kết thúc, tốc chiến tốc thắng, mới là phương pháp xử sự của hắn. Lập tức cũng không dây dưa, thủ hạ ám vệ nhất hô mà lên, đem Tuyết Vân Ca cùng Tuyết Trục Nguyệt lại bị vây quanh. Mà Ngự Lâm quân nguyên bản yên tĩnh ở phía sau, cũng bắt đầu đối với Tuyết Vân Ca đang bảo hộ Cố Duy Nhất công kích, Cố Duy Nhất bị Trang Sinh gắt gao hộ ở sau người, hắn đáp ứng thiếu chủ, cả đời thủ hộ nữ tử này, liền tuyệt không nuốt lời.

Dược nhân đang cùng Khuyết dây dưa một chỗ, căn bản chính là đánh không chết, vài cái Tuyết Vân Ca đã muốn bị giết, Khuyết thật vất vả bỏ ra bọn họ, lại lập tức bị ám vệ đuổi sát theo sau cuốn lấy, Lam Tuyết bảo giờ phút này, hỗn chiến thành một đoàn.

Khôn cùng chém giết, màu đỏ của máu cùng mùi máu tươi gay mũi, lan tràn ở toàn bộ Lam Tuyết bảo, liền ngay cả bầu trời đêm sắp hừng đông, tựa hồ đều nhiễm thượng một tầng màu đỏ, biểu thị hơi thở tử vong. Tại kia một khắc, Cố Duy Nhất như cảm giác được một loại tuyệt vọng bi ai, tựa hồ, hôm nay, bọn họ thật sự, cũng bị mai táng.

Tuyết Vân Ca cùng Tuyết Trục Nguyệt đầy người huyết tinh, vết thương luy luy. Chiến đấu lâu như vậy, còn có tâm hồn mỗi một cùng đau thương, bọn họ dù lợi hại như thế nào, cũng sắp kiệt sức. Nhưng là, nhìn về mặt đầy nước mắt của Nhất Nhất ở trong đám người ở xa kia nhìn bọn họ, bọn họ lại như thế nào bỏ được, cho dù chết, cũng không thể cứ như vậy buông tha!

Tuyết Vân Ca bên người lần lượt ngã xuống, khuôn mặt Lam Thánh Lăng mang theo tà ác ý cười, đều dần dần ở trước mắt mờ hồ. Thân thể đột nhiên truyền đến đau đớn, hắn là bị thương, nhưng là đối với bọn họ mà nói, đã muốn không có gì cảm giác. Có phải hay không thật sự sẽ chết? Kỳ thật, tử vong, đối với bọn họ mà nói là giải thoát khỏi thế giới dơ bẩn, thân thể dơ bẩn này, không thấy cũng thế, không cần cũng thế! Chính là, bọn họ còn có một cái nhớ nhung, nhớ nhung này, chống đỡ bọn họ tiếp tục đi xuống đi. Không cần, cho dù bọn họ đã muốn rất bản rất bản, cho dù bọn họ chối bỏ thế giới này, cũng không muốn không gặp được nàng, không thể ôm nàng!

Cố gắng thanh tỉnh, mờ to hai mắt, nhìn cách đó không xa thân ảnh bọn họ thật sâu nhớ nhung, vẫn luôn luôn chặt chẽ khắc ở đáy lòng. Phải nhớ kỹ dung nhan của nàng, cho dù chết cũng không thể quên.

Máy móc huy động vũ khí trong tay, huyết nhục tung bay, tiếng kêu rên thê lương, đều không ở trong ánh mắt bọn họ. Bọn họ duy nhất có thể thấy, chính là người kia cũng đang nhìn bọn họ. Vĩnh viễn đều là như vậy ôn nhu đáng yêu ý cười, như bạch ngọc tinh xảo Nhất Nhất, cười nói, ca ca, các người ánh mắt thật khá, Nhất Nhất rất thích. Nhất Nhất yêu nhất ca ca, vĩnh viễn cũng không muốn rời khỏi ca ca.

Đúng vậy, vĩnh viễn cũng không rời đi, theo nàng xuất hiện một khắc kia, bọn họ cũng đã quyết định, cùng với nàng cùng nhau tồn tại trên thế giới này, cho dù chết, cũng không tách ra. Nhất Nhất, ca ca vĩnh viễn không rời đi người, hiện tại ca ca sẽ lại đây, sẽ cố ôm Nhất Nhất, cấp nàng rất nhiều rất nhiều yêu, bởi vì Nhất Nhất thực ngoan, cho nên, ca ca nguyện ý cho người, rất nhiều rất nhiều yêu.

“Trang chủ!”

Kính hải nhìn trang chủ tựa hồ đã muốn mất hết thần chí, khuyết hô to ra tiếng. Bọn họ làm sao vậy, như thế nào thẳng tắp hướng tới vài cái được nhân đi đến, còn không phản kháng, mặc cho bọn họ đâm bị thương chính mình? Tuyệt vệ chỉ còn lại có mười mấy cái, hôm nay một trận chiến này, bọn họ hiểu được không có khả năng thắng. Cho dù như vậy, trang chủ cũng không nên có bộ dáng như vậy a!

Mắt thấy đại đao của một cái được nhân sẽ chém tới cánh tay Tuyết Trục Nguyệt, hấn cánh tay trái vốn là bị thương, máu tươi còn không ngừng chảy. Không suy nghĩ được nhiều, Khuyết lao ra vòng vây, dùng thân thể của chính mình ngăn trở một đao này.

“Phốc xích!”

Thanh âm lợi khí thiết nhập da thịt, đao kiếm nhiễm huyết theo phía sau lưng Khuyết xen kẽ đi ra, sau lưng là Tuyết Trục Nguyệt vẻ mặt cứng ngắc. Được nhân rút ra đại đao, Khuyết suy yếu xui xẻo, lại đối với Tuyết Vân Ca cùng Tuyết Trục Nguyệt, lộ ra một cái ý cười âm áp. Trên mặt, là vui mừng, là vui sướng, là chân thành, không mang theo tạp chất. Hấn là cam tâm tình nguyện, vì bọn họ mà tử, không phải vì trung thành, chính là, vì cái gọi là bằng hữu, thiết tình đối xử. Biết bọn họ không chịu tin tưởng người khác, là bởi vì đối thế giới này quá mức thất vọng, đã không thể bày tỏ tấm lòng chính mình. Hấn hiểu, cho nên yên lặng chờ đợi, hai cái thiếu niên luôn khổ sở này, làm cho hấn đau lòng. Cho dù chính hấn cũng là một ngày một đêm sinh hoạt tại thế giới trần ngập tính kẻ này, hấn cũng muốn xem đến, thế giới này kỳ thật vẫn tồn tại chân tình. Tiểu thư xuất hiện, đó là trời xanh cấp cho bọn họ một hy vọng, hấn muốn vì bọn họ, thủ hộ hy vọng này, coi như là, hoàn thành hy vọng chôn sâu dưới đáy lòng.

Cuối cùng nhìn thoáng qua thế giới này, nhìn thoáng qua hai cái tuyệt mỹ nam tử, nhìn thoáng qua cô gái đang không ngừng khóc kia, Khuyết mỉm cười, chậm rãi nhắm mắt lại.

Yêu dị song đồng, xuất hiện hắc ám, hủy diệt cùng hận ý vô tận.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 58: Chôn Vùi

Nhìn một phen thảm trạng trước mắt này, Lam Thánh Lăng nguy hiểm nheo lại song đồng, mặt không đổi sắc nói: “Tiếp tục, một cái bắt lưu!”

Nếu không thể để hấn sử dụng, kia liền hủy diệt. Dù sao lần này Lam Tuyết bảo cùng Tu La son trang, tất sẽ về dưới tay hấn, lưu trữ ngược lại là cái tai họa, trăm thảo trừ căn, nhất lao vĩnh diệt, quyết không thể lưu lại hậu họa!

Nghĩ đến đây, đáy mắt Lam Thánh Lăng hiện lên sát ý lạnh như băng.

“Điện hạ, người ngài cần đã bắt đến!” Bị Ngự Lâm quân chặt chẽ chế trụ, không phải Cố Duy Nhất cùng Trang Sinh thì còn ai vào đây!

Tất cả Tuyệt vệ đều đã muốn táng thân, Trang Sinh cũng là họ không được nằng, hai người đều bị bắt, mà Tuyết Vân Ca cùng Tuyết Trục Nguyệt, chính ở chỗ này cùng Hắc y nhân hỗn chiến.

Ánh mắt phản nộ cừu hận, hung hăng nhìn chằm chằm Lam Thánh Lăng, Cố Duy Nhất thề, nằng dùng linh hồn của nằng thề, cho dù chết, cho dù lại trọng sinh, nằng cũng muốn chặt chẽ nhớ kỹ thù này, một ngày nào đó, nằng sẽ hoàn lại gấp trăm lần, ngàn lần, làm cho hấn thống khổ!

Phản nộ cùng cừu hận của nằng, ngược lại làm cho Lam Thánh Lăng hưng phấn, hấn muốn nhìn đến biểu tình của nằng, như vậy thống khổ, không phải là biểu tình thế giới này nên có sao? Nếu hấn là điên tử, như vậy hấn sẽ mang theo thế giới này cùng nhau điên cuồng!

“Người này ác ma! Ta thề, một ngày nào đó, ta nhất định phải giết ngươi!” Cố Duy Nhất oán hận nói, phun ra lời thề của nằng, đến chết không ngừng!

“Như vậy, ta chờ ngươi báo thù, chính là, chỉ sợ phải đợi sau khi ngươi biến thành quỷ đi! Ha ha ha!”

Làm càn cười to, Lam Thánh Lăng tà tứ xoay người, cầm Cố Duy Nhất để ở trước ngực, hô: “Hai vị Tuyết trang chủ, nếu các ngươi hai cái ở trước mặt ta tự sát, ta sẽ giữ lại nha đầu này, hơn nữa cam đoan cả cuộc đời này tuyệt không đuổi giết nằng, còn làm cho nằng áo cơm không lo. Thế nào, có hứng thú sao?”

Lời này vừa nói ra, Tuyết Vân Ca cùng Tuyết Trục Nguyệt đáy mắt nhất thời hiện lên một chút dị sắc. Lam Thánh Lăng hưng trí phát tay, ý bảo thủ hạ rời đi, giết chóc tạm dừng, đem Tuyết Vân Ca cùng Tuyết Trục Nguyệt vây trong vòng tròn, mà Lam Thánh Lăng cầm lấy Cố Duy Nhất, đứng ở chỗ hồng, ngửi khí dụ hoặc.

“Không cần! Ca, không cần, ta không muốn các ngươi tử, nếu các ngươi làm như vậy, ta sẽ lập tức tự sát!” Cố Duy Nhất khóc rống nói, liều lĩnh giãy dụa. Thật vất vả có người để ý, nằng không cần bọn họ vì nằng mà tử, chỉ để lại một mình nằng cô đơn. Thay vì chịu đựng vô hạn tương niệm cùng đau đớn, còn không bằng cùng bọn họ cùng chết, chết như vậy, đối với nằng mà nói, mới là một loại hạnh phúc.

Tuyết Vân Ca cùng Tuyết Trục Nguyệt, trên mặt cũng hiện ra thần sắc cực kỳ phức tạp. Nếu, bọn họ đã chết, Nhất Nhất là có thể còn sống, như vậy

cho dù lập tức tự sát, bọn họ cũng sẽ không có một tia do dự. Nhưng là, lời nói của Lam Thánh Lăng có thể tin sao? Nhất Nhất ánh mắt quyết tuyệt như vậy, bọn họ biết, năng thật sự nói được làm được. Nếu vậy, tất cả điều bọn họ làm, chẳng phải là không có ý nghĩa sao? Nếu có thể vĩnh viễn cùng một chỗ, có phải hay không chỉ cần chết, là thể cùng nhau đối mặt, không chỗ nào sợ hãi đâu? Cho dù thật sự đã chết, bọn họ ở trên đường hoàng tuyền, cũng có thể cùng nhau sống vai hành tẩu, sau đó cùng nhau đầu thai chuyển thế, ước hẹn kế tiếp luân hồi. Sạch sẽ, không mang theo một tia tạp chất gặp nhau, hiểu nhau, yêu nhau, gần nhau.

Tuyệt mỹ dung nhan nở rộ ra ôn nhu ý cười, Cố Duy Nhất nhìn đến tươi cười, cũng hạnh phúc nở nụ cười, bọn họ, tuyệt đối sẽ không buông tha lẫn nhau. Nơi nào có thể dắt tay nhau cùng đi, nơi nào có thể luôn luôn ở cùng nhau, như vậy, bọn họ thiên đường, chính là cùng sinh, cùng chết, vĩnh viễn sẽ không tách ra.

Kiên định ánh mắt, lúm đồng tiền khoe miệng Cố Duy Nhất là như vậy tuyệt mỹ. Quay đầu, nhìn Lam Thánh Lăng, khẽ cười. “Người xem đi, chúng ta, sẽ không bao giờ buông tha cho nhau.” Đơn thuần mà hạnh phúc mỉm cười, như vậy vô hại. Cố Duy Nhất vươn tay, đem chủy thủ giấu ở ống tay áo, hung hăng đâm vào bụng Lam Thánh Lăng!

Không dám tin nhìn năng, Lam Thánh Lăng lao đảo thối lui vài bước, Cố Duy Nhất ly khai hấn, lấy tốc độ bình thường nhanh chóng né ra, thẳng tắp chạy vào trong lòng Tuyết Vân Ca cùng Tuyết Trục Nguyệt. Mím cười mở ra song chưởng, đem năng nghênh trong đón vào trong ngực. Trong lòng bàn tay là xúc cảm ấm áp, da thịt thân cận, cái loại hương vị này, là mùi thơm ngát quen thuộc. Phảng phất nhẹ nhàng như con bướm, cuối cùng dừng ở phía trên đóa hoa thật sâu nhỏ, tham lam mút vào hương vị. Dù chết, cũng sẽ không rời đi.

Theo gặp mặt kia một khắc, cũng chỉ có thể xa xa nhìn năng. Nhưng là hiện tại, Nhất Nhất chân chân thực thực ở trong lòng, bọn họ ôm rất chặt, ôm lẫn nhau tới phát đau, nhưng cũng không nguyện buông tay, không muốn thả lỏng. Muốn đem lẫn nhau dung nhập cốt nhục, trong người có ta, trong ta có người, thời gian, vận mệnh, cũng không thể làm cho bọn họ chia lìa.

“Ca, ca, ca, ca.....”

Càng không ngừng hô, thậm chí không nghĩ đình chỉ, chỉ có hô như vậy, mới xác định được sự tồn tại của đối phương, mới có thể an tâm.

“Nhất Nhất, chúng ta Nhất Nhất.”

Là Nhất Nhất của bọn họ, là Nhất Nhất bọn họ yêu đến tâm đều đau. Người luôn bên bọn họ là Nhất Nhất, cùng bọn họ xuống địa ngục cũng là Nhất Nhất, bọn họ biết, bất luận đi nơi nào, Nhất Nhất đều bồi ở bên người bọn họ. Nhân gian, thiên đường, hay nơi bọn họ có lẽ chân chính sẽ đi là địa ngục, cho dù như vậy, Nhất Nhất, tình nguyện bỏ qua hết thảy, cũng sẽ không rời không khí.

Hạnh phúc mỉm cười, hai người đem Cố Duy Nhất găt gao ôm vào trong ngực. Hai đôi tay thon dài, chậm rãi ở không trung kết xuất một cái ẩn ký phiên phức, lóe hình ngôi sao sáu cánh màu ngân lam, hào quang ở bầu trời đêm xuất hiện, đem ba người hoàn toàn bao phủ, rồi dần dần hướng về bốn phía khuếch tán.

“Đó là cái gì?” Bị quang mang chói mắt lung lay ánh mắt, Lam Thánh Lăng nghi hoặc hỏi.

“Không tốt, là kính liệt (giương võ? - -)” Bách Lí Phong miệng học máu đen, sắp không còn sinh khí, quá sợ hãi mở miệng. Không thể tưởng được, bọn họ cư nhiên thật sự đi tu luyện kính, hiện tại, bọn họ quyết định hủy diệt sao? Cho nên mới kính liệt, làm cho một ít hôi phi yên diệt. Đau đớn, bất đắc dĩ, hối hận biểu tình, tranh nhau hiện lên tại khuôn mặt xấu xí dị thường. Bách Lí Phong lẳng lặng ngồi phịch ở trên mặt đất, tiếp đó, là giải thoát cùng cuồng tiếu.

“Cái gì là kính liệt? Bách Lí Phong, người cấp bản điện hạ nói rõ ràng!” Ân bụng đang không ngừng trào ra máu tươi, chết tiệt, chủy thủ kia cũng không biết đồ gì, cư nhiên làm cho máu chảy không ngừng!

Nhưng là, Bách Lí Phong lại điên cuồng mà cười to, không có cấp cho hấn đáp lại. Như vậy tiếng cười đau đớn, hối hận, làm cho không khí, đều lâm vào chấn động. Hấn không nghĩ muốn cái gì, danh dự, địa vị, dung nhan, hay là si mê đối với độc thuật. Trong hoảng hốt, tựa hồ nhớ tới thật lâu thật lâu trước kia, có hai cái đứa nhỏ giống nhau như đúc, dung nhan tuyệt mỹ, ý cười đơn thuần, chính là liếc mắt một cái, làm cho hấn hoàn toàn trầm luân, từ nay về sau, không còn là chính mình. Chỉ là vì đoạt lấy bọn họ, mà không ngừng trở thành một cái điên tử, cuối cùng, hấn thật sự, chính là một cái điên tử, một cái điên tử ghê tởm a!

Nếu yêu thành hận, như vậy, hấn vì cái gì phải có, tình yêu tuyệt vọng như vậy. Không thể kể ra, không thể thổ lộ, cuối cùng bức điên chính mình, trở thành ác ma, kẻ thương tổn bọn họ sâu sắc nhất. Hiện tại, hấn rốt cục có thể giải thoát rồi sao? Nếu có một nguyện vọng, hấn chỉ hy vọng, chưa từng tồn tại.

Ngân lam sắc quang mang càng lúc càng lớn, dần dần bao trùm toàn bộ Lam Tuyết bảo, giờ phút này Lam Thánh Lăng, làm như nghĩ tới cái gì, đột nhiên quá sợ hãi, lập tức hướng lối ra Lam Tuyết bảo chạy đi. Nhưng là đã chậm, ngân lam sắc quang mang suru thoát phá, cùng với một tiếng nổ kinh thiên động địa, trong màu đỏ huyết quang, hết thảy, đều bị dập nát.

Đem thị vệ bên người bắt đến trước mặt, ngăn trở thật lớn lực lượng đánh sâu vào. Lam Thánh Lăng vận khởi toàn bộ công lực, hướng tới đầu tường rách nát chạy tới, trên đường chạy ra cửa, một tấm gỗ nát bay tới, cắm vào ngực hấn. Phun ra một ngụm máu tươi, Lam Thánh Lăng trước mắt nhất hắc, hôn mê bất tỉnh.

Sau lưng, là Lam Tuyết bảo đã muốn hôi phi yên diệt, cùng phần còn lại của chân tay đã bị tách khỏi thân thể. Hết thảy, đều đã muốn yên diệt.

Nửa tháng sau.

Lam Tuyết bảo nổi tiếng thiên hạ trong một đêm bị diệt, trong lúc nhất thời mọi thuyết xôn xao, vô lâm chấn động. Hơn nữa thiên hạ đệ nhất sát thủ Tu La son trang cũng không thanh vô tức mai danh ẩn tích, một cái tên khởi Thiên Hạ Minh xuất hiện, thay thế Lam Tuyết bảo, trở thành tân vô lâm thần thoại.

Ngâm Nguyệt kiến hồng năm thứ 30, Lam Hiên đế bị bệnh mà thoái vị, liền thất hoàng tử kế vị, danh hào Lam Tôn đế. Tôn đế kế vị, bốn phía chinh đôn triều cương, hảo pháp luật và kỷ luật, nhất thời Ngâm Nguyệt quốc lấy pháp vi tôn, hình phạt nghiêm trọng, vô luận quan viên dân chúng, đều e sợ.

Lại đổi mặt Lam Tuyết bảo đã muốn yên diệt bất lưu một tia dấu vết, Lam Thánh Lăng sau khi trở thành ngôi cửu ngũ chí tôn, mang theo mười mấy cái người hầu, từ xa nhìn xa phiến phê tích này. Hắn thậm chí không biết chính mình vì sao còn đến nơi này, đáy lòng dâng lên không biết là ghen tị vẫn là đau thương ừ ừ, không phải vì quyền thế, mà là vì hình ảnh ba người ôm, cấp cho hắn, cảm giác nói không nên lời. Như vậy chấp nhất thâm tình, tốt đẹp, muốn làm cho hắn tê tái. Hắn ghen tị, hắn không cam lòng. Vất vả trù tính năm năm, mơ ước đã lâu thần bí lực lượng của Lam Tuyết bảo, liền theo ngày ấy kính liệt tiêu tán, hắn cũng không có được điều hắn muốn! Thất bại như vậy, như thế nào có thể xuất hiện ở trong thế giới của Lam Thánh Lăng hắn! Cho dù bị hủy Lam Tuyết bảo, bị hủy Tu La son trang, hắn cũng không có được cái hắn nên được. Tu La son trang sớm là một cái xác không, quý cốt sau lưng Bách Lí Phong hắn cũng không có tới tay. Hắn không cam lòng, tuyệt đối không cam lòng cứ như vậy buông tha cho!

Nắm chặt hai đấm, ở không khí ngưng tụ ra một cỗ sát ý, làm cho người hầu tùy thân không dám tới gần.

“Bệ hạ!”

“Chuyện gì?” Thanh âm lạnh lùng uy nghiêm, làm cho thị vệ tiến đến bẩm báo rung mình một cái. Thừa dịp nói: “Bệ hạ, trong phế tích thuộc hạ tìm được cái này.”

Hai tay dâng, là một quyển sách cổ từ xưa đã muốn hồng bìa. Lam Thánh Lăng tiếp nhận, cảm xúc cầm trong tay nói cho hắn, quyển sách này, có lịch sử thật lâu. Nhưng là, tại trang kính liệt kia cư nhiên không có hư hao, tuyệt đối sẽ không đơn giản. Nghĩ đến đây, vội vàng mở ra trang đầu, một hàng văn tự từ xưa ánh vào mi mắt.

Thật lâu sau, Lam Thánh Lăng khoe miệng hiện lên ý cười quỷ bí, cuối cùng nhịn không được, cư nhiên ngửa mặt lên trời cười ha ha! Tiếng cười kia, là sung sướng, là hưng phấn, là khí phách, là kiên quyết quân lâm thiên hạ. Sách cổ trong tay, bị hắn gắt gao nắm lấy, gió nhấc lên kia ít ỏi trang sách, giống như nhảy mất, liền theo thương hải tang điền.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 59: Phiên Ngoại : Hộ 1

Tại một quốc gia quanh năm băng tuyết trắng xóa, ở nơi núi tuyết thần bí hiểm trở, có một thế ngoại đào viên, ẩn nấp trên đỉnh tuyết phong. Vượt qua làn tuyết rơi, xuất hiện trước mắt là một ôn tuyền luôn luôn bốc nhiệt khí. Càng tiến lên phía trước, cư nhiên xuất hiện thảm thực vật xanh biếc, thậm chí còn có những bông hoa nở rộ, khai sáng lan loá mắt.

Một gốc cây không có cành lá xuất hiện ở trước mặt, đây là một gốc cây năm người ôm cũng không hết. Gốc đỏ như máu, nở đầy đóa hoa màu trắng to lớn kì quái, thoát nhìn dị thường quý dị.

Bên cạnh đại thụ, đột nhiên xuất hiện một áo trắng lão già, khuôn mặt hiền lành, làm cho người ta thấy một loại cơ trí. Lão già nhìn đại thụ, đột nhiên phát ra một tiếng thở dài vui mừng, “Nhã chủ, tình phách đã về, hiện tại chỉ cần trở về bản phách, Nhã chủ liền có thể trọng sinh!”

Đại thụ màu đỏ chậm rãi vỡ ra, nơi đó cư nhiên ngồi một áo trắng ngân phát nam tử! Chính là, giờ phút này nam tử nhắm chặt hai mắt, tuyết trắng sợi tóc nghiêng xuống dưới, lóe ánh sáng màu bạc. Hé ra dung nhan tuyệt mỹ tinh xảo, không thể dùng ngôn từ miêu tả rung động tồn tại! Ngách gian một nốt chu sa, thon dài mảy kiếm, lông mi dài mà cong tựa như cánh chim khi buông xuống (?), bên dưới cánh mũi thẳng, lạnh lạnh, cư nhiên không có hô hấp!

Nhưng là nháy mắt, có thanh âm nam tử trong suốt như tuyền vang lên: “Cánh, bây giờ còn chưa được.”

“Vì cái gì?” Lão già nghi hoặc, “Linh phách cùng tình phách của Nhã chủ trở về, bản phách hiện tại tuyết vực, tam phách quy nhất có thể nói là gần trong gang tấc, vì sao còn không được?”

“Thủ đã muốn kính liệt.” Trong suốt âm nam tử trong suốt như tuyền vang lên, mang theo một cỗ tiếc hận.

“Cái gì? Hắn cư nhiên đi luyện loại công phu tà ác này?” Lão già kinh hãi, tức giận nói: “Thủ mỗi một thế đều giao hoạt như thế, lần này cư nhiên một phân thành hai, hóa thành song sinh! Cư nhiên còn tu luyện kính liệt, Nhã chủ, chẳng lẽ ngươi thật sự đều đòi đòi kiếp kiếp như vậy xa xa nhìn nàng, mỗi một lần lại tiêu hao linh lực chính mình bảo hộ nàng sao?”

Giọng nam thanh nhã, ngừng một hồi tiếp tục vang lên, lại như mang theo thập phần trầm trọng cảm tình, tình yêu, là độc được tuyệt vọng mà ngọt ngào, làm cho hắn, không thể bỏ qua.

“Cánh, người không hiểu.”

“Phải, ta không hiểu! Ta bất quá là linh thụ Nhã chủ tọa hạ, tự nhiên không hiểu tình cảm. Nhưng là Nhã chủ, Cánh thật sự không đành lòng, người vẫn luôn bị dày vò như vậy!”

“Cánh, ta biết suy nghĩ của người. Chính là, nếu trên thế giới này, từng thật sự có người kia xuất hiện, còn lại nhân, đều đã biến thành chấp nhận. Mà ta, không muốn chấp nhận.” (không rõ ý tác giả nói gì nữa) Rõ ràng là tuyệt mỹ nam tử không có biểu tình, trên mặt bỗng nhiên giống như mang theo ý cười vừa ngọt ngào mà khổ sở, như vậy, làm cho người ta lo lắng.

Lặng im, bất đắc dĩ thờ dài.

Bọn họ dùng kính liệt, cư nhiên quyết tuyệt như vậy sao? Mỗi một thế đều là như vậy, thà chết cũng muốn ở cùng nhau. Nhưng là Nhã chủ người càng ngốc, mỗi một thế đều đem sinh mệnh chính mình chia làm ba phần, thừa nhận nỗi khổ phệ tâm, xa xa bảo hộ nàng, vì tình yêu tuyệt vọng của bọn họ thu thập tàn cục. Trơ mắt nhìn bọn họ yêu nhau, nhìn bọn họ hạnh phúc, chính mình lại thống khổ, nhưng cũng chỉ có thể mỉm cười, mỉm cười yên lặng ở một bên, chờ đợi kiếp nạn của bọn họ buông xuống, chuyển dời đến trên người chính mình. Vì cái gì ngài một người yên lặng thừa nhận khổ sở, cho dù tiên nhân sinh mệnh là vô tận, ngài vẫn luôn hao tổn tiên linh của bản thân, dời đi kiếp nạn của họ. Nhưng là, kia năm tháng dài lâu khôn cùng tịch mịch, kia những lần thừa nhận kiếp nạn không phải của mình, nỗi đau khi hồn phách bị vỡ, ngài là như thế nào, mỉm cười vượt qua? Ngài cũng biết, Cánh cỡ nào khó chịu, nhiều lần nghĩ hủy diệt cái nữ nhân kia! Nàng căn bản không đáng để ngài yêu a, nàng thậm chí chưa từng xem qua, liếc mắt ngài một cái, đem thâm tình của ngài bỏ qua, lại xoay người, đầu nhập người khác ôm ấp. Nhưng là vì cái gì, ngài còn muốn si thủ (ngu ngốc bảo hộ), như vậy yêu say đắm mà tuyệt vọng?

“Cánh, đợi ta trầm miên (ngủ sâu), đem linh phách lấy ra, trợ giúp bọn họ một tay đi.”

“Cái gì?” Không thể tin trọn to mắt, Cánh kịch liệt phản đối nói: “Việc đem cái linh hồn nữ nhân kia từ dị thể tới Ngâm Nguyệt, Nhã chủ đã muốn tiêu hao toàn bộ lực lượng linh phách, hiện tại thật vất vả hôn mê mười lăm năm mới một lần nữa tỉnh lại, như thế nào có thể vì bọn họ tái tiếp tục trầm miên! Cánh không đồng ý! Bọn họ tuy rằng kính liệt, nhưng không có chết, Nhã chủ làm gì vì bọn họ lãng phí chính mình linh lực!”

“Sau khi kính liệt, liền trở thành người bình thường, bọn họ cũng không biết hậu quả này, sẽ nghĩ là bị phản phệ. Đã không có lực lượng, hơn nữa kiếp này lại trải qua đau khổ, bọn họ kiêu ngạo như vậy, tuyệt đối sẽ không thừa nhận chính mình đã muốn trở thành phế nhân đi, như vậy, nàng cũng sẽ thống khổ theo.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 60: Phiên Ngoại : Hộ 2

Tháng 1 28 “Như vậy ngài thống khổ đâu? Nhã chủ, vì cái gì ngài cho tới bây giờ cũng không từng nghĩ đến chính mình?”

“Ta sao, nhìn nàng hạnh phúc, ta cũng sẽ hạnh phúc.” Thanh âm ôn nhu vang lên, trong suốt như nước suối, mang theo một cỗ thần nhiên yên tĩnh cùng vui sướng. Hắn lựa chọn làm hộ của nàng, như vậy đời đời kiếp kiếp, chỉ có thể xa xa ở một bên nhìn nàng, làm cho nàng hạnh phúc. Đây là số mệnh chính hắn lựa chọn, trọn đời, dứt khoát.

Hắn từ lần đầu tiên thấy ánh mắt của nàng, liền quyết định yêu nàng, vẫn thủ hộ nàng. Bọn họ cùng nhau lớn lên, thanh mai trúc mã, vốn nghĩ đến, đợi nàng trưởng thành, bọn họ liền có thể trở thành vợ chồng, hạnh phúc sinh hoạt cùng nhau. Từ nay về sau cảm sát cùng mình, tiêu dao thiên hạ.

Nhưng là, một hồi biến cố, một lần ra ngoài, gặp phải cường đạo, cả gia đình trừ bỏ nàng, không ai sống sót. Hắn nhìn thân ảnh nàng khóc tuyệt vọng, đau lòng vô cùng, theo một khắc kia, hắn quyết định đi tập võ, hắn phải bảo vệ nàng, không thể tái làm cho nàng bị thương. Lần này đi, đó là tám năm.

Ngày đêm luyện tập khổ sở, dù vất vả, hắn cũng không buông tha. Tám năm sau, hắn trở thành cao thủ võ lâm, tràn đầy hy vọng trở về nhà, hy vọng có thể nhìn đến thân ảnh xinh đẹp cùng ôn nhu ý cười. Từ nay về sau, hắn có năng lực bảo hộ nàng, bọn họ sẽ hạnh phúc sinh sống cùng nhau.

Nhưng là, khi hắn nhìn nàng, hiện ra trước mắt là người hắn ôn nhu yêu say đắm nằm ở trong lòng một cái nam tử, tất cả chờ mong của hắn, trong nháy mắt vỡ tan. Nhất là, bụng của nàng, đã muốn lộ rõ. Nàng, đã lập gia đình. Cái nam nhân kia, thân phận hiển hách, là đại tướng quân đương triều, bọn họ thành thân, đã được một năm.

Như vậy, hắn tính là cái gì, hắn cố gắng, hắn chờ đợi, kia lại tính cái gì? Nàng đã muốn yêu thương người khác, sinh mệnh của nàng, từ nay về sau không hề có hắn. Hắn bất quá được nàng coi là thân sinh ca ca, chính là ca ca mà thôi. Như vậy, hết thấy tất cả, đều là hắn tự mình đa tình sao? Sự thật tàn khốc như vậy, hắn như thế nào nhận?

Bởi vì yêu, ly khai nàng tám năm, tám năm sau, hắn lại mất đi người hắn yêu.

Câu chuyện cỡ nào châm chọc, cỡ nào buồn cười!

Hắn trốn tránh, rồi đi nơi này, chung quanh dạo chơi, không cần nhớ tới đoạn tuyệt vọng đau thương đi qua kia, không cần nhớ tới nàng, không muốn nhìn đến trong mắt nàng tràn đầy tình yêu với người khác!

Nhưng là, làm sao bây giờ, hắn vẫn là không thể yêu người khác, đáy lòng hắn, mắt hắn, trừ bỏ nàng, cũng chỉ có nàng!

Phiêu bạc mười năm, hắn đã không phải là thiếu niên sức sống thanh xuân, hắn dần dần hiểu được, hắn đã mất đi nàng. Rất nhiều chuyện, bỏ lỡ liền không thể vãn hồi. Thời điểm hắn muốn đi đổi mặt, lại đột nhiên truyền đến tin dữ, tướng quân một nhà, lập mưu phản, toàn bộ bị tru!

Một khắc kia, như như sấm sét giữa trời quang, thế giới của hắn, bỗng nhiên mất đi nhan sắc. Bất quá là vì công cao chấn chủ (theo mình hiểu là công lao quá to, đặt uy tín lớn trong mắt người dân, nên bị vua ghét, và ...), mang đến một hồi kiếp sát, nàng cùng nam nhân kia, cùng nhau mỉm cười chết.

Oán hận thế giới này bất công, hắn lại bất lực, lúc này, hắn đột nhiên hiểu được có võ nghệ cao cường, vẫn là tương đương với cái gì cũng không có. Cái nam nhân kia là tướng quân, hắn nhất định sẽ có võ nghệ, lại chống đỡ không được quyền thế.

Sư phó nói cho hắn, nếu muốn tùy tâm sở dục, không bị thế tục áp chế, như vậy, phải đi tu luyện thành tiên. Trở thành tiên nhân, còn có pháp lực, phạm nhân, vĩnh viễn cũng không thể chống cự tiên nhân. Chính là, tu tiên cần nghị lực cùng kiên trì, cần chịu được vô tận tịch mịch cùng dày vò, hơn nữa, sau khi thành tiên còn có thể có một thiên kiếp. Kiếp nạn này là cái gì, chỉ có sau khi thành tiên mới có thể biết.

Như vậy, hắn muốn thành tiên, trở thành tiên nhân, hắn có thể tùy tâm sở dục, làm cho nàng hạnh phúc, trọng sinh, này đó đều là không có vấn đề đi.

Một người đợi ở núi tuyết lạnh như băng, hắn tu luyện, chịu đựng vô biên vô hạn tịch mịch. Không biết qua bao nhiêu năm, thăng đến có một ngày, hắn đột nhiên mở mắt.

Ở trong suốt nước suối, hắn thấy rõ bộ dáng chính mình, áo trắng ngân phát, tuyệt mỹ siêu nhiên, như vậy, chính là thần tiên sao? Hắn do dự, sau đó bay lên không, hắn có thể cho tuyết đọng hòa tan, có thể cho cây vạn tuế ra hoa, có thể cho người chết sống lại, nhìn từng bước từng bước kỳ tích bất khả tư nghị theo trong tay hắn xuất hiện, hắn vui sướng vô cùng, hắn thật sự đã tu luyện thành tiên!

Hắn quyết định đi tìm nàng, hiện tại nàng, hắn là đã luân hồi chuyển thế đi, hắn muốn gặp nàng, thủ nàng, sẽ không bỏ qua nàng, làm cho nam nhân khác xuất hiện trong sinh mệnh nàng!

Trong một cái trường đình xinh đẹp (trường đình: chạm nghi chân), hắn liếc mắt một cái liền nhận ra nàng, hắn mừng rỡ như điên, muốn tới gần nàng. Lại ở nháy mắt, dừng lại.

Nàng xinh đẹp dịu dàng, chạy vào trong lòng một nam tử anh tuấn phi phàm. Nhìn bọn họ ôm nhau trong nháy mắt, trong đầu hắn không ngừng hiện ra một câu nói: Đòi đòi kiếp kiếp, người vĩnh viễn cũng không được đến tình yêu của nàng! Đòi đòi kiếp kiếp, người vĩnh viễn cũng không được đến tình yêu của nàng!

Hắn đột nhiên hiểu được, đây là thiên kiếp của hắn! Đòi đòi kiếp kiếp, hắn vĩnh viễn cũng không được nàng yêu!

Đây là hắn tu luyện một ngàn năm, lại đòi lấy kết cục này.

Cuồng tiếu, tuyệt vọng, tươi cười chảy ra nước mắt, ở khóe miệng nở rộ. Kia một khắc, hắn nghe thấy thanh âm cõi lòng chính mình tan nát.

Yêu đã tận xương, tìm không thấy phương pháp giải trừ, hắn là tiên nhân, vĩnh viễn sẽ không chết đi, nhất thế một vòng hồi, hắn trừ bỏ nhìn bọn họ yêu nhau, cũng chẳng biết làm gì. Nhìn bọn họ quấn quýt si mê yêu say đắm, lại vĩnh viễn không có kết thúc đẹp. Mỗi một thế yêu nhau, đều là thống khổ cùng chết, kết thúc.

Hắn cũng thống khổ đi theo, trả giá không cần kết quả, đơn giản là vì nàng, không thể đành chỉ yêu say đắm. Đòi đi kiếp nạn bọn họ, làm cho bọn họ có thể hạnh phúc gần nhau, hắn thừa nhận vô tận nỗi khổ phệ tâm, vô tận trầm miên, vô số lần liệt phách, chỉ cần nàng có thể được đến hạnh phúc, hắn làm hết thảy, đều là đáng giá.

“Cánh, ta lần này, hắn là trầm miên hai năm đi, hai năm này, người vẫn phải chiếu cố nàng, nhớ rõ sao?”

“Cánh biết, Nhã chủ, ngài liền an tâm hôn mê đi.”

Nhã chủ, Cánh không cần lại nhìn người cứ tuyệt vọng tiếp tục đoạn yêu say đắm trong vô vọng kia, thực xin lỗi, lúc này đây, Cánh có thể sẽ vi phạm mệnh lệnh của ngài. Cánh muốn làm cho Nhã chủ có được hạnh phúc chân chính a!

Bạn đang đọc truyện *Sùng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 61: Phiên Ngoại 2 : Khí Ta, Liền Thành Ma

Phòng âm u, vang lên tiếng rên rĩ của nữ tử đang nịnh nọt đón ý nói đùa, còn có tiếng thờ đóc ồ ồ khoái ý của nam tử. Đứa nhỏ nho nhỏ ngồi xổm ở góc phòng, quần áo đơn bạc, làm cho hắn ôm lấy thân thể của chính mình, nom nớp lo sợ nghe trong phòng kia kỳ quái kêu la.

Mẫu phi nói qua, hắn nếu ngoan, nghe lời, mới có thể có ăn, không cần chịu đói, cũng sẽ có mặc, không giống hiện tại phải chịu đông lạnh. Cho nên hắn thật sự thực ngoan, cái gì đều nghe mẫu phi. Thủ sên không để cho ngoại nhân tiến vào, không được nhìn bọn họ đang làm cái gì. Nam nhân bên trong, hắn không biết, chỉ biết là thị vệ trong cung. Kỳ thật rất nhiều người hắn không nhận thức được, người mẫu phi mỗi đêm mang đến, trên cơ bản đều xa lạ, ngẫu nhiên vẫn sẽ có vài người có vẻ quen mặt, bởi vì bọn họ thường xuyên đến, sau đó biểu tình kỳ quái ôm mẫu phi, ở trên mặt mẫu phi hôn nhẹ, còn tại mẫu phi trên người sờ loạn. Sau đó sẽ đến trên giường lớn trong phòng, một trận kêu rên. Mẫu phi nói, nàng là giúp bọn hắn làm việc, như vậy mới có nọ để ăn. Nhưng là mỗi lần mẫu phi làm xong, sẽ đánh hắn, cũng không cho chính mình ăn. Hắn không rõ vì cái gì, vì cái gì mẫu phi chỉ đối nam nhân khác cười, nhưng chưa bao giờ cười với hắn, còn có thể thường xuyên đánh hắn.

Hắn nghĩ không ra, bất quá mẫu phi là mẹ ruột của hắn, nàng yêu nhất hắn là chính hắn đi. Nghĩ như vậy, khuôn mặt tuấn đạt nhỏ nhắn lộ ra mỉm cười.

Nửa ngày trời qua, thanh âm trong phòng mới bình ổn xuống dưới. Một hồi, cửa mở ra, mẫu phi cùng một cái nam nhân xấu xí quần áo không chỉnh tề đi ra, người nọ đưa cho mẫu phi vài đồng tiền, trên mặt tươi cười thỏa mãn lại cổ quái. Mẫu phi a dua cười, tùy ý để nam nhân kia tại thân thể của nàng sờ soạng.

“Hừ, lão tử hôm nay cũng thưởng một chút hương vị nữ nhân hoàng đế thượng quá, tiểu tao hóa, công phu không sai thôi!” Thanh âm thâm uế không chịu nổi, cái nam nhân kia tà ác cười nhạo. Mẫu phi sắc mặt biến trắng bệch lại vẫn là cứng nhắc miễn cưỡng cười vui, miệng thanh nói: “Đại nhân thích là tốt rồi, lần sau lại đến, đừng quên chiếu cố ta a!”

“Ha ha ha, đó là tự nhiên, người này thân mình hương vị, đại gia ta muốn quên cũng không được a!” Xấu xí nam nhân cười quái dị, ở trên mặt sờ soạng mẫu phi một phen. Nhìn đến thân sắc mẫu phi như vậy khô sở, hắn phần nộ rồi, cái tên xấu xa này, dám khi dễ mẫu phi hắn! Nho nhỏ thân mình, không biết lực lượng từ đâu tới đây, một cái bước dài liền vọt đến, tiêu quyền đầu dùng sức dùng lại trên người người xấu kia.

“Người không được người khi dễ mẫu phi ta! Người xấu, người xấu!”

Lại cảm giác thân mình chính mình bị bay lên không, bị cái nam nhân kia chộp vào trên tay. Chấn ghét ánh mắt đang lưu luyến đánh giá ở trên người hắn, hắn chính là ngẩng đầu, hung tợn nhìn cái nam nhân kia.

“Ha ha ha ha!”

Làm như nghe được cái gì thiên đại chê cười, nam tử xấu xí càn rỡ cười ha hả: “Ta không có nghe sai đi? Mẫu phi? Tiểu tiện nhân, nguyên lai người để cho con người gọi mình như vậy a! Thiếu vọng tưởng, ai chẳng biết người khi còn trẻ sử dụng kế mê hoặc Hoàng Thượng, mới sinh hạ nghiệt chủng này! Hiện tại đã nhập giả tân giả khổ, người bất quá chính là một cái đề tiện thị nữ, cư nhiên còn muốn bay lên làm phi tử!”

Mẫu phi trên mặt đã muốn không còn huyết sắc, thoát nhìn dị thường tái nhợt. Hắn biết, cái tên xấu xa này làm cho mẫu phi thương tâm. Lập tức sinh khí một ngụm hung hăng cắn tại tay nam nhân kia, bên tai vang lên tiếng nam nhân kêu to kinh thiên địa khiếp quỷ thần, miệng hắn bất giác lộ ra tươi cười. Hắn, thay mẫu phi báo thù!

Nam nhân trên tay ấn đau buông hắn ra, ngã ngồi trên mặt đất. Mẫu phi sốt ruột nâng hắn dậy, lại bị đẩy ngã trên mặt đất. Khuôn mặt phần nộ dữ tợn nhìn mẫu phi, oán hận nói: “Tiện nhân! Người dưỡng con thật tốt!”

“Thực xin lỗi a đại gia, ngài không cần sinh khí, là lỗi của Lăng nhi. Ta nhất định hảo hảo giáo huấn hắn, làm cho ngài nguôi giận!” Điềm đạm đáng yêu nhìn nam nhân, mẫu phi quay đầu, cũng là hung hăng nhìn chằm chằm chính mình, ánh mắt kia, giống như muốn đem hắn ăn một nửa làm cho người ta sợ hãi. Hắn nhìn không được co rúm lại một chút, mẫu phi, vì cái gì như vậy nhìn hắn, người xấu khi dễ nàng, hắn vì mẫu phi báo thù, như vậy cũng sai lắm rồi sao?

“Lăng nhi, lại đây!”

Hắn do dự, trước kia, hắn chưa bao giờ làm trái lời mẫu phi. Nhưng là hôm nay, hắn có chút sợ hãi, mẫu phi, vì cái gì?

Lắc lắc đầu, hắn khiếp đảm nói: “Không, không cần.”

“Đưa nhỏ hư hỏng này, cư nhiên dám cãi lời ta?” Nữ tử ở trước mặt nam nhân như chim nhỏ nép vào người, đột nhiên trở nên dữ tợn cường ngạnh đứng lên, rất nhanh tiến tới, vịn cánh tay gầy nhỏ của hắn, một đường kéo tới nam nhân trước mặt. Giọng nữ nịnh nọt càng thêm ân cần: “Đại gia, ngài muốn trừng phạt hắn như thế nào, ta cũng không phản đối.”

Hắn kinh hãi nhìn mặt mẫu phi của mình, trong mắt to tối đen là thống khổ cùng không dám tin. Mẫu phi để cho nam nhân này trừng phạt hắn? Hắn ta khi dễ nàng, vì cái gì hắn giúp nàng còn muốn bị trừng phạt?

Bên tai truyền đến tiếng cười dài ghê tởm của nam nhân, cái nam nhân xấu xí kia rốt cục không hề sinh khí, vừa lòng sờ soạng mặt mẫu phi một phen, sau đó đi đến trước mặt chính mình. Tà ác đem hai chân mở ra, đối với hắn chỉ chỉ hạ khó chính mình.

“Đến, cho ta đi đi qua!”

Hắn bảo hắn đi đi qua, qua hạ khó của hắn! Cho dù hắn còn nhỏ, cũng biết đối với một cái nam tử, đó là cỡ nào đại khuất nhục cùng hèn hạ. Cấn cấn khoe miệng trắng bệch, hắn nho nhỏ thân mình sừng sững, quật cường quay đầu đi. Không cần, hắn không cần chui qua khó hạ nam nhân, hắn không

muốn làm chuyện hèn hạ này, tuyệt đối không muốn!

“A!”

Trên da đầu truyền đến đau đớn, ngày nào đó, hắn bị mẫu phi tự mình cầm lấy đầu, theo khổ hạ nam nhân kia chui qua. Trước mắt hắn, cái gì cũng nhìn không thấy. Chỉ có ở bên tai, vang vọng tiếng cười khoái ý tà ác của một người nam nhân, tiếng cười của nữ tử nịnh nọt đón ý nói hùa, thanh âm đáng sợ này, làm cho hắn sợ hãi, làm cho hắn ghê tởm!

Hắn, không hề là cái đứa nhỏ đơn thuần chờ đợi mẫu phi kia nữa.

Hèo lánh tân gia khổ (tân : cực nhọc, vất vả ; giả : người ; khổ : kho), có một thiếu niên mười ba tuổi, lẳng lặng ngồi ở mặt đất, bắt tay vào giặt quần áo. Ở bên cạnh hắn, còn có một đồng, xem hình thức quần áo cùng vải dệt, đều là một ít thái giám cung nữ. Cố gắng tẩy, thiếu niên trầm mặc thân hình đã muốn trưởng thành, lại như trước là gầy.

“Uy, tiểu Lăng tử, này cũng cho ta giặt sạch!”

Một cái thái giám hai mươi mấy tuổi, ôm một đồng quần áo bẩn, trực tiếp ném vào trên mặt thiếu niên. Thiếu niên đang tẩy quần áo động tác trong tay ngừng một chút, lập tức lại mặt không chút thay đổi tiếp tục. Thái giám thấy hắn trầm mặc, trên mặt hiện lên ác ý tươi cười, giả hoạt nói: “Tiểu Lăng tử, đừng nói ta không có nói cho ngươi, quần áo hôm nay trước buổi tối ngươi nên tẩy cho hết, nếu không, hừ hừ, có gì tự chịu!”

Thiếu niên trầm mặc, biết thái giám kia đi xa, mới chậm rãi ngừng đầu, lộ ra hé ra dung nhan tuấn mỹ nhưng gầy gò. Có lẽ là vì làm việc trường kì, sắc mặt hắn thực tái nhợt, làn da cũng trắng nõn không bình thường. Trên tay mảnh khăn che kín vết chai, nhìn hai tay này, rất khó tin tưởng đây là đôi tay của một đứa nhỏ mười ba tuổi. Ánh mắt hắn, là tối đen, lại lặng tựa như nước, nơi đó là ẩn nhẫn cùng tuyệt vọng, chôn vùi thật sâu, không ai có thể nhìn đến, tâm của hắn đã muốn bị tàn phá không chịu nổi.

Ngón tay cong lại, thật sâu đâm vào thịt, như vậy đau đớn, nhắc nhở hắn, thân phận của hắn, chẳng qua là một cái khâu nhục, là một cái vết nhơ. Hắn, đã sớm bị vứt bỏ, phụ hoàng khi hắn còn không có sinh ra liền muốn bỏ, mẫu phi, cái nữ nhân vàng đồ nhọ lòng son (tối mắt vì lợi), chỉ biết vì vinh hoa phú quý của nàng. Hắn, bị cung nữ thái giám lăng nhục, chẳng qua bởi vì, hắn là một cái dơ bẩn sỉ nhục thôi. Ngâm Nguyệt hoàng triều không thể cho phép khâu nhục, Hiền Đế không muốn thừa nhận sỉ nhục, hắn nhất định, bị vận mệnh vứt bỏ.

Cho nên, không hề chờ mong cái gì. Cái gọi là thân tình, cái gọi là yêu, đó là trong truyền thuyết mới có đi. Ha ha, nhiều năm như vậy, bên người hắn, vĩnh viễn chỉ có tranh đấu gay gắt, người chết ta sống. Như vậy, hắn còn muốn chờ mong cái gì?

Màn đêm buông xuống, đem tất cả quần áo đã giặt sạch treo trên cây gậy trúc, nhu nhu hai tay cùng bả vai phát đau, dẫn theo thân thể cực mệt trở lại tiểu viên rách nát. Ngủ ở ghế trúc rách nát, nghe cách vách tiếng kêu nữ tử cùng nam tử thấp suyền, khoe miệng gọi lên cười lạnh chán ghét trào phúng người kia, là mẫu thân hắn, lại chẳng qua là một cái kĩ nữ đề tiện, ai cũng có thể làm chồng!

Hắn đối tình yêu của nàng, đối với ơn dưỡng dục của nàng, từ một năm kia, đã dùng tất cả tôn nghiêm của hắn hoàn lại. Từ nay về sau, cái nữ nhân kia cùng hắn, bất quá là người lạ!

Nhưng là, cho dù hắn thật sự nghĩ đến chính mình đã không còn là mình, cái kia nữ nhân, lại đem chút tự tôn cuối cùng của hắn, dẫm nát tại lòng bàn chân, từ nay về sau, hắn Lam Thánh Lăng, không muốn làm người, tình nguyện thành ma!

Một ngày nào đó, nữ nhân kia nịnh nọt đem chính mình đưa lên một cái đại nội công công, người được đương kim bệ hạ tối sủng ái – Nhan Hoa, khi hắn thấy rõ vẻ mặt tà ác đầy mắt dâm uế của lão nhân kia, khi hắn thấy biểu tình hưng phấn của cái nữ nhân kia khi nhận được tiền, hắn tâm đã muốn chết.

Nhan công công, tất cả mọi người biết hắn là người hầu duy nhất bệ hạ tín nhiệm cùng sủng ái, lại không biết hắn yêu thích ngược đãi thiếu niên, cũng lấy này thành si.

Khi hắn bị giải khai vạt áo, khi thân thể hắn bị tàn khốc lăng nhục, đáy mắt hắn, trừ bỏ hận ý, cũng không chứa được bất kì điều gì.

Từ nay về sau, hắn bị mọi người vứt bỏ, tuyệt đối sẽ không tin tưởng người khác, tuyệt đối sẽ không để ý người khác. Hắn nguyện thành ma, đem tất cả mọi người đạp xuống địa ngục, cùng tôn nghiêm và khâu nhục của hắn chôn cùng, từ nay về sau, hắn muốn đạt được quyền thế cao nhất, đạt được những điều hắn muốn, phá hủy hết thảy những điều hắn chán ghét!

Tất cả nhân, đều phải trả giá đại giới!

Nếu đã vứt bỏ ta, ta tất thành ma, vĩnh viễn không quay đầu lại! Bị làm nhục, bị bỏ qua tôn nghiêm, ta tất đòi về gấp mười gấp trăm lần!

Bạn đang đọc truyện *Sùng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 62: Phiên Ngoại 3 : Mạc Yêu Cố Duy Nhất

Nàng từ lúc có trí nhớ, vốn không hề có ấn tượng với cha mẹ. Cho tới nay, chiều cổ nàng lớn lên đều là một mình bà nội. Nàng chỉ biết là ba ba mẹ mẹ đi ra ngoài kiếm tiền, cho nên không có rảnh đến xem nàng. Bà nội là nói như thế, nhưng nàng không cần. Bởi vì nàng không biết ba ba mẹ mẹ là cái gì, nàng chỉ có bà nội luôn đau nàng yêu nàng.

Nhưng cho dù chỉ có một người yêu thương, cuộc sống trong mơ của nàng, vẫn là bị phá hủy. Bà nội sinh ba trai một gái, bọn họ đều ra ngoài công tác, nhưng dần dần sinh ra tiêu đề tiêu muội muội, toàn bộ đều giao cho bà nội một người chiều cổ. Vì thế, nàng bắt đầu dần dần bị vắng vẻ, bị bỏ qua. Chiều cổ tiêu muội muội, làm một cái tiêu đại nhân.

Trong khu nhà nàng, cộng thêm nàng có cả thầy ca nữ hài tử. Nàng, Cố Duy Nhất, là nhỏ nhất. Lớn nhất là Tiểu, tiếp theo là Ngọc. Các nàng ba cái, theo lúc sinh ra, liền nhất định đấu tranh với nhau.

Ba nữ hài tử, vô luận là dung nhan, tính cách, học tập, từ lúc còn nhỏ, đã trở thành chủ đề đề tam cô lục bà bốn phía nghị luận. Cho nên, các nàng đều phải làm tốt nhất, nhất định đánh giá lẫn nhau, trở thành đối thủ. Từ lúc ở vườn trẻ, chiến tranh giữa các nàng đã bắt đầu. Vốn trước kia, quan hệ của các nàng bề ngoài đều là ôn hòa vui vẻ.

Tiểu trong nhà có tiền nhất, bộ dạng cũng rất được, thực hoạt bát sáng sủa, vô luận thấy ai đều là tươi cười đầy mặt, miệng toàn lời ngon tiếng ngọt, vô cùng thảo hi (dại loại là ngoan ngoãn, chắc vậy =)). Ngọc thực chịu khó, hội tranh nhau làm gia sự, còn có thể giúp hàng xóm, cũng là đối tượng mọi người yêu thích khen. Trừ bỏ nàng, Cố Duy Nhất. Bà nội dần dần vắng vẻ, chỉ lo chiều cổ tiêu muội muội, nàng muốn yêu thương càng ngày càng ít, được đến yêu thương càng ngày càng ít, nàng bắt đầu trở nên trầm mặc, không buồn nói chuyện. Mỗi ngày cúi đầu, tựa như một cái ẩn hình nhân. Nàng là đối tượng mọi người khinh thị cùng chán ghét. Không thảo hi, cũng sẽ không giúp đỡ hàng xóm làm việc. Cho nên, ở trong mắt mọi người, nàng là khô khan, là chất phác, là lười biếng. Tự nhiên, cũng bị xa lánh.

Nhưng là, ngày nào đó, Ngọc đột nhiên tìm nàng nói chuyện, giúp nàng, nói cho nàng biết nàng kỳ thật thực đáng yêu, mọi người đều rất thích. Cho dù mọi người không thích, nàng Ngọc, cũng sẽ vẫn ủng hộ nàng. Ngày đó, Cố Duy Nhất thực kinh ngạc, lại càng cảm giác hạnh phúc. Ngọc, nguyện ý tiếp cận nàng, cùng nàng làm bằng hữu, nàng kỳ thật, cũng không phải không được thương.

Thành tích của nàng tốt lắm, thích đọc sách, mỗi một lần đều lấy được thành tích nổi trội xuất sắc nhất, là đối tượng lão sư thích. Ngọc cũng không giống như nàng nghĩ, nàng thích chơi đùa, bài tập cũng khó tránh khỏi quên làm. Nhưng các nàng là bằng hữu, tự nhiên cần giúp lẫn nhau. Nàng giúp nàng ghi chép bài, dạy nàng làm bài, chỉ nàng trọng điểm, cho dù bận bịu đến nửa đêm, chỉ cần ở ngày hôm sau nhìn đến khuôn mặt tươi cười như ánh mặt trời của Ngọc, sẽ cảm thấy hết thảy đều là đáng giá.

Cuối kỳ cuộc thi, bởi vì một cái sai lầm nhỏ, đem số Ả Rập “3” viết thành Hán ngữ “Tam”, không nhận được điểm 10. Nàng vốn cũng không để ý. Kỳ thật, nàng chưa từng có nghĩ tới muốn đi so đo, nàng nghĩ đến các nàng ba cái như hình với bóng, theo Tiểu cùng nhau lớn lên, như vậy các nàng, nhất định chính là bằng hữu.

Tranh cử làm lớp trưởng, nàng cũng không để ý. Nàng không nghĩ làm náo động, kết quả tranh cử là ba người bọn họ, Ngọc nhiều ra một phiếu. Như vậy, lớp phó chỉ cần từ Ngọc lựa chọn, lần tuyển cử này sẽ xong. Lớp trưởng cùng lớp phó coi như đã xác định.

Trong lúc vô tình, chống lại ánh mắt Ngọc, trong lúc nhất thời, nàng xem không rõ ý tứ bên trong. Giống khinh thị, giống đắc ý, phức tạp làm cho nàng không hiểu bắt an.

Ngọc tuyển Tiểu, hai người bọn họ đáy mắt lộ ra ý cười vui sướng, Ngọc không có xem nàng, từ đầu đến cuối đều không có xem nàng. Lớp trưởng cùng lớp phó đã định rồi, nàng không cần, nhưng là vì cái gì, tan học Ngọc không có lại đây tìm nàng, đối nàng nói: “Chúng ta cùng nhau về nhà.”

Ngọc cùng Tiểu nắm tay, biến mất ở trong tầm mắt chính mình. Một khắc kia, đáy lòng Cố Duy Nhất không hiểu sao đau, như vậy mãnh liệt, làm cho nàng không thể không tựa vào vách tường chống đỡ chính mình, mới sẽ không vì mất đi khí lực mà ngã xuống đất.

Nguyên lai, từ đầu đến cuối, nàng Cố Duy Nhất, cái gì cũng không phải.

Không cần đi tìm đáp án, nàng đã hiểu. Yêu thương của bà nội đã muốn cho tiêu muội muội, không còn bao nhiêu dư có thể cấp nàng. Ngọc cùng Tiểu mới là bạn tốt, nàng chẳng qua là một cái ván cầu mà thôi. Làm gì lại đi dây dưa đâu, chính là, Cố Duy Nhất nàng, từ nay về sau, còn có thể lại đi tin tưởng sao? Nếu vẫn là đau, như vậy, nàng còn có thể đi khăn cầu sao?

Nàng không biết chính mình rốt cuộc sẽ như thế nào, chính là, khát vọng nơi đáy lòng, khát vọng được yêu thương, chẳng những không có biến mất, ngược lại càng dày đặc hơn. Nàng biết chính mình có bao nhiêu khát vọng được yêu, nhưng là, cũng sẽ không dễ dàng theo đuổi tình cảm chính mình.

Nếu, giờ phút này nàng còn đối tình bạn ôm ảo tưởng, như vậy, lần thứ hai phải trả giá tất cả, có phải hay không nhất định nàng không nghĩ muốn đi tin tưởng?

Đi là một cô gái lạnh thanh (lạnh lẽo). Trong lớp học luôn độc lập độc hành, vĩnh viễn đều là một người ở vườn trường hành tẩu, biểu tình trên mặt cũng là như vậy lạnh lùng. Cố Duy Nhất cùng nàng ngồi cùng bàn, sau đó dần dần hiểu biết nàng, thích nàng, thậm chí muốn vì nàng làm bất cứ chuyện gì. Cảm giác như thế, so với Ngọc là một loại mãnh liệt chưa bao giờ có. Các nàng cùng một chỗ một năm, cùng lên lớp, cùng đi ăn cơm, cùng đi địa phương. Mùa đông, các nàng hội ôm cùng một chỗ, thân mật sưởi ấm, dùng lòng bàn tay lẫn nhau ma sát, cấp cho đối phương ấm áp. Các nàng ở chung, là trầm mặc, nhưng cũng là ấm áp, cái loại này tựa hồ là hạnh phúc giúp đỡ nhau trong lúc hoạn nạn. Giờ khắc này, Cố Duy Nhất nghĩ đến chính mình tìm được rồi, tình cảm mà nàng luôn luôn chờ mong.

Hai người, cùng nhau, luôn luôn di chuyển, cho dù đường không kết thúc, các nàng cũng sẽ cười, cùng nhau đi.

Nhưng là, khi học kì mới bắt đầu, đối mặt với Di diện vô biểu tình, nàng, đau lòng.

“Chúng ta học kỳ này không cần đi cùng nhau.”

“Vì cái gì?”

“Không có vì cái gì, ta chỉ là chán ghét mà thôi.” Xoay người, cũng không quay đầu lại rồi đi.

Vì cái gì? Vì cái gì chúng ta ở cùng nhau rất ấm áp, lại sẽ làm người cảm thấy chán ngấy? Ta không tin, đáp án này, ta không muốn đi tin tưởng! Ta thực không cam lòng a!

Cố Duy Nhất ôm đầu, đáy lòng hò hét. Như thế nào lại ghét? Như vậy ôm chặt chẽ, như vậy nụ cười ôn hòa, như vậy sự ấm ngọt ngào, chúng ta cấp cho nhau ấm áp, thế nhưng sẽ làm người cảm thấy chán chường sao? Lý do như vậy, người muốn ta như thế nào thừa nhận?

Nhưng là làm sao bây giờ, Cố Duy Nhất, cũng là có tôn nghiêm. Sẽ không đi quán quít lấy người, sẽ không hỏi nguyên nhân chân thật. Người vứt bỏ ta, bỏ rơi ta, thật đáng giá ta đi để ý sao? Di, chẳng lẽ hết thấy tất cả, đều là biểu hiện giả dối người cấp ta sao?

Như vậy, ta cũng muốn buông tha cho người. Bởi vì người buông tay ra trước, là người.

Như vậy, nhân sinh cùng thân tình, tình bạn, tình yêu, Cố Duy Nhất, đã muốn mất đi hai cái phía trước. Tình yêu ư, từng có đi, lại chính là bất đắc dĩ tuyệt vọng đơn độc luyện. Toàn bộ ở bức thư tình sai lầm ngày cá tháng tư mà hồi phi yên diệt, tình yêu, liền ngay cả tồn tại, cũng thật hèn mọn.

Như vậy, đã không còn gì để mất, nàng Cố Duy Nhất, còn có cái gì đâu? Trừ bỏ chính mình, chỉ có chính mình, chỉ có chính mình sẽ không phản bội chính mình; Chỉ có chính mình sẽ không vứt bỏ chính mình. Nếu người khác không thể yêu ta, như vậy ta cũng chỉ yêu ta thôi. Từ nay về sau, ta Cố Duy Nhất, không bao giờ tùy ý trả giá chính mình thiệt tình nữa; Từ nay về sau, ta Cố Duy Nhất, không bao giờ dễ dàng theo đuổi chân tâm!

Ta nghĩ muốn rất nhiều rất nhiều yêu, nhưng là không ai cho ta, là ta không ngoan sao? Vì cái gì đều vứt bỏ ta? Như vậy, không để ý tới, đem cái loại dục vọng này chôn sâu đi, như vậy, sẽ không đau nữa. Chỉ cần không đau, ta, có thể lừa dối chính mình, là ta rất khoái nhạ.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 1: Rừng Rậm Tuyệt Vực

“Mặt trời buông xuống, những vì sao lấp lánh,

Có nàng, ta có thể thấy rõ.

Mở to mắt, ta chạm đến quang minh,

Không có nàng ta tình nguyện hôn mê không tỉnh.

Chỉ cần nàng, ở trong tầm mắt của ta,

Ta có thể vượt qua mọi gian khổ.

Nhìn tới nàng, luôn không thể tự kìm nén mình,

Hít vào không khí nàng thổi ra,

Mới có thể duy trì được sinh mệnh.

Thoát ly mẫu thể, chỉ vì tìm kiếm,

Không có nàng, không nghĩ muốn bản thân.

Ở trong lòng nàng trưởng thành hoặc chết,

Đây là ta lựa chọn số mệnh.”

(để lại một số câu giống convert cho ý nghĩa. Ta biết ta bắt tài mà, ô ô ô... ㄟ _ ㄟ)

Bạn Nguyen Quyen dịch :

“Ánh dương tàn một trái tim khắc khoải

Ngày em đến như ánh dương rực sáng

Ánh sáng vắt ngang, lướt qua đôi mắt ấy

Nguyện phôi phai nếu chẳng được bên em

Ánh mắt đó khi có em trong đời

Đã vút cao vượt qua ngàn tầng mây

Nhớ về em... chẳng cách nào giúp tôi

Được cùng nhịp đập nơi con tim ấy

Tôi chỉ sống với khoảnh khắc như vậy

Con người tôi đã bên em như thế

Không có em tôi chẳng còn là tôi

Sống trong em và lặng chìm trong em...

Đó là định mệnh tôi lựa chọn.”

Tuyết Vực quốc nằm ở tận cùng phía Bắc, thời tiết bốn mùa giá lạnh, trong tam quốc, Tuyết Vực mặc dù quốc thổ rộng lớn, lại phần lớn quanh năm tuyết phủ, kinh tế cũng không phồn vinh, so với các nước khác, Tuyết Vực xếp sau cùng. Bất quá hai quốc còn lại cũng không dám dễ dàng đối Tuyết Vực phát binh, bởi vì thời tiết Tuyết Vực như vậy, đã tạo nên một quân đội Tuyết Vực cường đại! Bọn họ thiện chiến, kháng nhiệt chịu rét, có thể nói là đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, nổi tiếng tam quốc. Tuyết Vực đương kim hoàng đế hiệu Đức Chiêu, kế vị ba mươi năm, coi như là một cái minh quân. Đức Chiêu để có năm nam bảy nữ, thái tử đã định ra, vâng theo tổ chế chính là đương kim đại hoàng tử. Tuyết Vực cùng nhị quốc bất đồng ở chỗ, Tuyết Vực có quốc sư, hơn nữa địa vị cao thượng, có thể không cần làm lễ quỳ lạy. Tuyết Vực thờ phụng Tuyết thần, quốc sư có thể hướng Tuyết thần cầu thông, là thần tử nhân dân Tuyết thần ý nguyện. Bởi vậy, toàn bộ Tuyết Vực cho dù không có hoàng đế, cũng không thể không có quốc sư!

Rừng rậm Tuyết Vực, chính là khu rừng lớn nhất Tuyết Vực quốc, ở nơi heo lánh nhất Tuyết Vực, bởi vì khí hậu rét lạnh, địa vị xa xôi, người ở đây rất ít. Chân núi, tọa lạc mấy chục hộ gia đình. Bọn họ đều là dựa vào việc săn thú nơi rừng rậm mà sống. Nơi này cách trấn vô cùng xa, ngồi xe ngựa cũng mất một ngày một đêm mới tới Lạc Thủy trấn gần nhất. Bởi vì, nhóm thợ săn bình thường sẽ đem con mồi bắt được mỗi ngày nhốt lại, nửa tháng sau cùng nhau kéo vào Lạc Thủy trấn, bán đi da lông đồ vật dùng hàng ngày.

Bãi phi lao rậm rạp, chuyên môn ở Tuyết lâm giá lạnh trong ngành sinh trưởng, xanh thẫm cành lá sum xuê. Nhiều điểm tuyết trắng chông chênh ở trên nhánh cây, cũng không thể uốn cong thân cây thẳng đứng nơi Tuyết lâm. Có lẽ ý nghĩa của sinh mệnh chính là bất khuất cùng ương ngạnh, có gan cùng vận mệnh tranh đấu, thế giới này mới có thể của chính mình. Càng là cực khổ, lại càng phải kiên cường, trừ bỏ bản thân, không có ai có thể đem ta đã bại.

Đây là một cái tuyết trắng thế giới, nhưng cũng rất xinh đẹp, tràn ngập sức sống cùng sinh cơ. Một con bạch hổ đột nhiên theo trong rừng chạy ra, hướng tới phía trước chạy trốn, mang theo một trận gió lạnh lẽo cùng tuyết trắng phân tán. Theo sau, trong rừng truyền đến tiếng bước chân dồn dập cùng tiếng hít thở, còn có thanh âm tục tĩu bất mãn của nam tử: “Ta cũng không tin, đại gia hỏa này ta Thiết lão tam xuất mã còn bắt không được! Chờ ta bắt được nó, nhất định phải hảo hảo giáo huấn một chút!”

Bốn phía vang lên tiếng cười chế nhạo, hiển nhiên là hướng về phía cái kia tự xưng là Thiết lão tam.

“Ta nói lão tam, ngươi không cần ở trong này thể hiện! Lần trước bắt lợn rừng, ngươi lúc đó chẳng phải nói như vậy, kết quả còn không phải cần Tuyết công tử xuất thủ, mới cho ngươi không có bị lợn rừng kia cắn chết!”

“Ha ha ha, đúng vậy, lão tam, lần này nhưng là một con bạch hổ, so với lợn rừng còn lợi hại hơn!”

“.....”

Xuất hiện ở trong rừng, là mười mấy người quần áo thô lậu, lại phần lớn đều là da thú lông xù màu trắng chế tác thành quần áo. Cầm đầu là nam tử bốn mươi, râu thật dày, khuôn mặt thô cuồng. Giờ phút này hắn bắt mắt nhìn đồng bạn bốn phía, hiển nhiên hắn chính là Thiết lão tam.

“Ta tự nhiên so ra là kém Tuyết công tử, nhưng là so với các ngươi, ta Thiết lão tam chính là lão đại!” Không phải hắn khoe khoang, ở trước khi Tuyết công tử bọn họ xuất hiện, cũng chỉ có hắn Thiết lão tam biết nơi dã thú thường lui tới, biết bắt lấy dã thú như thế nào, thiết trí cạm bẫy. Chính là Tuyết công tử bọn họ dường như biết rất nhiều, làm Thiết lão tam hắn mặc cảm. Huống hồ, hai vị Tuyết công tử võ nghệ rất cao, thời điểm săn thú thoạt nhìn đều như là khiêu vũ, hắn Thiết lão tam khi nào thì gặp qua người giống tiên nhân như, tự nhiên là cam tâm tình nguyện đem danh hiệu liệt hộ vương chấp tay nhường cho. (liệt hộ : người đi săn)

“Tốt lắm, ít nói nhảm, kia bạch hổ đều chạy xa, các ngươi còn không đi bắt a!”

Mười mấy người cùng nhau đuổi theo, Thiết lão tam lấy ra sau lưng cung tiễn, nhắm ngay thân ảnh màu trắng ở phía trước. Đó là một con tuyết hổ hiếm thấy, lông sắc sáng rõ đúng là so với này tuyết trắng còn muốn trắng hơn vài phần, bởi vậy cực kì giá trị. Híp lại hai mắt, Thiết lão tam lôi kéo cung, mũi tên màu đen thẳng tắp nhắm ngay đuôi sau của tuyết hổ. “Xì” Một tiếng, nhất thời xâm nhập cốt tủy. Tuyết hổ ăn đau, thê lương phần nộ kêu rên một tiếng, lại vẫn là khập khiễng về phía trước chạy đi.

“Thiết lão tam, guom quý không bao giờ cùn a! Tài bắn cung của ngươi vẫn lợi hại như vậy!” Bốn phía vang lên tiếng khen. Thiết lão tam hiển nhiên là không chút nào khiêm tốn tiếp nhận tán dương của đồng bạn, đặc ý nói: “Đương nhiên, tài bắn cung của Thiết lão tam ta, có ai là không biết?”

Mấy người nhanh chóng hướng phía trước chạy đi, tuyết hổ bị thương, tất nhiên chạy không được xa. Hoàn hảo bọn họ hôm nay gặp gỡ là một tuyết hổ vị thành niên, bằng không, như thể dễ dàng đắc thủ như vậy. Tuyết hổ linh mẫn cơ trí, rất là gian xảo, da lông tinh xảo hoa mỹ, thiên kim khó cầu. Nếu là bắt được nó, liền đủ cho bọn họ mua được một thặng lương thực.

Hoan hô một tiếng, tất cả người đi săn đều nhanh cước bộ hơn, đi theo vết máu đuổi theo. Lại ở cuối cánh rừng, phát hiện thân ảnh bạch hổ. Nhưng mà mấy người, nhìn một phen cảnh tượng trước mắt, không dám vọng động.

Nam tử áo trắng như tuyết, nhẹ nhàng ngồi xổm xuống, ngón tay thon dài trên chân sau tuyết hổ băng bó miệng vết thương, đầu rú xuống, thấy không rõ dung nhan. Tóc dài chưa buộc, tóc đen rối tung trên bả vai, tựa như thác nước, có vẻ mê ly mà lại tuyết mỹ. Ở bên cạnh hắn, quần áo tử y, tà mị hoặc nhân yêu điểm nam tử, khỏe mạnh có một viên lệ, càng phát ra vẻ mị hoặc mê người. Tử y nam tử chính là lăng lăng đứng ở nơi đó, nhìn áo trắng nam tử băng bó, đồng tử hắc tối đen, sâu không thấy đáy, trên mặt mang theo ý cười như có như không.

“Này, chúng ta có yêu cầu.” Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên, áo trắng nam tử ngẩng đầu lên, hé ra khuôn mặt cùng tử y nam tử giống nhau như đúc, lại nhẹ nhàng như hoa sen. Ngón tay thon dài hướng cánh rừng bên trái chỉ, chậm rãi nói: “Cái kia, cho các ngươi.”

Ánh mắt mọi người hướng tới địa phương hắn chỉ mà nhìn, chỉ thấy một bên cánh rừng một, nằm một con gấu chó to lớn đã chết! Kia gấu chó to ước chừng ba cái tuyết hổ, trên tuyết trải rộng vết máu, nhưng là không có nhiều dấu vết đánh nhau. Mọi người kinh hãi không thôi hai mắt nhìn nhau, vẫn là Thiết lão tam gan lớn, đi vào vừa thấy, kia gấu chó ngực không ngừng học máu, hình như là bị người một chương cấp đánh chết!

“Thế nào, không đủ sao?” Tử y nam tử thanh âm yêu mị vang lên, cũng là lạnh lùng, không mang theo một tia cảm tình.

Đương nhiên đủ, một con tuyết hổ vị thành niên, như thể nào so sánh được với một đầu gấu chó hùng tráng! Xem ra, nhóm hắn chiếm tiện nghi. Thiết lão tam gật đầu không ngừng: “Đủ đủ, kỳ thật nếu là Tuyết công tử muốn, tuyết hổ tặng cho các ngươi cũng được.”

Lời này nhưng thật ra chân tình, từ lúc Tuyết công tử tới đây, giúp đỡ bọn họ bắt con mồi, làm cho cuộc sống bọn họ tốt lên không biết bao nhiêu lần. Không chỉ như thế, hai vị Tuyết công tử còn am hiểu y thuật, trong rừng nam nữ già trẻ ai ốm đau bệnh tật, đều được hai vị Tuyết công tử chữa khỏi. Thợ săn bọn họ, đối với Tuyết công tử vừa kính vừa sợ. Tuy nói bọn họ tốt lắm, chính là rất lạnh, không dễ thân cận. So sánh ra, vẫn là Nhất Nhất cô nương tốt, lớn lên xinh đẹp, lại dễ thân, còn miễn phí làm phu tử cho bọn nhỏ, dạy chúng đọc sách biết chữ. Bọn họ là tục nhân, thế nào có tiền đưa bọn nhỏ đi học a, bọn họ cả đời cũng không có tiếp xúc quá giấy bút, nhưng đám nhỏ lại có cơ hội này, bọn họ như thế nào không vui mừng.

“Tuyết công tử, sắc trời cũng tối, chúng ta cùng nhau về nhà đi.” Thiết lão tam nhìn nhìn bốn phía, cổ lấy dừng khí mở miệng.

Hai cái tuyết mỹ nam tử, cũng là mặc kệ hắn, áo trắng nam tử ôm lấy tuyết hổ, tử y nam tử cũng theo sau cùng nhau đi về phía trước, lưu cho bọn họ một cái bóng dáng.

Thiết lão tam ngượng ngùng gãi đầu, cũng không thêm đề ý. Hắn vốn là kẻ thô lỗ, trong lòng đôi này đó đều không có bao nhiêu cảm giác, cũng hiểu được mình tục nhân, không xứng cùng với tiên nhân nói chuyện. Mười mấy cái thợ săn chia làm hai, sắp xếp nâng lên gấu chó, cũng hướng tới bên ngoài cánh rừng đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 2: Kim Chung Tráo Thiết Bó Sam*

*Giải thích :

Kim Chung Tráo (金鐘罩) (chuông vàng úp) : dùng vải thô quấn cục thành quả chùy rồi đánh vào thân mình mọi bộ vị, lúc đầu thấy đau sau dần không thấy đau thì thay bằng chùy gỗ, rồi chùy đồng. Đúng thứ ba trong Thiếu Lâm tứ đại thần công, được Đạt Ma sáng tạo sau Đồng Tử Công. Bao gồm 12 quan, luyện đến đệ thập nhị quan thì đao thương bất nhập, thủy hỏa bất cụ, bách độc bách xâm, trở thành thân kim cang bất hoại trong truyền thuyết, thiên hạ vô địch. Do Kim Chung Tráo thâm sâu khó luyện nên Đạt Ma sáng tạ thêm Dịch Cân Kinh thất cấp phù đồ để đệ tử đời sau dễ tu tập.

Thiết bó sam (鐵布衫) (áo giáp sắt): Luyện vai, ngực, lưng cho thành cứng như sắt, không luyện bụng. Khởi luyện bằng cách xoa toàn thân, nằm trên vật cứng. Sau tăng lên bằng các bài tập phi lưng, ngực, vai v.v. lên cát. Tương truyền công phu này do một thiền sư Tây Tạng truyền cho Thiếu Lâm tự

và rất được ngưỡng mộ. Hoặc đào hố cát mịn chừng 0.33 m rồi nắm 2 tay trên xà ngang thả rơi mình xuống hố cát sao cho thân mình, ngực, bụng, vai, lưng rơi chậm xuống cát. Trước khi lặn như vậy nên quần vải thân mình rồi xoa mạnh vào thân mình.

=> Đại loại đây là một loại võ công của Thiếu Lâm bên trong công lực mạnh, bên ngoài cũng cường tráng thân thể, thuộc dương cương. Vững như thiết thạch mà quyền giới không thể làm thương tổn. Có thể tránh được đao kiếm vì lá chắn là nhục quyền.

Phòng ốc làm từ đất, lợi dụng sự cứng rắn của thân cây ở tuyết lâm làm xà nhà. Thôn xóm nhỏ nhỏ, ngẫu nhiên có ống khói bốc lên làn khói màu trắng, bọn nhỏ sung sướng cười vui, còn có tiếng đọc sách vang lên, tất cả tạo nên khung cảnh yên tĩnh bình thản ấm áp.

Từ căn nhà dạy học mà nhóm thợ săn dùng mười ngày tạo nên, xuyên thấu qua cửa sổ hơi hơi mở ra, có một người mặc áo lông cừu mềm mại, trên đầu mang chiếc mũ trắng làm từ đuôi cáo, khuôn mặt tinh xảo đáng yêu đỏ rục, đang hưng phấn kích động giảng gì đó. Ngồi ở bên dưới nằng nằng, là mười mấy đứa nhỏ tám, chín tuổi, có nam có nữ, đều là mang về mặt tò mò cùng hướng về phía nằng, nghe phu tử bọn họ kể chuyện xưa.

“Cho nên, hảo hải tử tuyệt đối không thể tùy tiện mở cửa, làm cho bà ngoại chó sói vào cửa, như vậy, tiểu bằng hữu nhóm, sẽ gặp nguy hiểm nha!” Thanh âm thanh thúy êm tai, cổ ý mang theo một cỗ uy hiếp ý cười. Đám nhỏ phía dưới cái hiểu cái không gật đầu, bọn họ tuyệt đối không cần làm cô bé quàng khăn đỏ.

“Tốt lắm, hiện tại phu tử muốn dạy mọi người một bài hát, hát theo ta nào!” Cô gái phấn điều ngọc mài, mỉm cười, có loại hương vị ngọt ngào theo trong không khí phát ra.

“Nếu bạn hỏi tôi nguyện vọng cuối cùng là gì, còn có cái gì hảo lưu lại, ta lập tức trả lời.

Tồn tại một hảo hải tử, hảo hải tử phải có tấm lòng thiện lương.

Dù cho ta không thể lúc nào cũng khắc khắc quản lý người.

Ta muốn cho người Kim Chung Tráo, Thiết Bó Sam, đất lạp đất lạp.

Đi qua đường gập ghềnh lộ cũng không cảm thấy sợ hãi.

Ta muốn cho người một tâm hồn đẹp, một tấm lòng vàng, đất lạp đất lạp.

Thấy phong cảnh xinh đẹp cũng không tiếc mà chia sẻ.

Đêm qua lặng lẽ nói cho hân, ý tưởng xa xôi này,

Thế giới chỉ còn lại có hai cái bồn đĩa nhỏ

Bồn đĩa nhỏ tuy rằng bồn a, cũng có thiện lương ý tưởng...” (bồn : gốc, đẵn, vụng về...)

(Bài này tên Kim Chung Tráo, Thiết Bó Sam)

Cô gái hăng say hát, trên mặt hiện lên ôn nhu ý cười. Bất quá thực bất hạnh, một cái tiểu nam hài thoát nhìn mập mạp, giơ lên tay nhỏ bé mập mạp, sợ hãi nói: “Phu tử, cái gì kêu Kim Chung Tráo, Thiết Bó Sam?”

Tiếng ca tựa như băng bị kẹt, bỗng dừng ngừng lại, cô gái ánh mắt thật to mở tròn tròn, biểu tình có chút xấu hổ. “Này, chính là một loại võ công cao cường, có thể bảo hộ các người, đối, chính là như vậy!”

Thực khẳng định gật đầu, biểu tình trên mặt cô gái cực kì nghiêm túc. Bất quá còn không có chờ nằng phục hồi tinh thần lại, một tiểu cô nương mặt tròn cũng giơ tay lên, tóc đuôi ngựa lắc lư lắc lư, “Phu tử, người thật sự muốn đem võ công kia dạy chúng ta sao? Nhưng là, vì cái gì ta hiện tại cảm thấy chính mình cùng trước kia không có gì khác nhau a?” Thật sự xắn lên tay áo, tiểu cô nương muốn nhìn xem chính mình có trở thành võ lâm cao thủ hay không.

Một giọt mồ hôi lạnh theo trán cô gái nhỏ xuống, thật sự là đứa nhỏ khó chơi a! “Kỳ thật, điều phu tử nói cũng không phải một loại võ công.”

“Đó là cái gì? Phu tử làm sao biến hóa nhanh như vậy, không phải là gạt chúng ta chứ?”

“Này, kỳ thật.....” Đau đầu nhu nhu cái trán, cô gái cố gắng duy trì mỉm cười trên mặt, suy nghĩ một hồi, tiếp tục nói.

“Kỳ thật, mỗi người đều có một thủ hộ thiên sứ, nó a, nhìn không thấy, sờ không được. Nhưng là, nó vẫn chờ đợi ở bên cạnh người, thời điểm người sợ hãi, cấp cho các người dũng khí cùng hy vọng! Thiên sứ này a, dùng lời nói trên giang hồ mà nói, cũng có tên là Kim Chung Tráo Thiết Bó Sam.”

Đau đầu nheo lại ánh mắt, nằng rút cuộc đang nói cái gì a, thật sự là thần kinh thác loạn. Hy vọng chính mình không cần dạy hư tiểu hải tử, bằng không chính là lỗi của nằng.

“Như vậy bên người mọi người cũng có một cái thủ hộ thiên sứ sao?” Kiều Dương Giác là tiểu cô nương tóc đuôi ngựa, chờ mong hỏi.

“Đúng vậy, bên người mỗi người, đều có nga!” Cô gái vừa lòng mỉm cười, đàn tiểu hải tử này, rốt cục bị nằng thu phục. Xem ra, nằng quả nhiên có tiềm

chất làm lão sư vườn trẻ a! Chúc nghiệp này rất có tiền đồ, xem ra nàng nên tiếp tục phát triển, cảm giác thành tựu a!

“Nha, là phụ thân bọn họ đã trở lại!” Tiểu béo nhìn ngoài cửa sổ, kinh ngạc kêu lên, bọn nhỏ nghe thấy, lập tức nổ tung, ầm ầm chạy ra nhìn phụ thân chính mình đánh con mồi gì trở về. Chỉ chốc lát, bên trong tư thực đã muốn trống rỗng, chỉ còn lại có cô gái tròn mắt há hốc mồm, lẳng lẳng ngốc .

Thật sự là, thất bại a! Một nàng còn tưởng rằng, chính mình có uy nghiêm của một thầy giáo a!

“Phụ thân hôm nay đánh được một đầu đại hùng! Phụ thân thật là lợi hại!”

“Nga! Chúng ta có thể có ăn ngon, phụ thân lần sau cấp mạng cho chúng ta kẹo mạch nha trở về!”

“.....”

Ủ rũ, cô gái ôm chặt áo lông cừu, cảm thấy có chút lạnh. Trong căn phòng lạnh lẽo, một trận hơi thở ấm áp thổi quét qua. Không cần ngẩng đầu, nàng biết đó là ai. Không tự chủ được nở nụ cười, cô gái giờ lên khoe miệng, thật sâu nhào vào trong lòng đối phương, ôm chặt lấy bả vai.

“Ca, đã về rồi?”

“Ân.” Nhẹ nhàng đáp lại, lại bao hàm nồng đậm sùng nịch. Bàn tay to thon dài ấm áp, ôm lấy thân mình nhỏ nhắn của nàng, trực tiếp đi ra ngoài cửa.

Ngoài cửa nam tử thô cuồng được thể nhi quây chung quanh, trẻ con mang theo thiên chân tươi cười, tiếng kêu vui vẻ náo nhiệt, tràn ngập ấm áp. Nhưng là, bọn họ cũng không hâm mộ. Bởi vì bọn họ, cũng có hạnh phúc người khác không thể hòa nhập. Hướng tới sâu trong Tuyết lâm đi đến, nhà của bọn họ không gần nơi thợ săn quần tụ, mà là ở sâu bên trong tuyết lâm, cách bọn họ hơi xa một cái tuyết trong động. Đó là nơi thuộc về bọn họ, không có người khác quấy rầy, yên lặng thế ngoại đảo nguyên. Ba người dần dần rời xa đám người, bóng dáng thoát nhìn đúng là hài hòa cùng ấm áp, giống nhau, không chấp nhận được người bên ngoài tiến vào.

Tuyết Vân Ca ôm Cố Duy Nhất, Tuyết Trục Nguyệt ôm tuyết hồ, dấu chân một nông một sâu, ở trên tuyết lưu lại một chuỗi dấu vết.

“Ca, các người bắt được lão hồ a?” Ánh mắt tò mò, dừng ở tuyết hồ trong tay Tuyết Trục Nguyệt. Cố Duy Nhất vươn tay, muốn đi ôm hân, lại bị Tuyết Trục Nguyệt ngăn lại.

“Đừng, Nhất Nhất, trên người tuyết hồ có huyết tinh, người không nên đụng.”

“Nga.” Cố Duy Nhất thu hồi thủ, “Ca ca bắt hân làm gì?”

Mỉm cười điểm cái mũi của nàng, dung nhan xinh đẹp của Tuyết Vân Ca nở rộ ra một cái sùng ái mỉm cười: “Cho Nhất Nhất của chúng ta làm sùng vật a, thời điểm ca ca không ở bên, nó có thể bảo hộ người, khi lạnh, Nhất Nhất cũng có thể ôm nó sưởi ấm a!”

Cau cái mũi nhỏ, Cố Duy Nhất bất mãn nói: “Không cần, ta muốn ca ca làm Kim Chung Tráo Thiết Bố Sam của ta, lão hồ này làm sao sẽ lợi hại như ca ca, cũng không có ôm ấp ấm áp của ca ca!”

“Đúng vậy, ca ca vĩnh viễn đều là Nhất Nhất Kim Chung Tráo Thiết Bố Sam, là Nhất Nhất thủ hộ thiên sứ a!” Nàng, làm sao không phải thủ hộ thiên sứ của bọn họ đâu! Thủ hộ lẫn nhau, gần nhau, bọn họ cả đời này, cũng đã thực hạnh phúc.

Như vậy, có tính là bồi thường ông trời cho bọn họ? Hết thấy đều đã muốn trở thành quá khứ, bọn họ một lần nữa bắt đầu cuộc sống mới, đôi mắt không hề khác thường, biến thành màu phổ thông. Ở một cái địa phương thuần phác, ba người luôn ở bên nhau, không hề có hỗn loạn, không hề có ánh mắt kỳ thị cùng khu trục. Chỉ cần mỗi ngày tỉnh lại, thấy người trong lòng tươi cười, như vậy, cho dù cả đời như vậy, bọn họ cũng cam tâm tình nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 3: Mị Lực Của Nhất Nhất

Edit: Y Phong

Beta: Dandelion

Một hang động được giấu sau cây mây rậm rạp tồn tại giữa trời băng đất tuyết . Xốc lên dây mây lục sắc, đem Cố Duy Nhất nhỏ nhò đầu hộ vào trong ngực, Tuyết Vân Ca chạy bộ đi vào. Đầu tiên ánh vào mi mắt là dòng nước bốc hơi mù mịt, trên mặt tường kết nhiều hình băng tuyết, thoát nhìn như là phòng trang trí. Tận cùng bên trong là một khối đá to, bất quá đã bị Tuyết Vân Ca sửa qua, hiện tại là chiếc giường lớn. Mặt trên phủ thật dày da hổ, còn có cái chăn ấm áp được bọn hân chế thành từ da thú, tuyết trắng tuyết trắng, giống như là một đồng lông chim, ngồi trên vô cùng ấm áp, rất là thoải mái. Bên cạnh là cái bàn trang điểm, gương cũng là dùng nước kết từ băng làm thành, dù sao cũng sẽ không hòa tan.

Trong động không có trang sức gì, rất là đơn giản. Nhưng bốn phía là màu xanh của thực vật lạ sinh trưởng, quả đỏ tươi, còn có một ít hoa nở màu sắc phong phú, dòng nước khí lợn lờ, nơi này, có thể nói là tiên cảnh!

Có thể là bởi vì ôn tuyền, độ ẩm trong động cũng không có thấp như bên ngoài, ngược lại còn có thể làm cho người ta cảm thấy ẩm áp thoải mái. Đem Cổ Duy Nhất phóng tới trên giường, Tuyết Vân Ca cũng thuận thế nằm cùng nàng. Tuyết Trục Nguyệt buông xuống tuyết hồ trong tay, để cho nó đi nghỉ ngơi. Sau đó trực tiếp thoát quần áo, nói: “Ca, ta trước tắm rửa. Nhất Nhất muốn tới sao?”

“Nga.” Rầu rĩ lên tiếng, Cổ Duy Nhất trong lòng không hiểu sao có chút buồn bực. Từ lúc nàng còn nhỏ tới nay đều cùng các ca ca tắm rửa, cho dù nàng hiện tại đã là một cái cô gái, nhưng thói quen này bọn họ cũng chưa bao giờ sửa đổi. Nhưng mà nàng cũng không thấy thẹn thùng, dù sao cũng đã thành thói quen. Chính là, nghĩ đến nàng Cổ Duy Nhất, trông thế nào nào cũng là một đại mỹ nhân đi? Tuy rằng hiện tại dáng người nàng thật là không tốt, cũng không có cái gì tiền đột sau kiều (trước lỗi sau vênh -_-;)), bây giờ còn nhỏ, nàng còn chưa phát dục hết. Bất quá cái cần có nàng cũng có a, các ca ca đều là nam nhân a, như thế nào đối với nàng, nhưng không có xúc động giống nam nhân đâu? Vẫn là thân thể này của nàng không có lực dụ hoặc?

Buồn bực nghĩ, cảm giác thân thể chợt lạnh, là Tuyết Trục Nguyệt thoát áo lông cừu của nàng, chỉ còn lại có nhất kiện đơn bạc áo lót, cô linh linh ở lại trên người. Đánh cái rùng mình, lập tức bị Tuyết Vân Ca ủa trong lòng, hơi thở ẩm áp làm cho nàng cảm thấy thật thoải mái. Bất quá, đại ca khi nào thì cũng thoát chỉ còn lại có một cái tiết khổ? Tóc đen thật dài rồi tung trên vai, dung nhan tuyệt mỹ xinh đẹp mỉm cười nhìn nàng, ngực trắng nõn như ngọc, thân thể thon dài tuyệt mỹ, ông trời! Cổ Duy Nhất mặt đỏ hồng cúi đầu, nàng khi nào thì thành sắc nữ, bất quá, thân thể ca ca, thật sự đẹp quá a!

“Nhất Nhất làm sao vậy, mặt đỏ hồng?” Tuyết Trục Nguyệt thấy nàng như vậy, tò mò, nâng lên mặt của nàng, thấy rõ Cổ Duy Nhất đôi mắt mơ màng cùng ngượng ngùng đỏ ửng, tâm thần rung động. Nhìn không được cúi đầu, đối với môi phần hồng anh đào hôn đi xuống. Phần nộn môi phỉm mùi hương hoa quả, rất là mềm mại, nóng bỏng, hảo ngọt hảo ẩm áp. Tuyết Trục Nguyệt trong lòng nghĩ như vậy, nhìn không được kéo Cổ Duy Nhất lại gần, làm nụ hôn càng thêm sâu sắc ngọt ngào. Trần trọc, dọc theo toàn bộ viền môi, ôn nhu liếm mát, nheo lại hai mắt lông mi run rẩy, trên mặt biểu tình là mê say mà cuồng loạn. Cổ Duy Nhất cũng là đã muốn ngậy người, trong óc “Oanh” một tiếng, toàn thân đột nhiên nóng lên, thần trí cũng bắt đầu không rõ ràng. Làm sao còn có thể chống cự Tuyết Trục Nguyệt thể công, thân thể mềm mại chỉ có thể ngã lên phía trước, tựa vào trong lòng hắn. Mà giờ phút này vòng eo của nàng, còn bị Tuyết Vân Ca sau ôm vào!

“Nhất Nhất bất công, chỉ cấp Nguyệt thân thân. Ca ca cũng muốn!” Âm điệu oán giận, cũng là theo trong miệng Tuyết Vân Ca phát ra. Bất quá, trên mặt hắn không có một chút hờn giận, hơi hơi khuyên thân, hắn tiến lên, hàm ở Cổ Duy Nhất vành tai, dùng đầu lưỡi qua lại liếm liếm. Cổ Duy Nhất thân mình run lên, nho nhỏ anh định một tiếng, mềm tê liệt ngã xuống ở trên người Tuyết Trục Nguyệt.

Trời ạ, này tình trạng là như thế nào, vì cái gì tim nàng đập nhanh như vậy, vì cái gì giờ phút này chính mình giống như không thể hô hấp? Trước mắt là một mảnh phần hồng mộng ảo, trong tâm mắt của nàng, chỉ có mờ mịt.

Chờ Cổ Duy Nhất phục hồi tinh thần lại, đã muốn bị các ca ca ôm vào ôn tuyền. Bọn hắn hiện tại, đã rút đi mê loạn vừa rồi, ánh mắt còn chăm chú mà đơn thuần, dùng da hồ mềm chà lau thân thể của nàng. Vô cùng chăm chú tắm rửa cho nàng, trong ánh mắt không có một tia gọn sóng. Cổ Duy Nhất miễn cưỡng ghé vào trong ngực Tuyết Vân Ca, sau lưng là Tuyết Trục Nguyệt chà lau cho nàng. Cuốn cuốn tóc mình, Cổ Duy Nhất lại bắt đầu buồn bực. Nàng đều như vậy, bọn họ cư nhiên vẫn là không có phản ứng sao? Vừa mới thời điểm bọn họ hôn môi mình, rõ ràng là động tình như vậy! Chính mình tiểu bánh bao đều để ở trong ngực ca ca, hắn cư nhiên làm như không thấy! Cúi đầu nhìn xem chính mình tiểu bánh bao, rất là tự ti không muốn mở mắt. Thật sự là vô cùng thê thảm, khó trách ca ca cũng chưa có cảm giác!

Miên man suy nghĩ, Cổ Duy Nhất đã muốn lâm vào bên trong cảm xúc tự ti, thậm chí hồi tưởng linh tinh đến ngực to, nàng còn nhỏ, hắn là còn có rất nhiều thời gian để lớn đi?

Kia bộ dáng hối hận, làm cho Tuyết Vân Ca cùng Tuyết Trục Nguyệt vẫn luôn chú ý nàng, khoe miệng đều nhắc lên sủng nịch mỉm cười. Bọn họ Nhất Nhất a, luôn như vậy đáng yêu. Rõ ràng thực đơn thuần, lại có tình giả dạng làm bộ đáng thực lão luyện. Rõ ràng nội tâm không ngoan, lại có tình muốn nói chính mình kỳ thật rất lạnh huyết. Có lẽ, chính là bởi vì nàng biết chính mình kỳ thật rất yếu đuối, luôn cố gắng nhắc nhở chính mình, không cần vì vậy lại phạm sai lầm, cho bọn hắn thêm phiền toái đi! Như vậy biết bọn họ, hiểu bọn họ, cũng hẳn muốn đem chính mình đắp nặn thành hình tượng tàn nhẫn cùng bọn họ giống nhau, chỉ là vì muốn càng thêm tới gần, giảm bớt khoảng cách trong lòng bọn họ. Nhất Nhất có gắng như vậy đi về hướng bọn họ, như thế nào có thể không thương, như thế nào có thể buông tay!

“Nhất Nhất, suy nghĩ cái gì?” Âm áp hơi thở quanh quần hai má, Cổ Duy Nhất đáp: “Suy nghĩ của ta,..., không, cái gì cũng không có!”

Suy nghĩ là ta khi nào thì ngực sẽ to lên, nói như vậy, làm sao dám mở miệng. Cổ Duy Nhất mặt đỏ, vội vàng vùi vào trong ngực Tuyết Vân Ca, không cần bọn họ thấy bộ dáng mất mặt. Bất quá, theo chấn động lồng ngực ca ca truyền đến, làm cho nàng biết, ca ca quả nhiên là cười nàng. Nghĩ đến đây, lại cảm thấy mất mặt không chịu đi ra.

Trên đầu bị một bàn tay to vuốt ve, dần dần đổ vào nàng mảnh khảnh cổ, nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực của nàng. Dung nhan phần điều ngọc mài, đôi mắt to như bảo thạch mê ly ngập nước, hỗn loạn e lệ màu hồng, thoát nhìn dị thường động lòng người. Tuyết Vân Ca phốc xích cười, nhẹ nhàng hôn lên Cổ Duy Nhất phần nộn hai má, nhìn không được trác lại trác, bọn họ Nhất Nhất a, thật sự là cái bảo bối! Liền ngay cả tự cấp nàng lau rửa Tuyết Trục Nguyệt, đều khẽ cười lên, động tác trên tay, lại càng phát ra mềm nhẹ.

Trên giường lớn ẩm áp, ba người ôm nhau mà ngủ. Hai nam tử, một xinh đẹp quyến rũ, một trong trẻo lạnh lùng (miêu tả lặp đi lặp lại, chả có đổi mới gì cả o(□_□)o), có được dung nhan ở trên đời này là vô cùng hoàn mỹ không sút mẻ, xinh đẹp, cũng là mầm tai vạ. Nữ tử rúc vào trong lòng bọn họ, là bọn hắn dùng tình cảm chân thành truy đuổi cả đời, là nữ thần cho bọn họ quang minh cùng hy vọng. Giờ này khắc này, khuôn mặt cả hai đều là hạnh phúc ý cười. Có lẫn nhau, nhân sinh liền sẽ không còn tịch mịch.

Nhắm mắt lại, Cổ Duy Nhất khoe miệng gọi lên một chút mỉm cười. Trong bóng đêm, có thanh âm rất nhỏ êm tai vang lên.

“Ca, ta yêu ngươi.”

Nhẹ nhàng, ngưng ngưng, cũng là dị thường kiên định. Nói xong lời này, Cố Duy Nhất thỏa mãn ngủ. Không có thấy trong bóng đêm, kia tuyệt mỹ song sinh, khóe mắt trụ hạ trong suốt giọt lệ. Giờ khắc này, vì những lời nói ấy, bọn họ thậm chí có thể buông tha cho chính mình sinh mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 4: Không Làm Gánh Nặng Của Ngươi

Đầy trời băng tuyết màu trắng, đột ngột xuất hiện mấy chục cây cọc gỗ thô to, hiện lên rõ ràng giữa tuyết trắng. Đây là một khu vực vô cùng bình yên ở bên trong Tuyết Vực lạnh lẽo, bình thường có rất ít người đến. Bất quá giờ phút này, vang lên một tiếng bước chân nhẹ nhàng, dần dần, trong tuyết xuất hiện một người mặc quần da cáo, toàn thân tuyết. Nàng mặc thật dày quần áo, dung nhan tinh xảo vô song bị đông lạnh đỏ bừng, ngay cả như vậy, nàng cũng vẫn là thực kiên tiến về phía trước. Ở sau thân thể của nàng, đi theo là một tuyết hồ, rõ ràng là động vật hung mãnh, lại như thể dụ ngoạn theo ở phía sau.

Đứng ở trước cọc gỗ, Cố Duy Nhất nhẹ nhàng thở ra. Từ trong lòng lấy ra một quyển sách, bắt đầu chăm chú nhìn. Cọc gỗ là nàng tìm một tháng mới chuẩn bị cho tốt, cơ hồ đem chính mình giấy vở gần hết. Nhưng là, vì có thể tập võ, nàng nhất định phải kiên trì. Võ thuật, xác thực giống như nàng suy nghĩ, không phải dễ dàng như vậy. Nàng muốn giản lược học kỹ, nhưng là cũng rất rõ ràng, ca ca đau lòng mình như vậy, sẽ không nguyện ý làm cho nàng chịu khổ, tu tập võ nghệ. Cho nên, nàng mới vụng trộm tìm đến mấy bản kinh công bí tịch, tự nhận thiên chi thông minh như nàng, tin tưởng học sẽ rất nhanh. Chính là võ công cơ bản học chỉ để cường tráng thân thể, nàng từ nhỏ chính là một cái đại tiểu thư bị nuông chiều, hiện tại tập võ, xác thực rất là khó khăn. Căn cốt cơ thể, còn có độ dẻo dai kiên cường, thậm chí còn khí lực, nàng không có cái nào.

Nhưng là, cho dù như vậy, nàng cũng không muốn buông tha. Chỉ có chính mình trở nên cường đại, mới sẽ không trở thành nhược điểm trong tay bọn họ, chỉ có thể mang đến tai nạn cho bọn họ. Lúc này đây, nàng tuyệt đối không cho bọn họ thừa nhận như vậy thống khổ, hoàn cảnh tuyệt vọng khi còn ở Lam Tuyết bảo, nàng không bao giờ muốn trải nghiệm lại lần nữa. Sau khi kinh liệt, nàng chỉ nhớ rõ bị ca ca gắt gao ôm vào trong ngực, chỉ có thể ôm ý niệm dù chết không rời trong đầu. Phảng phất như một cơn ác mộng thật dài, sau khi tỉnh mộng, bốn phía không phải cảnh vật nàng quen thuộc, cũng không phải địa ngục trong truyền thuyết. Nhưng trên thân thể truyền đến xúc cảm làm cho nàng biết, nàng không cần sợ hãi, người nàng yêu nhất, sẽ luôn luôn tại bên người nàng, bảo hộ nàng. Tuy rằng không biết vì cái gì bọn họ cư nhiên không có chết, vì cái gì khi bọn họ tỉnh lại, bốn phía đều là tuyết trắng một mảnh. Sau bọn họ lại gặp vài cái thợ săn, hỏi thăm mới biết được bọn họ đang ở Tuyết Vực quốc. Cũng không biết vì cái gì ánh mắt các ca ca, cư nhiên một ngày sau biến thành màu đen như người bình thường (YP : Hộ giúp chữ ai -_-). Nàng cũng không muốn đi tìm tòi nghiên cứu, tuy rằng không thể lại nhìn thấy đôi từ thanh song đồng xinh đẹp thật thất vọng, nhưng là đối với các ca ca mà nói, đây chắc là ước mơ bọn họ tha thiết đi!

Cuộc sống bình tĩnh như vậy quả rất tuyệt, nhưng lại không biết có thể hay không ở một ngày nào đó bị đánh vỡ. Vạn nhất Lam Thánh Lăng phát hiện bọn họ còn chưa chết, chẳng lẽ bọn họ sẽ như vậy trốn cả đời? Huống chi, cừu hận ngày đó, không phải dễ dàng như vậy là có thể quên! Chỉ cần Lam Thánh Lăng còn tồn tại trên đời này một ngày, bọn họ càng không thể khinh thường. Mà nàng, cũng không thể làm Cố Duy Nhất trước kia vô ưu vô虑.

Này đó cọc gỗ, là nàng dùng để luyện tập kinh công. Mỗi căn cọc gỗ chênh lệch đại khái có một thước, nàng mỗi ngày cần phải làm là tại giữa những cọc gỗ hành tẩu, gia tăng sự chịu đựng của thân thể cùng khả năng nhảy lấy lực. Đương nhiên, nàng còn có thể buộc bao cát 1kg ở trên chân làm từ tuyết, vừa đơn giản vừa thực dụng.

“Tiểu đáng yêu, ngươi đi thủ cho ta, đừng làm cho người khác vào biết không?” Đối với tuyết hồ dặn một tiếng, Cố Duy Nhất cột chắc bao cát, còi thật dài cừu y. Gió lạnh thổi tới, Cố Duy Nhất nhìn không được đánh cái rừng mình, chà xát hai tay, nâng lên chân, nhảy lên cọc gỗ.

Khoảng cách một thước, đối với thân thể thấp bé của Cố Duy Nhất quả thật có chút khó khăn. Căn cứ môi bị đông lạnh phát tím, Cố Duy Nhất ánh mắt kiên định, giống như một chú thỏ tuyết, ở trên cọc gỗ màu đen phiêu dật. Liên tiếp nhảy quá mười mấy cái cọc gỗ, Cố Duy Nhất trên mặt lộ ra ý cười nồng đậm, hiện tại nàng, so với lúc mới bắt đầu tốt hơn nhiều lắm. Có tin tưởng, Cố Duy Nhất cảm giác một trận nhiệt khí trên quần áo, nhảy càng thêm nhanh.

Trên người mồ hôi tăng nhiều, Cố Duy Nhất cũng có chút choáng váng đầu, hoa mắt đứng lên. Chết tiệt, thân mình vẫn là quá yếu, mới có một chút đã không chịu được. Trong lúc thăm oán, nàng ngã thật mạnh từ trên cọc gỗ xuống ở phía trên tuyết. Hoàn hảo tuyết mềm, ngã cũng không phải rất đau. Cố Duy Nhất đã thấm mệt, trực tiếp ghé vào trên tuyết, lạnh như băng xúc cảm, làm cho nàng một cái giật mình! Tuyệt đối không thể thả lỏng, không thể buông tha! Hiện tại nàng đã có thể nhảy qua mười mấy cái cọc gỗ, so với ngày đầu tiên chính mình ngay cả cọc gỗ đều không qua được, nàng chẳng phải đã tiến bộ lên sao? Chỉ cần tiếp tục cố lên, mới có thể lấy được thành tích rất tốt a!

Khẽ căn môi, Cố Duy Nhất cứng rắn chống đứng lên, lại thượng cọc gỗ, trải qua té ngã, trải qua té rớt, cho dù mệt mỏi thế nào, nàng khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, vẫn tràn đầy kiên định. Nàng không cần tiếp tục làm công chúa ở trong tháp, chỉ có thể để người khác tới bảo hộ, cho dù kia là hai người nàng yêu nhất, nàng cũng không khả năng, cả đời dựa vào bọn họ, để rồi trở thành gánh nặng của hai người.

Sùng Nịch Khôn Cùng – Chương 62.2 Tháng 3 25 Chương 4.2

Nhìn nhìn sắc trời, cũng sắp tới bữa tối rồi, các ca ca đi săn thú, hẳn cũng sắp trở về. Đi trước tắm rửa một cái, dọn dẹp một chút, tuyệt đối không thể

làm cho bọn họ phát hiện. Nhu nhu thân thể đau nhức, tiểu đấng yêu tiến lên đây, dùng da lông ấm áp vô cùng thân thiết cò cọ bả vai Cố Duy Nhất, giống như cỏ vũ cùng an ủi, Cố Duy Nhất sờ sờ đầu nó, sủng ái cười nói: “Tiểu đấng yêu thực ngoan.” Từ lúc các ca ca mang tiểu đấng yêu về đã được vài tháng, tuy rằng là ca cứu nó, nhưng cố tình người tiểu đấng yêu dính nhất chính là nàng. Tuyệt hồ, có thể nói là động vật thông minh nhất thế giới này, chỉ số thông minh của nó thậm chí có thể tương đương một người mười sáu tuổi, hơn nữa cực kì trung thành, một khi nhận chủ, sẽ đi theo cả đời. Cho nên liền ngay cả nàng vụng trộm tập võ, tiểu đấng yêu vẫn đều giúp đỡ nàng, giúp nàng thủ hộ, không cho người khác phát hiện. Lần đầu tiên đi tìm cọc gỗ, nàng cơ hồ là mỗi bước đi đều ngã, tiểu đấng yêu sẽ ở bên dưới đỡ nàng, dùng thân mình đến đỡ. Nhưng là mỗi lần thừa nhận trọng lực quá lớn của nàng, nó đều giật mình, đôi mắt to vì đau mà ngập nước, làm cho nàng đau lòng không thôi. Bởi vậy về sau nàng kiên quyết không cần.

Nó chăm chỉ ở bên dưới đỡ đỡ nàng, tránh cho bị ngã. Mấy ngày nay thân thể đều đau quá, toàn thân đều là xanh xanh tím tím, sợ hãi bị các ca ca phát hiện, nàng bắt đầu cự tuyệt cùng bọn họ tắm rửa, lấy cố chính vì trưởng thành mà thấy thẹn thùng. Hơn nữa trước khi bọn họ về phải giặt sạch quần áo, mặc áo ngủ có thể che lấp cả thân thể, im lặng chờ. Tuy rằng vì thế khiến bọn họ có chút nghi hoặc cùng cô đơn, nhưng cũng không miễn cưỡng nàng. Nhưng mỗi khi thấy bọn họ trong mắt đầy cô đơn, tuyệt vọng vì bị bỏ rơi, tâm nàng đều đau vô cùng. Muốn nói nguyên nhân cho bọn họ, lại không biết mở miệng từ đâu, mà bọn họ biết chính mình hiện tại thành dạng này, cũng chỉ thêm lo lắng.

Tiểu đấng yêu trưởng thành rất nhanh, trở thành tuyệt hồ uy vũ hùng tráng. Săn sóc hạ thấp thất lưng, tiểu đấng yêu ý bảo Cố Duy Nhất ngồi trên đi, một người nhất thú, ở trong tuyệt chậm rãi biến mất, chỉ để lại một đám dấu chân rõ ràng hỗn độn.

Nhiệt khí lượn lờ ôn tuyền, Cố Duy Nhất cẩn thận chà lau da thịt trên người, nguyên bản trắng nõn như ngọc, đã muốn trở nên thanh xanh tím tử, còn có một tơ máu cùng dấu vết bị cắt, trên chân nghiêm trọng nhất, đã bắt đầu sưng đỏ, nhẹ nhàng hơi sờ liền cảm thấy đau đớn tận tâm. Có lẽ là vì thời tiết rét lạnh, hơn nữa thân thể không thể thích ứng với khí hậu nên trên da xuất hiện nhiều vết nứt, một số chỗ nứt hằn ra. Gót ngọc khéo léo nay đã sưng không chịu nổi. Cố Duy Nhất nhìn thăm trạng, ánh mắt tuy rằng bởi vì đau đớn mà nhăn lại, nhưng không hề có một chút ít để ý cùng lùi bước. Cật đặc khô trung khô, phương vị nhân thượng nhân (trải qua khổ trong khổ, mới có thể trở thành kẻ hơn người), đạo lý này nàng vẫn đều biết, trên thế giới, không có sự tình gì là dễ dàng. Muốn được đến cái gì, nhất định phải có trả giá, này, mới là chân lý của nhân sinh.

Lấy ra thuốc trị thương tự chế cùng sinh cơ ngưng lộ, thật cẩn thận vẽ loạn ở trên người. Vì tránh cho khi ngủ các ca ca ngủ được vị thuốc mà trong lòng sinh nghi ngờ, nàng mất rất nhiều công sức để biến mùi ngưng lộ này biến thành mùi hoa. Xác định các vết thương trên người đều được bôi tốt lắm, nàng mới mặc cừu y, phủ thêm hồ cừu lên giường.

Bởi vì Cố Duy Nhất không thói quen mỗi ngày ba bữa đều là thịt động vật, Tuyệt Vân Ca cùng Tuyệt Trục Nguyệt cứ mỗi nửa tháng đều ra ngoài lên thị trấn một chuyến, mua chút ít lương thực cùng rau dưa. Mà mua mấy thứ này cần tiền, bọn họ mỗi ngày đều ra ngoài săn thú, để đến trấn trên đôi lấy bạc. Trừ bỏ da lông động vật, bọn họ cũng sẽ lấy một ít trân quý thảo dược sinh trưởng ở vách núi đen bên trong Tuyệt Vực đi bán. Bởi vậy, cuộc sống tuy rằng so ra kém trước kia, nhưng vẫn là thực đầy đủ.

Cố Duy Nhất ngồi ở trên giường mặc niệm nội công tâm pháp, ần ần cảm giác có tiếng bước chân vang lên, biết nhất định là các ca ca đã trở lại. Lập tức đứng dậy, gọi tiểu đấng yêu ôm vào trong ngực, làm bộ như là đang đùa giỡn nó, lổ tai lại dựng thẳng lên, nghe động tĩnh bên ngoài.

Tuyệt Vân Ca cùng Tuyệt Trục Nguyệt đều là một thân đại bào màu xám, trong tay kéo theo một đồng đồ vật, bên ngoài huyết động còn có một con ngựa, lôi kéo lương thực cùng một ít vật phẩm dùng trong cuộc sống. Cố Duy Nhất vui sướng hô: “Ca, đã trở lại.” Sau đó thân thể hướng phía trước đi, bộ dáng như là khẩn cấp muốn chạy tới, quả nhiên, Tuyệt Vân Ca thấy thế lập tức ngăn cản nói: “Nhất Nhất, các ca ca trên người lạnh, không cần đứng lên.”

“Ân.” Cố Duy Nhất nhu thuận trả lời, cũng là ước gì như thế. Chân đau quá, nàng làm sao còn có khí lực chạy đi qua a! Chính là không thể làm cho các ca ca phát hiện chính mình dị thường, hết thảy, đều phải giống như bình thường mới được.

“Ca ca hôm nay mua cái gì?”

Tuyệt Trục Nguyệt cởi áo ra, sửa sang lại quần áo một chút, sau đó tới gần trên giường, đem nàng ôm vào trong ngực. “Một ít đồ dùng hằng ngày, còn có mua thêm quần áo chống lạnh cho Nhất Nhất, muốn nhìn sao?”

Lắc lắc đầu, “Không cần, ngày mai xem đi. Ca, ta đói bụng!”

Sùng nịch niết niết chớp mũi của nàng, Tuyệt Trục Nguyệt từ trong lòng lấy ra một quyển giấy bao điểm tâm, mở lấy ra một khối, uy tiến miệng nàng, trên mặt hiện lên ý cười ấm áp: “Chỉ biết Nhất Nhất sẽ đói, ca ca theo Tường Vân phùng mang về điểm tâm, trước lót dạ, ca lập tức đi nấu cơm.”

Hương vị ngọt ngào ngưng tụ ở đầu lưỡi, Cố Duy Nhất hạnh phúc gật đầu, đem điểm tâm trong miệng nuốt xuống bụng, đối với hai má trắng nõn của Tuyệt Trục Nguyệt thân đi.

“Ca ca tốt nhất!” Nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước làm cho đáy mắt Tuyệt Trục Nguyệt tràn ngập ý cười hạnh phúc. Cố Duy Nhất tiếp tục đại sự làm no bụng, buổi chiều hôm nay luyện tập, thật sự đem nàng mệt muốn chết rồi. Vừa ăn, một bên ngoắc gọi tiểu đấng yêu, cũng đặt một miếng ở miệng nó. Các nàng là bạn tốt, có phúc cùng hưởng.

Buông việc đang làm trong tay, Tuyệt Vân Ca thấy bọn họ thân thiết như vậy, cũng mỉm cười: “Nhất Nhất đêm nay muốn ăn cái gì?”

“Ca ca quyết định là tốt rồi, mặc kệ là cái gì, chỉ cần là ca ca làm, Nhất Nhất đều cảm thấy là mỹ vị nhân gian!” Chân thành tha thiết mở miệng, tay nghe các ca ca quả thực không sai a! Nàng chưa bao giờ biết, trù nghệ của bọn họ đều tốt như vậy, liền ngay cả cà rốt nàng ghét ăn nhất, bọn họ đều có thể làm thành tuyệt thế mỹ vị! Tuy rằng cách nói này có chút khoa trương, nhưng là có thể làm cho người ăn uống kén chọn như nàng thích, tuyệt đối không cần phải cấp nịnh hót cùng lấy lòng bọn họ. Bởi vì, nàng căn bản không cần phải lấy lòng bọn họ a, ở trong mắt bọn họ, chính mình vô luận làm cái gì, vô luận có vô lý bao nhiêu, bọn họ, đều sẽ cười bao dung!

Nàng kỳ thật không có ưu điểm gì, không võ công, không nữ hồng (chắc là thù hằn may vá), cũng không biết nấu cơm, sự tình gì, đều có các ca ca an bài. Nàng, chỉ có thể ở phía sau bọn họ, hưởng thụ sự cẩn thận, yêu mến cùng sùng nịch, hưởng thụ trả giá của họ, mà chính mình, chẳng thể cho hai người ấy một cái hứa hẹn. Chán ghét chính mình đáng chết như vậy, chán ghét chính mình không thể cho bọn họ cái gì. Đó là hai người nàng yêu nhất, nàng cũng muốn có năng lực để có thể bảo hộ bọn họ! Bởi vì yêu như vậy, mặc kệ chính mình có bao nhiêu nhỏ bé, cũng nguyện ý vì nhau mà liều lĩnh. Nàng nguyện ý trả giá hết thảy, thân hình nhỏ bé, cũng có thể bùng nổ lực lượng mãnh liệt.

Nhìn ca ca ở một bên bận rộn, Cố Duy Nhất hơi cúi đầu, lông mi dài che đi hàng lệ trong mắt. Giờ khắc này, tất cả đau đớn trên người, đều nhỏ bé không đáng kể. Tiểu đáng yêu tiến lên đây, nàng gắt gao ôm nó. Tuyệt hồ linh tính hơn người, bên trong đồng tử hồ phách, thể nhưng tràn đầy an ủi. Bữa tối rất đơn giản, từ món ăn một món canh, ở trên bàn đá, Cố Duy Nhất ngồi ở trong lòng Tuyết Vân Ca, Tuyết Trục Nguyệt thì tại một bên xới cơm. Tiểu đáng yêu dù sao cũng là động vật, cũng không thích thực phẩm chín, chính mình ngoan ngoãn ngồi xổm ở góc tường, chải vuốt da lông bóng loáng. Bữa tối ấm áp, Cố Duy Nhất cơ hồ đều không có động tay qua, toàn bộ đều là Tuyết Trục Nguyệt uy đến miệng nàng. Một người lười biếng như vậy, nàng cơ hồ làm mười năm, hiện tại kêu chính nàng cầm chiếc đĩa, đều hoài nghi còn mình cầm không thuận tay. Nhưng là, được bọn họ yêu thương sùng nịch, nàng tình nguyện cả đời làm phế nhân cái gì cũng không biết, cũng tuyệt đối không rời xa bọn họ.

Sau bữa tối, Cố Duy Nhất vì cực kỳ mệt mỏi mà rất nhanh liền tiến nhập mộng đẹp, hai gò má ngày thường đỏ ửng, hơi hơi lộ ra tái nhợt. Tuyết Vân Ca đau lòng cẩn thận vuốt ve khuôn mặt nàng, nhẹ giọng nói: “Nhất Nhất gần đây gầy nhiều quá, lại còn hay mệt mỏi. Thoạt nhìn tựa hồ cả bộ dáng lẫn tinh thần đều mệt mỏi, có phải hay không nàng không thích ứng khí hậu ở Tuyết Vực này? Chúng ta thật vô dụng, hiện tại ngay cả một cái cuộc sống an ổn cũng không thể cấp nàng, ngược lại làm cho nàng thừa nhận nhiều thống khổ. Nguyệt, ta thật sự rất hận chính mình!”

“Ca, ta làm sao mà không hiểu tâm trạng của ngươi, ngươi không cần đem hết thảy sai lầm đều hướng chính mình. Chờ thêm một đoạn thời gian, chúng ta tu dưỡng tốt lắm, sẽ đi Tuyết Vực đô thành, một lần nữa kiến lập thế lực tại Tuyết Vực, đối với chúng ta mà nói sẽ không quá khó. Nhưng là, ta tuyệt đối sẽ không trở về cái địa phương kia!” Đây mắt xẹt qua thật sâu si nịch cùng hận ý, Tuyết Vân Ca làm sao lại không hiểu, hắn cũng đồng dạng, không muốn đi tới địa phương là ác mộng cả đời của bọn họ. Cho dù nơi đó có lực lượng khiến cho con đường báo thù của bọn họ trở nên ngắn hơn.

“Ân, Nguyệt, chúng ta không thể như hiện tại, chỉ có thể mang theo Nhất Nhất tránh ở địa phương bé nhỏ này.” Bọn họ muốn cho nàng những gì tốt đẹp nhất trên đời này, cho nàng một cuộc sống an nhàn thoải mái, cho nàng ngọt ngào sung ái cùng thâm tình, muốn cho nàng trở thành tiểu công chúa hạnh phúc nhất thế gian!

Nhất Nhất nhu thuận nằm ở bên người bọn họ, khuôn mặt tinh xảo ôn nhu, thân thể mềm mại thơm ngát, không nơi nào không tản ra hơi thở dụ hoặc. Mỗi đêm như vậy ôm lấy nàng, lại không thể làm cái gì, đối với bọn họ mà nói kỳ thật là một loại dày vò. Nhưng là, Nhất Nhất nhỏ như vậy, bọn họ không muốn làm nàng bị thương, nguyện ý gánh vác tất cả thống khổ, cũng không muốn làm đầu lông mày của nàng có một chút nhíu lại.

“Ca, ta thật nhớ. Thật nhớ.....”

Thanh âm ngọt ngào khàn khàn, tràn đầy áp lực. Tuyết Trục Nguyệt cúi đầu, dọc theo hai má Cố Duy Nhất một đường hôn tới, hắn thật sự vô cùng muốn nàng, không có lúc nào là không vì nàng điên cuồng. Nhưng là, hắn cũng thương nàng yêu nàng, như thế nào nhẫn tâm thương tổn nàng! Ngọt ngào hôn môi, dày đặc hạ xuống, ở cổ Cố Duy Nhất, xương quai xanh, nơi nơi lưu luyến. Muốn đi xuống xâm nhập, lại bị Tuyết Vân Ca gõ đầu một chút.

“Tốt lắm, Nguyệt, hiện tại không được.” Đây Nguyệt a, luôn như vậy không có tự chủ.

“Ca, ngươi còn dám nói ta. Mỗi buổi tối, không biết ai đó như vậy kích động, thiếu chút nữa đem quần áo Nhất Nhất đều xé rách!” Thanh âm trêu chọc khiến Tuyết Vân Ca ở trong đêm tối mặt ửng đỏ, xấu hổ ho khan một tiếng, “Tốt lắm, ngủ!”

“Không đúng, ca!”

“Làm sao vậy?”

Đứng dậy, hơi hơi cúi bỏ xiêm y Cố Duy Nhất, dưới ánh sáng chiếu xạ từ băng tuyết, làm cho bọn họ thấy rõ cánh tay đầy xanh tím. Nóng nung mà lại không mất ôn nhu cười ra quần áo trên người Cố Duy Nhất, xem những dấu vết bị té ngã trải rộng toàn bộ cơ thể tuyết trắng, thoạt nhìn vô cùng dữ tợn!

Đau lòng cùng phần nộ, bao trùm dung nhan tuyệt mỹ của hai người. Trong bóng đêm hai người liếc nhau, không tiếng động mặc lại quần áo cho Cố Duy Nhất. Phàng phất, chuyện gì cũng không có phát sinh.

Sáng sớm hôm sau, Tuyết Vân Ca cùng Tuyết Trục Nguyệt nhẹ nhàng hôn ở hai má Cố Duy Nhất, ôn nhu nói: “Ca ca đi săn thú, Nhất Nhất ngoan ngoãn, nhảm chán thì đi tìm mấy đứa nhỏ chơi nhé.”

Nhu thuận gật đầu, Cố Duy Nhất ôm cổ tiểu đáng yêu, “Còn có tiểu đáng yêu mà, Nhất Nhất đi nơi nào, nó đều có thể công Nhất Nhất. Ca ca không cần lo lắng, đi thôi!”

Lưu luyến nhìn nàng một cái, hai người mang theo vũ khí cùng dụng cụ đi sẵn ra cửa. Cố Duy Nhất vẫn nhìn, cho đến khi thân ảnh cả hai dần dần biến mất ở trong tuyết, mới động thân, theo trên giường xuống dưới. Thu thập mọi thứ thật tốt, Cố Duy Nhất hướng về phía tiểu đáng yêu kêu lên: “Đi thôi!”

Nhảy một cái, liền ngồi trên tấm lưng mềm mại của tiểu đáng yêu, hướng về phía sau núi tuyết chạy đi. Quá mức kích động cùng tự tin Cố Duy Nhất, không có thấy, ở sau khi nàng đi, từ một bên phía dưới dây mây che đậy, đột nhiên đi ra hai cái thân ảnh thon dài tuấn lãng.

Q.2 - Chương 5: Thần Tể

Edit: Y Phong

Lại một lần nữa ngã mạnh xuống, Cố Duy Nhất cũng không hề nhú mảy, đã thành thói quen, liền sẽ không đau, ngược lại cảm thấy rất thú vị. Huống hồ, nàng hôm nay đã tập nửa giờ rồi, cư nhiên chỉ bị ngã một lần, thực sự không tệ. Vỗ vỗ bông tuyết trên người, Cố Duy Nhất đối với tiêu đáng yêu ở một bên giờ lên ý cười vui sướng.

“Tiêu đáng yêu, hôm nay ta tập cũng không tệ nhì!”

Nói xong, lại đứng lên cọc gỗ, trên trán thấm ra nhiều điểm mồ hôi, cởi quần áo cũng sẽ không cảm thấy lạnh. Nàng hiện tại, chẳng những có thể chống cự giá lạnh, đi đường xa cũng cảm giác thập phần thoải mái. Tuyết màu trắng rơi thật dày trên mặt đất, nàng hiện tại lại có thể như gấm trên đất bằng. Sẽ không giống trước kia một bước nông một bước sâu, phải để các ca ca ôm nàng mới về được nhà. Kết quả sau một tháng huấn luyện, làm cho nàng rất là vui vẻ.

Nghĩ tới đây, Cố Duy Nhất đi được càng thêm hăng say, tốc độ cũng bắt đầu bay nhanh lên. Lại không biết, một màn này, hoàn toàn toàn rơi vào mắt Tuyết Vân Ca cùng Tuyết Trục Nguyệt ẩn ở sau rừng cây. Nhìn thân ảnh nàng lung lay sắp đổ, nhìn nàng té ngã ở tuyết, nhìn nàng tuy rằng đau nhưng vẫn cắn răng kiên trì. Nghĩ tới nàng gần đây dị thường, nghĩ tới nàng đầy mình là vết thương, lại không muốn cùng bọn họ tâm chứng, có lẽ sợ bọn họ phát hiện vết thương trên người nàng đi! Nữ tử bọn họ sủng ái tận xương, vì không muốn trở thành gánh nặng của bọn họ, yên lặng làm bản thân trở nên cường đại. Vì cái gì, nàng luôn khiến cho bọn họ cảm động cùng đau lòng? Vì cái gì, nàng luôn khiến cho bọn họ hận không thể không yêu nàng? Dù, thật sự đã muốn đủ rồi! Nếu trước kia bị chịu đủ loại làm nhục, chỉ để đổi lấy sự xuất hiện của nàng, dù phải chịu nhiều đau đớn hơn nữa, bọn họ cũng nguyện ý thừa nhận!

Bắt buộc chính mình xoay người, bắt buộc chính mình rời đi. Bọn họ đã hiểu, không cần luôn đem nàng xem là một cái nữ tử nhu nhược, không cần bịt kín hai mắt nàng, cũng không cần bẻ gãy đôi cánh của nàng đi. Cho tới nay, bọn họ đều là đem nàng chặt chẽ bảo hộ ở sau người, làm cho nàng trừ bỏ bọn họ, không bao giờ có thể dựa vào người khác được. Nhưng là, phương thức như vậy ngược lại là sai lầm. Ở trong thế giới của tình yêu, không có ai là ý lại ai, không có ai so với ai khác cường thế. Bọn họ, là giống nhau, ngang nhau, cùng nhau trả giá, cùng nhau có được. Thậm chí, nàng cũng muốn bảo vệ bọn họ, không phải không biết lượng sức, chính là quá yếu, cho nên, cái gì đều phải đi nếm thử.

Nếu ý nghĩa của việc ông trời cho chúng ta tồn tại chỉ để gặp được nàng, như vậy chúng ta thật sự nguyện lòng buông tha hận ý đối với trời già, chỉ vì nàng mà sống.

Trở lại thạch động, Cố Duy Nhất xác định Tuyết Vân Ca cùng Tuyết Trục Nguyệt không có trở về. Yên tâm mà cởi bỏ quần áo, tắm rửa rồi bôi thuốc. Làm tốt hết thầy, liền ôm tiêu đáng yêu ở trên giường, nghĩ chương trình học buổi chiều. Hiện tại nàng đáp ứng làm lão sư của bọn nhỏ, liền sẽ không thất hứa. Muốn cho bọn họ ấm áp, dạy bọn họ đạo lý làm người. Mỗi ngày một cái chuyện xưa, sau đó chính là dạy bọn họ biết chữ. Nay đó đều không cần phải lãng phí nhiều tâm tư, dù sao mỗi ngày tại rừng rậm Tuyết Vực thật là thực nhàm chán.

Vậy phải kể chuyện gì, nằm trên băng đợi cá chép (*)? Dạy bọn họ tôn trọng cha mẹ, nhiệt tình yêu thương cha mẹ, hiểu được hiếu thuận, là một cái chủ ý không sai. Cầm lấy giấy cùng bút than tự chế ở bàn trang điểm bên cạnh, Cố Duy Nhất bắt đầu dựa theo trí nhớ viết xuống chuyện xưa, làm tốt ghi chú cùng giảng giải. Bất tri bất giác, thời gian lặng lẽ trôi qua.

(*) Nằm trên băng đợi cá chép : Truyện cổ tích : Vương Tường là người đời nhà Tấn, mẹ mất sớm. Vương Tường ở với cha, nhưng bị bà mẹ ghê rất sâu cay thường kiếm lời nói ra nói vào, khiến cho cha ông ghét bỏ. Nhưng ông không oán ghét bà mẹ ghê mà ăn ở rất có hiếu. Mùa đông, nước đóng lại thành băng, bà mẹ ghê đòi ăn cá tươi, ông cỡi trần trên băng giá để tìm cá. Bỗng nhiên băng nứt đôi ra, có hai con cá chép nhảy lên, ông bắt về làm món ăn cho kẻ mẫu. Trước lòng hiếu thảo chân thành của đứa con chồng, bà mẹ ghê hồi tâm và cha của Vương Tường cũng hết giận, từ đó hai người yêu mến đứa con như vàng.

Bên tai có hơi thở ấm áp truyền đến, Cố Duy Nhất mỉm cười, “Ca, đã trở lại a. Ta đang làm bài giảng cho buổi học chiều nay, người giúp ta nhìn xem như vậy được chưa?”

“Không tốt!”

Còn không có phục hồi tinh thần lại, đã bị Tuyết Vân Ca gắt gao ôm vào trong ngực, lực đạo như vậy, nhanh làm cho nàng không thể hô hấp. Cố Duy Nhất gian nan ôm lấy hắn, khó hiểu nói: “Ca, làm sao vậy?”

Không có đáp lại, Cố Duy Nhất có chút sốt ruột, nhưng vẫn là mặc hắn ôm như vậy, cẩn thận trấn an hắn. Các ca ca luôn biểu hiện cường đại, kiên nghị, sẽ không ở nàng trước mặt toát ra một chút yếu đuối, sẽ không làm cho nàng vì bọn họ lo lắng. Nhưng là lúc này đây, vì cái gì nàng có thể tình huống cảm giác được hắn trong lòng, cảm xúc mãnh liệt như vậy. Phức tạp, làm cho nàng khó có thể phân biệt rõ.

Kỳ quái là, nhị ca cư nhiên không ở đây, Cố Duy Nhất nghi hoặc, hành vi của bọn họ hôm nay, có chút dị thường a!

Đang lúc vô cùng bất an, bên tai vang lên thanh âm Tuyết Trục Nguyệt, quần áo màu trắng, đi vào nhìn bọn họ, mở miệng nói: “Nhất Nhất buổi chiều không cần đi tới trường, ca ca đã xin phép cho ngươi.”

“Xin phép? Vì cái gì?” Khó hiểu hỏi, hôm nay các ca ca đều làm sao vậy, là lạ.

“Hôm nay ca ca không đi săn thú, muốn ở cùng Nhất Nhất.” Tiếng trả lời rầu rĩ đến từ Tuyết Vân Ca đang ôm chặt lấy Cố Duy Nhất. Cùng nàng a, Cố Duy Nhất tâm có chút vui mừng. Cho dù bọn họ ôm nhau ở trên giường, cả ngày sự tình gì cũng không làm, nhưng sẽ cảm thấy thực hạnh phúc!

Thật lâu sau, Tuyết Vân Ca mới từ trên người Cố Duy Nhất đứng lên, song đồng không còn là màu tím mị hoặc như trước, mà mênh mông giống như hắc đàm không đáy. Nhìn Cố Duy Nhất một hồi lâu, Tuyết Vân Ca mới do dự mà mở miệng: “Nhất Nhất, muốn tập võ sao?”

Cố Duy Nhất sắc mặt nháy mắt thay đổi, lập tức có chút sợ hãi: “Ca, các ngươi đã biết?”

Thật không ngờ bọn họ nhanh như vậy liền phát hiện, Cố Duy Nhất rất là lo lắng, bọn họ chắc sẽ phản đối, thậm chí còn cảm thấy nàng là đang ngược đãi bản thân. Bọn họ đau lòng nàng, không muốn nàng chịu khổ, mà tập võ, nhất định phải trả giá rất nhiều, thể lực cũng tiêu hao, bọn họ là lo lắng thân thể của nàng, chắc chắn sẽ không thể chấp nhận!

“Ca, ta nghĩ muốn tập võ, ta không muốn trở thành gánh nặng của các ngươi, làm cái nữ tử không biết gì ngoài việc tránh ở phía sau hai người. Ta muốn trở nên mạnh mẽ, thậm chí có thể bảo hộ các ngươi!” Kiên định nhìn thẳng hai mắt Tuyết Vân Ca, chỉ có trở nên cường đại, mới có thể không chỗ nào né tránh. Mong muốn làm sâu gao của nàng, đã bị sự thật yên diệt, này xã hội mạnh được yếu thua, không chấp nhận được kẻ yếu tồn tại. Nàng không nghĩ lại làm cái kia đơn thuần không biết Cố Duy Nhất, nàng đã nhìn thấy rất rõ ràng.

Bên trong đôi mắt đen, là dứt khoát chấp nhất. Mà Tuyết Vân Ca rành mạch biết, như vậy kiên trì, là vì bọn họ. Như vậy, bọn họ còn có lý do gì, lại lần nữa cản trở quang mang tiềm tàng của nàng. Nàng vốn nên là cao tường cứu thiên phượng hoàng, bọn họ không nên bỏ qua đôi cánh huy hoàng của nàng, vĩnh viễn đem nàng giấu ở sau u ám.

“Ca ca đáp ứng ngươi, ca ca trước kia cũng nghĩ để Nhất Nhất bảo hộ a!” Thi thảo nói nhỏ, Tuyết Vân Ca tươi cười, dị thường nhu hòa. Tuyết Trục Nguyệt tiến lên, nhẹ nhàng thoát giày Cố Duy Nhất, lộ ra chân ngọc sung đỏ có chút thối rửa. Vẻ mặt đau lòng nháy mắt tràn đầy khuôn mặt vốn lạnh nhạt.

Hai tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve vết thương, ảm áp, hạ xuống một cái hôn môi. Đây là Nhất Nhất của bọn họ!

Tình yêu, không phải giữ lấy, không phải giam cầm, càng không phải mỗi thời mỗi khắc lo được lo mất. Nếu tin tình yêu, nên không chút do dự tin tưởng lẫn nhau, để ý lẫn nhau. Bởi vì, tình yêu, là bình đẳng! Ngươi là của ta, ta là của ngươi, hai bên, đều nguyện ý trả giá bằng sinh mệnh, đi bảo hộ tất cả của đôi phương.

Tình yêu của bọn họ, như thế nào dễ quên? Tình yêu của ba người, có lẽ đối với người khác là thống khổ. Nhưng bọn họ trong lúc đó, trừ bỏ tình yêu, còn có huyết mạch tương liên thân tình. Như vậy cảm ký, đồng dạng bị thế tục coi là không thể lý giải. Cho dù vậy, bọn họ cũng sẽ không buông tha. Bọn họ yêu thống khổ như vậy, nhưng hết thảy, ở một khắc ôm nhau, trở nên bé nhỏ không đáng kể.

Tuyết Vực quốc, là quốc gia nơi bốn mùa giá lạnh, vĩnh viễn không có mùa xuân. Nhưng mọi người nơi này, cũng là cực kì yêu tuyết, bọn họ thờ phụng, đó là tuyết thần. Nghe đồn tuyết thần tóc trắng mắt xanh, bởi vì là nữ tử, thể nhân đều kêu tuyết thần là Lam Đồng Tuyết Nữ. Đúng là có tuyết nữ che chở, Tuyết Vực quốc mới có thể tồn tại, tuyết nữ là người thủ hộ Tuyết Vực, chỉ cần có tuyết nữ, liền có thể cam đoan Tuyết Vực mọi sự an khang. Mà quốc sư, là người truyền tin của tuyết nữ, là người duy nhất có thể cùng tuyết nữ câu thông, cũng nhấn dùm ý chỉ thiêng liêng của tuyết nữ, bởi vậy ở Tuyết Vực quốc sư địa vị cao thượng. Nhưng là trừ bỏ quốc sư, Tuyết Vực còn lựa chọn một vị thần tế. Thần tế, vì hiến tế tuyết nữ mà tồn tại, hiến tế phẩm.

Biệt viện trong tòa thành đều giống nhau, kiến trúc mái vòm màu trắng, đứng sừng sững ở mặt đất rộng lớn, có vẻ hoa mỹ mà thần bí. Đây là đô thành Lâm Lang ở Tuyết Vực, trừ bỏ thần tế, không có được sự cho phép của quốc sư liền ngay cả Tuyết Đế cũng không thể tiến vào kì thần điện – Trích Tinh Các. Xuyên qua rất nhiều lầu các hoa lệ, trước mắt là thư phòng mà quốc sư bình thường hay làm việc. Xuyên thấu qua cửa sổ hơi hơi mờ ra, có thể nhìn đến một cái thân ảnh thon dài, tóc trắng như tuyết, lẳng lặng ngồi ở bàn, trên đầu ngón tay ôn nhuận như ngọc, là một quyển sách màu xanh đen.

Trích Tinh Các to như vậy, kỳ thật trừ bỏ nô tỳ hầu hạ, cũng không có bao nhiêu người. Đây là địa phương thần thánh không thể xâm phạm, căn bản không chấp nhận được người thường tiến vào. Hầu hạ quốc sư, đều là các cô gái tới tuổi cập kê, các nàng trừ bỏ hầu hạ quốc sư, đương nhiên cũng là để quốc sư thị tẩm.

Trích Tinh Các cứ mỗi cách mười năm liền theo Tuyết Vực tuyển ra các thiếu nữ xinh đẹp đến tuổi cập kê, làm thị tì, mỗi lần đều là tuyển mười người. Mà có thể hầu hạ quốc sư, đều là giấc mộng của các nữ tử ở Tuyết Vực. Huống chi quốc sư Tuyết Vực bọn họ, có dung nhan đến đệ nhất mỹ nữ Tuyết Vực cũng phải mặc cảm!

Tiếng bước chân dồn dập vang lên, cùng với thanh âm nữ tử mỏng manh cầu xin: “Thần tế đại nhân, quốc sư hiện tại thật sự bề bộn nhiều việc, thỉnh ngày mai lại đến đi?”

“Cút ngay!”

Một tay đẩy nữ hầu khuôn mặt nhu nhược khả nhân ra, muốn phá cửa mà vào hắc y thiếu niên sắc mặt âm trầm, nhưng là không thể phủ nhận, thiếu niên xinh đẹp này, cho dù sinh khí, cũng đẹp tới rạng rỡ loá mắt. Khuôn mặt nhỏ bé xinh đẹp tuyệt trần, làn da trắng nõn, anh khí đậm mị, một đôi minh mục

giống như hắc thủy tinh loá mắt. Chính là, kia đáy mắt lệ khí, phá hủy ánh mắt vốn nên làm cho người ta kinh diễm. Da thịt nhẵn nhụi mềm mại như nữ tử, môi anh đào hồng phấn mê người, nếu thay nữ trang, thiếu niên này cũng coi như là một cái tuyệt thế mỹ nhân. Kia nữ tử bị đẩy, cổ tay mảnh khảnh đã muốn xuất huyết, có thể thấy thiếu niên dùng rất nhiều khí lực. Đôi mắt mỹ nhân như thế, cư nhiên cũng không hề thương hương tiếc ngọc. Nhưng là, nàng kia cho dù bị thương, lại vẫn như trước tiến lên, ôm lấy chân thiếu niên.

“Thần tế đại nhân, nô tỳ cầu người!” Quốc sư đang xem thư, bình thường ghét nhất bị người khác tại thời điểm này quấy rầy hấn, nếu là làm cho thần tế đại nhân đi vào, như vậy chính là thất trách của nàng. Nhưng mà, nàng lại không thể làm trái ý thần tế đại nhân, bởi vì thân phận đối phương cao như vậy, một kẻ nhỏ bé hèn mọn như nàng sao có thể chống đối.

“Tốt lắm, thần tế.”

Thanh âm thoai mái như gió nhẹ truyền đến, cùng với động tĩnh cửa bị đẩy ra, đi ra một cái nam tử áo trắng như tuyết. Hấn một đầu ngân phát chói mắt, trắng như tuyết, gương mặt vừa chuyển, hé lộ ra tuyết mỹ dung nhan.

Vô luận là ai, nhìn đến dung nhan như vậy, đều sẽ động tâm. Đó là một loại xinh đẹp tới rung động không thể dùng từ ngôn miêu tả, mây kiêu bay xéo lên chạm tóc mai, đôi mắt màu xám bạc như ngôi sao đêm, thần bí mà lại dụ hoặc. Da thịt tựa bạch ngọc, cánh mũi vênh lên, vì mẩn môi đỏ mọng, không chỗ nào là không có một loại cực hạn xinh đẹp dụ hoặc. Nhìn thấy hấn, sẽ làm người ta cảm thấy chính mình như thấy được thần tiên, toàn thân cùng tâm đều bị hấn thu phục. Hấn như một trận gió, làm cho người ta cảm giác ôn nhu giãy lắt lướt qua; Cho dù hấn như vậy ôn hòa nhìn người, nhưng là sâu trong đôi tình mâu kia, quả thật hoang mạc vô hạn.

Có thể nhìn, nhưng không thể chạm vào!

Tựa hồ không có nhìn đến biểu hiện không kiên nhẫn cùng phần nộ vô cùng rõ ràng trên khuôn mặt thiếu niên, nam tử tiến lên, ôn nhu nâng dậy nữ hầu bị té ngã, từ trong lòng lấy ra một cái khăn mặt, băng bó ở trên miệng vết thương của nữ hầu miệng vết. Như vậy mềm nhẹ động tác cùng biểu tình hết sức chăm chú, làm cho nữ hầu đỏ bừng mặt, ánh mắt si mê nhìn người chính là tín ngưỡng trong cảm nhận của bản thân. Người này, không những được toàn bộ Tuyệt Vực tôn sùng, mà còn là vị thần trong lòng một nữ hầu nhỏ nhỏ như nàng!

“Thiên Nhã Mộ!” Thanh âm nghiêng răng nghiêng lợi, đến từ thiếu niên vẫn luôn lạnh lùng lệ khí. Thần trí của nữ hầu, cũng bị tiếng nói này làm cho sợ tới mức thanh tỉnh, lắp bắp nói: “Thần, thần tế đại nhân, người như thế nào có thể, thẳng thừng hô đại danh của quốc sư!” Đây chính là đại bất kính, là phạm vào trọng tội. Quốc sư có thể tùy ý xử trí người bất kính đối với hấn, thậm chí không cần phải đề ý tới luật pháp của Tuyệt Vực! Thần tế đại nhân, là không muốn sống nữa sao?

“Tốt lắm.” Hoàn thành động tác trên tay, quốc sư Thiên Nhã Mộ mỉm cười đứng dậy, “Người trước đi xuống đi.”

“Vâng.” Nhìn khăn mặt màu trắng nơi khuỷu tay, nữ hầu cảm thấy ngọt ngào, e lệ liếc mắt nhìn quốc sư một cái, lưu luyến không rời ly khai.

Cô gái đang rời đi, không có nhìn đến quốc sư trong cảm nhận của nàng hoàn mỹ như một vị thần, mây kiêu hơi nhũ, lấy ra một chiếc khăn tay trắng nõn, chà lau hai tay chính mình, sau đó, không chút nào lưu luyến vứt bỏ. Giống như, đụng phải cái gì đó dơ bẩn.

Thiếu niên xinh đẹp chậm chọc cười, đáy mắt, là thật sâu khinh thường cùng trào phúng. Một kẻ cỡ nào đối a, thế gian này, ai mà không như vậy, ghê tởm làm cho người ta buồn nôn!

“Quốc sư vĩ đại của chúng ta, thật sự là hiền lành bác ái a!”

Không đề ý đến thiếu niên cười nhạo, nam tử trên mặt như trước là một mảnh bình thản, thậm chí, còn có thể làm cho người ta cảm thấy ôn nhu. Thần nhiên mở miệng, thanh âm trong suốt như nước: “Thần tế đến chỗ chật hẹp này cầu ta, phải chăng có gì chuyện quan trọng?”

“Hừ, Thiên Nhã Mộ. Đừng có ở trước mặt ta làm bộ đáng nịnh thiên mã nhân, ta khả chịu không nổi cái loại đối trá hiền lành này của người! Còn có, không cần gọi ta là thần tế!” Đáy mắt thiếu niên, là đau đớn cùng hận ý. Hừ, cái gọi là thần tế, ở trong mắt mọi người tựa hồ vô cùng trân quý.

Nhưng là hấn Cách Phồn Lạc không hiềm lạ! Thoạt nhìn cao cao tại thượng, bất quá chính là một cái tế phẩm, hơn nữa phải chịu biến dị, chịu khốn cùng sự tra tấn của năm tháng, chịu đựng sự cô tịch không có điểm dừng. Nếu có lựa chọn, hấn tình nguyện làm một người bình thường, chẳng sợ phải bỏ qua thân phận trân quý hấn đang sở hữu, cũng không muốn đi làm một cái hiến tế phẩm không có tương lai!

Thiên Nhã Mộ vẻ mặt như trước không có biến hóa, cũng không vì hấn bất kính mà sinh khí, chính là thần nhiên trả lời: “Đây là vận mệnh của người.” Đôi môi đỏ mọng xinh đẹp, phun ra lời nói như lẽ đương nhiên, giống như một thanh đao nhọn, cái cái đâm vào tâm mạch thiếu niên, đau đớn không chịu nổi.

Đúng vậy, đây là vận mệnh của hấn, trốn không thoát được số mệnh! Chỉ vì làm một cái hiến tế phẩm mà tồn tại, không vì mình, chỉ là vì người khác mà sống. Như vậy bị ai, hưởng hết tôn sùng, nhưng hấn muốn tự do.

Thư phòng yên tĩnh đơn giản mà lại không mất đi sự cao nhã, thượng cổ di thư sắp thành hàng, mỗi một bản đều đẹp để quý giá trân quý. Tới gần cửa sổ hoa viên, Thiên Nhã Mộ tạo nhã ngồi ở bàn, nhìn thiếu niên âm trầm trước mặt. Trong bầu không khí, lại ảm ảm một cảm giác khẩn trương sắp bùng nổ.

“Ta muốn giải trừ số mệnh làm thần tế!” Rốt cục, Cách Phồn Lạc mở miệng, bên trong song đồng xinh đẹp, là liễu lĩnh kiên quyết. Hấn khát vọng cuộc sống của người bình thường, muốn làm một lữ hành đi muôn nơi, nhìn xem thế giới này, mà không phải luôn luôn vắn đợi ở thần điện, làm một kẻ canh gác cô độc: “Người, thật sự quyết tâm như vậy sao? Liễu lĩnh, cho dù kết quả là chết, cũng muốn cởi bỏ số mệnh thần tế sao?” Mỗi từ mỗi chữ, phảng phất như dụ hoặc, nhưng cũng giống như đang uy hiếp. Thiếu niên xinh đẹp có chút giật mình, nhưng lập tức kiên định ý nghĩ.

“Quốc sư, ngươi là chí tôn Tuyết Vực, ngươi nhất định biết làm như thế nào giải trừ số mệnh của ta.” Đôi môi phẫn nộ gắt gao mằn, trên mặt thiếu niên hiện lên không cam lòng cùng khuất nhục, hai tay nắm chặt, giọng nói khàn khàn: “Ta cầu ngươi.”

Hắn cầu hắn, đã muốn dùng hết tất cả khí lực, vì sự tự do, hắn nguyện ý buông tha cho kiêu ngạo cùng tôn nghiêm của bản thân, cho dù như vậy sẽ làm người kia cao ngạo vênh váo, nhưng là, hắn bắt hối.

Nam nhân tuyệt mỹ như tiên, nhìn trước thiếu niên mặt cổ nén, khóe miệng khẽ chuyển động, đáy mắt, xẹt qua lạnh như băng ý cười. Môi đỏ mọng khẽ mở, phun ra dụ hoặc hơi thở.

“Như ngươi, mong muốn.”

(còn nữa)

Bạn đang đọc truyện *Sủng Nịch Khôn Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.